

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

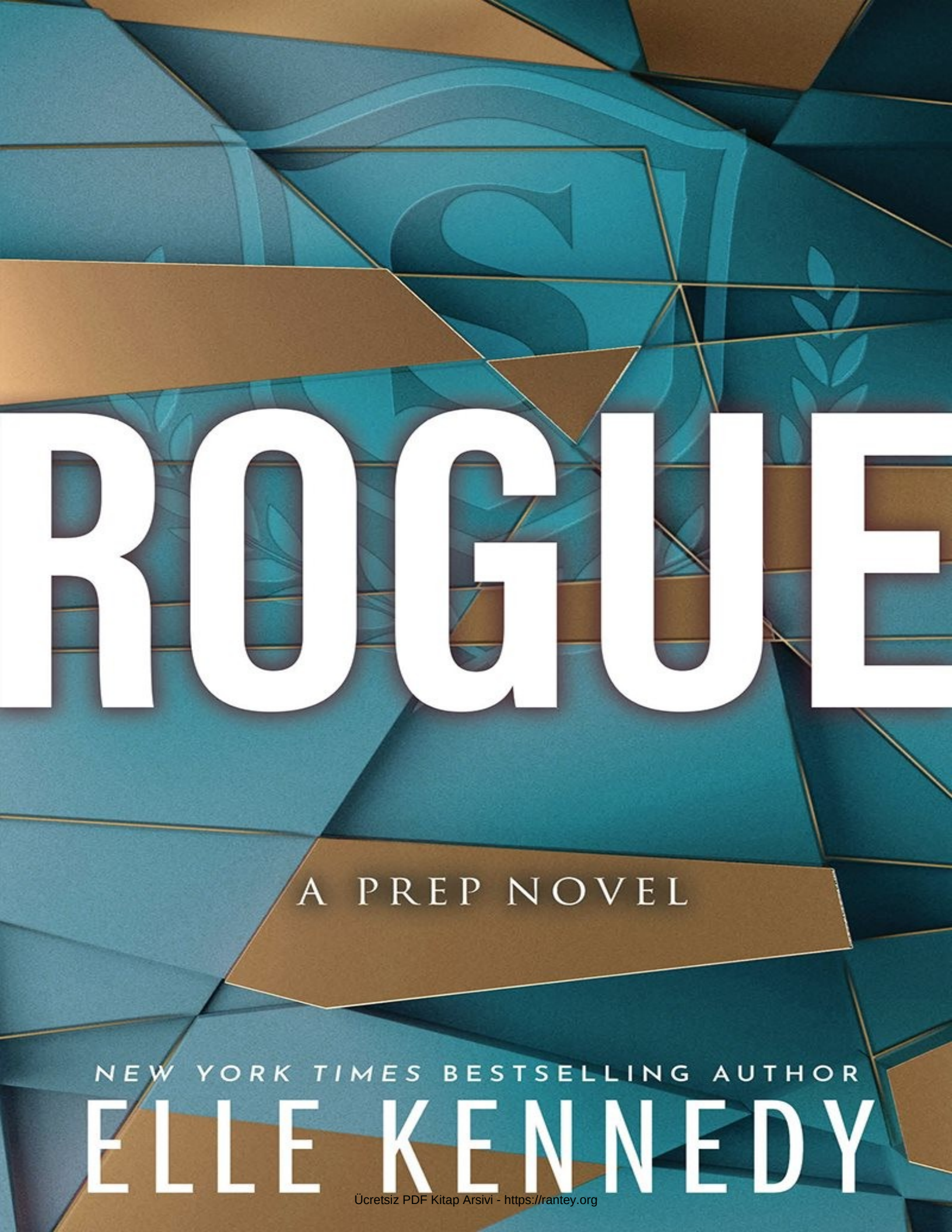
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROGUE

A PREP NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ELLE KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ROGUE

ELLE KENNEDY

 Bloom *books*

Telif Hakkı © 2023 Elle Kennedy tarafından
Kapak ve iç tasarım© 2023 by Sourcebooks Kapak
tasarımı theBookDesigners
Ashley Holstrom/Sourcebooks tarafından iç tasarım

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır. Bloom Books, Sourcebooks'un ticari markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Bölüm 1

Casey

Fenn: Günün nasıl geçiyor, ?

Yüzümü kaplayan baş döndürücü gülümseme sayesinde tüm yüzüm neredeyse ikiye ayrılıyor. Fenn Bishop'tan gelen küçük bir mesajın kalp atış hızıma yaptığı etki neredeyse iğrenç. Fransızca dersinde telefonumun cebimde vızıldadığını hissettim, peş peşe yarım düzine mesaj geldi ama kontrol edemedim, yoksa el koyarlardı. Bu yüzden orada oturup zilin çalmasını bekledim. Şimdi ders aralarında dolabımın başında duruyorum ve bana buranın gerçek hayat olmadığını hatırlatan mesajları okuyorum. St. Vincent'ta kimse beni tanımıyor. Koridorda yürürken sürekli etrafımda dolaşan söylentilerin ve fısıltıların hiçbir önemi yok. *Ben* gerçeği biliyorum. Fenn de öyle.

Önemli olan tek şey bu.

Mesajlarının geri kalanını tararken sersemliğim daha da artıyor. Arkadaş olduğumuzdan beri bunu her gün yapıyor. Bana günaydın mesajı atıyor. Beni kontrol ediyor. Bir süredir gülümsemediğimi bildiği için bana aptalca memler gönderiyor.

Hâlâ çok gerçeküstü geliyor. Fenn uzun zamandır benim için bir yabancıydı, sadece kız kardeşimin ara sıra takıldığı bir üst sınıf öğrencisiydi. Sonra geçirdiğim trafik kazası tüm dünyayı bir kaosa sürükledi ve işte o, rahat bir gülümseme ve yaslanabileceğim güçlü bir omuzla karşımdaydı. Birine ihtiyacım olduğunu görmesi ve bunun kendisi olmasına karar vermesi dışında iyi bir nedeni olmadan benimle arkadaş oldu.

Ve hiçbir sebep yokken onu içeri aldım.

Medya dersime doğru ilerlerken hızlıca bir yanıt yazıyorum.

Bilirsin işte. Her zamanki saçmalıklar.

Fenn: Son dersten kaçmak ister misin? Gelip seni alırım. Ben: Sloane seni öldürür.

Fenn ve ben pek halka açık sayılmayız. En azından ailem söz konusu olduğunda. Babam ve kız kardeşim arkadaşlığımıza zar zor tahammül edebiliyorlar - Fenn ve benim resmen çıktığımızı öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini hayal bile edemiyorum. Kimin daha çok çıldıracağını gerçekten bilmiyorum. En son onu etrafta dolanırken yakaladığında, Sloane Fenn'e bana dokunursa onu öldüreceğini söyledi. Ve babam, eğer mütevelli heyetinden izin almak zorunda olmasaydı, şimdiye kadar evimizin etrafına bir hendek inşa etmiş olurdu. Hiçliğin ortasındaki bir yatılı erkek okulunda müdürlük pozisyonunu kabul etmeden ve iki ergen kızını da yanında getirmeden önce bunu gerçekten düşündüğünü sanmıyorum. Sloane ve ben babamın birkaç suçlusuna aşık olmak zorundaydık.

Fenn: Buna değer.

Ben: Bunu şimdi söylüyorsun.

Hayır. Sloane'un gazabını haftanın her günü göze alırım. O kadar tatlısın ki.

Midem mutlu bir takla atıyor. Bu konuda çok iyi. Ya da belki ben çok kolay etkileniyorum. Fenn bana en ufak bir iltifat ettiğinde lapa gibi oluyorum. Bu mide bulandırıcı. Son zamanlarda, günümün en güzel kısmı o.

Ben: Okuldan sonra buluşalım mı?

Fenn: . Her zamanki yer mi?

Evet. Eve gittiğimde sana mesaj atarım.

Sınıfa girip sondan ikinci sıradaki yerime oturduğumda hâlâ gülümsüyorum. Rahibe Patricia'nın sert bakışları bile keyfimi kaçırıyor. Tabii ki gülümsemekten hoşlanmıyor. Her şey kaşlarını çatmış durumda.

bu aptal okulda. Vincent's, kızları öğrenciden çok gardiyan gibi gören bir grup süper katı, korkunç rahibe tarafından yönetiliyor. Her sabah on beş dakikalık şapel ile başlıyor. Her sınıfın belirlenmiş oturma düzeni var. Hesap öncesi öğretmenim Rahibe Mary Alice, denklemlerinizi yeterince hızlı bitirmezseniz bileğinize vurmaya hazır tahta bir cetveli kalçasına vurarak dolaşıyor.

Buradan nefret ediyorum.

"Hey, Casey." Ainsley yürürken masama çarptı. "Bugün ilaçlarını almayı unutmadın değil mi? Sanırım öğle yemeğinde alıyorsun, böylece onları yemekle birlikte alabilirsin?"

İşte böyle, moralim bozuldu.

Dişlerimi sıkıyorum ve bir saat daha cesedimin kemiklerini karıştırarak geçirme ihtimaline karşı sırtışıını fark etmemiş gibi yapıyorum. Küçükken oyuncak bebeklerini parçalayan ve saçlarını kesen kızlardan biri olduğunu hayal ediyorum. Çığlıklarını duymak için sincaplara taş atıyor.

Şanslıyım, onun yeni favori oyuncağıyım.

İnsanlar, görünüşte aşılamaz bir zorlukla karşılaştığımızda ya potansiyelimizi gerçekleştirmek için yükselme ya da sorundan kaçmak için gerileme eğiliminde olduğumuzu söylerler. Benim için hala kararsızlık noktasında takılıp kalmış durumdayım. Ne savaşıcağım ne de kaçacağım, sırtacağım ve katlanacağım. Gözlerimi kapatıyorum ve ısırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiç Savaş Takımı olduğumu sanmıyorum. Ballard Akademisi'nden St Vincent's'a transfer olmadan önce, muhtemelen uçuş kampının bir parçası olurdum, bu yüzden sanırım şu anki durumum bundan bir adım ötede.

Ainsley arkamdaki koltuğa kayıyor, sonra omzuma dokunuyor.

"Ne?" Tıslıyorum, koltuğumda dönüyorum.

Boş boş bakıyor. "Ne? Ben bir şey yapmadım."

"Hanımlar." Rahibe Patricia bugünün videosunu hazırladığı sınıfın önünden bizi azarlıyor. Ekim ayına girdik ve ben onun ders verdiğini sanmıyorum.

Okul başladığından beri bize tek bir şey bile vermedi. Tek yaptığımız film izlemek, genellikle de müzikal, ki bu filmlerin onun ev koleksiyonundan geldiğinden şüphelenmeye başladım.

Ainsley bana "görüyorsun" dedi. "Dozunu artırsan iyi olur."

Ainsley'nin yanında, en iyi arkadaşı Bree kıkırdıyor. "Evet, gerçekten." Esmer kız sakızını yüksek sesle çiğniyor, sonra neredeyse boğulacakken öksürüyor. Genelde IQ'su düşük insanları yargılamam ama Bree Atwood gerçekten üzüleceğiniz türden bir aptal.

Birkaç dakika sonra ders başladı. Dersten kastım, karanlıkta oturup *Les Misérables*'ın West End prodüksiyonunun kötü bir VHS-DVD transferini izlerken Rahibe Patricia'nın masasında oturup her satırı ağzında gevelemesidir.

"Rahibe Patricia?" Ainsley seslenir.

"Ne oldu?" Sinirli rahibe bize doğru bir bakış attı. "Işıkları açık bırakmamız gerekmiyor mu?"

Rahibe Patricia iç geçiriyor, bir gözü televizyonda. "Sessiz olun, Bayan Fisk."

"Bizi dengesiz bir öğrenciyle karanlıkta bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Yorgun bir iç çekişi yutuyorum. St. Vincent's'a transfer olduktan birkaç gün sonra Ainsley tüm okulu benim akıl hastası olduğuma inandırdı. Saçımın kötü olduğu bir gün deli gömleği giydim.

Aklımdan geçmemiş gibi değil. Kaza gecesi ne olduğunu hatırlamıyorum, yani bir tür kuantum anlamında, sanırım her şey olabilirdi. Schrödinger'in zehir kutusundaki kedisi gibiyim. Ama hangisi daha akla yatkın? Hayalet bir sürücünün hedefi olmam mı, yoksa baloda kafayı bulup ilgi çekmek isterken arabamı göle uçurmam mı? Tek kollu adam hakkında ancak bu kadar uzun süre atıp tutabilirsin, sonra her şeyin kafanda olduğu ihtimalini düşünmek zorunda kalırsın. Belki de ben deliyim. Belki de o gece sinir krizi geçirdim ve hatırlayamıyorum.

Rahibe Patricia'nın tepkisi kaşlarını çatmak oluyor ama dikkatini filme vermeye devam ediyor. Rahibeler bile söylentileri biliyor ve eminim birkaç taneden fazlası

onlara inanıyorum. Henüz banyodan çıkarken yakalanıp doğaçlama bir şeytan çıkarma ayini için şapele götürülmediğime neredeyse şaşıyorum.

"Kötü niyetli değilim," diyor Ainsley sahte bir masumiyetle. "Karanlık ve yüksek sesler tetikleyici olabilir. Değil mi Casey?"

Onu görmezden gelmeye ve yere bakmaya devam ediyorum, yoğun bir şekilde siyah ayakkabı çiziklerine ve fayanslardaki noktalı desenlere odaklanıyorum. Ainsley bu sabah ilk dersten beri bunu yapıyor. AP tarih dersinde ayakkabı bağcıklarına dikkat çekmişti. *Benim durumumdaki* birinin bunlarla dolaşması iyi bir fikir mi? Fizik dersinde öğretmenimize ödevlerimi pastel boyayla yapmamı önerdi, yoksa kalemi bir silaha dönüştürebilirdim.

"Nasıl çalışıyor?" diye devam ediyor. "Mesela sesler duyuyor musun? Şu anda seninle konuşuyorlar mı?"

Karanlıkta birkaç sırtış görüyorum. Birkaç yumuşak kıs kıs gülüş duydum. Kızlar acımasız olabiliyor. Bunu teoride hep biliyordum ama bir kez hedef haline geldiğinizde hayal kırıklığına uğramamak çok zor. Akranlarınızda hayal kırıklığına uğramamak. Belki bu beni bu dünyada bir anomali yapıyor ama ben her zaman insanlara bana davranılmasını istediğim gibi davranmaya çalıştım.

Rahibe Patricia sınıfı susturuyor ama gözlerini ekrandan ayırmıyor. Ağzı hâlâ sessizce hareket ediyor.

"Bir keresinde Netflix'te bir biyografik film izlemiştim," diye araya giriyor Bree, ayağı takılsa kendi kişiliğini bulamayacak olan beceriksiz yardımcı. "Mikrodalga fırınından sesler duyan bir kadın hakkındaydı."

"Onu biliyorum," diyor Ainsley. "Arabasını bir belediye otobüsünün üzerine sürdü çünkü otobüsün kendisini izleyen bir hükümet gözetleme birimi olduğuna inanıyordu."

Ben , özeti bu. Kuruntulu, tehlikeli ve tetikte.

Keşke. Bunların hepsi ben olsaydım, belki de bu pisliklere karşı misilleme yapacak cesaretim olurdu. Bu haliyle, tek mantıklı şeyi yaptım: onları görmezden gelmek. Her gün kendimi küçümseyici yorumlara ve sürekli dedikodulara karşı hazırlıyorum. Başta Sloane birkaç günden fazla sürmeyeceğini söyledi. Ainsley sadece bir

ve çok geçmeden sıkılıp yoluna devam edecekti. Ama onun hayranlığı dağılmadı ve benim kararlılığım azaldı. Her amansız saldırıda, daha da bilinçlendim. Kendim için üzüldüm. Ünümün sadece en kötü kısımlarının benden önce geldiği yeni bir okulda ana karakter olmanın sefaleti içinde somurtuyorum.

"Casey. Hey, unutmuşum." Dürüst olmak gerekirse, inatçılığına neredeyse hayran kalacaksınız. Ainsley'nin henüz can sıkıntısına ulaşmamış olması dikkate değer. "Haftaya bir parti veriyorum."

Pek zeki sayılmaz, ama malzeme konusundaki eksikliğini kötü niyetinin saflığıyla telafi ediyor. Ainsley'nin bana karşı uzun süredir devam eden bir kini yok. Üçüncü sınıfta erkek arkadaşını ben çalmadım. Burada bir geçmiş yok. O sadece kaltak olmaktan hoşlanan çürümüş bir insan.

Sesi sakarinleşiyor. "Havuza park etmeyeceğine söz verirsen gelebilirsin."

Kıkırdamaları duymamış gibi yaparak ekrandaki müzikal numaraya odaklanıyorum. Siktir et bu kızları. Onların onayına ihtiyacım yok. Arkadaşlıklarına ihtiyacım yok. Eylül ayında beni St. Vincent's'a kabul etseler ve benimle arkadaş olmaya çalışsalar bile, yine de onlara güvenmezdim. Ballard Akademisi'nde büyük bir arkadaş grubum vardı ve bakın nasıl sonuçlandı. Kazadan sonra her biri bana ihanet etti. Yüzüme güldüler ve arkamdan güldüler. Hayatımın en kötü gecesi hakkında dedikodular yayarak beni alay konusu haline getirdiler.

Lisede sadakatin nadir olduğunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. İşte bu yüzden bu kızlardan hiçbirisiyle dostluk kurmak istemiyorum, hele ki bana gerçek karakterlerini daha en baştan göstermişken. Bugünlerde güvendiğim sadece iki kişi var.

Kız kardeşim.

Ve yüzümü güldürmeyi asla başaramayan tek adam.

Bu yüzden dümdüz önüme bakmaya devam ediyorum ve Fenn'i görene kadar zihnimde dakikaları sayıyorum.

Bölüm 2

Casey

Okuldan sonra koşu ayakkabılarımı giyip Bo ve Penny için ısıklık alıyorum, onlar da ön kapıyı açmamı beklemeksizin araba yolundan aşağı, ağaçların üzerinde alçakta duran güneşe doğru fırlıyorlar. Bir çift büyük golden retriever için yarış atı gibi motorları ve kafeinli küçük çocukların sabrı var. Fenn'in beni beklediğı Sandover kampüsünün kenarındaki evimle yurtlar arasındaki orman yoluna kadar koşarak .

Başını kaldırıp mavi gözleri ışıldamadan önce her zaman derin düşüncelere dalmış gibi bakmasından hâlâ bıkmadım. Kollarını omuzlarıma dolayıp başımın üstünü öperken yüzündeki o mahcup gülümseme kayboluyor.

"Merhaba" diyor. Bundan fazlası olmaz. Ama onu kendi gizli dilimiz haline getiren şey çekimdir. Söylemek istediğimiz her şey küçücük bir seste.

"Merhaba."

Kollarımı arkasına kilitliyorum ve bir süre orada kalıyorum. Çünkü zırhımı hatırladığım günlerde bile okul çok yorucu.

"İyi misin?" Fenn saçlarıma dokunarak söylüyor.

Benden neredeyse bir karış daha uzun, göğsüne yaslanmama izin veriyor. Ceketini yatakhane bırakmış olmalı çünkü üzerinde sadece Sandover'ın verdiği, kolları kıvrılmış düğmeli bluz var. Çok güzel kokuyor. Yatılı okul ücreti iyi bir yumuşatıcıdan mahrum bırakmıyor.

"Hı-hı," diye cevap veriyorum. "İyi sarılıyorsun."

Kahkahasının yanağıma yayıldığını hissediyorum. "Ah, öyle mi?" "Mm-hmm."

"Tamam. bak."

Onu önce son bir kez sıkıyorum, gözlerimi güneşten koruyarak Bo ve Penny'nin ağaçtaki bir yarattığı taciz ettiğini görüyorum.

"Çocuklar," diye azarlarcasına bağıyorum ve hızla ağaçtan uzaklaşıyorlar.

"Ne kadar kalabilirsin?" Fenn gömleğinin düğmelerini hızla açıyor ve üzerine oturmam için çimlerin üzerine bırakıyor.

Yardım edemem ama .

"Ne? Buna terbiye denir, Casey."

"Kıyafetlerini çıkarmak için herhangi bir bahane." Nefret ettiğimden değil. Futbol oynamak ona acayip karın kasları kazandırdı. Ki bundan utanmıyor.

"Gözler burada, tatlım." Bana göz kırpmıyor ve yanıma uzanıyor.

Hoşlandığınız adam sizden hoşlandığını söylediğinde garip bir şey olur. Her şey aşırı gerçekçi olur. Canlı. Daha önce pek dikkat etmediğim gamzeleri mi? Şimdi düşüncelerimin büyük bir bölümünü kaplıyorlar. Dudaklarına bakmadan duramıyorum, alttaki üsttekinden daha dolgun. Ya da ne zaman tıraş olsa çenesinin köşesindeki koyu sarı kirli sakalı nasıl gözden kaçırdığını fark ediyorum.

Bakışlarımın tekrar çıplak göğsüne kaymasına izin vermemek imkânsız. Yontulmuş kasları ve bronzlaşmış teni parmaklarımın ona dokunmak için kaşınmasına neden oluyor. Kuru boğazımla yutkunuyorum ve onu süzmek için kendimi zorluyorum. Sloane alaycı bir şekilde Fenn'den altın çocuk diye bahsediyor ve bu değerlendirmeye katılmamak elde değil, sadece küçümseyici bir şekilde değil. Sarı saçları, altın sarısı teni ve uzun, kaslı vücuduyla seksiliğin vücut bulmuş hali.

Hala benim olduğuna inanamıyorum.

"Fazla kalamam," diyorum ona. "Ev ödevim var. Babam da yemek hazırlıyor. Yani..."

"O zaman zamanımı boşa harcamasam iyi olur."

Yaramaz bir sırtışıla elime uzanıyor ve beni kucağına oturtmak için çekiyor. Ortaya çıkan ciyaklamam şaşkınlık ve zevk arasında bir şey. Sonra Fenn beni belimden yakalayıp sıkıca tutarken ve sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırırken nabzım hızlanıyor.

Başta yeterince masumca başlar. Tatlı bir öpücük. Dudaklarının yumuşak fırçası. Parmaklarım çıplak omuzlarından aşağı inip karın kaslarının sert çıkıntılarında geziniyor ve dokunuşumun altında kaslarının kasıldığını hissediyorum. Ellerini saçlarımda dolaştırıp yüzümün yan tarafını nazikçe kavrarken dilim onunkini arıyor.

Beni istediğini biliyorum. Göğsünde boğuklaşan yumuşak iniltilerde bunu duyuyorum. Sırtımın alt kısmındaki deriyi sıyırdığında hissediyorum. Doğrulup parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, öpüşmeyi derinleştiriyorum ve ağır ağır nefes alıyorum.

Fenn her zaman ilk çekilen olur.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldıyor yaşlı gözlerle.

"Bizi birinci kaleye hapsederek kimi etkilemeye çalıştığınızı bilmiyorum."

"Tuzak mı? Lanet olsun." Öfkeli bir sırtışıla parladı. "Sana iyi davrandığım için hiç övgü almıyorum."

"Pek sayılmaz, hayır."

"Ah, hadi ama, Case. Bırak da iyi adam ben olayım." Şimdi de sevimli bir surat ifadesi takınıyor. "Tek istediğim bu. Acele etmemize gerek yok."

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur."

"Bunu yapma," diyor, birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına itiyor ve parmak uçlarının boynumun kenarından aşağıya doğru hafifçe inmesine izin veriyor. "Burada seninleyim. Şu anda tek umursadığım şey bu."

Sevecen, ama biraz da çileden çıkarıcı. Fenn'in maceraları hazırlık okulu çevrelerinde meşhurdur. Eskiden nasıl dolaştığını bilmiyor değilim ve aksini iddia etmek anlamsız. Ve bu sinir bozucu, çünkü ikimiz arasında, o daha deneyimli bir gezgin, ancak onu ön bahçeden daha uzağa gitmeye teşvik edersem topuklarını kazıyor.

"Biliyorum ve işleri aceleye getirmeye çalışmıyorum..." Fenn'in kucağından kayıyorum ve kolumun altından iterek gelen Bo'nun başını kucaklıyorum. "Ama bana kompleks vermeye başlıyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl yani?"

"Her durduğunda, acaba ben olduğum için mi..." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Bilmiyorum... bu işte kötü falan mıyım? Yani, özgeçmişim çok geniş değil."

Kazadan önce bile babam randevu vermeyen bir zorbaydı. Ve Sloane, Ballard ve Sandover'daki her erkeği yanıma gelmeye korkutuyordu.

"mi?" Fenn'in sesi tamamen şaşkın geliyor.

"Evet. Birinci sınıfta beni Lisa Lesko'nun doğum günü partisine davet eden Corey Spaulding vardı ve daha sonra misafir evinde kuzeniyle öpüştü. İkinci yıl Corey'nin en iyi arkadaşı Brad ile çıktım ama çoğunlukla Lisa Lesko partisindeki ihanetinden dolayı Corey'den intikam almak için. Bir de geçen yıl A.J. Koppel vardı ama sanırım o beni sadece Lisa Lesko'nun kendisini aldatmasının acısını çıkarmak için öptü." Düşüncelere daldım. "Aman Tanrım. Az önce Lisa Lesko'nun tüm öpüşme geçmişimdeki ortak payda olduğunu fark ettim. Sence bu ne anlama geliyor?"

Fenn kahkahayı patlatmadan önce bir an bana bakıyor. "Ne oluyor lan şimdi? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"İyi öpüşmeseydim bana söyledin, değil mi?"

Gözlerini kırıştırıyor, hâlâ kıkırdıyor. "Ciddi misin?" "Ciddiyim."

Fenn gülmediğimi fark edince yüzünü toparlıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? İyi öpüşüyorsun. Hatta olağanüstü. Hem de olağanüstü." İç çekiyor. "Tereddüt etmemin sende bir sorun olduğu anlamına gelmesin. Bu benim doğru olanı yapmaya çalışmam. Bir kez olsun."

Bunu çok yapıyor ve bu beni onun için biraz üzüyor. Evet, bir otoyol motelinden daha fazla tek gecelik ilişki yaşadı ama kötü biri değil. Yolun bir yerinde, hak etmediğini düşünmeye başladı.

"Tamam."

"Ciddiyim." Bileğimin iç kısmını öpmek için elimi tutuyor. Bu da içimin eriyip yapış yapış olmasına ve bir anda ona saldırmak istememe neden oluyor. Erkeklere bu şeyleri nerede öğretiyorlar bilmiyorum ama o dikkat ediyordu. "Seninle ilgili değiştirebileceğim tek bir şey bile yok."

İçim içimi yiyor ama sadece başımı sallıyorum ve Penny'ye atmak için bir sopa buluyorum. Ona alışabilecek miyim bilmiyorum.

"Gerçekten sadece üç erkekle mi öpüştün?" Bu ilgisini çekmiş gibi görünüyor. "Sen Ballard'da amigo kız değil miydin?"

Kıs kıs gülüyorum. "Amigo kız olmak için milyonlarca erkeği öpmek şart mı?" "Şey, hayır, ama..." Bana ters ters bakıyor. "Tamam. Klişeleştiriyorum."

Homurdanarak verdiği taviz karşısında sırtıyorum. "Evet, amigo kızdım," diye onaylıyorum. "Ve evet, sadece üç erkekle öpüştüm."

Ballard Akademisi'nde pek çok şeydim. Amigo kız. Yıllık komitesinin başkanıydım ki bu bir genç için büyük bir onurdur. İlkbahardan beri konuşmadığım en iyi arkadaşım Gillian Coates vardı.

Ballard'da popülerdim. Tüm erkeklerin imrendiği ve tüm kızların korktuğu kız kardeşimden farklı bir popülerlik. Sloane benim her erkeğin istediği ama hiçbir kızın nefret edemediği o sinir bozucu kızlardan biri olduğumla dalga geçerdi çünkü ben çok samimiydim. Bu her ne demekse. Hiçbir zaman kendimden başka bir şey olmadım. Ve sanırım Sloane "her erkek beni ister" bölümünde bana çok daha fazla kredi verdi, çünkü sadece üç kişinin ilgisini çektim.

Bir konuda yanılmıyordu; Ballard'daki neredeyse herkes beni severdi. Ta ki dedikodu değirmeni beni bir deliye dönüştürene ve aniden bir kenara atılana kadar. Gillian ve eski arkadaş grubumun benim hakkımda *hâlâ* fısıldaştıklarını biliyorum. Bazen sosyal medyada görüyorum, insanların paylaşımlarında benimle ilgili aptalca yorumlar. Bu utanç verici.

"Fenn, Konuyu değiştirmek istemem ama Sloane'un tuhaf davrandığını fark ettin mi? Çünkü RJ beni endişelendirmeye başladı."

Tekrar düşündüm. Okuldan sonra eve dönerken kesinlikle az konuşkandı. Ama bunun üzerinde durmadım çünkü bu, o gün bana kötü davranan herkesi incelediği günlük brifingi atlamam gerektiği anlamına geliyordu. Kimin kışını tekmelemesi gerektiğini. Hangi lastikleri kesmesi gerektiğini. Ablam benim en büyük koruyucumdur, korunmaya ihtiyacım olmadığında bile. Dürüst olmak gerekirse, bir fark yaratacağını düşünsem kampüsteki her dolaba yanan köpek dışkısı torbaları bırakmasına izin verirdim, ancak Sloane ne kadar korkutucu olursa olsun, lise dedikodusunun dişlilerini durdurabilecek kadın ya da erkek tarafından tasarlanmış bir makine yoktur.

Yine de genel olarak, onun davranışlarını aşk acısı kadar tuhaf olarak sınıflandırabilir miyim bilmiyorum. RJ ile tekrar bir araya geldiğinden beri, bir tür takıntı haline geldi, bir aşk bulanıklığının opak aurası içinde dolaşıyor. Onun adına mutluyum ama bu biraz ürkütücü. Sloane eskiden romantizm kavramından uzak dururdu. Şimdi ise kapı kapı dolaşıp çok katmanlı bir pazarlama programı yürütür gibi herkese aşk satıyor.

"Bu hafta oldukça dalgındı," diye cevap veriyorum. "Tek yaptığı RJ'e mesaj atmak. Bilmesem ikisinin birlikte kaçmaya hazırlandığını düşüneneğim."

Fenn omuz silkiyor. "Eğer öyle olsaydı, odamız bana kalırdı, yani..."

"Yeni bir ilişki için normal diyeceğim ama son zamanlarda Sloane'la ilgili hiçbir şey normal değil, yani ne bileyim. Sanırım kendi baloncuklarının içindeler."

"Evet, onlar için iyi ama RJ'nin bunu aşması gerekiyor."

Fenn'in şaşkınlığı sevimli bir şey. Üvey kardeşiyle arasını daha yeni düzeltti ve biraz kıskandığını hissediyorum. Belki de ilgiye aç.

"Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum," diye ekliyor. "Ona her baktığımda, sanki bana büyükannemin öldüğünü nasıl bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum."

Hah. "Tamam, bu biraz garip. Belki de sadece yüzü böyle görünüyordur?"

RJ iyi bir adam ama güçlü antisosyal eğilimleri var. Dinlenen bir sürtük suratı gibi. Fenn gibi dışa dönük bir adam için bu düpedüz

Yabancı.

"Birkaç gün önce antrenmandan sonra odamıza geldim ve onu telefonda konuşurken yakaladım. Sloane ile sanırım. Ama bana far ışığına tutulmuş bir geyik gibi baktı ve gözleri başka yöne kaydı. Aptalca ama yemin ederim biri annemin hasta olduğundan her bahsettiğinde aynı bakışı görüyordum. Ne kadar kötüye gittiğini bana söylemeye korktuklarında."

"Özür dilerim." Fenn'in eline uzandım ve kendi elime dolayarak kucığımda tuttum.

Annenizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, ancak benimki uzun süren bir hastalıktan ölmedi. Aniden, hiçbir uyarı olmadan öldü. Kimsenin tahmin edemeyeceği bir boğulma. Ve ben sadece beş yaşındaydım, o günlerden pek bir şey hatırlamayacak kadar . Sadece kısa anlar. Cenaze törenine, günlerce evimizden ayrılmayan insanlara, kız kardeşim ve benim ölüm kavramıyla ve annemin bir daha geri gelmeyeceği korkusuyla başa çıkmaya çalıştığımız anlara dair anımsamalar.

"Babam o sırada çoktan ayrılmıştı," diyor Fenn dalgın dalgın, başparmağıyla tenimde daireler çizerek. "Belli ki her saniye onun yanındaydı ama ben onun için görünmezdim. Onun daha fazla yanında olamayacağını biliyordu, bu yüzden tamamen içine kapandı."

Aramıza sessizlik çöküyor. Ondan yayılan üzüntüyü ve bunu daha iyi hale getirebilmeyi diliyorum. Kendi kaybımı, annem öldükten sonra hayatımda kalan o büyük boşluğu düşünüyorum. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Ne zaman onu özlediğimi fark etsem açıp bakabileceğim sıcak, harika anılardan oluşan bir ön belleğim bile yok.

Biraz utanç verici olsa da dudağımı ısıyorum ve bunu dile getirmeye karar veriyorum çünkü Fenn'in acı çektiğini görmekten nefret ediyorum.

"Bazen onunla konuşuyorum," diye itiraf ediyorum utanarak. "Annemle." "Öyle mi?"

"Aptalca, biliyorum."

"Hayır, değil."

Omuz silkiyorum, çünkü ne kadar aptalca olsa da, denesem de duramazdım. "Bunaldığımda ya da korktuğumda, hatta bir şeyden gerçekten mutlu olduğumda. Beni duyabildiğini, odada bir yerde olduğunu hayal ediyorum ve sadece onunla konuşuyorum."

"Ne diyorsun?"

"Her şey. Her şeyi. Mesela veteriner olmak istediğimi aniden fark ettiğimde, babama ya da Sloane'a bir şey söylemeden önce anneme söyledim." Dudaklarımda acı tatlı bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen hayal gördüğümü biliyorum ama o gün onun varlığını hissettiğime yemin edebilirim. Yolumu bulduğum için benimle gurur duyuyordu."

Fenn kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor. "Keşke bunu yapabilseydim. Uzun zamandır annemi hissetmemiştim. O gittikten sonra her şey bomboştu. Hepsi bu kadardı."

Boğazım düğümleniyor, kalbim acısını kabullenerek sıkışıyor. Başımı çıplak omzuna yaslıyorum ve bir kez daha onu yatıştırmak için basmakalıp sözlerden ve aptalca tavsiyelerden daha fazlasını sunabilmeyi diliyorum. Fenn'in aklında hâlâ onun kaybı var. Her zaman orada. Kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda. Kendi annemi düşündüğümde nasıl hissettiğimi kelimeler olmadan bildiği gibi. Benim fark etmediğimi düşünse bile, kendisinden nefret ettiği şekilde.

En azından onu görmeme izin veriyor. Bunu yapan birkaç kişiden biriyim ve bunun için minnettarım. Biraz kırık olmak cesaret ister.

"Merhaba" dedi. Beni hafifçe sallıyor.

"Merhaba." Sesindeki gülümsemeyi hissediyorum. Başımı eğdiğimde dudakları şakacı bir sırıtişla kıvrılmıştı.

"Seni gerçek bir randevuya çıkarmam konusunda ne düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce. Kalbim küt küt atıyor. "Peki gerçek bir randevu neye benzer?"

"Pikniğe ne dersin? Cumartesi öğleden sonra köpekleri yürüyüşe çıkarabilir ve kurulacak güzel bir yer bulabiliriz."

Fenn Bishop'ı elinde piknik sepetiyle ormanda zıplarken hayal etmek zor ama ne bulacağını görmek için para verirdim.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Bölüm 3

Fenn

Üvey kardeşim son zamanlarda sürekli bir trans halinde. Eskiden gözlerini bilgisayar ekranından ayıramazdınız, ama en azından ara sıra konuşmalara bir yanıt mırıldanırdı. Şimdi sabahları derse hazırlanırken ondan bir homurtu bile alamıyorum. Uyandığı andan beri kafası telefonuna gömülü.

"Dostum." Odanın öbür ucuna fırlattığım tenis topu kafasının yanından uçup duvara çarpıyor.

RJ masa sandalyesinde dönüp durur. "Tanrı aşkına. Ne oldu?"

"Son on dakikadır söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?"

"Hayır mı? Bilmiyorum. Tanrım. Sabah sekizden önce benden ne istiyorsun?"

"Bugünlerde çok yorulduğunuzu anlıyorum, ama arada sırada arkadaşlarınıza biraz zaman ayırmaya ne dersiniz?"

Hay sikeyim. Kulağa yapışkan geliyordu. Yapışkan mıydı? Bu kardeş olayını nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayatım boyunca tek çocuktum. Ve şimdi beklediğimden daha havalı olan bir üvey kardeşim var.

Ailelerimizin düğününden beş saniye önce tanıştığımızda ve smokinlerimizin içinde birbirimizi süzerken, dürüst olmak gerekirse bu adamdan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Adını hatırlamam bile birkaç haftamı aldı. Ama sonra babam RJ'i Sandover'a aldı ve oda arkadaşı olarak bir araya geldik ve şimdi... sanırım birbirimize bağlandık. Kulağa çok klişe geliyor.

Cehennem, ama doğru. Çok farklı geçmişlerden geliyor olabiliriz ve sosyalleşmeye karşı tutumlarımız açısından zıt kutuplar olabiliriz, ancak bir şekilde bu garip yeni aile ilişkisi işe yarıyor.

Ya da en azından gidip Sloane Tresscott'a aşık olmadan önce öyleydi. Peşinden gidebileceği *onca* hatun varken, müdürün kızını seçti. Buz prensesi. Bu hafta her gün küçük kız kardeşinin ağzına dilimi soktuğumu bilse taşaklarımı koparacak kız.

"Bir şey mi demek istedin, yoksa sadece ihtiyaç mı duyuyorsun?" RJ sonunda telefonunu bırakıyor ve giyinmek için sandalyesinden kalkıyor. Bu durumda, ilk zil çalmadan önce yemekhanede hızlıca bir şeyler atıştıracak kadar vaktimiz olacak.

"Bu hafta sonu bana bir iyilik yapmalısın. Cumartesi günü Casey'i pikniğe götüreceğim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Sanırım dolabına dönmeden önce yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sloane'u benim için meşgul et." Geniş yurt odamızın ortasındaki kanepeye oturup ayakkabılarımı giydim. "Bu konuda Fenn'in tarafında olmadığını biliyorum ve Casey ile her buluşmamızın bir açmaza dönüşmesini istemiyorum."

"Yani, bu oluyor mu?" RJ omzuna atarken kaşlarını çatıyor. Kravatını boynundan çözmüş, sanki Adam'a karşı bir açıklama yapıyormuş gibi. Aslında iki aydır Sandover'da ve hâlâ çoğu gün benim yardımım olmadan kravatını bağlayamıyor. "Sen ve Casey?"

Bu soru bana tuhaf geldi. Ve beni tedirgin eden gizemli alt metinlerle dolu garip bir tavır takınıyor. "Evet, ve...?"

"Oradaki niyetin nedir?" diye soruyor.

"Niyetler mi?"

Ne oluyor be? Kabul ediyorum, kalpten kalbe konuşmakta pek iyi değiliz ama RJ'in Casey'ye karşı hissettiklerimi anladığını sanıyordum. O benim için bir fetih değil. Bu kız özel.

"Bunu sana Sloane mu yaptırdı?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Sadece soru soruyorum," diyor omuz silkerek, sözlerinden anlaşıldığından biraz daha sivri bir ifadeyle.

Şüphelenmekte tamamen haksız değil. Azıcık bile değil. Benim hakkımda bildiklerinin yüzeyinin altında, karanlıkta gizlenen bir gemi katili suçluluk duygusu var. Çünkü ben onu istediğim için bir pisliğim ve daha iyi bir karar vermeme rağmen bunun olmasına izin verdiğim için daha da büyük bir pisliğim. Her gün, her öpücükte onu mahvetmeye biraz daha yaklaşıyorum.

RJ benimle kapı arasında duruyor, bu da ilgisinin samimiyetine dair pek de ince olmayan bir işaret. Onun ilgisini istedim ve şimdi onu tatmin edene kadar buradan çıkmayacağım.

"Onu asla incitmem," diyorum ona, sesim hırçın çıkıyor. Bunun doğru olmasını istiyorum. Ve bu ona verebileceğim en iyi dürüstlük.

Beni değerlendiren RJ açıkça başka bir şey söylemek istiyor ama cebimdeki telefonum çalıyor. Rahatlamış olmanın verdiği şaşkınlıkla bir nefes veriyorum. Sonra ekranda babamın numarasını görüyorum ve nefesimin altında küfrediyorum.

"Babam arıyor," diye mırıldandım, sonra da "Evet?" diyerek telefonu sessize aldım.

Kurtarıldığım için minnettar olmasaydım sesli mesaja yönlendirirdim. RJ ile olan bu bakışmamız gittikçe yoğunlaşıyordu. Sloane'un ilişkimiz konusunda tahmin ettiğimden çok daha öfkeli olması dışında ilgisinin nereden kaynaklandığını hayal edemiyorum. Bir yanım, Casey ve ben birlikte olduğumuz sürece RJ'i bana karşı kıskırtmak için bir kampanya yürütüyor olabilir mi diye merak ediyor. Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum -küçük kız kardeşini korumak istiyor- ama Sloane istediği zaman acımasız olabiliyor.

"Günaydın," diye cevap veriyor babam, diğer uçtaki RJ'in annesinin iyiliği için yaptığını varsaydığım acıması neşeli bir sesle. "Seni kahvaltıdan önce yakalayabildim mi?"

"Evet, ne istiyorsun?"

Bugünlerde telefonuma hayatımın son birkaç yılının toplamından daha fazla bakıyor. Tüm bunlar onun karakterinin aniden televizyondaki baba taklidine dönüşmesinin bir parçası ve bu hem rahatsız edici hem de aşağılayıcı. Michelle beri, sanki baba köklerini ve on yıllık iyi huylu ihmali telafi etmeye çalışıyor. Ya da en azından RJ ve annesinin daha iyi bir baba olmaya çalıştığına inanmasını istiyor.

Buna inanmıyorum. İnsanlar bir gecede değişmez. Hatta ben insanların değiştiğine bile inanmıyorum. Sadece arızalarını gizlemekte daha iyi olurlar. Yani, hayır, babamın aniden bencil bir pislik olmaktan vazgeçtiğine ve artık "aile" gibi sinir bozucu meseleleri önemsemediğine inanmıyorum.

Annem öldükten sonra Bay Aile Babası neredeydi? değildi, orası kesin. Ölümünden önce, o ve ben yakındık. Birlikte gülerdik, denize açılırdık. Hatta bazen benimle video oyunu bile oynardı. Eğlenirdik.

Sonra o gitti ve babam beni tamamen dondurdu. Kendini işe gömdü ve beni ikinci plana attı. Varlığımı hatırladığında kendini suçlu hissediyor ve bana para saçıyor, sonra yine ortadan kayboluyordu. Ve sonunda, yalnız bırakılmak hoşuma gitti. Yani, hangi genç hiçbir sonuç olmadan çılgınca koşmak istemez ki? Ne yaparsam yapayım, hangi çılgınlığa bulaşırsam bulaşayım, babam gözünü bile kırpmıyordu. İkinci sınıftan önceki yaz -şimdi Sandover'a gidenlerin yüzde yetmiş beşi gibi ben de hâlâ Ballard'dayken- Greenwich'teki evimizde her yerin darmadağın olmasına ve bir düzine gürültü şikâyetinden sonra polislerin gelmesine neden olan bir parti verdim ve babamın umurunda bile olmadı. Sadece bir temizlik şirketi tuttu ve ardından Japonya'daki bir teknoloji şirketiyle görüştüğü bir anlaşmayı sonuçlandırmak için çalışma odasına gitti. Ballard'dan ve o kibirli İsviçre hazırlık okulundan atıldığımda? Gözünü bile kırpmadı.

Sadece bir çek daha yazdı ve beni Sandover'a gönderdi.

Yani *bu* her neyse, yüzüme doğru sallayıp durduğu bu istenmeyen zeytin dalı, ilgilenmiyorum. İlgiyi yıllar önce kaybettim.

"Noel tatili hakkında tekrar konuşabileceğimizi umuyordum," diyor babam. "Hep birlikte küçük bir aile tatiline çıkmak."

"Uh, evet. Sanırım Disney World gezisi için biraz geç kaldık baba."

"Michelle dağlık bir yere gitmemizi önerdi. Belki biraz kayak yaparız?"

"Bana ne? Ne istiyorsan onu yap. Benim başka planlarım var."

"Bunu bir düşün," diye ısrar ediyor, görünüşe göre bir tür psikolojik savaş olarak benim bariz kabalığımı görmezden gelmeyi seçiyor. "Bu arada, Michelle ve ben yakın bir zamanda ziyarete gelmek istiyoruz. güzel bir akşam yemeğine götürebiliriz. Ne dersiniz?"

"Zor pas."

En ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan aramayı sonlandırıyorum. RJ'nin kara gözlerindeki onaylamama bile herhangi bir pişmanlığı tetiklemiyor. Artık üvey kardeş olduğumuzu ve bu durumun onu da etkilediğini anlıyorum, ama RJ bu işe karışmasa daha iyi olur. David'i birkaç aydır tanıyor olmasına dayanarak on sekiz yıllık geçmişi takdir etmesi mümkün değil. Çoğunu bu yurttan geçirdik.

"Bu ," diyor üvey kardeşim. "Biraz deneyebilirsin."

"Yapabilirim, ama yapmak istemiyorum. Güven bana, bu numaraya kanma. Onun için kaptanlık yapmanı hak etmiyor. Ve ben katılıyormuş gibi yapmadığımda bu konuşmalar çok daha hızlı geçiyor."

RJ, "Belki de bu bir rol değildir," diye .

Ona gözlerimi deviriyorum. İğrenç bir nedenden ötürü, geçtiğimiz hafta boyunca uzlaşmaya nasıl açık olmam gerektiği konusunda benimle uğraşıp durdu. Ama babamı tanımıyor ya da bir sabah uyanıp babamın varlığını fark etmemeyi seçtiğini fark etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. En azından RJ'in babası hapse girme nezaketini gösterdi.

"Sana söyledim, bu iyi adam saçmalığı sadece saçmalık. Sana ve annene hediyeler ve tatil önerileri yağıdırıyor. Dostunuz olmaya çalışıyor. Bu sahte. Anneni etkilemeye çalışıyor. Kendini

Böylece sonunda boşandıklarında parasının yarısını alamaz."

Tereddüt RJ'in hatlarını kırıstırır.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Bilmiyorum..." Kravatının altıyla oynuyor. "Ne?" Tekrar ediyorum.

"Bir yanım evliliğin gerçekten yürüeyebileceğini düşünüyor," diye itiraf ediyor sonunda.

Çenem düştü. "Dostum."

"Biliyorum."

"Ne zamandan beri?"

Omuz silkiyor. "Mutlu görünüyorlar."

"Onlar yeni evliler. Tabii ki şu anda mutlular. Muhtemelen bu sabah onu mutfak tezgahında yemiştir."

RJ beyazlaşır. "İğrenç. O benim annem. neyse, uzun süreceğini söylemiyorum.

Sadece eğer olursa tamamen şok olmayabilirim."

Onu azarlarcasına başımı sallıyorum. "Alaycılığına ne oldu?"

Seninle ilgili en sevdiğim şey buydu. Bunun için Sloane'u suçluyorum."

"Annemi mutlu görmek umurumda değil," diye homurdanıyor biz kapıya yönelirken. "Öyleyse dava et beni."

Kapıya vardığımızda durdu ve bana baktı. Tekrar tereddüt ediyor, yolumu kapatıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı?"

Bir süre sonra göz temasını kesiyor ve odadan çıkıyor. "Hiçbir şey," diyor arkasına bakmadan. "Unut gitsin."

Bölüm 4

RJ

Sloane çok öfkeli. Onu daha önce de kızgın gördüğümü sanıyordum ama bu bambaşka bir şey. İçindeki öfke cehennemini gizleyen o ürkütücü sessizlik. Nefes aldığından bile emin değilim.

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum ama yanıt alamıyorum.

Bir saat önce beni çalılıkların arasında eski bir bankın bulunduğu orman yolundaki yerimize çağırdı. Yüzme antrenmanından doğruca buraya geldim, Lawson'a Koç'un yerine beni idare etmesini ve neden erken çıkmam gerektiğine dair bir bahane uydurmasını söyledim. Ani SOS'e neyin yol açtığı konusunda bana ipucu vermedi, ancak bunun bir haftadır başımızın üzerinde beliren karara geri döndüğünü varsaymak güvenli.

Ve Fenn'in Casey'e yaptığı aptalca hareketle elimizi zorladı.

Casey'nin kazasındaki rolü hakkında onunla yüzleşmemiz gerektiğini biliyorduk ama Sloane önce Casey ile konuşup konuşmama konusunda gidip geliyordu. Gerekçesi, Casey'nin bilmeyi hak ettiği ve Fenn'in söyleyeceklerini hazırlamak için önceden bilgilendirilmeyi hak etmediği, ancak kız kardeşi öğrendiğinde ortaya çıkabilecek tepkilerden korktuğundan şüpheleniyorum. Casey'nin yeniden depresyona gireceğinden ve belki de bu kez o karanlık yerden çıkamayacağından korkuyor.

Ve bence Casey'nin Fenn'e olan hislerinin, bundan sonra ne yapacağına dair kararını gölgelemesinden endişeleniyor. Sloane'un kaseti Fenn'e vermek istediğini *biliyorum*.

Polisler. Ancak bu fikir midemi bulandırıyor. Üvey kardeşimi ispiyonlayamam.

Ama kız arkadaşına da karşı gelemem.

Arada kalmaktan nefret ediyorum.

"En azından bana bir ipucu verebilir misin?" Bastırıyorum.

Üstümüzde bir kuş ya da başka bir şey gölgeliği sarsıyor ve kız arkadaşım irkiliyor, gözlerini kırpıştırarak büyüünden kurtuluyor.

"Ölebilirdi," diye ısrar ediyor Sloane, sanki kafasının içinde benim bilmediğim yoğun bir tartışmanın ortasındaymış gibi. "Fenn onu orada başından yaralı bir halde yalnız bıraktı. Casey kan kaybından ölmüş olabilir." Aklına gelen ezici görüntüden irkiliyor ve adım atmaya başlıyor. "Onu öldürebilirdi, RJ."

"Tamam, belki," diyorum nazikçe. Şu anda onunla aynı fikirde olmamak hayatımı kendi ellerime almak demek ve ben bu gece ölmeye çalışmıyorum. "Ama Fenn onu batan arabadan kurtarmak için orada olmasaydı o da boğulacaktı."

Keskin bir şekilde bana döndü. "Yani onun tarafını tutuyorsun."

"Hayır. göz önünde bulundurmanız için size biraz perspektif veriyorum." "Bağlamını sikeyim."

"Sloane." Bir nefes verdim. "Videodaki diğer kişinin kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Kameranın önünden koşarak geçtiğini gördüğümüz ilk kişi. Kim oldukları ve arabayı kullanıp kullanmadıkları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ve bu bilginin yokluğunda, tüm suçu tanımlayabildiğimiz tek kişiye yüklemek istemek kolay."

Sloane ellerini havaya kaldırarak alay ediyor. "Adil olmak zorunda değilim. Küçük kız kardeşim neredeyse ölüyordu ve Fenn aylardır bu konuda yalan söylüyor! Bu şaibeli, RJ. Şaibeli!"

Haksız değil. Üvey kardeşimin durumu iyi görünmüyor. Ve sadece Fenn'in yüzünü kayıkhanenin güvenlik kamerasına gösterecek kadar aptal olması kötü bir şans. Casey'i oraya kimin götürdüğünü bilseydik, Fenn'in onu kurtardıktan sonra kaçma kararı küçük bir dipnot olurdu.

tüm bu çile. Kapanan davanın sonsözü için bir şey. Bunun yerine, o gece ve o günden beri her gün yaptıkları kahramanca olmaktan çok şüpheli görünüyor.

"Bence sadakatinin nerede yattığını bulmalısın." Bana doğru ilerliyor, koyu gri gözleri sıcak kül gibi yanıyor. Öfkeyle parmağını göğsüme öyle bir doğrultuyor ki, başka biri olsaydı beni ayağa kaldırırdı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Elini tutuyorum, o da hemen geri çekiyor. Bugünlerde, koşulları göz önünde bulundurarak ona sonsuz miktarda gevşeklik veriyorum. Ama ultimatoma da almıyorum.

"Sloane, seni seviyorum ama kız arkadaşımın üvey kardeşim arasında taraf tutmamın imkânı yok. Yaptığı şey berbattı, evet. Ama üzgünüm, tüm hikâyeyi öğrenene kadar adamı çarmıha germememiz gerektiğini düşünüyorum." Omuz silkiyorum. "Bu noktada bence sen Casey'ye söyle ve ne yapacağına o karar versin."

"Hayır," diyor, intikam fantezilerini beslemek için gemide olmadığımın açıkça tatmin olmamış. Tek kaşını meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. "Babama söylerim ve polise gideriz. Onlar bir yolunu bulur."

Omuzlarım gerildi. Bu fikri boğazıma bıçak dayar gibi kullanıyor ve artık sabrım azalıyor. Ben de en az onun kadar ileriye dönük bir yol istiyorum ama gerçek suçluyu bulamadığımız için Fenn'i otobüsün altına atmak, düşünmeye istekli olduğum bir sonuç değil.

"Yolunuza çıkmayacağım." Bankta oturuyorum ve ona silahlarını indirmesi için yalvarıyorum. "Yapman gerektiğine inandığın şey buysa, bu senin hakkın. Ancak bu yolu seçerseniz, tüm ayrıntılara sahip olmadan Fenn'in tüm hayatını mahvedebileceğinizi, hatta belki de özgürlüğünü elinden alabileceğinizi anlamanız gerekir. Casey'e bilgi vermeye hazır değilseniz, en azından bir şey yapmadan önce Fenn'le konuşmama izin verin. Gerçeği itiraf etmesini sağla. Olayları kendi açısından açıklasın."

Dudakları gerildi. "Sana yalan söyleyeceğini biliyorsun." "Hayır, bunu bilmiyorum. Bence bana doğruyu söyleyecektir."

Sloane bir an için gözlerimle buluştu. Üzerimde sallanma arzusu kaybolacak kadar uzun bir süre. Şimdilik.

İsteksiz bir şekilde yanıma oturdu. "Görüntüleri tekrar izlememe izin ver," diye emrediyor.

Telefonumda, balo gecesindeki kayıkhane güvenlik görüntülerini tekrar izliyoruz. Ne kadar yakınlaştırırsak yakınlaştıralım ya da yavaşlatırsak yavaşlatalım, Sloane arabanın ekrandan çıkıp göle uçuşmasından hemen sonra olay yerinden kaçan kişinin kim olduğuna dair hiçbir ipucu bulamıyor. Ve Fenn'i izliyor. Casey'yi arabadan çıkarmak için kadrajın dışına nasıl koştuğunu, sonra onu nazıkçe yere yatırmak için nasıl geri döndüğünü. Kız kardeşinin telefonundan Sloane'a nasıl mesaj attığını, bu lanet şeylerin aslında su geçirmez olduğunu kanıtladığını çünkü tamamen suya battığını.

"Mesaj atmasaydı, oraya bakmak aklımıza bile gelmezdi," diye mırıldanıyor.

Göl, Casey'nin dans sırasında kaybolduğu Ballard Akademisi spor salonundan epey uzakta. Yolu bilmeyen birinin gece vakti yürüyerek gideceği bir yer olmadığı kesin. Sloane'un tarif ettiği gibi, kayıkhane insanların içki içmek, sigara içmek, sevişmek ya da diğer yasadışı davranışlarda bulunmak için gittikleri bir yerdi. Yani Casey gibi bir kızı aramak için düşünülecek en son yer.

Sloane hâlâ telefonumu elinde tutarak, "Onu saatlerce bulamayabiliriz," diyor. Ama buz gibi öfkesinin çözüldüğünü hissediyorum.

"Bakın, Fenn'in onu orada bırakmasına neyin sebep olduğunu anlayamıyorum," diyorum kabaca, "ya da bunca zamandır neden ortaya çıkmadığını. Ama bence suya girdiğinde doğru şeyi yapmaya çalıştığı çok açık." Sloane kaşlarını çatarak bir süre bunu düşünüyor. Bağışlayıcı bir tip değil. Kız arkadaşım kinini cebinde taşıyan biri. Onları besler. Onlar olmadan kim olacağını emin değilim. Anlıyorum. Onunla birlikte olma yolunda yaptığım her hata için beni affetmenin bir yolunu bulması muazzam bir karakter gelişimiydi

Şimdi.

Sadece biraz daha esnemesini istiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyor öfkeyle. "Biliyorum."

Elimi kalçasına sarıp usulca sıkıyorum çünkü kararlılığının zayıfladığını hissedebiliyorum ve ona neden benimle kaldığını hatırlatırsam beni daha az cezalandıracaktır.

"Peki." Kızgın bir şekilde iç geçiriyor. "Evet, eğer o orada olmasaydı, kız arabada ölmüş olacaktı."

Hâlâ çıplak elleriyle parçalamayı çok istediği bir adam için küçük bir lütuf sunuyor. Yine de yeterli.

"Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Pekâlâ. Önce onunla konuş. Olaylara onun tarafından bakmaya çalış." Sloane ayağa kalktı, benimle işi şimdilik bitmişti. Kimse *kimseyi öldürme* lafını duymaktan Sloane Tresscott kadar hoşlanmaz. O özünde bir savaşçı. "Ama itiraf etmezse..."

Acımasızca başımı salladım. "Biliyorum."

Ona burada tek bir şans veriyor, sadece tek bir şans. Kendi iyiliği için, Fenn bu can simidini bir ilmeğe dönüşmeden yakalasa iyi olur.

Bölüm 5

Fenn

"Bay Swinney?" Casey çenesini açarak soruyor. "Şu dolabın arkasındaki askıdan düşmüş, güve yeniği eski bir yün paltoya benzeyen adam mı?"

Çok yerinde bir tanımlama ve Cumartesi öğleden sonra piknik battaniyemizi atmak için gölgelik bir yer bulduğumuzda neredeyse kahkahalara boğuluyordum.

"Mükemmel bir kılıf," diye cevap veriyorum. "Kim şüphelenir ki, değil mi?"

Sandover Hazırlık kampüsü aldatıcı derecede büyüktür ve ana tesislerin ötesinde yüzlerce dönümlük bir alana yayılır. Bu alanın büyük bir kısmı, çoğumuzun neredeyse hiç keşfetmediği el değmemiş ormanlık alanlardan oluşuyor. Bugün yürüyüş parkurlarından birinde dolaşırken yaprak dökmeyen ağaçların arasında bir oyuk keşfettik. Sonbahar tüm hızıyla devam ediyor. Kampüsün diğer her yerinde yapraklar bir dizi kırmızı ve turuncuya dönüşmeye başlıyor, zemin gevrekleşiyor ve kahverengileşiyor. Burada ise hâlâ görülecek çok fazla yeşil var.

Oturduk ve ben de yanımda getirdiğim atıştırmalıkları hazırlamaya başladım. Yaklaşık yarım saat uzaklıkta küçük bir gurme bakkal buldum ve bir şeyler hazırlaması için para ödedim. Bu sabah yurda teslim ettirdim. Hepsinden iyisi, Sandover kampüsüne en yakın küçük kasaba olan Calden'deki kasaptan iki çiğ ilik kemiği temin etmelerini sağladım.

Hiç vakit kaybetmeden kemikleri Casey'nin ağzı sulanan iki golden retriever'ına fırlatıyorum, onlar da kendi kemiklerini kapıp tıkmak için sessiz bir yer bulmaya koşuyorlar. Güzel. Bu onları bir süre meşgul eder.

"Yani onu takip mi ettin?" Casey gülerek söylüyor.

"Evet. Ve bu yere ulaşmak kolay değildi. Ki bu da mantıklı. RJ ve ben geceyi zifiri karanlıkta ormanda gezinerek geçirdik. Her adımda kesiliyor ve kayalara takılıyorduk."

"Dehşete düşerdim," diyor endişeyle. "Onun cinayet kulübesini ya da başka bir şeyini bulabilirdiniz."

"Bu düşünce aklıma geldi."

Konuşmaya konsantre olmakta zorlanıyorum, kelimelerin doğru sırada çıktığından tam olarak emin değilim. Casey, ağaçların arasından süzülen güneş ışığının fonunda çok güzel görünüyor. Esintide uçuşan çilek sarısı saçları ve bir portakal dilimini ısırıktan sonra parmaklarını yalayışı dikkatimi dağıtıyor. Onunla ilgili en basit şeyler bile kafamı allak bullak ediyor. Onunla vakit geçirmeyi başka bir şey yapmaya tercih etmeseydim bunu bir hastalık olarak görürdüm.

"Asıl eğlence, parmaklarımızı kesip ailelerimize gönderecek olan bir grup ağır silahlı uyuşturucu kaçakçısı tarafından yakalanmak üzere olduğumuzu düşünerek oradan kaçıyordu."

"RJ Sloane'la görüşmeye devam edebilsin diye." Casey kendi kendine gülümsüyor. "Tam bir baş belası."

Sırt çantamdan bir şişe prosecco ve yemekhaneden çaldığım iki bardağı çıkarıyorum. Aptalca bir nedenden ötürü, parmaklarım titrediği doldurmakta zorlanıyorum.

"İyi misin?" Eğlenen bir endişeyle beni izliyor. "Çok fazla titriyorsun."

"Beni biraz ," diye itiraf ediyorum.

Casey başını eğiyor. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum." "Bu doğru."

Son zamanlarda ona yalan söylememeye özen gösteriyorum. Zaten söylediğimden daha fazla ve gereğinden fazla değil. Bu yeni rahatsız edici dürüstlük yolunu deniyorum. . Karmaşık bir durum. Bilmiyorum. Sanırım

Onu mahvetmek üzere olduğum diğer tđm yolları telafi etmeye gibi .

"Bu çok saçma."

Bir şekilde battaniyenin üzerine dkmemeyi başardığım bardağı ona uzatıyorum. "İnan bana, sen benim ligimin çok dışındasın."

"Samaladığın zaman çok tatlı oluyorsun."

ekici olma çabası olarak yorumuma gülüp geçti. Nedense bu kız benim bir av olduğumu düşünüyor. Ona bu fikri ne verdi bilmiyorum. Bazen keşke ona tüm çürümüş sırlarımı anlatabilsem de kasa diyorum.

"Al, bunu dene." Casey ağzıma bir küp peynir atıyor ve tepki vermemi bekliyor.

Yavaşça ığnıyorum. "Oh, bu biraz garip."

"Değil mi? Kırmızı şarap gibi."

"Nereden biliyorsun?"

Kıs kıs gülüyor. "Ne yani, bana alkol teklif eden ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Bana gülmesi neden bu kadar hoşuma gidiyor bilmiyorum.

Burada, onunla birlikte olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım. Casey etrafımızdaki her şeyi unutturuyor ve ben hafifliyorum. zgrm. Mutlu oluyorum. Yine de bu asla sürekli olmuyor, çünkü o saf anların arasında kafamdan bir korku akımı geçiyor ve bana bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu hatırlatıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmadan önce. Onun üzerinde öyle zehirli bir etki yaratıyorum ki onu özel kılan iyiliği bozuyorum.

Casey, geri kalanımızın yenik düştüğü kötücül ilgisizlik ve hayal kırıklığından muzdarip değil. O, ruhu soğuk ve boş olan başka bir bıkkın güven fonu bebeği değil. O umutlu ve tatlı. Nazik ve cömert. Bizden sklp alınan her şeyi, başkalarını anlaşılır bir şekilde sakat bırakacak korkunç ileler boyunca bir şekilde elinde tutmayı başardı.

O benim kahramanım sayılır.

Ve eğer bu kadar bencil bir piç olmasaydım, onu kırmadan önce yalnız bırakırdım.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyor küçük bir kaptan mini bir toz çörek çıkarırken. "Başını belaya mı sokuyorsun?"

"Dövüşler bu gece." Gözlerimi deviriyorum. "RJ onunla gitmemi istiyor, çünkü teknik olarak Duke'u tahttan indirdikten sonra ortaya çıkması gerekiyor."

"RJ'in işleri yürüttüğünü hayal edemiyorum. Yeni Dük olarak." "Bu ikinizi de yapar."

Üvey kardeşim hiçbir zaman Sandover'ın en büyük köpeği olmanın sorumluluğunu ya da gücünü istemedi. Duke'e liderlik için meydan okuduğunda, yozlaşmış bir sisteme karşı kendi özerkliği için savaşıyordu. Başka bir deyişle, Duke Jessup'a pay vermeden kendi suç şebekesini yönetmek istiyordu. Fark etmediği şey ise sürücü koltuğunda kim olursa olsun makinenin dönmeye devam ettiğiydi. İsteseler de istemeseler de.

Casey dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp bana meraklı bir bakış attı. "Hiç katıldın mı?"

"Kavga mı? Elbette. Birkaç kez."

Tepkisini okuyamıyorum ama hayal kırıklığına uğramasını bekliyorum. Penny'nin parlaklığını yok eden şeylerden biri. Sandover'ın her Cumartesi gecesi erkeklerin birbirini dövmesi geleneğine katılmak muhtemelen potansiyel bir erkek arkadaş için en çekici özellik değildir.

"Eğlence amaçlı mıydı, yoksa...?"

"Yani bunu eğlence için mi yapıyordum? Hayır."

Bir sürü erkek bunu olsun diye yapıyor. Bazıları bir şey kanıtlamak için yapar.

Diğerleri sevdikleri için. O ben değilim.

"Belki de bu bir karakter hatası ama oraya iki kez gittiğimde de çözmem gereken bir şey vardı. Çözmem gereken bir hesap ya da her neyse. Bir sorunu çözmek."

Şiddetten herhangi bir şekilde zevk almıyorum. Sadece bazı durumlarda fiziksel çatışma etkili oluyor. Herkes kuralları biliyor ve işe yarıyor. Çoğunlukla.

"Yargılamıyorum. Ama seni kesinlikle bir kavgada hayal edemiyorum," diyor, sanki kafasındaki görüntüyü canlandırmak için çok uğraşıyormuş gibi dudağını çiğneyerek. "O melek yüzünle olmaz." Yanağıma alaycı bir parmak pudra şekeri siliyor.

Hayatım boyunca duydum. Fennelly Bishop, güzel çocuk. Ama yüzüme vurmaktan çekinmeyen başka bir adamla burun buruna geldiğimde, hiçbir şeyimi saklamıyorum. Kanın tadını aldığımda içimde bir şeyler serbest kalır. Hırçınlaşıyorum. Bu biraz bayılmak gibi, derinden bastırılmış bir parçam kontrolü ele alıyor. Ama bu da bir tür kaçış, sanki suçu başkasına atıyormuşum gibi. Belki de arada sırada birilerini dövmekten zevk alıyorumdur. Belki hepimiz öyleyizdir.

"Kiminle dövüştün?" diye soruyor. "Tanıdığım biriyle mi?" "Tanıdığın tek kişi Gabe."

Çenesi düştü. "O senin en iyi arkadaşın değil mi?"

Sırıtıyorum. "Ringdeki o on dakika için değil."

Dostum, çok acımasız bir kavgaydı. Gabe ve ben birbirimizi anaokulundan beri tanıyoruz, yani belli ki yıllar içinde bir ya da iki kez itişip kakışmışız, ama o gece ikimizin de dayak neden olan kanlı, çıplak muştalı bir kavga oldu. Kimin kazandığını bile söyleyemem. O gece neden kavga ettiğimizi bile hatırlamıyorum.

Doğru ya. Gözüne kestirdiği bir hatunu becerdim. Kardeşlik kurallarını çiğnedim. Dövüşlerde beni çağırdığında bunu hak etmiştim.

"Gönderildiğinden beri onunla hiç konuşmadın mı?" Casey sessizce sorar.

"Hayır." Suçluluk duygusuyla birlikte içimde mutsuzluk dalgalanıyor. "Onu nereye gönderdiklerini bile hâlâ bilmiyorum. Gabe'in ailesi gülünç derecede

Bu yüzden hakkında bilgi edinmenin imkânsız olduğu bir askeri okulu seçmeleri mantıklı."

"Evet, Lucas sürekli anne babasının ne kadar imkansız olduğunu söylüyor. Bu onu çıldırtıyor."

Lucas'tan söz edilince içten içe kıllanıyorum, ki bu aptalca bir tepki çünkü Casey'nin arkadaşları olmasına izin var. Bugünlerde Ballard'daki herkes hâlâ onun hakkında fısıldaşıyor ve şimdi de St. Vincent'taki kızlar, mümkün olduğunca çok arkadaşı olmasını istiyorum.

Ama Lucas Ciprian ile ne kadar yakın olduklarını bildiğim için içimde bir kıskançlık kıvılcımı hissettiğimi de inkar edemem.

Lucas'ın bir sorunu olduğundan değil. O iyi bir çocuk. Gabe'in küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı, özellikle de babaları sürekli ikisini karşılaştırdığı için. Lucas'ta kesinlikle büyük kardeşinin gölgesindeki küçük kardeş sendromu var ve Gabe'in kıskançlığı hissettiğini biliyorum çünkü her zaman çocuğun özgüvenini artırmaya çalışıyordu.

"Anlaşılan Gabe uyuşturucu satarken yakalandığından beri işler daha da kötüleşmiş," diyor Casey. "Bay Ciprian Lucas'a karşı çok sert davranıyor. Neredeyse her gün onu arayıp 'dürüst çalışma' ve ağabeyinin izinden gitmeme konusunda nasihat ediyor."

"Belki de Lucas'ın dövüşmeye ihtiyacı vardır," diyorum hafifçe. "İçindeki hüsrânın bir kısmını boşaltmak için."

"Hey, bu gece seninle gelsem nasıl olur?" diye öneriyor şarap kadehini dudaklarına götürerek. "Bakalım bütün bu yaygara neymiş."

Bu düşünceyle irkildim. "Kötü fikir. Kızlar dövüşlere gitmez. İnan bana, orası olmak isteyeceğin türden bir yer değil."

"Neden?" Hırçın bir kaşını kaldırıyor. "Çok değerli ve kırılgan olduğumuz için mi?"

"Evet, aynen."

"Kaba."

Onun meydan okuyan çizgisine küçük bir bakışa gülmek zorundayım. İsyanın neye benzediğini düşündüğünü görmek için para verirdim.

"Eğer biraz çamurda yuvarlanmak istiyorsan, benimle güreşebilirsin." Meydan okurcasına gözlerimi kısıyorum.

parladı. "Buna cesaret edemezsin."

Bardağını alıp bir kenara koyuyorum. "Kesinlikle yapardım."

Sonra ben saldırıyorum. Kıpırdanmaya fırsat bulamadan onu belinden yere yatırıyorum. Kaburgalarını gıdıklarken ve boynunu öperken kıvranıyor, sırtıma ve omuzlarıma yumuşak darbelerle vuruyor.

"Sen öldün, Fennelly," diye tehdit ediyor histerik kahkahalar arasında. "İstedğin kadar denemeye devam et, ben gıdıklanmam."

Yine de iyi bir sporcuym, bu yüzden Casey'nin beni sıkıştırmak için biraz kaldıraç almasına izin verdim. Muzaffer bir sırtışla üstüme yuvarlandı.

"Şimdi benim merhametime kaldın," kendisiyle gurur duyarak.

Kalçalarını tutarken, onu ereksiyonla dürtmemek için büyük bir çabayla konsantre olmak zorundayım.

", teslim oluyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Elinden yap."

Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. Yarı odunum ve sessizce bunu hissetmemesi için yalvarıyorum. Sikime binmesini değil, ama aramızdaki şeyleri zorlamaya çalışmıyorum. Ona yavaştan almak istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum.

Lanet olsun, öpüşebiliyor.

Nasıl bir sihir yaptı bilmiyorum ama onu tatmak beni neredeyse çıldırtıyor. *Onu altıma atıp kıyafetlerini yırtacak* kadar deliriyorum. Ellerimi tutup kaburgalarına doğru ittiğinde, başparmaklarımı ince kazağının üzerinden sert meme uçlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Ağzımın içinde en yumuşak iniltiyi çıkarıyor ve ben de kendimi kontrol edemiyorum. Göğüslerini avuçlayarak, kalçalarını ileri geri oynatmaya başlayana kadar sıkıyorum.

İnleyerek Casey'yi iki yanımıza döndürüp uzaklaşıyorum. Boynunu öperken alt bedenlerimiz birbirine değmeyecek kadar. Çünkü bana izin verseydi, onu tam burada becerirdim ve bu harika olurdu. Aynı zamanda olabileceğimiz her şeyi havaya uçurmanın da en hızlı yolu olurdu.

"Bu kadar acele etme," diyorum yüzü düştüğünde. "Zamanımız var."

Duymak istediği şey bu değil. Beni öpmek için başını eğdiğinde, yumuşak elleri saçlarımı tararken bile yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak ettiğini biliyorum. Elbette yapmadı ve keşke bunu onun anlayacağı şekilde açıklayabilseydim.

Bunu mahvedecek tek kişi benim.

Bölüm 6

Casey

Benim evimde aile yemekleri tartışılmaz. Hafta sonları dahil, istisna yok. Eğer Sloane ya da benim bir akşam yemeğini atlamamız gerekirse, bunun için yazılı bir makale ve mazeretimizin tüm nedenlerini vurgulayan bir PowerPoint sunumu gerekir. Tamam, tam olarak değil, ama hemen hemen. Babam bu geleneği çok ciddiye alır.

Sloane'un masayı hazırlamasına yardım ederken Fenn'le randevumun etkisindeyim. Babam mutfakta oyalanıyor, bu akşam bize zorla yedirmeyi planladığı yemeğin son rötuşlarını yapıyor. Gerçek şu ki, babamız berbat bir aşçıdır. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama yapmakta ısrar ediyor. Sloane onun her iki rolü de oynamaya çalıştığını düşünüyor; hem evin geçimini sağlayan sert adam, hem de ev işlerine bakan ebeveyn.

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda kız kardeşimin şüpheli bakışlarını üzerimde buluyorum. "Oh. Farkında bile değildim."

Rahatlıyor. "Özrün kabul edildi."

Bir kahkaha patlaması olur. "Gülümsediğim için özür dilemiyorum! İnsanlar gülümser, Sloane. Bunu kabullen."

Peçeteleri yerleştirmeyi bitirdim ve bardakları almak için mutfığa daldım. Birkaç dakika sonra üçümüz yemek masasına oturuyoruz. Bo ve Penny babamın sandalyesinin yanında oturmuş, babam Sloane'un tabağına kocaman bir porsiyon lazanya koyarken yüzlerinde mahzun bir ifadeyle yalvarıyorlar.

Porsiyon büyüklüğüne itiraz ediyor. "Baba," diye itiraz ediyor, "Pazartesi günü koşu yarışım var. Beni karbonhidratla öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Karbonhidrat yüklemenin koşucuların yarıştan önce kullandığı meşru bir strateji olduğunu sanıyordum." Adam ona boş bir bakış atıyor. "Geçen gün de böyle dememiş miydin?"

"Evet, ama bana *yarım* lazanya servis etmeni istediğimi kastetmedim." Kocaman parçayı ikiye böldü, ortasına bir çatal sapladı ve ikinci parçayı tabağıma yerleştirdi.

Kıs kıs gülüyorum. "Teşekkürler."

Yemek yerken babam bizi soru yağmuruna tutuyor, çoğu da Sloane'a yönelik. Sürekli yüzünü buruşturup inlemesinden anladığım kadarıyla, geçen hafta babamla yaptığı büyük konuşmadan pişmanlık duyuyor; her zaman iyi olduğunu varsaymak yerine ona hayatı hakkında soru sormanın onu öldürüp öldürmeyeceğini sormuştu. Görünüşe göre bu tamamen geri tepti-Sloane'un özel hayatıyla ilgili kötü bir şöhreti var, bu yüzden tüm bu merakın onu öldürdüğünü biliyorum. Yine de onun için o kadar da kötü hissetmiyorum. Hayatıma hoş geldin. Babam her zaman bir şeyler hakkında beni sorguya çekiyor.

Ona RJ hakkında sorular sormaya başlayınca kahkahamı bastırıyorum. "Bay Shaw size iyi davranıyor mu?"

"Aman Tanrım. Hayır. Aşk hayatım hakkında konuşmuyoruz." Sloane ağzına bir lokma lazanya tıkıştırıyor ve daha fazla konuşmamak için daha yavaş çiğniyor.

Babam pes ediyor ve dikkatini bana çevirerek günümün nasıl geçtiğini soruyor. "Bayım.

Bishop köpekleri gezdirmeye mi geldi?" diye soruyor.

Sloane ve RJ'le olduğu kadar Fenn'le de vakit geçirmemden heyecan duyuyor. Ama babam artık Fenn ile olan arkadaşlığıma sesli olarak karşı çıkmıyor. Onaylamadığını kendine saklıyor çünkü Fenn'le geçirdiğim zamanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Eğer Fenn'in dostluğu olmasaydı, hala odamda kilitli, arabamın göle düştüğü geceyi takıntı haline getirmiş olabilirdim. Kendime acırdım. Geceleri defalarca tüyler ürpertici kâbuslarla uyanırdım. Evet, kabuslar hala geliyor ama eskisi kadar sık değil. Ve bu günlerde, ne zaman

beni uyandırıyorlar, Fenn'i arıyorum ve o beni teselli ediyor. Bana günün ya da gecenin hangi saati olduğunu önemli olmadığını söyledi. Eğer ona ihtiyacım olursa, onu arayacakmışım.

Yine de babamın bu fikre sıcak bakmadığını biliyorum. Kazadan önce bile beni hep kırılğan olarak görürdü. Ben bebektim, ekstra korunmaya ihtiyacı olan bendim. Sloane ise kaya gibiydi. Dirençli olan. Kız kardeşimi kıskanmıyorum, hiçbir zaman da kıskanmadım ama bazen ona gücendiğimi de inkar edemem. İlla ona karşı değil, babamın onun kadar güçlü değilmişim gibi davranmasından bıktığım için. Onun kadar sert değilmişim gibi.

Gerektiğinde sert . O geceyi , değil mi? "Case?" diye soruyor.

"Oh, evet. O yaptı. Göle kadar yürüdük. Güzeldi." Hoştan da öte. Dudaklarımda hâlâ onun tadı var.

Yanaklarımda ısındığını hissediyorum ve yüzüm kızarmadan konuyu değiştiriyorum. "Sana sormayı unuttum, Lucas bu akşam gelip film izleyebilir mi? Biz oturmadan hemen önce mesaj attı."

Babam su bardağını eline alır ve bir yudum alır. Sonra başını sallar. "Evet. Sorun değil. Lucas'a her zaman kapımız açık." Sloane'a bakar. "Silas'ı bu hafta ortalıkta görmedim."

"O yüzmeyle meşgul. Ben de meşgulüm. Birbirimize bağlanmadık."

Kız kardeşimi iyi tanırım ve bu kayıtsız cevabın altında yatan bir şeyler var. Sadece ne olduğundan emin değilim. Fenn ile yaptığım son konuşmaları düşündüm ve kız kardeşim ile Sandover'daki en iyi arkadaşı Silas Hazelton arasında olası bir anlaşmazlıktan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Her neyse, bizden bu kadar bahsettiğimiz yeter," diye cıvıldıyor Sloane ve babamızla ters düşüyor. "Haftanız nasıl geçti, Müdür Tresscott?"

"Kaotik," diye yanıtlıyor parmaklarını şarap kadehinin etrafına sararak. Babam her gece bir kadeh kırmızı şarap içer ve bundan fazlasını içmez. Gerçekten de hayatımda tanıdığım en öngörülebilir insan. "İki açık öğretmenlik pozisyonunu doldurmam gerekiyor. Sadece bir öğretmenlik için uygun bir aday bulabildim.

Bir tane, bu yüzden pozisyon dolana kadar çocukların modern edebiyatta bir yedeği olacak. Yedekler tam bir baş belası."

"İki açık pozisyon mu?" Sloane kaşlarını kaldırarak şöyle diyor. "Nasıl oldu da *iki*

Bir hafta içinde öğretmenler mi? Ne yapıyorsun orada? Onları taciz mi ediyorsun?"

Babam eğlenmiş görünüyor. "Hayır. Ailevi bir acil durum vardı ve ikisi de istifa etmek zorunda kaldı. Evliydiler."

"Gördün mü?" diyor. "İşte bu yüzden evlilik kurumu kaldırılmalı."

Yemekten sonra, Sloane ve ben bulaşık makinesini doldururken, kendi sorgulamamı yapıyorum. "Sen ve Silas kavga mı ediyorsunuz?"

Bana doğru dönüyor, koyu renk atkuyruğu bir omzunun üzerinden düşüyor. "Hayır.

Olmalı mıyız?"

"Hayır. Ama babam haklı, onu buralarda görmedim."

Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar lavabonun altındaki boş lazanya tenceresini yıkamaya veriyor. "RJ ile takılıyordum. Tüm o makyaj seks, biliyor musun?"

"Hayır, bilemem," diye utangaç bir şekilde cevap veriyorum, çünkü bırakın makyaj yapmayı, hiç seks bile yapmadım.

"Evet, bir süre bu şekilde devam edelim," diyor kız kardeşim, annelik moduna geçerek.

"Ne yapabileceğime bakacağım" benim hafif yanıttımdır.

Bu onu anında ayağa kaldırır. "Bu ne anlama geliyor?"

Döndüğümde bakışlarını yüzümde buluyorum. Şüpheyle ve tam olarak çözemediğim başka bir şeyle titriyordu. "Ne?"

"Yani, kiminle makyaj seks yapıyor olabilirsin, Case?"

"Aman Tanrım. Hiç kimse. Şaka yapıyordum." İkna olmadı ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Fenn'le yatmıyorum, eğer düşündüğün buysa."

Henüz.

Henüz Fenn ile yatmıyorum. Ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. Bu gece Sloane ile kavga etmek istemiyorum. Ayrıca, Fenn'in bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, seks bir on yıl daha masada olmayacak. Çok yavaş gitmeye kararlı.

Onun adını duyunca irkiliyor. Ağzı açılıyor, gözleri tekrar kararıyor. Hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sonra kapı çalıyor.

"Lucas geldi," diyorum, bu kesintiden garip bir şekilde rahatlamış olarak. "Bitirebilir misin?"

Bir sonra başını sallıyor. "Evet. Elbette."

Ön holde, Lucas Ciprian'ı içeri almak için kapıyı açıyorum. Babam her zamanki gibi çalışma odasına açılan kapının eşiğinde bekliyor. Penisi olan biri evimize her girdiğinde bunu yapar, penisin sahibinin pantolonunda kalacağına inanıp inanmadığını belirlemek için durumu incelemesi gerekir. Babam aksi yönde bir şüphe kokusu alırsa, genellikle neşeli bir gülümsemeyle yanıma gelir ve *"Hey, neden hep birlikte film izlemiyoruz?"* diye sorar. *Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?*

Babam bu numarayı ilk kez yaptığında Duke Jessup'ın yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum. Eminim Duke sevişeceğini düşünerek gelmişti - onun yerine geceyi babamla Sloane'un arasına sıkışmış *Indiana Jones ve Kıyamet Tapınağı*'nı izleyerek geçirdi. Indiana Jones'u sevmem bile ama sırf komedi olsun diye onlarla birlikte izlemek için aşağı indim. Harrison Ford'un sevimsiz repliklerinden bahsetmiyorum.

Yine de babam Lucas'a karışmıyor. İkinci sınıfın ilk döneminde kimya dersinde bana özel ders vermesini ayarladığında beni Lucas'la ilk tanıştıran oydu. Lucas dört ay boyunca haftada iki kez ders kitapları ve güler yüzüyle yanıma geldi ve ikimizin iyi arkadaş olması uzun sürmedi. Fenn'den sonra Lucas en sevdiğim insanlardan .

"Selam." Babamın lazer odağının bizi delip geçmesine aldırmadan onu kocaman bir kucaklamayla selamlıyorum. "İçeri gel."

"Selam." Babamın bakışlarını aramak için geri çekilmeden önce beni hızlıca sıkıyor. Lucas ne yapacağını biliyor. "Merhaba, Dr. Tresscott. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Lucas'ın koluna girip onu merdivenlere doğru sürüklüyorum. "Yukarı çıkalım ve izleyecek bir şeyler seçelim. Ben romantik komediye oy veriyorum."

"Benim oyum hiç sayılıyor mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Ben de ona bakıyorum.

"Hayır."

"Kapı açık, Case." Odama çıkarken babamın uyarısı sırtımızı gıdıklıyor.

Söylendiği gibi, kapıyı açık bırakıyorum, ama sadece bir aralık. Sonra kendimi yatağa atıp kabarık, beyaz kırlentlerimden birine sarılıyorum. Lucas ayakkabılarını çıkarıp bana katılıyor ve yatak başlığına yaslanarak rahatına bakıyor.

"Mutlu görünüyorsun," diyor bana, gözlerini kısarak. Kıkırdıyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır. Tabii ki değil. Sadece farkında olduğunuzdan emin olmak istedim." "Farkındayım."

Komodinden kumandayı alır ve yayın sitelerinden birine tıklar. Sıra sıra film afişlerinin küçük resimleri ekranı doldurur ve onları kaydırmaya başlar.

"Romantik komedi mi dediniz?" "Evet, lütfen."

Başımı yastığa yaslıyorum ve seçimleri incelerken Lucas'ın profilini izliyorum. Harika bir profili olduğunu fark ediyorum. O kadar iyi arkadaşız ki bazen Lucas'ın aslında seksi olduğunu unutuyorum. Her zaman biraz dağınık görünen siyah saçları var, o sevimli, yataktan yeni kalkmış haliyle. Koyu renk gözleri. Gamzeleri. Çenesinde küçük bir yarık. Ağabeyi Gabe kadar uzun ya da kaslı değil ama onun kadar yakışıklı. Daha iyi

bence. Gabe Ciprian'ı çok iyi tanımıyordum ama bana hep çok ukala gelmiştir. Bir erkekte biraz ukalalığa razıyım, ama çok fazla ukalalığa sahiplerse dangalaklığa çok yaklaşıyorlar. Sloane'un eski sevgilisi Duke gibi. Duke sonuna kadar ukala ve bu yüzden de sonuna kadar dangalak.

Gelen bir mesajın zil sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. Telefonumu almak için diğer komodine uzandım ve Fenn'in adını görünce gülümsedim.

Fenn: Seni şimdiden özledim.

Kalbim anında daha hızlı atmaya başladı. Bu adam için tam bir gidiciyim. Ölü gibi. "Kim o?" Lucas ekranıma doğru bakıyor.

"Oh. Sadece Fenn." O mesajı okumadan önce bildirimi temizliyorum.

"Öyle mi? Ne diyor?"

"Hiçbir şey. RJ'e eşlik etmek için bu gece dövüslere gidiyor." Sırıttıyorum. "RJ'in yeni liderlik rolüyle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini duydum."

Lucas homurdanarak cevap verir. "Öyle değil. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, Sandover'ın yeni kralı o. Kardeşimin burada olmaması ve bedava geçişin tadını çıkaramaması çok kötü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duke, Gabe'in yaptığı her satıştan pay alıyordu," diye açıklıyor. "Gabe bu konuda hep öfkeliydi. *'Emeğinin meyvelerinin tadını bile çıkaramayan tek uyuşturucu satıcısı benim'* derdi."

"Uyuşturucu satıcısı sorunları, değil mi?"

Lucas gülüyor. "Yani Duke'ün açgözlü bir pislik olmasından başka bir nedeni yokken parasını alıyordu, yani evet, bunun sinir bozucu olduğunu söyleyebilirim. RJ ise haraç işleriyle hiçbir ilgisi olsun istemiyor. O dövüşte Duke'u nakavt ettiğinden beri, adamlar RJ'e ödeme yapmaya çalışıyor ve o da *'Beni rahat bırakın'* diyor."

Ben de gülüyorum. "Yemin ederim, siz Sandover çocukları yemiştiniz."

"Hepimiz değil," diye itiraz ediyor. Sonra bir duraksama oluyor. "Sen ve Fenn hâlâ çok takılıyor musunuz?"

Yarısını bile bilmiyor. Aslında kimse Fenn ve benim geçtiğimiz hafta boyunca neredeyse birbirimizin yüzünü yaladığımızı bilmiyor. Söyleyemem.

Sloane henüz, Fenn'in ve muhtemelen kendimin cinayetinden sorumlu olmak istemiyorsam olmaz. Sırrımı paylaşabileceğim tek bir kız arkadaşım bile yok çünkü Ballard'daki herkes benim için ölü ve St. Vincent'daki herkes deli olduğumu düşünüyor.

Lucas'la genellikle romantik konular hakkında konuşmam ama birine anlatma ihtiyacından neredeyse patlamak üzereyim ve itirafın ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum.

"Artık çıkıyoruz sayılır."

Yüz ifadesi şoka dönüşür. "Ciddi misin?"

"Evet," diyorum utanarak.

"Ne zamandan beri?" diye soruyor.

Yastığı kucağımda tutarak doğruluyorum. "Yaklaşık bir hafta. Bir anda oluverdi. Arkadaştık ama sonra öpüştük ve..." Başka bir gülümsemenin yüzümü yarmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum. "Artık bir şey oldu."

Lucas kumandayı yatağın üzerine bırakıyor ve birbirimize bakacak şekilde yer değiştiriyor. Yüz ifadesinden bu gelişmenin onu heyecanlandırmadığını anlayabiliyorum.

"Benim için mutlu ol," diye yalvarıyorum, o daha onaylamadığını söyleyemeden. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum-"

"," diye kabul ediyor.

"Ama senden bu konuda bana destek olmanı istiyorum." Elini tutup parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Çok boktan bir yıl geçirdim Lucas. Ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Sesi yumuşar.

"Bugünlerde hayatımda pek güneş ışığı yok." Elini sıkıyorum ve bir süre sonra parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Senin arkadaşlığın onlardan biri. Sloane da onlardan biri. Ve şimdi de Fenn. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Anladım. O Fenn Bishop. Her kız ondan hoşlanıyor, Case. Sorun da bu zaten."

"birileriyle yattığını ima ediyorsanız, sizi temin ederim ki yatmıyor. Geçmişte bir oyuncuydu, bunu biliyorum. Aptal ya da kör değilim."

"Kendine ait bir hashtag'i var," diye homurdandı Lucas. "Oyuncu demek yetersiz kalır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hashtag'i mi var?"

"Evet. Bu çok saçma. Baksana." Lucas cebinden telefonunu Instagram'ı açıyor. Bir şeyler yazıyor, sonra görebilmem için ekranı ters çeviriyor.

Merakıma yenik düştüm. Elbette, #FennBishop gerçek bir hashtag. Fenn yüzlerce gönderide etiketlenmiş gibi görünüyor. kızlardan değil. Bir sürü parti fotoğrafı var. Gabe, Lawson ya da Silas ile bir partide çekilmiş fotoğrafları. Futbol sahasında çekilmiş, altın sarısı saçları güneş ışığında parlıyor, yüz hatları konsantrasyonla gergin.

Ama... evet... kesinlikle kızlarla çekilmiş fotoğrafları var. Elleri onun üzerinde olan çok güzel kızlar. Kollarını omuzlarına atmış. Dudakları sarhoş öpücüklerine kilitlenmiş. Fenn'in biz bir araya gelmeden önceki kaçamaklarının en gurur verici portresi değil, ama bana anlatmadığı bir şey de değil.

"Bütün bunları biliyorum," diyorum sessizce, telefonu geri uzatarak. "Ve umurunda değil."

"Umurunda değil." Lucas'ın sesi kuşkulu geliyor.

"Hayır. Fenn geçmiş hakkında dürüst davrandı." Daha da yaklaşıp başımı Lucas'ın omzuna yasladım. "Ona bir şans ver, tamam mı? Benim için endişelenmene gerek yok."

"Peki," diyor Lucas isteksiz bir ses tonuyla. "Endişelenmemeye çalışacağım. Ama sana zarar verecek bir şey yaparsa..."

"O zaman sana onu için izin veriyorum," diyorum nezaketle.

"Teşekkür ederim."

Arkadaşımlın omzuna gülümsüyorum. "Benim için iyi oldu. Gerçekten öyle. Ve onu ne kadar rahatsız ederse etsin, her zaman açık sözlü ve dürüştür. Sana söz veriyorum, Fenn benden sır saklamaz."

Bölüm 7

Silas

Pazartesi günü yüzme antrenmanından sonra Sloane'un evine uğradım, çünkü son zamanlarda mesajlara cevap vermiyordu. Geçen hafta kendini hayalet gibi hissetti ve Lawson'dan duyduğuma göre antisosyal pislik RJ ile arasını bir kez daha düzeltmiş.

Sloane'un son derece makul biri olduğunu hiç bilmezdim. Onun kaptan köşkü inatçı ve kindarın kesiştiği rahat bir köşe olma eğilimindedir. Duke ile ilişkisi olan roller derby ölüm maçını ele alalım - dışarıdan bakan hiçbirimiz ne izlediğimizi anlamadık, ancak amaç mümkün olduğunca çok zarar vermek gibi görünüyordu. Bir dargın bir barışık ilişkilerini, hakları olandan daha uzun süre devam ettirdiler; Sloane, görünüşe göre yıpratma güdüsüyle, onu aç ölmeye razı oldu. En azından bu, o ikisinin birbirlerine karşı gerçek bir sevgi beslemesinden daha mantıklı.

Ve şimdi de RJ Shaw ile cansız bir devam filmi izleyeceğiz. Sanki pisliklere bağımlı gibi. Tabii ki çenemi kapalı tutmak zorundayım çünkü Sloane eleştirileri iyi karşılamıyor.

Dürüst olmak gerekirse, anlamıyorum. Bir parçam, tüm bunların onun tarafından yapılmış uzun bir numara olmasına şaşırmıyorum. Eğer Duke'un iplerini elinde tutuyorsa, onun derisinin altına girmek için yeni bir yol buluyorsa, çünkü paten pistinin etrafındaki sonsuz turlardan sıkılmıştı. Bu RJ'in Duke'u tahtından indirmek için neden kamikaze görevine çıktığını açıklar.

Sloane kapıyı açtığında ve beni orada dikilirken bulduğunda, yorgun bir iç çekti.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum. Sloane'un arkadaşı olmanın ödülleri çok az.

"Ne ? Ev ödevimin ortasındayım."

"Bir süredir senden haber alamadım." En iyi arkadaşına yetişmek için çok meşgulmüş gibi davranırken, kendimi içeri atmak için onu sıkıştırıyorum. "Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için geldim."

"Meşguldüm." Buna rağmen, onu yukarı kadar takip etmeme izin verdi.

Bakışlarım siyah yoga pantolonunun sarmaladığı kışına takılıyor. Katolik okulu üniformasını değiştirdiği için hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem. Bir kız arkadaşım olabilir ama bu Sloane Tresscott'un kısa, pileli bir etekle ne kadar güzel görüldüğünü takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Yatak odasına giriyoruz, o masasına yaslanırken ben de yatağının ucuna oturuyorum. Sloane'un odası görebileceğiniz en az kadınsı yer. Duygusal bir tip değil, bu yüzden fotoğraflarla ve konser bileti koçanlarıyla kaplı bir ilan panosu yok. Duvardaki tek sanat eseri, en sevdiği grup Sleater-Kinney'in poster ve odadaki en parlak renk, arkama yaslanırken dirseklerimi dayadığım sarı yastık.

"Ee. Seni meşgul eden ne?" diye sordum.

"Bilirsin işte. Hayat ve her neyse."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "'Her neyse' derken yine RJ mi?"

"Ve diğer şeyler. Bu ne hakkında, Silas? Şu anda söyleyemem." Kıpırdanıyor, sabırsız ama aynı zamanda belirgin bir şekilde dikkati dağılmış.

Sloane'u yıllardır tanırım, bu yüzden beynindeki dişlilerin ne zaman döndüğünü her zaman anlayabilirim. Odağı sürekli olarak benden kafasının içinde parmaklarını şıklatan gizemli bir düşünceye kayıyor.

"Sana söyledim, seni kontrol etmek istedim. Ortadan kaybolmak sana göre değil."

Nazik dürtme, sert şeker kabuğunun altındaki bir şeye nüfuz eder ve tavrı yumuşar. Bir elini koyu renk saçlarında gezdirdikten sonra

kulağının arkasında. "Evet. Özür dilerim. Hayalet olmaya çalışmıyordum. Kişisel algılama, tamam mı?"

"Tamam."

Masasındaki sandalyeye çöküyor ve küçük bir sırtışıyla göz kırpmıyor. "Amy nasıl?" "O iyi. RJ nasıl?"

"O harika biri."

RJ'in adını duyunca yüzünün hayallere dalması beni kıldandırıyor.

"Ne?" Gözlerini bana dikti.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, sonra bu kızı kandırmanın neredeyse imkânsız olduğunu hatırlıyorum.

"Sadece söyle," diye emrediyor.

Sikerler. Normalde çenemi kapalı tutardım ama sanırım Sloane'un aklını başına toplamasını ve eziklerle vakit kaybetmeyi bırakmasını beklemekten biraz sabırsızlandım.

"Bak, o adamdan hoşlandığını biliyorum ama... dürüst olmak gerekirse, bence bu kötü bir fikir. İkiniz bir çiftsiniz." Bir omzumu silkerek doğruldum. "Bence o büyük kavgadan sonra ondan ayrılmakla ucuz atlattın. Onu geri almak yerine bu içgüdüne güvenmeliydin."

"Onayınızı istemedim, yine de teşekkürler."

Cevabı tam da beklediğim gibi oldu. Sloane muhalefetten nefret eder. Her konuda bir fikri var, ama Tanrı kimsenin onun seçimlerine en ufak bir eleştiri getirmesini yasaklıyor. Onun iyiliğini düşünseler bile.

"Arkadaşlar ne içindir?" Çatladım.

Alnı aniden kırışıyor. "O büyük kavgadan bahsetmişken," diye başlıyor. Sonra duraklıyor, ifadesi giderek daha da kurnazlaşıyor. "Nasıl oldu bu?"

"Fenn'i becerdin. Başka ne bekliyordun ki?"

Ses tonumu hafif alaycı tutma girişimim pek başarılı olamadı. Bunun yerine bir suçlama olarak ortaya çıkıyor ve yüz hatları anında sertleşiyor.

Bu beni sadece sinirlendiriyor, çünkü cidden, ne bekliyordu? RJ'in sevinçten havalara uçmasını ve üvey kardeşiyle takıldığı için ona teşekkür etmesini mi?

O konuya hiç girmeyeyim bile. O ve Fenn. Sloane her zaman ketum olmuştur, ama genelde bana karşı değil. Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum, sonra Lawson'dan Fenn'le yattığını mı öğreneceğim?

"şey bu değil." Masadan kalktı ve bana doğru yaklaştı. "RJ o gün beni ve Fenn'i ormanda konuşurken bulmayı nasıl başardı? Senin araya girmen gerekmiyor muydu, *dostum*?"

Suçlaması aramızdaki havada asılı kalıyor ve havayı gerginleştiriyor.

"RJ'e seninle bankta buluşmasını söylememi istediğini söylemiştin," diyorum sinirli bir şekilde. "Ben de öyle hatırlıyorum."

"Saçmalık. Sana beni korumanı söylemiştim. Onun yerine, tam da *olmaması gereken* bir yerde, tam da yanlış zamanda ortaya çıktı. Neredeyse kasıtlıymış gibi." Alaycı gülümsemesinde mizahın tüm izleri yok. "Garip, ha?"

"Ya da basit bir yanlış anlaşılıyordu."

"Hadi ama Silas. O kadar aptal olduğumu düşünüyorsan ."

Çok dramatik.

İnkâr genellikle en iyi politikadır ama saçmalıklarına inanmadığı çok açık. Ve bir parçam bir süredir bu kavga için kaşınıyordu. RJ hayatımıza girdiğinden beri, tüm ilişkilerimde sürtüşmeden başka bir şeye neden olmadı. Sloane ve ben bunu arkamızda bırakıp yolumuza devam edebilmek için havayı temizleyebiliriz.

"Pekâlâ. Beni yakaladın." Ayağa kalkıyorum, çünkü sanki o bir yetişkinmiş ve ben de kurabiye çaldığı için azarlanan küçük bir çocukmuşum gibi üzerime gelmesinden hiç hoşlanmıyorum. "Duke'la tanışacağını sanıyordum, bu yüzden takım arkadaşına bir iyilik yaptım. RJ'in, ikiniz arasındaki bitmek bilmeyen işlevsiz satranç maçında bir piyon daha olup olmadığını bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Biliyordum amına koyayım." Ellerini havaya kaldırır ve arkasını döner.

"Adama acımalı ve onu serbest bırakmalısın. Onu Duke'a karşı kullanmak-"

"Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok!" diye araya giriyor, öfke yanaklarını renklendiriyor. "Neden buna bu kadar takıntılısın?"

"Bunu senin iyiliğin için yaptım," diye karşılık veriyorum. "Cidden bir düzen oluşmaya başladığını görmüyor musun? Çıkmak için sürekli dangalakları mı seçiyorsun? Seni kendinden kurtarmaya çalışıyordum."

"Oh, siktir git, Silas." Tekrar yüzüme döndüğünde, gözleri bir cesedi bekleyen küçük ateşler gibiydi. "En azından bunu RJ'i ve beni kendi çıkarların için sabote etmek amacıyla yaptığını itiraf edecek cesaretin olsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani bir erkek beni sikmeye çalıştığında anlıyorum."

Bu suçlama bir el bombası. Patlamasına saniyeler kala elime tutuşturuldu.

Sloane bana bakıyor, inkâr etmemi bekliyor, el bombasının pimini geri çekmemi bekliyor. Arkadaşlığımızı havaya uçurmakla tehdit eden bu bombayı etkisiz hale getirmemi.

Tereddütüm bana pahalıya patladı.

"Lanet olası tipik," diye

homurdanıyor. El bombası

patlıyor. Bom.

Geri çekilmeye çalışıyorum. "Sloane-"

"Çok zavallısın, Silas. Hayır. Kollarına düşmeyeceğim. Evine git."

"Oh, hadi ama." Ona başımı sallıyorum, kızgınlığım yeni sınırlara ulaşıyor.

"Ben öyle demedim. Biraz alttan al. Her şeyi abartıyorsun."

"Öyle miyim? Çünkü öyle olduğumu sanmıyorum. Seni şimdi görüyorum, dostum. Ve tüm yarım yamalak hareketlerini. İlişkimi sabote etmeye çalıştın. Beni kolladığın kisvesi altında bana yalan söylemeye . Sen *öyle* birisin *ki*

iyi, şefkatli bir arkadaş. Evet, doğru. Biz arkadaş değiliz, Silas. Az önce o köprüyü yaktın." Sloane bana hançer gibi bakıyor. "O yüzden köpekleri üzerine salmadan önce lütfen evimden defol git."

Bölüm 8

Fenn

Koçun bu öğleden sonraki antrenmanda kışında bir böcek vardı. Bize bayılana kadar antrenman ve mekik koşusu yaptırdı. Futbol sahası tamamen kusmukla . Hala midem bulanıyor ve yurda döndüğümde bacaklarımı zar zor hissediyorum. Odamıza girip çantamı yere attığımda RJ her zamanki gibi kulaklıklarını takmış bilgisayarının başındaydı.

"Hey," diyor sandalyesinde dönerek. Kulaklıklarını çıkarıyor. "Hey."

Bu onaylama beni şaşırttı. Konuştuğunu duyunca neredeyse irkildim. Son zamanlarda onun odada olduğunu unutmak kolay oldu. Neredeyse bir haftadır, yalnızlık kompleksi olan ve omzunda bir çip taşıyan münzevi yeni gelişinden daha sessiz ve daha içine kapanık.

"Konuşmamız gerek," dedi bana.

"Evet, tamam. Önce duşa gireyim."

Çoktan tişörtümü çıkardım ve temizlenmek için çantamı kaptım. Terden sıırılsıklam olmuşum, üstüm başım çimen ve içine düştüğüm diğer şeylerle kaplanmış. Ekşimiş kokuyorum.

"Hayır, şimdi konuşmamız gerek," diyor RJ acımasızca. Klavyesinde bir tuşa basıyor, ardından monitörlerinden birine işaret ediyor. "İzle."

"Neyi izleyeceğim?" Ekranda monokrom bir video oynamaya başladığında sinirli bir şekilde soruyorum.

"Sadece izle."

Birkaç saniye boyunca neye baktığımı anlamıyorum. Sadece RJ'in bana olan yoğun ilgisi izlemeye devam etmemi öneriyor.

Sonra gördüm.

Araba ekranda bulanıklaşıyor. O stop lambaları hâlâ kâbuslarıma giriyor, parıltıları ormanı boyuyor ve gölün yüzeyini parlak bir kıızıla çeviriyor.

Orada durup gerçek zamanlı olarak izliyorum, nefesim kulaklarımın arasında motor gibi dönüyor, birkaç dakika sonra kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, sırlıslık, yüzünü gizlemiş ve kameraya sırtını dönmüş bir figür koşarak olay yerinden uzaklaşıyor.

Görüntü beni neredeyse deviriyor. Uzuvarımda yankılanan ve kemiklerime yerleşen bir yumruk. Sarsıntı başlıyor ve hiç dinmiyor.

RJ tek kelime etmeden videoyu ileri sarıyor, ta ki beni karenin içinden geçip göle doğru koşarken görene kadar.

O gecenin anıları içime çökerken ciğerlerim sıkışıyor, onlara oksijen ulaşmıyor.

Casey ıgılık atmıyordu. Yardım için yalvarmıyordu. Eğer ilk darbede bayılmadıysa, şoka çoktan yenik düşmüştü. Ya da uyuşturucuya, belki de. Her neyse, göle koşup arabaya doğru yüzdüğümde ne olduğunu bilmiyordum. Açık kalmak için savaşı gözlerini gördüm. Başı dönmeden ve vücudu gevşemeden önce benimkilerle nasıl kilitlediklerini. Başındaki yaradan yüzüne kan damlıyordu. Yolcu kapısını açmak için acı soğuk suya karşı tüm gücümle güreşirken kalbimin ne kadar hızlı attığını hatırlıyorum.

Emniyet kemerini çözmek için Casey'nin yarı batık bedenine uzandığımda onu gördüm. Ve aklım başımdan gitti. O ana kadar sadece onu çıkarmakla ilgileniyordum.

Ama sonra Gabe'in ceketinin el frenine takıldığını gördüm, cep dikişi yırtılmıştı, sanki kaçmak için yırtmış gibiydi.

Birdenbire düşünceler çarpışarak kafamda şarapnel parçaları uçuşmaya başladı. Ve gürültünün içinde, sessiz bir berraklık anı yüzüme tokat yemiş gibi çarptı.

Ceketi aldım. Casey'i arabadan çıkarırken onu kolumun altına aldım.

Sırılsıklam olmasına rağmen çok hafifti. Kırılıyordu. Belki de adrenalindi. Kollarımda onunla kıyıya doğru ilerlerken çamurlu dibin ayakkabılarımı yuttuğunu zar zor hissettim. Onu yere bıraktığımda, yüzü kırmızı karanlıkta solgundu.

Ondan sonra her şey çabucak aklıma geldi. Casey'nin elbisesinin ceplerini aradım ve ıslanmasına rağmen mucizevi bir şekilde hâlâ çalışan telefonunu buldum. Sloane'a onu nerede bulabileceğimi mesaj attım. Casey'nin bilinci yerinde değildi ama nefes alıyordu ve durumu stabildi. Tehlikeyi atlattı ve yardım gelene kadar sadece birkaç dakika geçecekti.

Ayrılmadan önce ona fısıldadım. Ona üzgün olduğumu ama artık güvende olduğunu söyledim. Kız kardeşi yoldaydı ve her şey yoluna girecekti. Çünkü tabii ki kalamazdım. Orada neler olduğuna dair hiçbir cevabım yoktu, sadece anaokulundan beri en iyi arkadaşımın Casey'i boğulmaya terk etmiş olduğunu biliyordum. Gabe'i bulup onunla konuşmalıydım. Neyin yanlış gittiğini ve bunu neden yaptığını öğrenmeliydim. Bir açıklaması olmalıydı.

Ama hiç almadım.

Gabe o gece ortadan kayboldu. Sabah olduğunda çoktan askeri okula gönderilmişti ve kimse telefonlarıma cevap vermiyordu. Bugüne kadar hiç konuşmadık. Ve onu koruyan kişinin ben olduğumu bilmiyor.

Ya da belki de bir önsezisi vardır. Ne de olsa kimse onu sorgulamak için oraya gitmedi, değil mi? Gabe bunun polislerin onu hedef almadığı anlamına geldiğini bilecek kadar zeki ve eğer bu kadarını biliyorsa, o zaman onun arkasını kollayan kişinin ben olduğumdan şüpheleniyor olmalı. Tıpkı ikinci sınıfta ihtiyacım olduğunda benim arkamı kolladığı gibi. Tanıştığımız andan itibaren, Gabe benim için bir ölüm kalım meselesiydi.

Ve ben onunum.

RJ videoyu aniden durdurdu. Kendime geldiğimde bana ihanet ve suçlamayla baktığını görüyorum. Sanırım hak ettiğimden daha azı değil. Ve uzun zamandır bu günün geleceğini bilsem de, şimdiye kadar bazı cevaplarım olacağını düşünmüştüm.

Bunun yerine, ben de diğerleri kadar bilgisizim ve suçluluk duygusu ve yalanlarla başımı çoktan aşmış durumdayım.

"Son zamanlarda neden bir tür sorun yaşadığımı şimdi anlıyorsun," diyor RJ, o kadar düz ama sert bir tonla ki, bir sonraki adımda ne yapabileceğinden biraz endişeleniyorum. "Orada ne yapıyordun ki?"

Beynim aşırı hızda çalışmaya başladı. Gabe onunla buluşmam için bana mesaj atmıştı. Mezuniyet balosu berbattı ve zaten kafam iyiydi. Kayıkhaneye sigara içmeye ve takılmaya gideceğimizi sanıyordum. O ana kadar Casey'nin kayıp olduğunu ya da ona ilaç verildiğini sonradan fark edeceğimizi bilmiyordum.

", bak. Harika olmadığını biliyorum."

"Neden?" RJ araya girer. "Anlamamı sağla."

Sert ve sorgulayıcı bakışlarından kaçınıyorum. "Durum biraz karışık, tamam mı?"

"Hayır. Karmaşık olan olay yerinden ayrılmak, Fenn. O kısmı anlayabilsem bile, daha sonra gidip Casey'le arkadaşlık etmek zorunda mıydın?"

"gibi bir şey değildi."

"Evet, eminim." Alaycı bir kahkaha attı. "Yanlışlıkla onun en iyi arkadaşı oldun."

"Eğer onu o zaman görseydin-"

"Onunla çıkıyorsun!" diye bağıyor ve sandalyesini masasına çarpana kadar geriye atıyor. "Tanrı aşkına, ahbap. Bu berbat ötesi bir şey."

"Biliyorum. Kahretsin." Kanepeye çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiştiriyorum.

Bu düşünceler daha önce aklıma gelmemiş değil. Tek yaptığım, bu işin son birkaç yıldır ne kadar kontrolden çıktığını düşünerek kendimi hırpalamak.

aylar. Kaç kez kendimi durdurmalıydım ama gerçeği itiraf etmekten çok korkuyordum. Ondan uzak duramayacak kadar zayıftım.

Mezuniyet gecesinden yana pek çok kötü karar verdiğimin farkındayım, keşke daha net düşünebilseydim, başka seçeneklerim de vardı. En azından Casey'e kısmi gerçeği söyleyebilirdim. Onu kurtaranın ben olduğumu kabul eder ve Gabe'in adını hiç anmazdım. Ceketini bulma kısmını kendime saklayabilir, bir yandan da bu olaydaki rolünü gizlice çözmeye çalışabilirdim.

"Ona söylemek istedim," diye itiraf ediyorum. "Belki hemen değil ama o ve ben yakınlaştığımız an, her zaman dilimin ucundaydı. Onu her gördüğümde, neredeyse ağzımdan kaçırıyordum ama kelimeleri asla çıkaramıyordum çünkü onu orada bıraktığım için bir suçluluk dağının altında gömülmüştüm ve benden nefret etmesini istemiyordum. Sonra günler geçti, aylar geçti ve şimdi..." Nefesimin altında inliyorum. "Çok uzun süre bekledim. Şimdi bir şey söylersem, o kadar zaman geçti ki sanki karanlık bir planım varmış gibi görünecek."

Dehşet göğsümü daha da sıkıyor. Casey'e ihmal ederek yalan söylediğimi söylediğim an, o gitmiş olacak. Bundan hiç şüphem yok. Ve bu düşünce beni bir ıstırap sarmalına sokuyor.

"Keşke onun hakkında böyle hissetmeseydim," diye mırıldanıyorum. "Onu yalnız bırakabilseydim daha kolay olurdu, ama-"

"Dur, dostum. Bir dakika kendini dinle. Bu artık bir seçim değil. Kendini toparlamak ve ona gerçeği söylemek için zamanın vardı ama artık bu senin elinde değil. Sloane videoyu gördü."

Hay sikeyim. Bu dünyada gerçekten korktuğum az şey var. Sloane bu listenin başında.

Gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum. "Ne dedi?"

"Ciddi misin?" RJ başını sallarken inanamamaktadır. "O savaş yolunda. Şimdiye kadar onu uzak tuttum ama artık oturmaktan bıktı. Babasına söylemekten ve seni polise ihbar etmekten bahsediyor. Bırakalım onlar çözsün."

Bir başka endişe dalgası göğsümde çılgılık atıyor. Keskin, bıçak gibi bir his neredeyse beni boğuyor. Gabe'le konuşmadan, bir sorgulamayla yüzleşmem. Nereden başlayacağımı bilemezdim ama en eski arkadaşımı otobüsün altına atamazdım.

Aynı zamanda Casey de benim sadakatimi hak ediyor. Bunca zaman ona ne olduğunu öğrenmek için bekledi. İtiraf etme dürtüsünü hissettiğimde korkup kaçtıktan sonra, ona söylemeden önce tüm hikayeyi öğrenirsem sonunda darbeyi yumuşatacağıma kendimi ikna ettim. Ancak bu gerçekleşmedi ve gerçekleşmesi de pek olası görünmüyor.

Tabii Gabe'in adını vermezsem.

Ve ben bunu yapamam. Ona borçluyum, lanet olsun.

"Önce seninle konuşmama izin vermesi için onu ikna ettim," diyor RJ. "Bana burada bir şey vermelisin, Fenn. Aksi takdirde sana ulaşmak için beni ezip geçecek."

Beni izliyor. Bekliyor. RJ ile aramız daha yeni düzeldi ve şimdiden güvenin sarsıldığını hissedebiliyorum. Bundan nefret ediyorum. Sır saklamaktan ve yalan söylemekten. Üvey kardeşler olarak gerçek bir ilişkimiz olsun istedim ama işte yine buradayım, sadakatim her yöne çekiliyor ve hepsinde başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum.

Ama ona istediğini veremiyorum ve bu da midemi bulandırıyor. Elimde sadece kirli bir ceket varken Gabe'i suçlamak doğru gelmiyor. Çünkü RJ'e ne kadar güvensen de, bu bilgiyle Sloane'a koşmayacağına bir an bile inanmıyorum. Ve Sloane, hiç şüphesiz, Gabe'in adını anında polislere verirdi.

"Bana biraz daha zaman vermelisin," diye yalvarıyorum ona. "Mantıklı gelmediğini biliyorum ama bu konuda bana güven."

RJ bana ters ters baktı. "Bu yeterince iyi değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Her şeyi senin üzerine yıkmaya hazır. En azından okuldan atılırsın. Polisler sizi en fazla bilmem kaç suçla . Olay yerini terk etmek, kanıt saklamak..."

O haklı. Ne kadar iyi niyetli olursam olayım, yaptığım teknik olarak bir suçtu. Bunu hiç düşünmedim değil.

"Tabii Sloane seni kendisi öldürmez ve cesedi atmasına yardım etmemi istemezse," diye bitirdi, sesi yenilmiş gibiydi. "O yüzden lütfen bana yardım et."

Boğazımdaki katıksız sefalet yumrusunu yutkunarak bastırıyorum. "Bu işte senin anladığından fazlası var. Hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum ama-"

"Bu da ne demek oluyor?" diye sorar bıkkınlıkla. Bu noktada sabrı iyice tükenmiştir.

"Bu comp-"

"Doğru, karmaşık." Alnını ovuşturarak iç geçiriyor. "Dinle, Sloane'un şimdilik babasına ya da polisler söylemesini engelledim ama Casey'e söyleyecek. Bu kesin. Kardeşin olarak senden bana gerçeği söylemeni istiyorum. Artık bunu kendine saklayamazsın."

İçim daha da sıkılıyor, hayal kırıklığı ve panik içimde savaşıyor. İyi bir açıklama yapabilecek kadar yakın değilim. Aylardır Gabe'in ailesine ulaşmanın bir yolunu arıyorum ama nafile, çünkü ailesi benden nefret ediyor. İnternette saatlerimi harcayarak ülkedeki tüm askeri okulların listesini çıkardım, sonra her birini arayıp Gabe Ciprian diye birinin kayıtlı olup olmadığını sordum ve ya yüzüme kapatıldı, ya gülündü ya da kibarca siktir olup gitmem söylendi. Görünüşe göre okullar öğrencilerin isimlerini ve bilgilerini rastgele arayanlara vermiyor. Kimin aklına gelirdi ki?

Daha fazla zamanım olsaydı, belki Gabe'e ulaşmanın bir yolunu bulabilir ve ona o gece neler olduğunu sorabilirdim. Eksik parçaları bulursam her şeyin mantıklı olacağına eminim. Casey'i ölüme terk etmesine imkan yok. O kötü biri değil. Bir şeyler ters gitti ve ben sadece ne olduğunu bulmalıyım.

"Onunla konuşmama izin ver," diye ısrar ediyorum, RJ'nin kalan merhamet duygusuna tutunmaya çalışarak. "Casey bunu benden duymalı."

Yüz ifadesi temkinli. Benim için kendini tekrar tehlikeye atmak konusunda anlaşılır bir şekilde isteksiz.

"Lütfen," diyorum kısık sesle. "Söz veriyorum. Casey'ye kendim söyleyeceğim. Bunu bana bırak."

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizliğe bürünür. Sonra nefesinin altından küfrederek, "Deneyeceğim ama Sloane adına herhangi bir söz veremem. Benim tavsiyem, ondan önce davranın."

Bölüm 9

Sloane

Bıçağım tabağı şiddetle sıyrıyor ve öfkeli çığlığı tüm odayı irkiltiyor. Babam sanki bilerek yapmışım gibi suratını asmak için cümlenin ortasında kısa bir süre duraklıyor. Ne istiyor ki? Sert bir et parçası. Belki de nükleer fırlatma şifrelerini çözmeye çalışıyormuş gibi ızgarada bırakmasaydı, boğazımı kandırıp yutmak için bir parça kömürü patates püresine bulamaya çalışmazdım. Köpeklerin bile bu akşamki protein porsiyonunu lezzetli bulacağından şüpheliyim. Bunu kanıtlamak istercesine, bu gece sadece Bo dileniyor. Penny masanın altında uyuyor, başı ayağımın üzerinde.

"Silas neden yemeğe kalmadı?" Babam yemek masasının başından soruyor.

Çünkü o yalancı, arkadan bıçaklayan bir pislik ve bir daha asla yemeğe gelmeyecek.

Öfkemi bifteğin kuru lokmasıyla birlikte yutuyorum. Onun yerine "Ödevi vardı," diyorum, çünkü babamın hayatıma dahil olmak için çaba göstermesini takdir etsem de, ona kişisel şeyler hakkında sır vermeye başlamayacağım.

Silas'la olan eski arkadaşlığım "kişisel şeyler" kapsamına giriyor. RJ ile olan ilişkim de öyle.

Ve Fenn'e karşı yeni oluşan yoğun nefretim. Bunun şu anda kesinlikle bir sır olarak kalması gerekiyor. Babam Fenn'in ne yaptığını öğrenirse

aslında onu öldürmek.

Fenn'i öldürmekten bahsetmişken, görünüşe göre RJ bu gece böyle bir şey yapmamış, telefonumun kucağında vızıldamasına neden olan mesajlara bakılırsa. Masada telefon bulundurmamıza izin verilmiyor ama RJ'in futbol antrenmanından sonra Fenn'le konuştuğunu biliyordum ve bu güncellemeyi kaçırmamın imkanı yoktu.

RJ: Karmaşık olduğunu söylüyor.

Bakışlarım kucağıma
kayıyor. Karmaşık mı?

Karmaşık mı?

Bilinci yerinde olmayan kız kardeşimi toprakta bırakmasının ve aylarca tek bir kişiye bile onu batan arabadan çıkarmanın kendisi olduğunu söylememesinin nedeni bu muydu?

Hayır.

Hayır, bunun onun açıklaması olmasına izin vermeyi reddediyorum.
Reddediyorum.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ama bu, babamın yanmış bifteğiyle birlikte içimde dönen öfke anaforunu yatıştırmaya yetmiyor.

"Gelecek hafta bir ara Bayan Dermer ile oturmaya ne dersin?" Babam söylüyor. "Tavsiyelerini sunmaktan mutluluk duyacaktır."

Ne kaçırdığıma dair bir ipucu bulmak için Casey'ye bakıyorum. Sonra babamın benimle konuştuğunu fark ettim.

"Ben mi?" diye soruyorum, dişlerimin arasından yanmış et parçalarını dilimle çıkarırken.

"Evet, Sloane." Sıkıntısını vurgulamak için kırmızı şarabından uzun bir yudum alıyor. "Üniversite başvuru tarihleri yaklaşıyor. Wanda belki senin kompozisyonlarına bakabilir."

"Daha başlamadım bile."

"İşte sorun da burada."

Bir iç çekişi bastırıyorum. Okul müdürünün kızı olma talihsizliği - üniversiteye kabullerimi yönetmek için tüm fakültesini işe almak istiyor.

"Hâlâ iki ayım var. Sakin ol."

Son zamanlarda üniversiteyi düşünmedim bile. Şu anda başka bir sıkıntıyı kaldıramam. Silas'ın bir gün uyanıp prensimin başından beri gölgelerde beklediğini fark edecekmişim gibi arkamdan iş çevirmesi yeterince kötü değilse, RJ, Fenn ve Casey için en iyisinin ne olduğu arasında her yöne çekiliyorum.

"Ton, genç bayan."

"Ne var? Neden birdenbire beni üniversite konusunda rahatsız ediyorsun? Casey'i biraz rahatsız et, olur mu?"

Bana bir kahkaha attı. "Hey. Ben ne yaptım?"

"Son zamanlarda dikkatinin dağınık olduğu belli," diyor babam kaşlarını çatarak. "Önceliklerinin nerede olması gerektiğini unutmanı istemiyorum."

"Ben hallederim. Tanrım."

Son zamanlarda uğraştığım Everest büyüklüğündeki boktan dağ hakkında bir fikri olsaydı, belki beni biraz rahat bırakırdı. Ama tabii ki ona söyleyemem. RJ, Fenn'i bir gecede iyi bir insana dönüştürme şansı için yalvardı. Babama söylemek Casey'e söylemek demek ve belki de en çok korktuğum şey bu.

"Üniversite kompozisyonları son dakikaya bırakılabilecek bir şey değil, Sloane..."

RJ'den bir mesaj daha geliyor ve gizlice bakışlarımı indiriyorum. Esasen, Fenn'den pek bir şey öğrenememiş. Bazı belirsiz güvenceler ama pek bir şey yok. Neden Casey'le kalmadığına dair bir açıklama yok, hele bunca zaman bunu sır olarak saklamasının nedeni hiç yok.

RJ: Ona söyleyecek kişi olmak istiyor.

Babam odaklanma eksikliğim konusunda beni azarlamaya devam ederken masanın altından bir yanıt yazıyorum.

Ben: Ona güvenmiyorum.

RJ: Artık fazla seçeneği yok gibi. Ona söylemek zorunda.

"Dinliyor musun, Sloane?" diye soruyor babam.

Casey beni masanın altından tekmeledi. Ona ters ters baktım çünkü bu acıtmıştı.

"Evet, seni duyuyorum," diyorum ona, mesaj atmaya devam ederek. "Kıçımı kaldırıyım ya da her neyse. Başka bir şey var mı?"

Ben: Ve kim bilir ne diyecek. Bunca zamandır hepimize yalan söyledi. Bir tane daha ne olacak?

RJ: Gerçekten üzgün görünüyordu.

Ben: O zaman sana gerçeği söyledim. Hâlâ bir şeyler saklıyor.

"Sloane," diye bağılıyor babam. "Yemek sırasında telefon yok." "Aslında," diyorum masadan kalkarken. "Benden bu kadar."

Bu yemekle ve bu konuşmayla. Ben saatler önce kaynamış ve ocağın üzerinde boş duran bir tencereyim, alevler arka paneli yalıyor.

". Ailecek yemek yiyoruz."

"İşim bitti dedim. Koşmaya gidiyorum."

Kıyafetlerimi değiştirmek ve saçlarımı topuz yapmak için odama giderken arkamdan tabakların hayal kırıklığı içinde tabağa vurduğunu duyuyorum. Çamurluktan ayakkabılarımı alıp arka kapıdan çıkıyorum.

Hava karardıktan sonra ve bu patikaları çoğunlukla gözüm kapalı bilsem de, kampüsün merkezine doğru giden ana patika olan ışıklı yoldan ayrılmıyorum. Bu gece çıkıntılı bir ağaç köküne basıp bileğimi burkacak havada .

Fazla uzaklaşmadan arkamda hızlı ayak sesleri duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Casey'nin oflayıp pufladığını ve beni yakalamak için iki kat koştuğunu görüyorum.

"Eve git," diye sesleniyorum arkamdan, yetişemeyeceğine ikna etmek için hızımı artırıyorum.

"Hadi, Sloane. Sakin ol."

"Bunu bütün gece yapabilirim. Şu anda etrafımda olmak istemezsin, Case."

"Dur . Bir tuğla yanmış bifteğim ve bir kilo pürem var. patatesler midemde," sızlanıyor. "Beni peşinden koşturma."

Yanıma geliyor, zor nefes alıyor ve şimdiden ter damlatıyor. Beni yakaladığını hızlanarak ona sataşıyorum. Sonra aniden

bir gümbürtü ve irkilmiş bir çığlık duydum. toprakta onu görmek için kenara çekiyorum. "İyi misin?" Ona doğru acele ettim ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

"Evet." Ayağa fırlıyor, biraz utanmış olsa da hâlâ gülümsüyor. "Ayağım takıldı."

"Evde kalmalıydın."

"Ya da büyük bir kız olup bugün neden böyle kötü bir ruh halinde olduğunu aıklayabilirsin. Silas'la mı ilgili? Sabah evden çıkarken zgn görünüyordu."

"zgn olmalı. Lanet olası pislik."

Casey'nin kaşları havaya kalktı. "Tamam. Kavga etmediğinizi söylediğini sanıyordum."

"Değildik. şimdi yleyiz." Yürümeye başlıyorum çünkü bir saniye daha hareketsiz durursam yanacaktım gibi geliyor. "Bunun için endişelenme."

"Tabii ki bunun için endişeleneceğim! O senin en iyi arkadaşın." Adımlarıma uyuyor. "Ne oldu?"

"nemli değil."

"Açıkçası yle," diye savunuyor.

"Aman Tanrım. İyi. Bana tuzak kurdu, tamam mı?"

Casey'nin şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Sana nasıl tuzak kurdu?"

"Fenn ilk yıl aramızda geçenleri konuşmak için onunla buluşmamı istediğinde, Silas'a RJ ile beni idare etmesini söyledim." Geçmeyen fke uzuvlarımda dalgalanmaya devam ediyor. "Bunun yerine RJ'i bizi yakalaması için ormana gönderdi."

Nefesi kesiliyor. "Bunu neden yapsın ki?"

"Neden sanıyorsun? Beni becermek istiyor. Bu yüzden ilişkimi sabote etmeye çalıştı."

Sessizleşiyor ve ona baktığımda yüz ifadesinin hâlâ şaşkınlıkla dolu olduğunu görüyorum.

"Buna inanmıyorum," diyor sonunda. "Silas bunu yapmaz."

"Yapardı ve yaptı da." Acı boğazımı kaplıyor.

"Başka bir açıklaması olmadığına emin misin? Silas iyi bir adam."

İçimde patlayan öfke patlamasına engel olamıyorum. "Tanrım, Case. Bu kadar saf olmayı bırak. Herkes iyi ya da kötü değildir. Bazen iyi adamlar tam bir pislik olabiliyor." Ona başımı sallıyorum. "Bu adamları göklere çıkarmayı bırak."

"Ah, tamam. . Bu Fenn'le ilgili." Sesi gergin. Hoşnutsuz. "Bu Fenn'le ilgili değil."

Ama öyle.

Güvenlik kamerasında yüzünü gördüğümünden beri adamı boğmak istiyorum. Sadece bu da değil, kız kardeşimden bir şeyler saklamak acı verici. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Aynı zamanda, gerçekte ne olduğunu öğrendiği anda, mutlu cehaletinin paramparça olacağını ve onu tekrar tüketmek için her zaman çevrede bekleyen karanlığa geri döneceğini biliyorum. Ne kadar cesur bir yüz takınmaya çalışırsa çalışsın, bir şey gelip onu geri alacak gibi görünüyor.

"Garip olduğunu biliyorum, tamam mı?" diyor iç çekerek. "Teorik olarak, senin takıldığın bir adamla çıkıyor olmam garip-"

Kısa kesiyorum. "Çıkmak mı? Onunla çıkıyorum da ne demek?"

Göz kırpmıyor. Utanıyor.

"Ne oluyor Case? Sana son sorduğumda sadece arkadaş olduğunuzda ısrar etmiştin." Ona aşık olduğunu biliyordum ama ikisi de bana bunun platonik olduğunu söylemişti.

"Arkadaştık," diye yanıtlıyor. "Ve şimdi daha fazlasıyız. Henüz bir şey söylemek istemedim çünkü onaylamayacağını biliyordum."

Öfke rüzgarı neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Şimdi de birlikte mi oldular? Bu adamın yüzüzlüğü. Onu ölüme terk ediyor, sonra aylarca onunla arkadaşlık ediyor ve şimdi de onunla mı *çıkıyor*?

"Hayır," diye homurdandım.

"Sloane, hadi ama. Onun için fazla saf ve deneyimsiz olduğumu düşündüğünü biliyorum ama-"

"Saf mı?" Esprinin zerresi olmadan gülerek araya girdim. "Şu anda saflığın çok ötesindeyiz."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, kendinizi neyin içine soktuğunuz hakkında hiçbir fikriniz olmadığı anlamına gelir."

Bölüm 10

Fenn

Yatakta kılımı bile kıpırdatmamış olmama rağmen, saatim bana egzersiz yapıp yapmadığımı ve biraz nefes almak isteyip istemediğimi sorup duruyor. Burada, idam mangası için duvara yaslanmadan önce hatalarınızı düşünmeniz için size bir farkındalık anı boyunca rehberlik etmeme izin verin. RJ beni pusuya düşürdüğünden beri kalp atışlarım saatlerdir yavaşlamadı, çünkü kafamın içinde Casey'ye nasıl itiraf edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Ona tatmin edici cevaplar vermekten tamamen acizken kendimi nasıl açıklayacağımı.

Sikeyim.

Panik atak geçiriyor olabilirim.

Ya da kalbim duracak. Belki de hayatımın filmi bana bir iyilik yapar ve sonunda beni öldürür.

Son zamanlarda kayıplar aklımdan hiç çıkmıyor. Annem öldükten sonra dünyanın ne kadar küçüldüğünü düşünüp duruyorum. Ölüm bunu yapıyor, her şeyi çekirdeğine kadar soyuyor. Annem gitmişti. Sonra babam da gitti. Keder, hayatınızda hiçbir seks ya da yasadışı maddenin dolduramayacağı bir boşluk yaratma eğilimindedir.

Sonra o arka lambaları gördüm. Yarıya kadar göle batmış bir araba.

Casey o cebi ışıkla doldurdu. Bir milyar yıldız nefes alarak var oldu. Çok klişe ve iki kat daha iç karartıcı ama tamamen doğru. O özelden de öte. Yeterince üretmedikleri türden bir insan.

şefkati ve iyiliğiyle diğer herkesi etkiler. Tamamen bencil ya da kendini beğenmiş değil.

Tabii ki ben de gelip onu zehirledim. Yavaş, neredeyse fark edilmeyen bir ölüm.

Buradaki hava yoğunlaştı ve boğazımda düğümleniyor. RJ ve ben yaklaşık bir saat önce ışıklar söndükten sonra yattık ve şu anda karanlıkta sessiz bir şekilde yatıyorum ve sadece düşüncelerim benimle alay ediyor. Gözlerimi tavana dikmiş, beni bir stratejiye yönlendirecek bir aydınlanma bekliyordum. Şu ana kadar bir strateji ortaya çıkmadı.

Bir iniltiyi yutuyorum ve yan dönüyorum, telefon elimde. RJ'i rahatsız etmemek için ekranı karartıyorum ve kendimi Gabe ile eski sohbet konularını karıştırırken buluyorum.

Bana gönderdiği son mesaj, balodan bıktığı için onunla kayıkhanede buluşmamdı.

Bu .

Geri kalan her şey o gittikten sonraki çılgınca mesajlarım.

Bu yüzden daha da geriye doğru ilerliyorum, en iyi arkadaşımın yıllarca süren sohbetlerini okurken göğsüm sıkışıyor. Aptalca şakalar. Edepsiz şakalar. Aptalca memler. Müstehcen memler. Planlar yapmak. Planları onaylamak. Ve burada ve orada, daha derin bok.

Hey. Annenin ölüm yıldönümü olduğunu biliyorum. Bugün kafanı dağıtmak için bir şey yapmak istersen haberim olsun. Senin için buradayım, Bishop.

Tanrım, G. Babanın seni herkesin önünde rezil ettiğine inanamıyorum. Umarım söylediği her şeyin saçmalık olduğunu biliyorsundur. Sen çıkmaz sokak değilsin.

Bakışlarım özellikle bir mesajlaşmaya takılıyor. Bilerek şifreli yazılmış ama ikimiz de ona mesajı gönderdiğimde neyi kastettiğimi biliyorduk.

Beni kolladığın için teşekkürler G. Bunu benim için yaptığın için minnettarım. Sen olmasaydın kim bilir nerede olurdu.

Ya sür ya öl, Bishop. Sen de benim için aynısını yapardın.

Ben: %100

Lanet olsun. Onu özledim. RJ'i çok seviyorum, gerçekten, ama Gabe ve benim bir geçmişimiz var. Çocukluğumuzdan beri cehennemi yaşıyoruz. Bekaretimizi aynı gece bir birinci sınıf partisinde kaybettik, Tanrı aşkına, sonra da bir çift liseli kız gibi bunun dedikodusunu yaptık. Yanında gerçekten kendim olabildiğim birkaç kişiden biri.

Gabe ve şimdi de Casey.

Kendimi tamamen ikisinin arasında sıkışmış hissediyorum. Hiç kıpırdayacak yer yok.

Göğsümdeki gerginlik dayanılmaz hale geldiğinde, Casey'e mesaj atıp bu işi bitirmesini istedim.

Ben: Uyanık mısın?

Cevap verene kadar neredeyse yirmi acı verici dakika geçiyor. Yazan noktalar ekranda yanıp sönüyor ve sonra kayboluyor. İki kez. Üç ve dört kez.

Casey: Evet.

Ben: Uyandırdıysam özür dilerim. Casey: Uyandırmadın. Ne oldu?

Ani ses tonu beni hazırlıksız yakaladı. Evet, saat gece yarısını geçti ama uyumadığını söyledi.

Ben: miyiz?

Casey: Geç oldu.

Yine, bu beni duraksatıyor. Daha önce gecenin bir yarısı gizlice gibi bir sorunu olmamıştı.

Ben: Lütfen. Bu çok önemli.

Noktalar kararsızlıkla göz kırıyor. Onunla ilgili bir şeyler var ve bu kollarımdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Casey: Tamam. 20 dakika sonra görüşürüz.

"Gizlice mi çıkıyorsun?" Ben giyinmek için dolabımın önünde dururken RJ yatakta yuvarlanıyor.

"Evet. Casey ile konuşacağım. Bu işi halledeceğim. Artık bunu düşünmeye dayanamıyorum."

Otururken çarşafı hışırıyor. Göz ucuyla bakıyorum, elini buruşuk kahverengi saçlarında gezdirdiğini görüyorum. Karanlıkta bile mutsuz ifadesini seçebiliyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Gitmeden önce. Bilmen gerekir," diyor. "Sloane ona söylemiş."

Kalbim durdu.

Çünkü tabii ki o yaptı. Siktiğimin Sloane'u.

"Beni daha önce uyaramaz mıydın?" Talep ediyorum.

"Şu ana kadar mesajını görmedim. Ben zaten yataktayken göndermiş."

"Müthiş. Lanet olası harika. Kız arkadaşın imkânsız bir sohbeti çok daha zor bir hale getirdi," diyorum kapüşonumu çekiştirerek. "Bunun için teşekkürler."

"Üzgünüm dostum ama bu seferki senden."

Elbette, bu mezarı ben kazdım. Aylardır zamana karşı yarıştığımı ve Casey ile geçirdiğim her günün sonunda asılacağım ipi ördüğümü biliyordum. Yine sallanan ayaklarımın altındaki boş havayı hissetmek biraz farklı. Zemin düştü ama düşüş boynumu kırmadı. Şimdi ellerim arkamdan bağlı bir şekilde kıvranıyor ve toplanan herkesin yüzünün son nefesimi dehşet içinde bekleyişini izliyorum.

Kampüsün içinden geçip Casey'nin evine doğru ormana giden patikadan ilerlerken neye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Sloane, Casey'nin sadece yardım etmeye çalıştığımı ve boyumdan büyük işlere kalkıştığımı anlamasını sağlama şansımı elimden aldı. Onun en iyi beta erkek arkadaşı gibi davranarak pantolonuna girmek gibi alçakça bir planım yoktu. Ama eminim Sloane'un bütün gece aklından geçirdiği şey tam olarak buydu. Harika.

Casey beni el fenerinin ışığında bulana kadar yaklaşık yirmi dakika boyunca bunun üzerine düşünmek zorunda kaldım. Ani geliş ve ürkütücü bir sessizlikle yaklaşması karşısında nutkum tutuldu. Kafamda alelacele yazdığım tüm önsözler boşa gitti.

"Casey-"

"Dur." Sesindeki keskinlik daha önce hiç duymadığım bir ses ve beni dizlerimden kesiyor. "Senden duymak istediğim hiçbir şey yok."

"Casey, lütfen-"

"Sen bir yalancısın, Fenn. Ve bir pisliksin. Ve muhtemelen gerçek hayatta tanıdığım en kötü insansın."

Onu görmeme izin vermiyor, beni gözlerimi korumaya zorlayan ışığın arkasında saklı kalıyor. Ama sesinde gözyaşlarıyla birlikte gelen çakıllı bir gerginlik var ve ağlamasının sebebinin ben olduğumu bilmek beni parçalıyor.

"Bu adil," diyorum zayıfça. "Ama-"

"Beni orada yerde baygın halde bıraktıktan sonra nasıl yüzünü gösterebiliyorsun? Bunu kim yapar?" Sesi bir kademe daha yükseliyor ve kendimi hiç bu kadar küçük hissettiğimi sanmıyorum. "Bunca zaman omzunda ağlamama izin verdin. Anlıyormuş gibi davrandın. Ve ne, bana gülüyor musun? Her şeyi ne kadar iyi başardığın için kendini mi tebrik ediyorsun?"

"Hayır, lanet olsun. Tabii ki hayır." Ona doğru bir hamle yapıyorum ve kolumun yanından bir taş esintisi geçtiğini hissediyorum. "Ben de bunu deniyorum-"

"Hemen şimdi, Fenn. Bana gerçeği söyle. Duymak istediğim tek kelime bu. Bunu neden yaptın? Neden bunca zaman bana yalan söyledin ve orada olduğunu kimseye söylemedin?"

Göğsüm sıkışıyor, ellerim acıyla titriyor. Ne söylemem gerekiyor? En iyi arkadaşımın ona ilaç verip ölüme terk etmiş olabileceğini mi? Ve ilk içgüdümün onu korumak olduğunu mu? *Hâlâ* onu koruduğumu mu? Çünkü neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım birinin bir kızı neredeyse öldürebileceğini ve bundan nasıl sıyrılabileceğini aklım almıyor.

Ve sadece bir kız değil. Sadece Sloane'un küçük kız kardeşi değil. Ama temelde hepimizin tanıdığını iddia edebileceği en nazık, en tatlı insan. Ona yaşattığımız onca şeyi en az hak eden kişi.

Eğer ona bunun sadece bir kısmını söyleyebilseydim, belki de içimdeki bu boşluk hissi olmazdı. Ama kelimeleri çıkaramıyorum ve o zaman, el fenerini düşürdüğünde ve görüşüm yavaşça onun gözyaşlarıyla parlayan kırmızı, şişmiş yüzüne uyum sağladığında, her zaman bir piç olduğumu fark ediyorum. En kötü yanlarımı gömebileceğimi sanmıştım. Onun için. Ama hastalıklı bir şekilde, beni bu kadar korkunç yapan da o. Onun için her şeyi yapardım, iyi bir insan olmak dışında.

Sonunda sesimi buldum. "Sana söylemek istedim. Ama çok uzun süre bekledim. O kadar uzun süre ki sonunda artık çok geç olduğunu hissettim."

"Gerçeği söylemek için hiçbir zaman geç değildir," diye araya giriyor. "Ve en başta neden beklemeniz gerektiğini açıklamadınız! Neden herkese olayın olduğu gece söylemedin?"

Çünkü o benim en iyi arkadaşım.

Çünkü seni tanımıyordum.

Çünkü 911'i aramak yerine seni orada bıraktım.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Casey ve ben birbirimize yabancıyken, balo gecesı sadakatimin Gabe'e ve sadece Gabe'e olduğunu itiraf etmek çok daha kolay olurdu. Ve o zamanlar hâlâ ondan gerçeği öğrenme şansım olduğuna inanıyordum. Ailesinin onu bir kara deliğe sürgün edeceğini ve onunla bir daha asla konuşamayacağımı beklemiyordum.

Ama Casey ve ben artık birbirimize yabancı değiliz, yani şimdi *ona* sadakatimin ilk başta *onunla* olmadığını söylemek bana ihanet gibi geliyor.

"Fenn," diyor, bu acıya son vermem için bana usulca yalvarıyor. Ona en çok istediği ve sadece benim verebileceğim tek şeyi ver. Gerçeği. "Lütfen."

"Ben... yapamam," diye mırıldanıyorum ve şimdi olacakların her hak ediyorum.

Casey burnunu çeker ve yüzünü siler. "Sanırım bunun olacağını hep biliyordun, ha?"

Kendi gözlerimi sıcak hissediyorum. Sertçe batıyor. "Mümkün olan en kötü şekilde."

Bir adım geri atıyor, koşu ayakkabıları altlarındaki kuru yaprakları çıkırtırtıyor. "Tamam, tamam. Tamam, pekala. Sanırım bu iş artık bitti." Verdiği nefes dengesiz, hırıltılı geliyor.

Boğazımdaki yumru neredeyse beni boğuyor. Gözlerimi çılgınca kırıyorum. Alt dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki dilimin ucunda bakır tadı alıyorum.

"Lütfen," diye yalvarırken buluyorum kendimi.

"Lütfen ne?" Bir adım daha uzaklaşıyor.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyorum.

Ağızından boğuk bir hıçkırık çıkar. "Siktir git, Fenn. Beni bir daha gördüğünde diğer tarafa kaç. Biz arkadaş değiliz. Biz bir hiçiz." Şimdi geriye doğru yürüyor, hareketleri dengesiz, sarsıntılı. "Ciddiyim. Benimle bir daha *asla* konuşma."

Bölüm 11

Casey

Ani bir darbe beni sarsarak uyandırdı. Ama hareket edemiyorum. Görüşümü bulanıklaştıran renkli küçük ışıklar dışında her yer karanlık. Keskin, zonklayıcı bir his kafatasımı delip geçiyor. Ve sonra donuyorum. Bacaklarımdan su yükseliyor. Bağlarıma karşı mücadele ediyorum, çığlık atıyorum, çırpınıyorum, sadece beni yerimde tutan gücü sıkılaştırmayı başarıyorum. Ben kapının mandalını çekiştirirken su arabanın içine fişkırıyor, gövdeyi tırmanıyor.

Birden yol verdi, elimden çekildi. Fenn beni gösterge panelinin ışıklarının parıltısında buldu.

Emniyet kemerimi çözmek için vücuduma uzandığında onu görmek beni rahatlatıyor. Ama kendimi arabadan kurtarmaya çalıştığımda, kayışların hâlâ vücudumda sıkıca durduğunu görüyorum. Çaresizce ona uzanıyorum. Ama o ellerimi itiyor, kemeri göğsümden kavıyor ve daha sıkı sıkıyor.

Ölü bakışları, yardım için yaptığım korkulu yakarışları duymazdan geliyor. "Fenn!" Çığlık atıyorum.

Ona pençe atıyorum. Ben içerideyken kapıyı tekrar kapatmaya zorlarken bile mücadele ediyorum. Su boynuma hücum ediyor, ağzımı ve burnumu kaplıyor. Son bir yudum hava alıyorum ve Fenn'in yüzeye çıkışını izliyorum, beni arabanın içinde kapana kısılmış bir şekilde bırakarak saf karanlığın derinliklerine iniyor.

Sonra sonsuz siyah boşlukta serbestçe yüzüyorum. Arabadan kurtuldum ama kaçınılmaz olarak daha derine çekildim, uzuvlarım bitkin ve yüzeye doğru yüzmek için çok ağır. Ayın gümüş ışığı ulaşamaz bir nokta,

gittikçe küçülüyor, başımın çok üstünde. Batarken ona bakıyorum, ölüme doğru yolculuğumun her saniyesinin farkındayım.

Sonunda gözlerimi neyin açtığını bilmiyorum. Battaniyeler bacaklarıma dolanmış, düğümlenmiş çarşaflardan oluşan kozanın içinde çırpınırken çılglık atarak uyanıyorum.

Odama dolan güneşi fark etmem ve nefes nefese birkaç nefes almam saniyeler sürüyor. Telefonumu yastığımın altında hissediyorum ve ilk içgüdüm Fenn'e mesaj atmak oluyor. Kabuslar beni sarstığında ve ağzımdaki kan tadını yaladığımda başvurduğum kişi.

Ama bu sefer terden sıırıslıklam olmamın ve göğsümün yanmasının sebebi o.

"Geri gelmeyeceğini anladığında böyle mi hissettin?" Anneme fısıldadım.

Babam solgun bir şekilde odaya dalmadan önce bir cevap alamadım. Kargaşayı incelemek için yatağın üzerine atlayan köpekler tarafından takip ediliyor.

"İyi misin?" Ben başlığıma yaslanırken o da yatağımın kenarına oturuyor. "Ne oldu? Başka bir kâbus mu?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, saçlarımı yüzümden silme girişiminden kaçıyorum. Sonra yanağımı yalamaya çalışan Bo'nun burnunu iterek uzaklaştırıyorum. Tüm bu gezinmeler çok fazla. "Yatağımın altındaki canavar tarafından yeniyormuşum gibi her seferinde buraya gelmek zorunda olmadığını biliyorsun."

"Çılgılık attığını duysaydın," diyor biraz kırıgın bir şekilde.

"Ben iyiyim."

"Belki de biriyle tekrar konuşmanın zamanı gelmiştir, tatlım."

Neden insanlar hapı sarılmış bir sucuk parçasının içine saklayabilecekmiş gibi hep "biri" diyorlar?

"Başka bir psikiyatrist mi demek istiyorsun?" Alay ediyorum. "Pas."

"Terapiste gitmeyi bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor bana.

"Denedim. Bir faydası olmadı. Kaza hakkında yeni hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Terapiye gitmenin tek nedeni bu değildi, Case. Teşhisinizi görmezden gelip kendiliğinden geçmesini umamayız."

Teşhisim siktir olup . TSSBm var, anlıyorum. Ama bunun hakkında konuşmak semptomların hiçbirini hafifletmedi. Hâlâ geçmişe dönüşler yaşıyorum. Kabuslar. Günün rastgele anlarında beni saran panik. Psikiyatristim Dr. Anthony bana yardımcı olmak için ilaç yazdı, ancak ilaçları kullanırken kendimi kendim gibi hissetmiyordum, bu yüzden beni ilaçlardan çıkardı. İronik bir durum; travma sonrası semptomları, o felç edici, duygusal uyuşukluk nöbetlerini hafifletmek için beni haplarla doldurdular ve haplar beni duygusal olarak daha da uyuşuk hale getirdi.

"İlaçlara geri dönmeyeceğim," diyorum kesin bir dille.

"Önerdiğim şey bu değil. Sadece travma hakkında konuşmaya devam etmen gerektiğini düşünüyorum," diye fikrimi psikik olarak değiştirmeye çalışırken takındığı bakışla bastırıyor. "TSSB semptomlarını görmezden gelmek başka sorunlara yol açabilir. Depresyon. Madde bağımlılığı. Yeme bozukluğu-"

"Bozukluklar," diye bitiriyorum. "Evet, hatırlıyorum." Üzerimdeki battaniyeyi atıp yataktan çıkıyorum. "Ben iyiyim baba. Depresyonda değilim. Uyuşturucu kullanmıyorum ya da kendimi aç bırakmıyorum. O yüzden lütfen kes şunu. Okul için hazırlanmam gerek."

Kahvaltıda, babamın hazırladığı omleti yemek için kendimi zorlarken Sloane endişeli bakışlarla bana doğru yaklaşıyor. Tadı güzel ama bitirmek için mücadele ediyorum. Onun korktuğu gibi yeme bozukluğuna yenik düştüğüm için değil, iştahım hiç olmadığı için. Midem çok huzursuz, dün gece yaşadığım şoktan sonra düğüm düğüm olmuş durumda.

Fenn aylardır bana yalan söylüyor.

Aylar.

Elimi tuttu, bana sarıldı ve kollarında ağlamama izin verdi. Kazanın ne kadar yıkıcı olduğunu anlatıp durmama izin verdi. Hayatımı nasıl mahvettiğini. Arkadaşlarımı kaybettim. Okulumu. İtibarımı.

Evet, Fenn'in kazadan sorumlu olmadığını anlıyorum-Sloane güvenlik kamerasının sürücünün kendisi olmadığını açıkça ortaya koyduğunu söyledi. Ama bu yalan söylediği gerçeğini değiştirmez. Gölün kıyısında yatarken, bilincim yerinde değilken ve başımdaki yaradan dolayı kan kaybederken ölebilirdim.

Ölebilirdim.

Sloane'un beni tekrar izlediğini hissediyorum ve omletin son lokmasını ağzıma atıyorum. Bu kahvaltının bitmesini istiyorum. Şu anda bunların hiçbirisiyle başa çıkamam. Aşırı koruma ve saldırgan annelik kısır döngüsü, babam kız kardeşime her kafayı yediğimi söylediğinde yeniden devreye giriyor.

Aklını kurcalayan konuyu nihayet açmak için babamın işe gitmesini bekler. "RJ, Fenn ile konuştu."

Masadan aniden kalkıp tabağımı lavaboya dökmek için yürüdüğümde sandalyemin ayakları parke zemini sıyrıyor. Köpekler de beni takip ediyor, kahvaltı artıklarının yere ve hevesli ağızlarına düşmesini umuyor ve bunun için dua ediyorlar.

"Arabada olacağım," diye mırıldandıktan sonra odadan çıktım.

Aylardır hayatım bana ait değil. Herkes bir parçasına hakkı olduğunu ya da ondan sorumlu olduğunu düşünüyor. Hepsi merkeze doğru ilerliyor. Ve hiçbirisi beni duymuyor. Söylediğim her şeyin çözülmesi gereken bir bilmece olduğunu varsayıyorlar, oysa bazen sadece yalnız kalmak istiyorum.

Ama okula giderken Sloane kendini tutamaz. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum," diye başlıyor.

"Yani, yine de gideceksin." Bakışlarımı ön camdan ayırmıyorum.

"Fenn'le konuştun mu?"

Lütfen beni bırakma.

Onun acı dolu yakarışları zihnimde fısıldanırken kalbim acıyla inliyor.

Tanrım. Onu terk etmememi istediğinde mavi gözlerindeki acı selini silemiyorum ve aynı zamanda bir öfke sarsıntısı uyandırıyor. Ne cüretle

Bana öyle mi baktı? Sanki hatalı olan *benmişim* gibi. Sanki onun zavallı kışından uzaklaşarak korkunç bir şey yapıyormuşum gibi.

"İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama bir ricam var," diyorum, hâlâ önüme bakarak. "Bana bir daha asla Fenn'in adını anma." Dişlerime batıyor. Dilimi ekşitiyor.

"Tamam..." Sloane bana kısa bir bakış attı.

Ayrıntıları sormak istediğini biliyorum ve umarım tavrım bunu kendi riski altında yaptığını yansıtıyordur.

"Ama güvenlik videosuyla ilgili ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor," diye hatırlatıyor bana. "Eğer bunu polislere vermezsek muhtemelen delilleri karartmış oluruz. Ve arabayı kimin kullandığını bulmak için bunu kullanma şansları olabilir."

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Huzursuz ve bitkinim. Hasta numarası yapıp yatakta kalmadığım için üzgünüm.

Bu gün daha başlamadı bile ve bitmesi için sabırsızlanıyorum.

"Ne dedin sen?"

"Umurumda değil dedim," diye tekrarlıyorum, daha yüksek sesle. "Kimin sürdüğü umurumda değil. Artık bunların hiçbiri umurumda değil. İstersen videoyu sil, umurumda değil. Bütün bunlarla işim bitti. Hayatıma devam etmek ve her şeyi unutmak istiyorum."

"Case."

Ben pencereden park yerine, fısıltılar ve imalarla dolu bir başka güne bakarken Sloane şaşkınlıkla yüzümün yan tarafını izliyor. Her şakanın konusu. Tek bir olaya indirgenmiş tek boyutlu bir insan.

"Ben ciddiylim," diyorum kız kardeşime. "Kaza ya da kaset umurumda değil. Her şey bitti."

Arabadan atlayıp kapıyı arkamdan çarpıyorum ve Sloane'a tartışmak ya da duygusal durumumla ilgili uzun ve karmaşık bir sohbete dalmak için fırsat vermiyorum. Benim *durumum* . Kendimden iyice sıkıldım.

Bu rutinden ve her gün okula girdiğimde baloda glden çıkarılan kız olduğumu bilmekten bıktım.

"Tanrım, Casey. Berbat görünüyorsun." Ainsley dolabıma doğru yürürken beni fark etti.

Bana yetişiyor, Bree'yle yan yana duruyorlar. "Zor bir gece miydi?"

Sloane'un zekice bir cevabı olacaktı. Ainsley'nin dizlerinin bağını çözecek ve onu öyle bir yıkıma uğratacaktı ki torunlarının yüzünde morluklar oluşacaktı.

Ama yüzleşmekten nefret ederim. Ne anlamı var ki? Her ne kadar kendimin farklı bir versiyonunu hayal etmeyi sevsem de, koridoru sesiyle doldurmayı, herkesin durup bakmasını sağlamayı seven bir kız değilim. Bunun yerine, başımı ne eğip yürümeye devam ediyorum, takip ettiklerinde aptal gibi hissedecekleri kadar hızlı, sonunda köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar.

İlk ders için ders kitabımı alırken, birkaç dolap aşağıda birinin beni izlediğini fark ediyorum. Jazmine miydi neydi. Derslerimin yarısında o var. Okulun ilk günü ona merhaba demiştim ve o sadece omuz silkip "Evet, tamam" diye mırıldanmıştı.

Anladığım kadarıyla o da benim gibi içine kapanık. Ama onun durumunda, bu kendi kendine dayatılmış gibi görünüyor. Ainsley ve Bree gibi kızlarla kolayca takılabilecek kadar güzel olmasına rağmen yemekhanede tek başına oturup telefonuna odaklanmayı tercih ediyor. Ben, ğle yemeğinde birlikte oturabileceğim birinin olması için her şeyimi verirdim. Ablam olmayan bir müttefik.

Gz göze geldiğimizde Jazmine sırtıyor. Neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu bilmiyorum ama bakışlarımı kaçırıp uzaklaşıyorum.

Bölüm 12

RJ

Fenn sabah dersten önce kahvaltuya giderken neredeyse hiç görünmüyor. Boş, başı eğik bir şekilde avludan yemekhaneye doğru ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Ayakkabılarını giymek için odamızdan çıkarken onu yakalamak zorunda kaldım, neredeyse yalınayak dışarı çıkacaktı. Onunla bu şekilde ne yapacağımı bilmiyorum. Bu benim tanıdığım Fenn Bishop değil. Kolayca sırtan, pis şakalar yapan ve garip yorumlar yapan adam. Sıcak yemek kuyruğunda, boş bir kap gibi. Transa geçmiş. Onun için bir tepsi çekiyorum ve üzerine yemek koyuyorum çünkü etrafının farkında olduğundan emin değilim. Sanırım otomatik motor tepkiler onu her zamanki masamıza kadar götürüyor ve oturup boş boş uzaklara bakıyor.

Fenn dün gece Casey'i görmeye gittiğinden beri tamamen yıkılmış durumda, ki ben bunu işlerin iyi gitmediği şeklinde anladım. Nasıl olabilir ki? Casey bağışlayıcı bir kızdır ama herkesin bir sınırı vardır. Ona her ne söylediyse, ruhunu bu et giysisinden çekip aldı ve şimdi geriye kalan tek şey eski benliğinin ürkütücü yokluğu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Temkinli bir şekilde söylüyorum. Bana doğru bir göz seğirmesi bile olmadı.

"Ona ne kadarını anlattın?" Ben sordum.

Sloane dün gece geç saatlerde Casey hışımla ve öfkeyle içeri girdikten sonra mesaj attı. Ama Casey ne kadar bilgi verdiğini .

Fenn'den çıkarmayı başardı. Eğer varsa. Sloane kız kardeşini hiç bu kadar öfkeli görmediğini söyledi.

Çim biçme makinesini çalıştırır gibi beynini uyandırıp uyandıramayacağımı görmek için başka bir yol deniyorum. "Sloane videoyla birlikte polise gitme konusunda henüz karar vermedi. O gece neler olduğunu anlamamı sağlayabilirsen çok yardımcı olursun. Neden kimseye söylemediğini."

Fenn gözlerini kırptırıyor ama cevap verecek gibi görünmüyor. Bu sırrı saklamasına neden olan şey her neyse, onu daha da sıkı tutmaya başlamış. Yine de kahvaltıda bir şeyler atıştırmayı başardıktan sonra biraz rahatlıyor. Yanaklarına biraz renk geldi. Masamıza oturduğunda Lucas'ı onaylamak için başını sallayacak kadar.

"Akşamdan kalma mısın?" Lucas sırtarak bir çöreğin paketini açıyor. "Tuvaletin yanında uyanmış gibi görünüyorsun."

Fenn omuz silkiyor ve bir bardak meyve suyunu yudumluyor. "Onun gibi bir şey."

Lucas çikolatalı kekinden bir parça koparıp çiğnerken bana dönüyor. "Dinle. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Çocuk utangaç değil. vermeliyim.

"Oh, öyle mi?"

"Kardeşimle ilgili."

Bunun üzerine Fenn tetikte olur ve en iyi arkadaşından bahsedince yaşam belirtileri gösterir. O ve Lucas bir araya geldiklerinde neredeyse başka hiçbir şey konuşmazlar. Ama Gabe benim zamanımdan önceydi.

"Tamam," diyorum yavaşça. "Peki ya o?"

"Sonunda onu gönderdikleri askeri okulun adını öğrendim." Bakışları kısa bir süre için omuzları kaskatı kesilmiş olan Fenn'e kayıyor. "Dün telefonda amcam Diego'dan öğrendim. Görünüşe göre babamın Gabe'e orada bir yer bulmasına yardım eden oymuş. Ben de biraz araştırma yaptım ve durumun düşündüğümüzden de kötü olduğunu fark ettim. Onu burada tam anlamıyla yirmi dört saat kilit altında tutuyorlar."

". Bu işte benim rolüm ne?"

"Eğer meydan okumaya hazırsan," diyor alaycı bir sırıtışla, "benim için onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulabilirsin."

"Ailene soramaz mısın?"

Lucas homurdanır. "Gittiğinden beri onun adını ağzına almıyorlar. Ne zaman ondan bahsetsem annem dua mırıldanmaya başlıyor, babam da kendini kaybediyor. Onunla konuşmama izin vermiyorlar. Onlara göre ailemizi utandırdı."

Sırıtarak ağzıma biraz çırpılmış yumurta attım. "Bu eski moda bir şey."

"Dostum. Yarısını bile bilmiyorsun. Oğlunun uyuşturucu sattığını öğrenmek babam için büyük bir utanç. Gabe'in bir daha evimizde hoş karşılanacağından şüpheliyim." Bu düşünce Lucas'ın gözlerine bir hüznün bulutu getirdi. "Her neyse, kardeşimle konuşmak istiyorum. Yardım edebilir misin?"

Bir an düşündüm çünkü bu zor bir görevdi ve benim için pek bir şey ifade etmediğini biliyordum. Güven fonu akranlarının çoğunun aksine, Lucas'ın babası nakit konusunda cimri. Bu da Lucas'ın çoğu zaman otlakçı olduğu anlamına geliyor. Yani bu iş için parasal bir karşılık beklemiyorum. Sanırım iyi kalplilikten kastettikleri bu.

"Evet, tamam," diyorum ona. Çünkü kulağa ilginç bir meydan okuma gibi geliyor ve Lucas'ı ağabeyiyle konuşmamanın onu ne kadar rahatsız ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Bana okulun adını ve yardımcı olabilecek her şeyi mesaj at."

"Hey, uh..." Fenn başını kaldırmak yerine çırpılmış yumurtalarına konsantre oluyor. "Eğer bir yolunu bulursan, ben de onunla iletişime geçmek istiyorum."

İçimde dalgalanan kıskançlık duygusuyla irkiliyorum. Fenn'le son zamanlarda ne kadar yakınlaşmış olursak olalım, birbirimizi henüz birkaç aydır tanıdığımızı kendime hatırlatmak zorundayım. Uzun süredir birlikte olduğu arkadaşıyla konuşmak istemesi mantıklı. Kırık bir kalp, öfkeli bir Sloane ve olası bir hapis cezasının varoluşsal kriziyle karşı karşıya kaldığında, elbette onu bir kutu sütün son kullanma tarihinden daha uzun süredir tanıyan birinin danışmanlığına ihtiyaç duyabilir. Ve hayal ediyorum ki, Sloane'un

Son zamanlarda arkadaşlar. Silas son birkaç haftadır ortalıkta görünmüyor, bu da Lawson'ın da pek ortalıkta olmadığı anlamına geliyor. İstesem de istemesem de onları yüzme antrenmanlarında görüyorum ama Fenn buzlanmış. Silas'ın benimle olan küçük kavgasının bir kurbanı. Lawson elinden geldiğince tarafsız kaldı. Sanırım bunun en büyük sebebi Silas'ın son zamanlardaki heel dönüşünden benden daha az etkilenmiş olması.

Otuz dakika sonra edebiyat dersinde, kalın çerçeveli gözlükleri olan yorgun görünümlü bir adam kahve fincanını ve kitap yığını Bay Goodwyn'in ön taraftaki masasına koymak için içeri girdiğinde Lawson'ın yanındaki her zamanki yerime oturuyorum.

"Merhaba," diyor adam, sesinde günde üç paket sigara kokusuyla. Sigara kokusu hızla arka sıralardaki masalara yayılıyor. "Ben Bay Matarese. Bu hafta eğitmeniniz ben olacağım. Belki gelecek hafta da. Göreceğiz."

Sanki bir şeyler görmüş gibi yoğun bir havası var. Hafta sonunu silahını parlatarak ve *Full Metal Jacket* izleyerek geçiren türden bir adam. Sylvia Plath'in satırlarını kitaplardan kesip buzdolabına bantlıyor.

"Ne, denizaltı gibi mi?" diye soruyor biri.

"Bu bugün sınavımız yok mu demek oluyor?" Yalaka Asa araya giriyor.

"Bay Goodwyn'e ne oldu?"

Bay Matarese, zımbalanmış sayfalarla dolu bir dosya klasörü açıyor ve her sıradaki ilk kişiye geri vermesi için bir deste veriyor.

"Bay Goodwyn ailevi bir acil durum nedeniyle görevinden istifa etti. Sınav için yirmi dakikanız var. Gözlerinizi kendi kağıdınızdan ayırmayın."

İkimiz de sınav kağıtlarımızı alırken Lawson kendi kendine kıkırdıyor. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" Şüpheyi sordum.

Gri gözleri parlıyor, çantasından bir kalem çıkarırken bana nazlı bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Tabii ki hayır. Nasıl yapabilirim ki?"

Perşembe günü, Fenn hala yürüyen bir koma hastası ve neredeyse hiç kimseye bir şey söylemiyor. Bu da yetmezmiş gibi Silas'la aramızdaki alt metin dayanılmaz bir hal almaya başladı. Lawson gözünü yeni çömeze dikti, bu da Silas ve beni antrenman sonrası soğuma için esneme partnerleri olarak bıraktı.

Uzuvlarınız çırpınmayı bırakana kadar başınızı suyun altında tutmayı düşünürken birinin yüzüne baktıysanız, garipliği hayal edebilirsiniz.

Silas kaşlarını çatıyor. Dişlerini gıcırdatıyor. Öfkeli ve kindar, ama söyleyeceklerini söyleyemeyecek kadar korkak, bu yüzden aramızdaki herhangi bir etkileşimi dostça sanmamam için kirli bakışlar ve sessiz davranışlarla iletişim kuruyor.

Duştan çıktığımızda dolabımın önünü kapattığını fark etmemiş gibi davrandığında, artık canıma tak etmişti.

"Dök içini artık," diye çıkışıyorum. "Ya da yoldan çekil. Hangisi olduğu umurunda değil."

Birkaç metre ötede çırılçıplak duran Lawson heyecanlı bir sırıtışı bastırıyor çünkü iki haftadır bu karşılaşma için can atıyor. Lawson Kent kaosu sever. Sandover Prep'te bunu öğrenmem birkaç saatten fazla sürmedi. Adam hem kendini hem de başkalarını yok etmek için neredeyse korkutucu bir seviyede can atıyor.

Silas döner ve spor çantasını omzuna atar. "Anladığım kadarıyla Sloane sana söylemiş."

"O yaptı. Ve bu bir şey."

İkimiz de onun yumruklarını kırmayı tercih ettiğini bildiğimiz halde, umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkiyor.

O dövüşü hiç tereddüt etmeden kabul ederdim. Silas'ın bir korkak olması ve pasif-agresif bir pislik olmayı tercih etmesi dışında. Sloane'u küçük ya da güvensiz hissettirmeye çalışarak onun kollarına koşmasını sağlamak tam bir beta hareketi ve sonunda bana onun gerçek yüzünü gösterdi. Buraya ilk geldiğimde bana iyi davrandı ama Sloane bana ilgi gösterdiğinde iyi davranmayı bıraktı. Buraya geldiğimden beri

Neredeyse anında ona karşı bir şeyler hissettiğinden şüphelenirken, sonunda bunun doğrulanması bir nevi onaylayıcı oluyor.

Silas, "Arkadaşımı hiç tanımadığım rastgele yeni bir adamdan korumaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim," diyor.

"Tamam. Özür dileme. Sadece kız arkadaşımın yanında olduğumu bil. Her zaman." "Miyav," diyor Lawson. Havayı tırmalıyor, keyfine bakıyor.

"Her neyse, Shaw. Sloane Tresscott'un bitmek bilmeyen dramında iyi eğlenceler."

Hiçbir şey çözülüyor ve bana gözlerini gittiğinde onu durdurmaya çalışmıyorum. Çünkü birbirimize söyleyecek pek bir şey kalmadı. O üzgün değil, ben de affedici değilim, yani bir çıkmazdayız.

Neyse, ilgilenmem gereken başka şeyler var. Giyinmeyi bitirdikten sonra bilgisayar laboratuvarında Fenn ve Lucas'la buluşuyorum. Yüzme antrenmanından önce beni orada beklemeleri için onlara mesaj atmıştım. Birkaç günümü aldı ama Gabe'in okulundaki iletişim kesintisini aşmanın bir yolunu bulmak sandığım kadar zor olmadı. Yine de küçük bir sorun var.

Lucas'a "Beş bin," dedim.

"Siktir git, cidden mi?" Fiyat etiketi karşısında dehşete düştü ve ben de onu suçlamıyorum. "Onu ikna etmeye çalıştım ama pazarlık yapacak durumda değildim." Bu herifin haraca bağladığı ilk kişi olmadığımndan neredeyse eminim. "Okulda bir güvenlik görevlisi buldum.

mesaj."

"Bu mı? Ben Gabe'e gizlice bir telefon vermesini sağlamak gibi bir şey düşünüyordum."

"Hayır, öyle bir şey yok. Öğrenciler yasal olarak soyularak aranır ve her gün oda teftişleri yapılır."

Fenn, Lucas'a yan yan baktı. "Baban onu nasıl bir yere gönderdi?"

"Eğer bir ihlal bulurlarsa," diye devam ediyorum, "sadece kovulmuyorlar. Orada tam bir bedensel cezalandırma durumu var."

"Tanrım." Fenn tekerlekli sandalyesinde dönüp duruyor, sonra da ayağa kalkıp karanlık bilgisayar sıralarını dolaşıyor.

Lucas ellerini saçlarında gezdirerek yere yığıldı. "Dostum, beş bin dolarım yok. Yakınında bile değil."

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi bu."

Onun için üzülüyorum ama bu benim her zamanki işim değil. Güvenlik duvarını aşıp Gabe'e ulaşamam. İnsan unsuru bu işleri çok daha karmaşık hale getirme eğiliminde.

Fenn volta atmayı bırakır. "Bunu karşılayabilirim," diyor. "Parayı bu gece sana gönderirim."

Başımı salladım. "Tamamdır. Ona haber veririm."

Lucas sandalyesinden fırladı. "Ne, cidden mi?" Fenn'e ağzı açık bakıyor.

Üvey kardeşim omuz silkiyor, mavi gözleri donuklaşıyor. "Sorun değil. Hesabımda bir çentik bile açmayacak."

Bundan şüphem yok.

"Fenn, teşekkür ederim dostum." Lucas rahatlamaktan neredeyse kendinden geçmiştir. "Keşke sana borcumu ödeyeceğimi söyleyebilseydim ama-"

"yok."

"Neye ihtiyacın olursa, arkadayım."

"ne yazmasını istiyorsanız bana yazın," diye hatırlatıyorum. "de. Ben iletirim."

"Hey, bir şey var." Laboratuvarından çıkarken Fenn Lucas'ı durdurdu. "Casey nasıl? Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

Lucas aniden biraz ketum davranmaya başladı. Anlaşılan tüm o minnettarlık uzun sürmemişti. "Evet," diye teklif ediyor gönülsüz bir ses tonuyla.

"Konuşuruz."

Başka bir yerde olmak istiyorum ama duyma mesafesinden için yeterince hızlı yürüyemiyorum. Fenn Pine'ı izlemek yorucu olmaya başladı.

"Tamam, ve?" Fenn zorlar.

Bu ona acı dolu bir bakış attı. "Hiçbir şeyin ortasına girmeyeceğim."

"Dostum, hadi ama."

"Özür dilerim. Pek konuşmaz." Lucas, Fenn'in kırık kalpli kavrayışının merhametinden başka bir yerde olmak için benim kadar çaresiz görünüyor. Belki de yüzden Fenn'i sırtından atmaya yeteceğini umarak şahdamarına saldırıyor. "Emin olduğu tek şey seninle hiçbir şey yapmak istemediği."

Bölüm 13

Casey

Lucas: Fenn daha önce seni sordu. Aslında beni köşeye sıkıştırdı. Ben: Cehennemde çürüyebilir.

Lucas: Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle lol

Lucas hâlâ yazmaya devam ediyor, ben de telefonumu bir saniyeliğine bırakıp cuma sabahı okula gitmek için hazırlanırken saçlarımı taramayı bitiriyorum. Tekrar kontrol ettiğimde ekranda uzun bir mesajın beklediğini görüyorum.

Yardıma olacaksa, zaten Fenn'in senin için yeterince iyi olduğunu hiç düşünmemiştim. Yıllar boyunca onun ve Gabe'in her türlü boktan şeye bulaştığını gördüm. Adam çok fazla içiyor, sanki bu onun eksikliğini kapatıyormuş gibi.

Kendimi durduramadan bir itiraz yazıyorum. Fenn'i savunmak için ani bir içgüdü.

Ben: Yalancı bir pislik olması, özden yoksun olduğu anlamına gelmez.

Fenn'in çoğu insana nasıl görüldüğünü biliyorum. Ve bunun kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Parti çocuğu görüntüsü, hala kendini bir arada tutmak için mücadele ettiği tüm yolları maskeliyor. Fenn, çoğu insanın asla anlayamayacağı şekilde her şeyi çok derinden hissediyor.

Ayrıca benim savunmamı hiç hak etmiyor, bu yüzden bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. Sahip olduğu iyi nitelikler ne olursa olsun, affedilemez bir şey yaptı. Bunun geri dönüşü yok. Ne kadar üzgün ve yalnız olduğu umurumda değil. Bu tuzağa tekrar düşmeyeceğim ve bir an için bile olsa

Fenn için üzülmek öfkemin için için yanan korlarını yeniden alevlendiriyor. Arkadaşlığımı hafife aldı ve beni paspas yaptı. Çünkü nezaket, insanların suistimal etmekte asla başarısız olmadığı bir niteliktir. Bunun bizi zayıf ve saf yaptığını varsayıyorlar. Sanırım benim durumumda haklılar.

Zayıf ve saftım. Ona güvendiğim için aptaldım. Onu sevmekle aptallık ettim. Ve hem ona hem de kendime duyduğum öfke bütün sabah benimle kalıyor.

İlk derste göz kapaklarımla kalem kırabilirdim. Ders boyunca Ainsley ve Bree'nin önümde oturup çenelerini kapatamamaları, seslerinin gecenin bir yarısı havlayan ve uyumama izin vermeyen köpekler gibi olması da yardımcı olmuyor. Dinlemek istemiyorum ama başka bir şeye konsantre olmak da imkansız.

Bree, "Gray beni bu hafta sonu Boston'a götürüp babasının locasından Taylor Swift'i izletecek," diye övünüyor. "Bu en iyisi olacak."

"Uçakla mı geliyorsun?" Ainsley ona sorar.

"Hayır, açık hava kutusunun binanın içinde olduğuna eminim."

İkisi kendi aralarında kıkırdarken Rahibe Katherine masasından bakıyor. Gelecek ay teslim etmemiz gereken büyük tarih ödevi için taslaklar üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu.

"İşinize odaklanın hanımlar," diye azarlıyor.

Bree sanki öğretmen hiç konuşmamış gibi, "Lawson'a çıkma teklif edebilirsin ve biz de ikiye katlayabiliriz," diyor.

Lawson mı? Lawson Kent'teki gibi mi?

Bu benim dikkatimi çekiyor, çünkü o adamın *çifte randevuya* çıkacağını düşünemiyorum. Onunla *tanışmışlar* mı? Lawson hakkında bildiğim kadarıyla, onun iyi vakit geçirmekten anladığı, bir kızın çıplak poposundan kokain çekmek ve sonra da birbirlerini hareket halindeki trenlerin önüne atlayıp ölmemeye çalışmak olurdu.

"Doğru, tabii." Ainsley alaycı bir kahkaha atıyor.

"Ondan hâlâ hoşlanmıyor musun?"

"Duh. O aslında bana takıntılı. Sadece henüz farkında değil."

Bree şaşkınlıkla onu süzüyor. "Seninle bir kez konuştuğunda sana Amy demedi mi?"

"Kapa çeneni." Ainsley hayal kırıklığıyla ofluyor. "O bana gelecek. Sadece önce ona yaklaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

"Nerede biliyorsun. Kasabadaki o iğrenç barda. Oraya gitmeli ve onu fark etmesini sağlamalısın."

Vay canına, bu üzücü. Lawson'ın pantolonuna girmenin bu kadar zor olduğunu düşünsene.

Ya da ertesi sabah adını hatırlayacağını.

Lawson'a mesaj atıp gizli bir hayranı olduğunu söylemek istiyorum. Sanırım kazadan sonra iyi olup olmadığımı öğrenmek için bana mesaj attığı zamanki numarası hâlâ telefonumda duruyor. Bunun çok hoş bir davranış olduğunu düşünmüştüm ama sonra Sloane ve ben bir sabah babamın ofisine giderken kampüste karşılaştık ve konuyu açtığımda boş bir ifadeye büründü ve kafası iyiyken ya da sarhoşken mesaj atmış olabileceğini itiraf etti.

Bir ya da iki kıs kıs gülmeme izin vermiş olmalıyım çünkü Ainsley aniden ayağa kalkıyor.

"İşine çok mu dikkat ediyorsun?" Burun deliklerini açarak arkasını döndü. "Şimdi de konuşmalarımızı mı gözetliyorsun?"

Bree bana alaycı bir bakış attı. "Bu çok ürkütücü, Casey."

"Aman Tanrım, bizi takip edeceksin, değil mi?" Ainsley sesini yükseltiyor çünkü dinleyicileri seviyor. "Gizlice dinleyeceksin ki gittiğimiz her yerde karşımıza çıkabilesin. Bu çok rahatsız edici."

Bree birden ciddileşerek Ainsley'ye döner. "Hayır, ama konserin biletleri tükendi.

İçeri giremeyecek."

"Cidden mi?" Ainsley'nin yüzüne gülüyorum. "Bütün hafta sonu siz iki aptal embesili takip etmektense göz kapaklarımın içindeki kan damarlarını saymayı tercih ederim."

Nereden geldiğini bilmiyorum ama kendimi kaybediyorum. Tüm sınıf durup benim kendimi kaybedişimi izliyor. Komşu sıralardan birinde, Jazmine adındaki kız elinin içine bakarak gülüyor.

"Benim daha kişilikli kazaklarım var," diyerek şok olmuş Ainsley'i hedef alıyorum. "Ve bunun nesi var bilmiyorum," diyorum, arkasına dönüp bakan Bree'ye başımı sallayarak, "ama belli ki annesinin hamileyken aldığı haplar yüzünden bir tür travmatik beyin hasarı geçirmiş."

Zil çalıyor ve Rahibe Katherine bizi ayırmadan ya da beni cezaya atmadan önce çantamı kapıp sınavımı masasına . Sonra biraz başımı döndüren garip bir kafayla oradan çıkıyorum. Dolabımı açıp derin nefes almak için başımı içeri soktuğumda parmak uçlarım soğuk ve hassas. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama çok heyecan vericiydi. Sanki kaçırılmış gibiydim. Tamamen bedensizdim ve kendi sesimi kontrol edemiyordum.

Ve buna bayıldım.

Çünkü o kızları sikeyim. Bu okulu da sikeyim. Kabuğumdan silahlı olarak çıkıyorum.

Kafamı dolabımdan çıkardığımda göz ucuyla birini fark ediyorum. Jazmine gri metal duvara , yüzünde yine bir sırıtma ifadesi var.

"Senin derdin ne şimdi?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum.

"Bir şey değil." Dudakları tekrar kıvrılıyor, koyu renk gözleri mizahla dans ediyor. "Bu eğlenceliydi."

Öyleydi. Ama bu kızı tanımıyorum ve hala niyetine karşı temkinliyim.

"Ee, ne istiyorsun?" Tarih kitabımı bir kenara bırakıp ikinci ders için ödevimi aldım.

"Hiçbir şey. Sadece etkilendim," diyor beni izlerken. "Biraz omurga göstermenin zamanı gelmişti. Kız kardeşinin insanları aşağıladığını duyup duruyorum. Gerçek cesareti olan tek Tresscott'un o olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Dolabımı kapattım. "Her neyse."

Ainsley ve Bree'nin rövanş için ekipleriyle birlikte gelmemesine neredeyse şaşıyorum ama koridorda orospu yok. Jazmine adımlarıma eşlik ederken ben ikinci derse doğru yürümeye başladım. Eteği yaklaşık beş santim

Normalden daha kısa, beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık. Benimki boynuna kadar düğmeli.

"Şimdi biraz daha uzun hissediyorsun, değil mi?" Sesinde alaycı bir ton var. "Renkler daha parlak, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan."

"Bu ikisi için sırada ne var?" diye soruyor gülerek. "Cesaretinizi topladığınızda ne yapacağınızı düşünmek için haftalarınız vardı."

Haksız değil. Bu okula transfer olduğumdan beri peşimdeler. Zalimce. Acımasızlar. Özellikle de Ainsley, hastalıklı bir eğlenceden başka bir şey için bana eziyet etmeye doymak bilmez iştahıyla.

Evet, bunu düşündüm.

"Sırada ne var emin değilim," diye cevap verdim. "Tek bildiğim resmen sabrımın tükendiği, bu yüzden adımlarına dikkat etseler iyi olur."

"Yoksa ne olur?"

Ciddi bir şekilde bakıyorum. "Yoksa hayatlarını mahvederim."

Bölüm 14

Lawson

Bu ıssız uyumsuz çocuklar adası dayanılmaz bir can sıkıntısı hapishanesine dönüştü. Yakında eski Bay ve Bayan Goodwyn'in ayrılmasına neden olduğum için neredeyse üzüleceğim. Çok tatlı bir çift olmuşlardı. Ve evet, iki öğretmeni baştan çıkarıp ilişkilerini mahvetmek beni şeytani bir pislik yapıyor biliyorum ama onlarla oynamak hoşuma gitti. Ayrıca, o evlilik yeminlerini eden ben değilim. Dolayısıyla, birbirlerini benimle aldatmaları benim sorunum değil. Ama gitmiş olmaları benim sorunum. Sandover'da hayat emici bir statüko haline gelen, her zamanki sıkıcı normallikten güzel bir kaçış noktasıydılar.

Monotonluktan

nefret ediyorum.

Hem de hiç.

"Burada geçirdiğin her saat orta yaş krizini hızlandırıyor," diyorum telefonuyla kanepeye gömülmüş olan Silas'a. Parmakları öfkeyle meşgul. "O şey sikini yalamıyorsa, kaldır onu."

"Bir gece için kendini eğlendirmenin bir yolunu bulamaz mısın?" diye mırıldandı. "Canım dışarı çıkmak istemiyor."

Hayır, Cuma gecesini Amy ile çıkmaz bir ilişki içinde somurtarak geçirmeyi tercih ederdi çünkü Sloane onu pantolonunu indirip penisine gülmenin sözlü eşdeğerine maruz bıraktığında sıkletinin çok üstünde yumruk atıyordu. Zavallı bebek. Bu konuda bir yetişkin gibi davranmak yerine

Yatmak ve bunu atlatmak için istekli bir katılımcı bulamayınca, bir üzüntü partisi düzenlemeye karar verdi. Kendine acımak çok sıkıcı bir şey.

"Birbirimizi mastürbasyon yaparken izleyebiliriz," diye önerdim.

"Lawson, ciddi. Git bir süreliğine başka birini rahatsız et."

Buzzkill.

Elimde viski dolu bardak, odamızdan dışarı çıkıyorum ve bir sürü hiçlik buluyorum. Burası lanet olası bir akıl hastanesi gibi. Titrek ışıklar altında boş koridorlar. Herkes odasına kapanmış televizyon izliyor. Bugün cuma gecesi. Bu insanların nesi var böyle?

Kafamı RJ ve Fenn'in odasına soktum ama bu bir hataydı.

"Hadi," diye sesleniyorum yatakta kulaklıklarını takmış yatan Fenn'e. "Kalk. Hadi dışarı çıkalım."

"Dostum, hayır. Hiç havamda değilim." Homurdanıyor ve odanın öbür ucundan bana bir defter fırlatıyor.

"İnanılmaz." Kapı aralığına eğilip başımı onaylamaz bir şekilde salladım. "Bu kadın yarısı bir Tresscott için yanıp tutuşuyor, oysa dışarıda memelerinden vurulmayı bekleyen bir sürü kaliteli aday var."

"Casey'le konuşmadın, değil mi?" diye soruyor diğer her şeyi filtreleyen tek odaklı merceğinden. "Yok artık, onu telefona bağlarsan sana beş yüz dolar veririm."

"Pekala, bu kulağa zamanımı korkunç bir şekilde kötüye kullanmak gibi geliyor. Yani hayır." Odanın RJ'nin tarafına bakıyorum, günlerdir neredeyse hiç dokunulmamış gibi görünüyor. "İyi olan yarınız nerede?"

"RJ MI? Bilmiyorum. Sloane ile sanırım." Tabii

ki. O ikisi iğrençleşti.

"İyi o zaman. Ben gidiyorum." Ancak Fenn'e dönüp bakmak için duraklıyorum. Asık suratı endişelenmeme neden oldu. "Buraya döndüğümde seni tavandaki vantilatörden sallanırken bulmayacağım, değil mi?"

"Defol git, Lawson."

"Doğru. Buenos noches."

Son çare olarak, deri koltuklar, oyun masaları ve Sandover personelinin her gün stokladığı atıştırma malzemeleriyle dolu ekstra büyük erkek mağarası olan salonda tek başıma bardo oynuyorum.

Duke Jessup gülünç bir içki arkadaşı ve daha kötü bir eküridir, ancak gri maddesinin olması gereken yerde protein tozu vardır, bu yüzden düğmelerine kolayca basılabilir, bu da bir tür dikkat dağıtıcıdır. Üzerinde bir çift ekose pantolon ve alametifarikası olan kaslı gömleği var, mola vermek için bardo masasının ucuna doğru yürürken ayakları çıplak. Eğer bu kadar çekilmez bir ahmak olmasaydı, belki de onu becermeye çalışırdım. Koyu renk saçları ve delici gözleriyle Duke inkar edilemeyecek kadar seksi.

Ama ne yazık ki... şu çekilmez ahmak olayı.

"Güçlüler ne kadar da düşmüş," diye söyleniyorum ve raftan bir ıstaka alıyorum. "Bugünlerde biraz hafif seyahat ediyorsun, görüyorum."

Bir zamanlar Duke'un ayakları yere değdiği her yerde bir maiyet onu takip ederdi. Artık o kadar değil. Sandover'ın tahttan indirilmiş hükümdarı emekliliğinde yalnız görünüyor.

"Gül bakalım, chucklefuck." Masanın etrafında dolaşarak bir sonraki atışını hazırlıyor. "Arkadaşın şimdiden okulun kontrolünü kaybediyor. dağı sonsuza dek elinde tutamaz."

"Senin bunu bu kadar önemsemen çok komik, çünkü o çok az önemsiyor."

RJ, iradesi dışında bu müstehcen krallığın üstün komutası için Duke savaştı.

Bu tamamen kendini koruma amaçlı bir görevdi ve kuşkusuz biraz ikna edildikten sonra çılgınca kontrolden çıktı. RJ işi gönülsüzce kabul etti ve hala hepimizin alıştığı otoriter sistemleri yıkmak için kaybedilen bir savaş veriyor.

Çoğunlukla, herkesin onu rahat bırakmasını diliyor. Bu arada Duke'ün tek istediği kraliyet sarayını geri almak. "Biliyorsun, Lawson." Duke önce bir tane, sonra bir tane daha atıyor, sadece masaya ve bir sonraki hamlesinin geometrisine odaklanıyor. "Buraya kavga çıkarmak için geldiğini biliyorum.

Normalde bunu ederdim ama bu işlere hiç girmiyorum.

Bu gece. İstersen kal ve bir sonraki oyunu oyna. Aksi takdirde, siktir buradan."

Başka koşullar altında itiraz edebilir, sinirime dokunana kadar dürtmeye devam edebilirdim.

Ama bu akşam biraz sıkıcı.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedim ona. "Siz pisliklerin hiçbiri bu gece eğlenceli değil."

İşaretimi ona veriyorum, sonra telefonumu ve ceketimi alacak kadar odama geri dönüyorum.

Bu kasabada bir yerlerde, benim hatırı sayılır yeteneklerime degecek bir bela pusuda bekliyor olmalı. Çoğu gece olduğu gibi, şoförün beni Calden'deki bakımsız küçük barın kapısına götürmesini sağlıyorum, neyse ki burada gerçek yaşam belirtileri var.

Buranın, altmış millik bir yarıçap içinde, doğru barmene cömert bir bahşiş verdikleri takdirde reşit olmayanların uygun bir şekilde sarhoş olabileceği birkaç yerden biri olduğu iyi bilinmektedir. Bu da demek oluyor ki, bu gece mekân sarhoş hazırlık okulu gençleriyle dolup taşıyor ve hepsi de odanın öbür ucundan birbirlerine azgınca bakıyor. Lavaboda Ballard'dan son derece uzun kirpikleri olan bir futbol sporcusuyla çarpışırken, tuvalet kabinleri aceleyle takılanlarla tıkırdıyor.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyor, doğru ışıktaki beni tanıyabilecekmiş gibi gözlerini kısarak. "Tanıdık geliyorsun."

En ufak bir fikrim yok ama bu tanışmadığımız anlamına gelmez.

Kim takip edebilir?

"Hafızanı tazelemene yardımcı olacaksa sikimi ağzına sokabilirim."

Acımasız bir kahkaha atmaya zorluyor ve kendini başka bir yere götürüyor çünkü şaka kaldıramıyor. Çocuklar. Çok hassaslar.

Birkaç Don Julios sonra, buraya nasıl geldiğimi ya da neden geldiğimi hatırlamıyorum, sadece kafayı bulmanın bile değdiğinden daha fazla çaba gerektirdiğini düşünüyorum. Kendimi votka-kızılçık ve saç spreyi kokan bir grup gürültülü St. Vincent piliçleriyle birlikte bir kabinde buluyorum. Erkek arkadaşlarından bahsederken

Yanlarındaki kızıdan daha fazla içmek için can atıyorlar, bu yüzden masum sevgililerini aldatmaya ne kadar hevesli olduklarını biliyorum.

"Yeni oyun," diye anons ediyor içlerinden biri ve bizimle mi yoksa telefonuyla mı konuştuğunu bilmiyorum. Dikkatimizi çekmek için elini masaya vururken rimeli gözlerinin etrafında bir bulut gibi dolaşıyor. "Sırayla, altmış saniye boyunca sorduğumuz her soruya cevap vermek zorundasınız. Eğer cevap vermezseniz, bir atış yapmak zorundasınız."

"Evet!" Bir diğeri masaya vuruyor. Atkuyruğu düşmüş ve saçları kafasının tuvaletinde kendinden geçmiş gibi sarkıyor. "Bize shot lazım!" diye bağıyor bara ve bir mucize eseri birkaç dakika sonra shotlar geliyor.

Barmenin Grey Goose olarak ücretlendireceğinden emin olduğum ucuz kuyu likörü gibi kokuyorlar. Çünkü neden almasın ki?

"Önce sen." Bir sarışın çenesini yumruğuna dayıyor ve bulanık gözlerimin içine derin derin bakıyor.

"Cevabım evet," diye araya giriyorum, dudaklarımda bir sırtıma beliriyor. "Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Gerek yok."

"Hiç toplum içinde seks

yaptın mı?" "Evet."

"Hiç üçlü yaptın mı?"

"Evet."

"Doğru yapmıyorsun," diye azarlar arkadaşı. "Seks sırasında hangisi daha iyi, kokain mi ot mu?" Kendinden o kadar etkilenmiş ki gülmek zorunda kalıyorum.

"Kokainle her şey daha iyi. Kamp yapmak hariç."

Masanın etrafında bu şekilde dönüyoruz, ta ki birbirlerini öpmeye cesaret edene kadar çünkü heteroseksüel kızlar için performatif queerlikten daha çirkin bir şey yoktur.

İçlerinden biri, sanki ben burada değilmişim gibi elimden kaptığı tekilamı yudumladıktan sonra, "Courtney kuzeni tarafından yenmiş," diye anons ediyor.

"Kapa çeneni,
Beth!" "Ne? Sen
yaptın."

"Evlilik yoluyla kuzenim," diye bağıyor, yüzü kıpkırmızı. "Ve o sırada Terry'nin yeğeni olduğunu bilmiyordum."

"Cape Cod'da go-kart pisti işletiyordu." Beth kıkırdıyor, el emeği ile oldukça eğleniyor. "Annesi aslında bir karnavalcıyla evlenmiş."

"Tanrım, tam bir amcıksın. Adamın lunaparkları falan var." İkisi tartışıkça ve arkadaşları taraf tuttukça işler tersine döner.

Bar çalışanları gecenin ikisinde çirkin ışıkları yakıp herkesi süpürgelerle dışarı atmaya başlarken, bunu sıvışmak için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ben hesabımı öderken içlerinden biri bir an geri çekiliyor. Barın sonunda yanıma yaklaşıyor ve bana yarı baştan çıkarıcı bir sırıtış atıyor.

"Lawson, değil mi?"

Onlara söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum, gerçi buradaki hazırlık okulları küçük bir çevre. Kimse gerçekten anonim değildir.

"Eğer istersen parti sonrası için bir duydum," diyor bana yaklaşıarak. "Aracımızı paylaşabilirsin."

"Sen birinci sınıftasın, değil mi?" diye sordum. Ayrımcılık yaptığımdan değil, ama papaz evinin arkasında birbirlerini alt etmeye çalışan bir grup Katolik okul kızının yanında kendini ölüm kadar yaşlı hisseden tek son sınıf öğrencisi olmak istemiyorum.

"Evet, yani?"

vermeliyim. *Evet*, bu harika bir cevap. Aslında benim sloganım.

"Belki başka zaman" dememin sebebi de muhtemelen onun kendine olan güveni.

"Güzel." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. Sonra barın üstünden telefonumu alıyor ve kilidini açmam için uzatıyor.

Kendisini ararken eğlenerek izliyorum. Adını rehberime ekliyorum. Cesur kızları severim. Eğlenceliler.

"Ainsley," diyor kirpiklerini bana doğru kırpıştırarak. "Unutma. Denemek için henüz evet demediğin birkaç şey bulabiliriz."

İşte bir fikir.

Bölüm 15

Fenn

"Bishop, bu da neydi böyle?" Pazartesi günü antrenman sırasında bir şutumu ağlara gönderdiğimde koç taç çizgisinden homurdanıyor. "Kafanı kaldır ve şu lanet atışı yap."

Kalecimiz topu tekrar oyuna soktu ve ben kafa vuruşu için yükselirken darbe aldım. Kenny'nin dirseğini boynuma yedim ve onun arkasından dönmeye çalışırken ellerimin ve dizlerimin üzerinde tökezledim. Göz ucuyla Koç'un su şişesini tribünlere fırlattığını gördüm.

Onu suçlamıyorum. Bugün antrenmanda berbattım. Beşe beş hücum sırasında iki adım gerideyim ve kendimi ilk yılımdaki JV gibi hissediyorum. Genelde sahadaki en sağlam adamlardan biriyimdir ama bugün topu sağlı sollu kaptırıyorum. Enerji bulamıyor gibiyim.

"Piskopos!"

Koç adımı haykırıyor ve beni dövmek için taç çizgisine doğru koşuyor. "Hey, kafanı oyuna ver," diye arkamdan çıkıştı. yansıtıcı güneş gözlüğü. "Kafanın içinde ne tür saçmalıklar döndüğü umurunda değil, odaklanman gerek. Şimdi sahaya çık ve lanet topu ağlara gönder, yoksa yarın güneş doğana kadar penaltı atarsın."

Denemediği için değil. Bu kadarcık bile var olabilmek için ne kadar çaba harcadığımı bilmiyor. Gerçek şu ki, Casey benimle konuşmayı bıraktığından beri başka bir şeye konsantre olamıyorum. Hafta sonunu bir umutsuzluk çukuruna kayarak geçirdim ve kayganlığın sadece yarısındayım,

kaygan duvar, hala çıkış yolumu tırmanmaya çalışıyorum. Düşüncelerim her seferinde ona kayıyor, elim ayağım birbirine dolanıyor ve yine o çukurun dibine kış üstü düşüyorum. Başımın çok yukarısındaki küçük bir ışık noktasına bakıyorum, ona ulaşmak imkansız geliyor.

Serbest vuruş için sıraya girdiğimizde ve doğrudan suratıma bir nokta atışı yaptığımda, yerin beni yakalamak için yukarı çıktığını hissetmiyorum. Acı o kadar sıcak ve yoğun ki gözlerimi açamıyorum. Düdük çalıyor ve antrenman bitiyor. Koç cesedimi sahadan çıkarma riskini almaktansa düdüğü çalıyor.

"Dostum," diyor takım kaptanımız kısık bir sesle. "İyi misin?"

İşte o zaman dibe vurduğumu anlıyorum. Duke lanet Jessup benim için gerçek bir endişe gösterdiğinde. Üniforması terden ıslanmıştı, beni spor binasının yan kapısına kadar takip etti.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, soyunma odalarına doğru giderken ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. "Bunların hepsi kardeşinin suçu," diyor Duke karanlık bir sesle.

Baktım, sadece yarı ilgiliydim. "Ne?"

"Shaw. Orospu çocuğu ortaya çıktı ve her şey çıktı.

Sakın bana fark etmediğini söyleme."

Yorgun bir kahkaha attım. "Kardeşim. RJ o kavgayı adil bir şekilde kazandı. Bunu aşmalısın."

"Asla," diye yemin ediyor Duke ve yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor.

Duştan sonra telefonumu dolabımdan çıkardığımda yeni bir bildirim görmüyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama Casey'ye tekrar mesaj atma dürtüsünü engelleyebilecek hiçbir şey yok.

Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum. Lütfen, konuşabilir miyiz? Özür dilerim.

Ekranı izliyorum, parlaklık azalmaya başladığında uyandırıyorum. Yanıp sönen noktaları bekliyorum. Gelmiyorlar, ben de giyiniyorum ve terli antrenman formamı çamaşır kutusuna atıyorum. Telefonumu tekrar kontrol ettiğimde, cevabı yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Casey: Sonsuza kadar siktir git.

Evet, biliyorum. Beklediğim gibi, sadece daha açık. Yine de, bir sonraki mesajımın onu doğru ruh haline sokacak bir mesaj olmasını ummaktan kendimi alamıyorum.

Yurt odamıza döndüğümde RJ'i Sloane ile kanepede bulduğumda şansım daha da yaver gitmiyor.

Lanet olsun. O topu tekrar suratıma yemeyi tercih ederim, teşekkürler. "Kız kardeşime mesaj atmayı kes," diye çıkıştı.

"Lütfen." Buzdolabına gidip yanaklarıma bastırmak için iki soğuk soda kutusu alıyorum. "Sadece yazıp yatağımın üzerine bırakabilir misin? Kafam beni öldürüyor."

"Umurumda değil." Ayağa fırlar, tüm gücüyle kavgaya hazırdır. "Casey sana onu rahat bırakmanı söyledi. Eğer bunu yapamazsan, benimle uğraşacaksın."

"Anladım, Sloane. Sikimi koparıp bana yedireceksin." Yatağıma uzandım ve sessizce kıpırdamadan durursam beni görmeyeceğini umdum.

"Bunun bir şaka olduğunu düşünüyorsun ama ona verdiği zarar hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözlerim kapalıyken Sloane'un öfkeli ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

"Senin ne yaptığını öğrendiğinden beri tamamen farklı bir insan oldu. İçine kapanık, çatışmacı. En ufak bir şeyde öfke patlamaları yaşıyor. Geçen hafta ona zorbalık yapan bazı kızlara patladığını biliyor musun?"

"İyi," diye cevap veriyorum, çünkü Casey'nin kendini savunmasının zamanı gelmişti. "Bunda ne sorun var?"

"Orada değildim ama Casey'nin onlara bazı kötü şeyler söylediğini duydum ki bu benim için normal olabilir. Ama kız kardeşim için tamamen karakter dışı."

"Casey'nin kim olduğuna dair beklentilerinizin onu geride tuttuğunu hiç düşündünüz mü? Bana insanların onu ezip geçmesine izin vermekten bıkmış gibi geliyor."

Sloane elimdeki teneke kutulardan birini tokatlıyor ve gözlerimi açtığımda onu üzerimde gezinirken buluyorum.

"Senden önce, tanıdığım en tatlı insandı. Hepimizden daha iyiydi." Sloane'un sesi hafifçe çatlar. "Bunu ondan çaldın, Fenn. Ve umarım bu seni her gün öldürür."

Başka bir şey söylemeden, RJ onu yakalamaya çalıştığında yanından geçip gider. Çıkarken kapıyı çarptı.

"Destek için teşekkürler," diyorum ona. Diğer kutumu alıp yüzüme yerleştiriyorum.

"Bunu hak ettin."

"Yine de desteği kullanabilirdim."

"Sana söyledim, bu işe karışmayacağım." Sandalyesine gömüldü. "Konu dışı - Gabe'e iletmemi istediğin mesaj nedir? Bana hiç mesaj atmadın ve adamım bu gece istiyor."

Hay sikeyim. Günlerdir bunun üzerinde düşünüyorum ve dün gece bunun ne kadar imkansız bir görev olduğunu fark ettim. RJ'in görmesini isteyeceğim ne söyleyebilirim? Aklıma gelen her şey ya açık bir itiraf ya da RJ'i şüphelendirecek ve merakını uyandırmanın sonuçlarını artık yeterince iyi biliyorum.

"Bir daha düşündüm de," dedim ona. "Ben iyiyim." "Ne, ciddi mi?"

Yüzümdeki teneke kutular el sıcaklığına kadar ısınıp beni rahatlatmayı bıraktığında doğruluyorum. "Evet, merak etme."

Sonuç olarak, daha fazla dikkat çekme riskini göze alamam. Sloane'la olan bu son tartışmadan sonra, pimi çekildi. Patlaması ve tüm dünyayı yok etmesi an meselesi.

Artık Gabe'in askeri okulunun adını bildiğime göre, ona kendi mesajımı ulaştırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. RJ'in yarım yamalak okul muhafızlarıyla iletişim kurma yöntemlerine sahip olmayabilirim, ama param var ve bu uzun bir yol kat edebilir.

RJ'nin konuyu bastırmak istediği çok açık, ama o sırada biri kapımızı çalıyor. Açtığında, yerde bir kutu vardı.

"Kimin için?" Temkinli bir şekilde sordum.

Ben kanepeye otururken RJ onu içeri getiriyor ve sehpanın üzerine koyuyor.

"Ben. Babandan." Kaşlarını çattı.

"Ah. Boş ver." Televizyonu açtım, RJ ve Sloane'un bıraktığı yerde video oyunu hâlâ duraklatılmıştı.

RJ karton kutuyu yırtıyor. "Vay canına," der bir an sonra. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Bir hafıza genişletme kartı. Anneme bir tane almam gerektiğinden bahsetmiştim. Ama bu baktığımdan çok daha pahalı."

"Tabii ki öyle."

David Bishop gerçek duygulardan yoksun olsa da bunu parasal zenginlikle telafi ediyor. RJ'nin annesiyle evlendiğinden beri, RJ'nin iyi tarafına geçmek için kalpten ve zihinden bir görevde, sanki bunu yapmak bir şekilde kötü bir baba olmadığını kanıtlıyormuş gibi. Bu duygusal bir savaş ve o manipülatif bir pislik.

"Muhtemelen onu arayıp teşekkür etmeliyim, değil mi?" "Ne için? Onayını almaya çalıştığı için mi? Siktir et onu." RJ hâlâ tereddütlü görünüyor, hafıza kartına bakıyor.

"Gerçekten bu konuşmayı tekrar yapmamız gerekiyor mu?" Üvey kardeşime homurdanıyorum. "Sen bu işte yenisin, o yüzden açıklayayım: Babamın umurunda bile değilsin. Ya da beni. Ya da başkası. Para harcamayı gerçek insani duygularla bir tutuyor, bu yüzden de insan olmak zorunda değil. Sakın kanma."

Tam zamanında telefonum çaldı.

RJ'ye fırlatıyorum çünkü David'in aramaya devam edeceğini ve sonunda RJ'nin telefonu elimden alacağını biliyorum. Bu gece bunun için enerjim yok.

RJ onu hoparlöre verdiğinde babam "Fenn?" diyor.

"Evet, RJ şeyi aldı. Çok etkilendi." Bir kumanda alıp oyunda RJ'in adamını oynamaya başladım. "Best Buy'daki kişiye iyi bir iş çıkardıklarını söyle."

"Oh, mükemmel. Umarım ihtiyacı olan şey budur."

RJ, "Evet," diye . "Teşekkürler David. Bu mükemmel."

Tanrım, utanç verici.

"Fenn, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Babam söyledi. "Meşgulüm."

RJ kumandayı elimden aldı ve yerine telefonu koydu. Tam bir baş belası.

"Evet, ne?" Telefonun hoparlörünü kapatıp oturmak için yatağıma doğru yürürken soruyorum.

"Nasılsın?" Babamın sesi sanki her an saldırmamı bekliyormuş gibi gergin bir hal alıyor. "Kontrol etmek ve işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

"Elbette." Kıkırdıyorum. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

"İlgileniyorum," diye ısrar ediyor savunmacı bir tavırla. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden, Michelle orada mı? Evet baba, her şey harika. İkimiz de çok iyi vakit geçiriyoruz."

Benim alaycılığım, ki bu daha kötü bir şey, karşılık vermiyor ve devam ediyor. "Dinle, yakında sizi okulda görmeye tekrar bahsetmek istedim. Haftanın sizin için en uygun günü var mı? Eğer bana programınızı göndermek isterseniz-"

"Uh-huh. Rehin tutuluyorsanız telefona iki kez dokunun. Kriz arabulucusunu çağırması için kurulu uyarayım mı?"

"Fennelly..."

"Evet, tamam. İyi konuşmalar, hoşça kalın."

"Sen bir pisliksin, biliyorsun." RJ kanepeden bana hayal kırıklığıyla bakıyor.

Şimdiye kadar

alışmıştım. "Evet,

biliyorum."

O video oyununa geri dönüyor, ben ise beynimi kapatıp bir an olsun huzur bulamadan yatakta yatıyorum. Sloane, Casey'yi yozlaştırıp hepimiz gibi öfkeli, bıkkın bir puşta dönüştürmenin benim görevim olduğunu düşünüyor. Ama bu istediğim son şey. Evet, zorbalarına karşı durduğu için mutluyum ama Sloane haklı. Gürültücü ve çatışmacı olmak ona göre değil. Bu onun kişiliğinde endişe verici bir değişimi temsil ediyor ve bu tamamen benim hatam.

Casey'nin acı çektiği fikri beni öldürüyor. Eğer onunla konuşabilirsem bunu düzeltebileceğime eminim. Ama telefona cevap vermiyor ve eminim ki Sloane tanıdığımız herkesi bana yardım ederlerse acı verici bir şekilde sakatlamakla tehdit etmiştir.

Işıklar söndüğünde, kafam düğümlenmişti. O kadar ki, doğru düzgün düşünemiyorum. Daha sonra, koridorlar sessizleştikten ve RJ horlamaya başladıktan sonra, yataktan kalkıp giyiniyorum.

Casey telefonlarıma vermiyorsa, benimle görüşmesini sağlamalıyım.

Bölüm 16

Casey

Kesik kesik ve belirsiz bir tıkırtı sesi bilinçaltıma nüfuz edip beni daha çıkmadan hafızamdan silinip giden bir rüyadan uyandırdığında mantıksız bir öfkeyle sarsılıyorum. Sanırım bir aksanım vardı. Çok havalı ve İngiliz bir şey. Bütün geceyi eski bir siyah-beyaz mini diziyi izleyerek geçirdikten sonra bir Agatha Christie gizeminin yorumunu araştırıyor olmam mantıklı.

Bu yüzden cinayet ve ihanet düşünceleriyle uyanıyorum.

Odamın bulanık karanlığında gözlerimi kırıştırarak pencereye doğru bakıyorum ve cama vuran tek bir keskin ses duyuyorum. Ona ihtiyacım olmayacağını zaten biliyorum ama yataktan kalkarken Sloane'un eski beyzbol sopasını almak için altına uzanıyorum çünkü onu tutma fikri hoşuma gidiyor.

Çalıkların ve hareket sensörlü sel ışıklarının oluşturduğu bariyerin ötesindeki çimenlikte, elinde telefonuyla duran kapüşonlu bir Fenn görüyorum.

Komodininin üzerinde telefonum yanıyor. Bir süre çalmasına izin verdim, duymak isteyebileceğim ne söyleyebileceğini düşündüm. Ya da kararlılığımı nasıl azaltabileceğini. Çünkü hala ona kızgın olmaktan oldukça memnunum. Sonsuza kadar, eğer yardım edebilirsem.

Ekran kararıyor.

Bunu yapabilirim. Cesareti tükenene kadar gölgelerde durur ve ulaşamayacağı bir yerde olduğuma ve her zaman da öyle kalacağıma ikna olarak evine dönerdi.

Sonra tekrar yanıyor, vızıldıyor, komodinin üzerinde gürliyor. Merakım beni onu almaya zorlayana kadar.

"Ne?" Soğuk bir şekilde söyledim.

"Seni görmek zorundayım. Lütfen, Casey."

Derin ve boğuk sesinin tanıdık tınısı kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor. Eskiden bu sesi kulağımda duymayı severdim. Şimdi ise sadece gözyaşlarımı akıtıyor.

"Seninle konuşmak isteseydim, telefonumu bütün gün kapalı bırakmazdım." "Beni engelleyebilirdin. Ama yapmadın."

"Hâlâ yapabilirim."

"Yukarı geliyorum," diyor.

Gölgelerin içinde kayboluşunu görmek için pencereye gidiyorum. Şimdiye kadar Fenn, babamın hareket sensörlerinin görüş alanlarının etrafında nasıl manevra yapacağını, çevredeki kör noktaları nasıl bulacağını biliyordu.

"Yapma," diye usulca uyarıyorum. "Pencereyi kilitliyorum." "Hayır, kilitlemiyorsun."

Pislik. Hangi kısmı daha sinir bozucu bilmiyorum - kendinden bu kadar emin olması mı, yoksa haklı olması mı?

"Eğer babam seni yakalarsa-" "O yüzden izin verme."

Lanet olsun.

Fenn kendini yukarı çekip içeri atlamadan hemen önce pencereyi açıyorum. Yavaşça yere iniyor ve evi uyandırdığına dair herhangi bir belirti olup olmadığını dinlemek için duraklıyor. Köpekler gezegendeki en az uyanık yaratıklar olduğu için şanslı. On beş kedi hırsız o SWAT timi ipleriyle tavandan içeri girebilir ve Bo ile Penny gözlerini bile kırpmazlardı. Penny pelüş köpek yatağında yuvarlanırken Bo kemiğini çiğnemeye devam ederdi.

"Sen bir aptalsın," diye .

Fark edilmediğinden memnun, ayağa kalkıyor ve bir adım geri çekilmeme neden olan yoğun bir bakışla beni hizalıyor. Bazen nasıl olduğunu unutuyorum

göz korkutucu olabiliyor. Bir metre boyunda, kaslı. Sarı saçlarını örten koyu renkli kapüşonuyla tehlikeli bir hava yayıyor. Ama ondan korkmuyorum. Hiç korkmadım. Benden daha büyük ve güçlü olabilir ama tek bir keskin sözle onu dize getirebileceğime hiç şüphem yok.

"*Cehenneme git ve orada kal*'ın hangi kısmını anlamadın?"

"Okuldaki kızlara asıldığına dair duyduklarım da ne?" diye cevap veriyor, beni görmezden gelerek.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Bunu nereden duydun?" "Sloane."

Tamam, vay canına. Sanırım kız kardeşimin o aptal çenesini kapalı tutacağına bile güvenemiyorum. Fenn ambargosunun onun için de geçerli olduğunu sanıyordum.

"Ne oldu?" diye zorlar.

"Hayır. Benim hayatım artık seni ilgilendirmez. Buraya gelip benden bir şey talep edemezsin. Eğer gelmenin tek nedeni buysa, şimdi gidebilirsin."

"Tabii ki tek sebep bu değil." Bana uzanıyor, ama ben sopayı ona doğrultuyorum ve aramızdaki askerden arındırılmış bölgeyi tanımlamak için kullanıyorum. "Senin için endişeleniyorum. İzin verip vermediğimi düşünmen önemli değil. Önemsememe engel olamıyorum."

"Kendini duymuyor musun?" Onun bu cüretkârlığı karşısında içimden acı ve alaycı bir kahkaha yükseliyor. "O gece beni zifiri karanlıkta ıslak ve baygın bir şekilde yerde bıraktığından beri, herhangi bir şey hakkında ne hissettiğimi düşünmek için bir kez bile durmadın. Bu senin sorunun."

"Casey." Yüzü düştü. Bir yanım bundan hoşlanıyor. "Gerçekler acıtır, ha?"

"Tek yaptığım seni düşünmek." Sesi sert. Titrek. "Ve bazı büyük hatalar yaptım. Bunu kabul ediyorum. Senden benden nefret etmemeni istemiyorum. Kızgın ol. Ama aynı zamanda beni affet."

"Aman Tanrım. Sanki sonuçların senin için geçerli olmadığı hayali bir dünyada yaşıyorsun."

Hangi hayali alemde bundan geri döneceğimizi düşünüyor? Herkesin onun yaptığını kabul edeceğini ve sadece bir mulligan teklif edip yoluna devam edeceğini mi?

"Bu aldatma gibi değil, Fenn. On altı yaşında başka bir kızı öpmedin. Beni ölüme terk ettin ve bu konuda yalan söyledin."

Sözümü kesmek için ağzını açtı ama onu durdurdum.

"Hayır, bekle. Bundan daha kötüsü. Tüm bunları yaptın ve sonra ne yaptığını bile bile hayatıma girme planları yaptın. Bu benim aklımın alamayacağı bir sosyopatlık seviyesi."

Bana kızgın bir sesle ofluyor ve arkasını dönüp yürümeye başlıyor. "Sanki bunca zamandır alçakça bir plan yapmışım gibi konuşuyorsun. Sence bu şekilde planlamış olabilir miyim? O arabanın sudan çıktığını gördüğüm andan beri korkudan altıma sıçtım. O zamandan beri adrenalin ve içgüdülerimle hareket ediyorum."

Fenn şifonyerimin önünde duraksıyor. Aynada, çerçevenin içine sıkışmış kurumuş yaprakları ve kır çiçeklerini fark edişini izliyorum. Yürüyüşlerimizden hatıralar.

Şimdi de ona güvenmekle ne kadar saf olduğumu hatırlatıyor.

"Sorun nedir?" Onunla alay etmekten kendimi alamayarak soruyorum. "Orası çok sessiz."

"İlk kez seni kontrol etmeye ," diyor kısık sesle, "kapına geldiğimde, çünkü iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. İyileştiğini. Ama seni gördüğümde göğsüm yarıldı. Solgun ve zayıftın ve haftalardır uyumamış gibi görünüyordun. Üzerinde bir karanlık vardı. O gece yüzünden olduğunu ve daha fazlasını yapmam gerektiğini bilmek beni öldürdü. Senin yanında olursam belki bir şeyleri telafi edebilirim diye düşündüm. Bir çeşit kefaret ödeyebilirdim."

"Yani şimdi ben senin sadaka vakanım, öyle mi diyorsun? Seni bu kurtarıyorum. Borcunuzu fazlasıyla ödediniz. Lütfen beni

daha fazla suçluluk duymayacaksın."

"Siktir!" Ellerini kabaca yüzünde gezdiriyor. "Neden senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyorsun? Buraya vicdanım için gelmedim, Casey."

"O zaman sadede gel. Neden geldiğin hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok." "Çünkü beni affetmene ihtiyacım var. Seni özledim."

Kalbimden bir parça kopuyor. Ondan ne kadar nefret etsem de, hala nefret *etmeyen* bir parçam var. Bir parçam yürüyüşlerimizi özlüyor. Onun sıcak, aç dudaklarının dudaklarıma değmesinin verdiği hissi özlüyor.

Fenn her zaman içimi görebilmiştir ve şimdi de görüyor. "Sen de beni özlüyorsun," diyor usulca.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Beni özlüyorsun."

Bir adım daha yaklaşıyor. Ben bir adım geri atıyorum.

Parmaklarım beyzbol sopasının etrafında titriyor ve mavi gözleri kayıyor. "Sopayı yere bırak, bebeğim."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Sanırım ilk kez böyle bir sevgi ifadesi kullanıyor ve kırılgan kalbimden bir parça daha koparmayı başarıyor.

"Bana öyle hitap etme," diye emrediyorum. "Case. Bırak onu."

Yine de reddettiğimde, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sopayı elimden çekiyor. Onu yere bırakıyor ve sonra elleri yüzümü yakalıyor. Nazikçe ama niyetle.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diyor, yüzünde pişmanlık ifadesi. "Affet beni."

"Hayır."

Başını eğiyor, dudakları benimkinden sadece bir santim ötede. Ağzıma bir öpücük kondurmadan önce "Lütfen," diye mırıldanıyor.

İlk içgüdüm onunla savaşmak. Taşaklarını tekmelemek ve pencereden aşağı atmak. Bunun yerine, zayıflığa teslim oluyorum. Kollarımı sırtına doluyor ve kapüşonunu avuçluyorum, dilinin benimkini tatması için ağzımı açıyorum.

Yaptığı şeyden nefret ediyorum. Ama yine de bedenim onu özlüyor. Ciğerlerime dolan saçının kokusu bile günlerdir yaşadığım en mutlu an. Fenn beni sadece balodan sonra fark etti ve o zamandan beri ona bağımlıyım. Bana dokunduğunda bir şey oluyor, diğer tüm düşünceleri bastıran kimyasal bir reaksiyon ve bu yeterli. En azından bir an için. Uyuşturucunun etkisi geçmeden onu öpmek ve bunu yaşamak için.

Kin tutmanın en zor yanı, kendini davaya adanmak, haz yerine ilkeyi seçmektir. Yatağıma doğru tökezlediğimizde, bunun şimdiye kadar söylediğim her şeyin altını nasıl oyduğunu düşünmeye zahmet edemiyorum. O beni istiyor, ben de onu istiyorum ve sanırım ikimiz de bunun için kendimizden biraz nefret ediyoruz.

Onu yatağa itiyorum, sonra yan yatıyoruz ve kalçamı kalçasının üzerine atıyor. Bana olan ihtiyacının kanıtı olan ereksiyonunu hissettiğimde inliyorum. Nefes nefese pantolonunun düğmesini açıyorum. Elim bel bandının altından kayıyor, uzun zamandır istediğim şeyi arıyor. Parmaklarımın altında kalın ve sert.

İkimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de büyüüyü bozmaktan korkuyoruz. Ben onu okşarken ağzı benimkine kilitleniyor. Elime doğru sallanıyor, sert şaftını sıkıştırdığımda titriyor.

Fenn elini tişörtümün altına sokup parmak uçlarını sırtımın çıplak teninde gezdiriyor. Dillerimiz yavaşça birbirinin üzerinde kayıyor. Ağzımın içine doğru inliyor. Dudakları omzumu öpmek için boynumda gezinirken, bir elini kıkırmı avuçlamak için aşağı indiriyor.

Şehvetin bir süreliğine beynimi kapatmasına izin verme arzusuna karşı koyamıyorum. Diğer tüm düşünceleri durdurup sadece onu hissetmek. Hâlâ iyiymişiz gibi davran. Hâlâ mutluymuşuz gibi.

"Bana hâlâ karşı bir şeyler hissetmediğini söyle," diye fısıldıyor.

Ama gidip her şeyi mahvetmek zorunda.

Damarlarımdan buz gibi su akıyor sanki. İki elimi göğsüne koyup itiyorum.
"Bana ihanet ettiğinde tüm duygularım öldü."

Bacaklarımızı çözüp yataktan inerken kaşları çatılıyor. Her iki şeyin de nasıl doğru olabileceğini anlamıyor. Onu hala istediğimi. Ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Fenn ayağa fırladı, pantolonu hâlâ açtı, parmaklarımla karıştırdığım saçları dağılmıştı. "Casey, lütfen."

"Gitmelisin."

"Korkunç bir şey yaptığımı biliyorum ama yalvarıyorum. Bana bir şans daha verin. Bunu telafi edebilirim. Söz veriyorum."

"Affedilmek için yapabileceğin tek bir şey var," diye hatırlatıyorum ona.
"Gerçeği söyle. Bunu neden yaptın?"

Yüzü yine acıyla buruşuyor, sanki taşıdığı bu sır, onu taşıdıkça daha tehlikeli ve fiziksel olarak yıkıcı hale geliyor. Onu içten içe tüketen bir parazit.

Ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Dudağını ısıyor ve o acı çeken ifadesiyle bana bakıyor ve bu sadece onun seçimini uzun zaman önce yaptığını pekiştiriyor.

Ve o ben değildim.

"Evine git, Fenn." Yorgun bir iç geçirdim. "Ve sakın geri gelme."

Bölüm 17

Fenn

Çarşamba günü ikinci derste yerime daha yeni oturmuştum ki ismim anons edildi ve yönetim binasının lobisine çağrıldım. Koridorda, aynı yöne giden RJ'ye yetişiyorum. Daha önce ona yardım ettiğim yeşil-mavi çizgili kravatını çözmeye başlamıştı bile. Kravatı çıkarırken neredeyse zevkten inleyecekti. Yemin ederim, RJ'in kravatını çıkarması, uzun bir günün ardından topuklu ayakkabılarını tekmeleyen kızlara benziyor.

"Ne yaptın sen?" Talep ediyorum.

"Ben mi?" Avluya açılan çift kapıyı iterek açtı. "Ben bir bok yapmadım."

Sabahın keskin havasına çıkıyoruz, bir adım sendeliyorum.

"Ne?" RJ diyor.

"Şimdi fark ettim..." Omurgamdaki karıncalanma kaçmam gerekebileceği konusunda beni uyarırken, çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum.

"Eğer bu müdürden gelen bir çağrı olsaydı, bizi lobiye değil ofisine çağırırdı."

"Tabii polisler lobide beklemiyorsa. Polislerin yapacağı bir şey gibi görünüyor." Hay sikeyim.

"Bu Gabe'le ilgili olabilir mi? Okulundaki güvenlik görevlisine havale ettiğiniz para?"

"Bundan hiç şüphem yok." RJ'in ses tonunda güven çizgileri. "Benim işim takip edilemez." Bir nefes verdim. "Uzun yol mu?" Soruyorum.

RJ başını sallar. "Uzun yol."

Avlunun etrafında dönerek yönetim binasının uzak tarafına gidiyoruz, bu da ana otoparka bakmamızı sağlıyor. Polis arabası yok. En azından işaretli değil. Yine de bunun bir tuzak olmadığına ikna olmadım.

Belli ki RJ de aynı fikirde, çünkü "İçimde kötü bir his var" diye mırıldanıyor.

Arka kapıdan giriyoruz ve lobiye doğru ilerlemek için acele etmiyoruz. Spor ayakkabılarımız pırıl pırıl parkenin üzerinde sessizce ilerlerken, ikimiz de bir şeylerin üzerimize sıçraması için hazırlandık. Bu bina kampüsteki hemen hemen her yerden daha soğuk. Hava da daha iyi kokuyor, bu da bir şekilde onu daha da uğursuz kılıyor.

Aklıma bir düşünce geldi. "Bunun dün gece Casey'i görmeye gittiğim için olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bekle, cidden mi?" RJ yürümeyi bıraktı ve beni bir itti. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Penceresine gizlice girdim-" "Fenn."

"Beni içeri aldı," diye itiraz ediyorum. "Bir tartışmaya girdik. Ama sonra biraz öpüştük. Her neyse, işler planladığımız gibi gitmedi ve beni kovdu."

"Lanet olsun." Bir an için bana yumruk atacakmış gibi görünüyor. Onun yerine dişlerini sıkıp başını köşeden uzatıyor. "Eğer Sloane'a söylediyse ya da babası gittiğinizi fark ettiyse..." Tedirgin bir şekilde sözünü kesiyor. "Seni tutuklamak için burada olabilirler."

"O zaman neden buradasın?"

"Belki de beni kayıkhane görüntüleri ve bunları nasıl elde ettiğim konusunda sorgulamaları gerekiyordur."

Kahretsin. Bir an için kaçmayı düşünüyorum. Bir kaçak olarak hayatımın kısa ve canlı bir montajı kafamda filmlerde görüldüğünden daha az sinematik oynuyor. Sonra Gabe'i düşünüyorum, Sandover'dan ayrıldığından beri olanlardan tamamen habersiz. O gece hakkında hâlâ ne kadar çok şey bilmediğimi.

Neden Lucas'a bir mesaj göndermedi, lanet ? Ona ulaşmanın kendi yolunu henüz bulamadım, bu da her şeyin ona bağlı olduğu anlamına geliyor.

kardeşine verdiği cevap. Açıkça suçlayıcı bir şey paylaşacağından şüpheliyim ama Gabe Ciprian'ı avucumun içi gibi biliyorum. Eğer Lucas bana Gabe'in mesajını göstermeyi seçerse -ki bunu yapmayarak bir pislik olduğunu düşünemiyorum- o zaman Gabe'in sadece benim çözebileceğim bir tür ipucu içermesi için dua etmeliyim.

"Hadi," dedim RJ'e. "Eğer beni içeri alırlarsa, kefaletimi ödemek için saatimi rehin verebilirsin."

Garip bir şekilde, geniş koridordan lobiye doğru yürürken, bademciklerimi aldırđığım ameliyathaneye götürölüyormuşum gibi hissediyorum. Dehşete kapılmıştım ve gözyaşlarımın eşiğindeydim, dilimi ısıırıyordum çünkü annem bana güçlü olmamı söylemişti. O gün kaderimle yüzleşirken büyüdüğümü hissettim.

Sanırım hapis yatabilirim. Sadece başımı eğip, arkamı kollaması için hapishanedeki en çılgın herife para ödeyeceğim. Çok zengin olmanın avantajları var.

Sonra köşeyi dönüyoruz ve midem bulanıyor.

RJ'e "Fikrimi değıştirdim," dedim. " çalışıyorum." "Korkak."

David ve RJ'nin annesi duvardaki bir portrenin önünde durmuş, ona hayranmış gibi yapıyor ve garip görünüyorlar. Michelle, vücudunu bir eldiven gibi saran, bileklerine kadar uzanan bir kazak elbise giymiş. RJ'nin annesinin seksi olduğunu inkar edemem. Omuzlarına döktüğü parlak siyah saçları, iri ela gözleri ve yerlerde okuduğuma göre yüce güzelliğın işareti olduğunu cupid's bow dudakları var. Eminim babam onunla fiziksel bir özelliğı için evlendiyse, o da kıçıydı.

"Dostum," diye uyarıyor RJ. "Annemi kesmeyi bırak."

"David, işte oradalar," diyor Michelle omzuna vurarak. Bize el sallıyor.

"Çocuklar, gelin bize sarılın."

Evet. Geçti. Babama en son annemin cenazesinde sarıldığıma eminim.

RJ itaatkâr bir şekilde annesini kucaklamaya gider ve annesi onu sıkıca kucaklayarak, "Ah, dostum, seni görmek çok güzel. Seni çok özledim."

Babam ve ben sessizce durmuş, anne-oğulun kavuşmasını izliyorduk. Ellerini yün pantolonunun ceplerine sokmuş olan babam bir elini çıkarıp bana uzatıyor. Elim titremeden bakıyorum.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Sana sürpriz yapmaya karar verdik," diyor Michelle ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle. RJ'i serbest bırakıyor ve bana sarılacakmış gibi bir adım atıyor. Sonra yüz ifademi gördü ve duraksadı. "Seni tekrar görmek güzel, Fenn."

"Evet. Sen de öyle." İkimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Ama babama kaba davrandığım için kendimi iyi hissederken, Michelle'e karşı düpedüz bir pislik olamam. O bana hiçbir şey yapmadı.

"Şükran Günü çok uzak görünüyordu," diye ekliyor kolunu RJ'ninkiyle birleştirerek. "Bu yüzden pilotu arayıp bir günlüğüne buraya uçmanın eğlenceli olacağına karar verdik. Sizi öğle yemeğine götürürüz. Kulağa nasıl geliyor?"

RJ pek de hevesli olmadan, "Elbette. Harika," diyor.

"Harika!" Onu serbest bırakıyor ve ellerini çırpıyor. "Bu beni mutlu ediyor."

"Tamam o zaman," diyor babam huysuzca. "Araba dışarıda bekliyor."

Yeni evliler yürümeye başlıyor ama ben biraz geride duruyorum. Yanımdaki RJ'ye "Bana bunu yaptırma," diye mırıldanıyorum.

"Ben yapmak zorundaysam, sen de yapmak zorundasın. Kabullen."

Beni ileri doğru itiyor ve artık kaçmak için çok geç, bu yüzden ayaklarımı beni babamın o gün için kiraladığı Lincoln şehir arabasına götürmeye zorluyorum. İdamıma doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Bizi Sandover'ın kapılarının dışındaki küçük cahil kasabada şık bir mekâna götürdüler. Babam mükemmel bir masa seçmek ve şarap listesini görmek istemek için utanç verici bir yaygara koparıyor, sanki öğleden sonra saat bir bile değilmiş gibi.

"Ciddiyim. Olay nedir?" Kendime bir kadeh şampanya doldurarak soruyorum çünkü boşa gitmesine izin veremem. Ve ben oturmuyorum

Zoraki aile zamanını ayık geçirerek. "Sadece öğle yemeği için uzun bir yolculuk. Boşanmayı duyurmaya mı geldin?"

"Pek sayılmaz," diyor babam neşeyle, Michelle'in eline uzanarak.

"Michelle'in de dediği gibi, sizi görmek için sabırsızlanıyorduk çocuklar."

"Seni özledim," diyor RJ'e gülümseyerek. "Ne kadar farklı görüldüğüne inanamıyorum."

"Yüzmek." Kız saçlarını geriye taramaya çalıştığında utangaç bir şekilde eğiliyor. "Spor salonuna çok gidiyoruz."

"Mütevazı davranıyor," diye giriyorum. "Bir yeraltı dövüş çetesinin ve organize suç örgütünün liderinin yumuşamasını istemeyiz."

Beni masanın altından tekmeliyor ama şampanyamdan bir damla bile dökülmüyor.

"Hâlâ kavgalara karışmıyor musun?" Michelle kaşlarını çatarak oğluna bakıyor. RJ bana ters ters bakıyor.

"Sanırım seninle kafa buluyor," diye araya giriyor babam.

Üvey anneme göz kırpıyorum. "Resmi olarak, o birinci sınıf öğrencisi komaya girdikten sonra fakülte öğrencileri çukurda dövüştürmeyi bıraktı. Ama sonra bazı şeyler oldu, değil mi?"

David ve Michelle gülmeye zorluyor çünkü hepimiz harika vakit geçiriyoruz. Aperatifler geliyor ve ben kendime prosciutto ve incirden oluşan bir crostino ısmarlıyorum. Sonra kadehimi boşaltıyorum ve biraz daha şampanya içiyorum.

Ortam berbat ve yarım şişe mezeyle de durum düzelmiş değil. Michelle şimdi mahallenin diğer bakımlı kadınlarıyla birlikte kitap kulübüyle ilgili anlamsız bir hikâye anlatıyor. Oğlunu yıllarca şehir şehir dolaştırmış bekâr bir anne için Greenwich kalabalığına uyum sağlamış gibi görünüyor. Elbette, yeni "arkadaşlarının" kitap kulübü sırasında yüzüne gülüp arkasından servet avcısı demeleri daha olası bir seçenektir. Zengin kadınlar tahmin edilebilir değilse hiçbir şeydir.

"Haftalardır herkesin kesinlikle nefret ettiği bu romanı tartışıyoruz," diyor zoraki bir kahkaha atarak. "Tamamen şaraba yüklendik ve onu lime lime ettik."

Şampanya bardağım gizemli bir şekilde boşaldı. Ama şişeye uzandığımda David onu uzanamayacağım bir yere itiyor. Önemli değil-RJ onunkine dokunmadı, ben de düşmanca bir tavırla kendim için ilhak ettim. Babam fark etti ve kaşlarını çatı. Onu görmezden geliyorum.

"Sonunda biri Shelby'nin bütün öğleden sonra tek kelime etmediğini fark etti. Claire, Claire olduğu için, bir bardak kırmızı şarabı her yere saçıyor ve neredeyse hiç susmadığı Türk halısının üzerine döküyor, aslında Shelby'ye fırlatıyor - ne olduğunu bilmiyorum, sert bir şeker belki?

Evet, Shelby. Lütfen. Doğruyu söyle, kardeşim.

"Shelby'nin yüzü parlak çilek kırmızısına döndü ve sonra beni gerçekten korkutan bir dehşet ifadesiyle ellerini ağzına kapattı. Uzun süredir uçuş görevlisiyim, bu yüzden bu bakışı bilirim. Parmaklarının arasından her yöne doğru parlak yeşil bir sıvı fışkırırken sandalyemi geriye doğru itiyorum. Shelby bir hafta boyunca günde dört kez lahana suyundan başka bir şey içmemiş. Ta ki odanın her yerine fışkırana kadar. Şimdi Claire dizlerinin üzerine çökmüş, sarhoş ve hıçkırarak ağlıyor çünkü Türk halısı tamamen mahvolmuş."

RJ kıs kıs güler.

"Shelby dün gece Claire'in ona gönderdiği temizlik faturasının ekran görüntüsüyle bana mesaj attı. Beş bin dolar." Michelle'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet bir halıyı temizlemenin beş bin dolara mal olduğuna inanabiliyor musun?"

"Lawson'ın babasının Hamptons'daki son partisinden sonra aldığı temizlik faturasını görmeliydin," diyorum yardımsever bir şekilde. "Havuzdaki tüm spermleri temizlemek bile iki bin dolara mal oldu."

"Fenn," diye homurdanıyor babam.

RJ şimdi peçetesine doğru gülüyor. "Dostum," diye . "Ne?"

Masumca göz kırpyorum.

Benim onayıma göre, Michelle de kahkahalarına karşı koyuyor gibi görünüyor.

En azından üvey annenin espri anlayışı var.

Babam boğazını temizliyor. "Fenn, neden bize futbolun nasıl gittiği hakkında bilgi vermiyorsun?"

RJ'i dürtüyorum. "Komik bir şey görmek ister misin? Hey, baba, ofsayt kuralı nedir?"

"Fenn." Babam kaşlarını çatarak beni uyarıyor.

"Ne? Ben altı beri futbol oynuyorum. Eminim şimdiye kadar katıldığın onca maçtan bir şeyler kapmışsındır."

"Fenn," diye mırıldanıyor RJ, belli ki benim saçmalıklarımından bıkmış. "Dur."

"Oh, bekle." Başka bir bardağın dibine ulaşıyorum ve Michelle'e uzatıyorum. "Çok nazik olur musunuz?"

"Sanırım yeterince içtin," diyor babam, o daha üstüme çıkmadan koluna dokunarak.

"Oyunbozan." Michelle'e dönüp bakıyorum. "Yani on iki yılda beni kaç kez oynarken gördü biliyor musun? Tahmin et. Bu eğlenceli olacak."

"Yeter, Fennelly." Babam ağzını siliyor ve boş bardaklarımızı sarsacak kadar sert bir şekilde masaya bırakıyor.

"Oh," diyor Michelle, sanki birdenbire dünyadaki açlık çözmüş gibi parlak bir şekilde. "Neden yürüyüşe çıkmıyoruz, dostum?"

RJ sandalyesini geri itmeye başladı bile. "Harika bir fikir."

Anne ve oğul neredeyse koşarak kapıya gidiyorlardı ve kaçtıkları için onları suçlamıyorum. Eğer daha zeki olsaydım, buraya gelirken arabadan bir takla atıp yuvarlanırdım.

"Şimdi mutlu musun?" Babam masanın karşısından bana homurdanıyor.

Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim." "Sarhoşsun ve kendini utandırırıyorsun."

"Ben iyiyim. İkimiz de biliyoruz ki sen daha çok kendi itibarın için endişeleniyorsun."

Babam başını sallıyor, mutsuzluk gözlerini dolduruyor. "Pekala, Fenn. Bu aileye bir şans vermekle ilgilenmediğini açıkça belli ettin."

Bir ailem vardı. O öldü. O da kabuğuna çekildi ve yedi yıl boyunca bana sırtını döndü.

Tabağını kenara itiyor ve dirseklerini masaya dayıyor. "Seni gerçekten rahatsız eden şey hakkında konuşabilir miyiz? Michelle, RJ'e seni önemsemediğimi düşündüğünü söylemişsin."

"Hayır. Sanırım söylediğim şey, umurunda olmadığın ve para alsan bile umursamayacağındı."

Bırakın yüzüne karşı söylemeyi, böyle bir şeyi yüksek sesle söylediğim için kısa süreliğine dehşete düştü. Yine de bu onun suçu. Ergenlik çağındaki oğluna yarım şişe vasat şampanya içirmeden ve ardından aile travması sandığını açmadan önce iki kez düşünmeliydi.

"Sana böyle bir şeyi düşündüren ne olabilir?" Yüz hatları daha da gerginleşti. "Sen benim oğlumsun. Doğduğun günden beri başka hiçbir şey umurunda olmadı."

"Vay canına. Dostum. Bunu düzgün bir yüz ifadesiyle söyleyebilmen çok etkileyici."

"Seni başka türlü ikna etmek için ne yapmam gerekiyor? Ben buradayım, değil mi?"

"Evet, artık etkilemek yeni bir hostes karın var çünkü seni yetersiz hissettiriyor. Lanet olsun, baba. Bunun daha kötü olduğunu nasıl göremiyorsun?"

"Michelle sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Eğer annen olsaydı-

"Hayır." Elimdeki peçeteyi masaya fırlatıyorum ve farkına bile varmadan babama bir tereyağı bıçağı doğrultuyorum. "Onu lanet olası ağzından uzak tut."

"Fenn!"

Her neyse. Bıçağı bırakıp masanın öbür ucundaki şampanya şişesine uzanıyorum. Babam şişeye önce ulaşıyor ve yanımda beliren garsona uzatmaya çalışıyor.

Garsona "Bunu alacağım" dedim. "Hayır, Fenn.

Otur," diye emrediyor David.

"Hayır. Arkadaşımı buraya götüreceğim ve eğer sizin için de sorun olmayacaksa otoparkta içkimi dolduracağım."

Şaşkın garson babama bakıyor, uçümüzün de elleri şişenin üzerinde.
"Yapabileceğimi sanmıyorum-"

" yok, dostum."

Şampanya şişesini sertçe çekiştiriyorum ve restorandan çıkarken yanımda taşıyorum.

Bölüm 18

Casey

Gece yarısı oldu ve uyuyamıyorum. Yeni olan başka ne ki? Kazadan hemen sonra, bırakın öngörülen sekiz saati, kesintisiz on dakika bile zor uyuyabiliyordum. Sonra iyileşmeye başlayınca daha çok uyumaya başladım. Üç saat. Beş. Altı saat. Sonunda kabuslar tarafından uyandırılmadan bütün bir geceyi geçirmeyi başardım. Bugünlerde kötü rüyalar hala geliyor ama eskisi kadar sık değil. Uykuya dalmak da çok daha kolay.

Ta ki Fenn kalbimi paramparça edene kadar.

Gerçeği öğreneli bir hafta oldu ve bu bir hafta içinde geceleri birkaç saatten fazla uyuyamadım. Bu da Bo yatağın ayak ucuna gelip mızızlanmaya başladığında tamamen uyanık olduğum anlamına geliyor.

Ünlülerin dedikodu sitelerinde gezindiğim telefonumun parlayan ekranından başımı kaldırıyorum. "N'aber dostum?"

Yine mızızlanarak bana yalvaran bir bakış attı.

"Dışarı çıkmak ister misin?"

"Dışarı" Bo yatak odasının kapısına doğru koşar.

Yataktan kalkıyorum, çıplak ayaklarım parkede üşüyor. Bir çift çorap giyip uzun bir hırka aldım ve telefonumu ön cebime soktum.

Karanlık koridora adım atıyorum ve karanlıkta pusuya yatmış olan Penny'ye çarptığımda şaşkınlıkla gıcırdıyorum. Bo çoktan aşağıya inmişti.

"Tatlım?" Bu ses babamı odasından çıkardı. Gözlerini ovuşturarak bana endişeli bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Köpekleri işemeleri için dışarı çıkaracağım. Bo beni sızlanarak uyandırdı." Uyuduğum yalanını da ekliyorum çünkü babam yine uykusuzluk çektiğimden şüphelenirse beni psikiyatriste geri gönderir.

"İçeri döndüğünde alarmı yeniden kurmayı unutma."

"Unutmam," diye söz veriyorum ve ayakkabılarımı giymek için aşağı iniyorum.

Dışarıda, Ekim ayının serin havasında titriyorum ve ağaç sınırına doğru koşan köpeklerin peşinden gidiyorum. İkisinin de utangaç mesaneleri var ve çalıların arasına saklanmadıkları sürece tuvalete gitmeyi reddediyorlar. Sağduyularını takdir ediyorum.

Başımı berrak gökyüzüne kaldırıyorum ve aya odaklanıyorum. Tam dolunay değil ama neredeyse. Ugh. Dolunayları pek sevmem. Bazı nedenlerden dolayı beni sinirli yaparlar. Gerçi şu anda sinirliliğimin daha çok telefonumun çalmasıyla ilgisi var ve bu saatte bana mesaj atacak tek bir kişi var.

, bu Fenn.

Fenn: Uyuyamıyorum. Seni çok özledim.

Boğazım düğümleniyor, göz kapaklarımın arkasından yaşlar süzülüyor. Neden beni rahat bırakmıyor? Ve ben neden onu engelleyemiyorum? Denedim. Şimdiye kadar onlarca kez *ENGELLE*'ye tıkladım. Yine de aceleyle işlemi geri almadan önce asla birkaç dakikadan fazla dayanamıyorum.

Gitmesine izin vermeye hazır değilim ama onunla hiçbir şey yapmak da istemiyorum.

Yorgun kalbim daha fazla dayanamıyor.

Titreyen parmaklarımla bir yanıt yazıyorum.

Beni yalnız bırakmalısın.

Fenn: Babam ve RJ'in annesi dün bizi yemeğe götürmek için geldiler. Sarhoş oldum ve olay çıkardım.

Umurumda değil.

Telefonu sessize alıp cebime geri koyuyorum. Ağaçlara doğru ıslık alıyorum ama ne Bo ne de Penny koşarak yanıma geliyor. Lanet olsun. Bu saatte uyanık olma talihsizliğine uğramış zavallı bir sincabı kovalamıyor olsalar iyi olur.

Tekrar ıslık alıyorum. Köpekler hala dönmeyince, içimden küfrederek ormana doğru yürüyorum, hareketle aktive olan bir projektör aniden yanıp beni neredeyse kör edince zıplıyorum. Ağaçların arasında ilerlerken hâlâ siyah noktalar görüyorum, ayakkabılarım kurumuş yaprakların üzerinde ıtırdıyor.

"Çocuklar," diye uyarıyorum.

"Gelin." Gelmiyorlar.

"Yemin ederim," diye homurdanıyorum karanlık ormana doğru, "eğer bir sincap daha öldürürseniz ve bir sonraki saatimi kanlı yüzlerinizi yıkayarak geçirmek zorunda kalırsam, göl ayrıcalıklarınızı bir hafta boyunca kaybedersiniz-"

İzlerimde duruyorum ve kaybolmalarının nedenini gördüğümde nefesim kesiliyor. "Bo! Penny!" Keskin bir sesle söylüyorum, yüzümün solduğunu hissederek

Yolda yatan ölü tavşanı koklayan köpekler.

Bir nedenden ötürü, o şeyi yememeye karar vermişlerdi ve bunun çalılıklarda duyduğumuz hışırtı sesinden, ormandaki üçüncü bir yaratığın hızla uzaklaşmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Büyük ihtimalle tavşan cinayetinin suçlusu.

"Buraya," diye köpeklere emrediyorum.

Benim tarafıma geçecek kadar itaatkârlar. Yine de kulakları dikilmiş, etrafımızı temkinli bir şekilde incelerken tüyleri diken diken.

"Dur," diye uyarıyorum, sonra da tavşandan geriye kalanlara doğru acele ediyorum.

Daha iyi görebildiğimde midem bulanıyor çünkü birden fazla kurban olduğunu fark ediyorum. Yetişkin tavşanın birkaç adım ötesinde iki yavrunun cesedi var. Daha yeni doğmuş olmalılar - tamamen tüysüzler, gözleri ve kulakları kapalı. Bakışlarım hareket ediyor ve iki ölü bebek ya da yavru kedi daha fark ediyorum. Tavşan yavrularına neden kedi yavrusu dendiğini hiç anlamamıştım. Babam bir keresinde bana bunu açıklamaya çalışmıştı, ama harika bir açıklamadan çok "onlara böyle deniyor" şeklindeydi.

Bo ve Penny buradaki katliamı yarıda kesmiş olmalılar. Bir tilkiden şüpheleniyorum. Bu bölgedeki tilkiler çoğunlukla yabani tavşanlarla beslenirler. Muhtemelen dişi tavşan yeni doğan yavrularını beslemek için geri dönerken, bütün bir yuvaya rastlamak bu tilki için gerçek bir nimetti.

Gözlerim yanıyor. Adamım. Yırtıcıları kapısına kadar getirdi. En azından köpeklerim Bay Tilki'yi ziyafet çekemeden korkuttu.

Çevremde Bo'nun yaklaştığını görüyorum ve sert bir "Kal" sesiyle dönüyorum.

Yolunda durdu ama görünüşe göre doğaçlama gece yarısı atıştırmalığından faydalananak kişi ben olduğum için mutlu görünmüyor.

Bu kadar geç olmasaydı, muhtemelen eve koşar, birkaç lastik eldiven ve bir kutu alır ve bu zavallı tatlı ölü tavşanları toplamak için geri dönerdim. Onları uygun bir şekilde gömerdim. Babam ve kız kardeşim gözlerini bile kırpamazlardı - yıllar boyunca birçok hayvan cenazesine katıldılar. Genelde bunun nedeni eve yaralı bir kuş, tavşan ya da bakıma muhtaç bir sincap getirmiş olmam ve sonunda ölmeleri idi. Hayatımda gerçekleştirdiğim tek başarılı hayvan kurtarma operasyonu, sağlığına kavuşturduğum mavi kuştı. Ona Puding adını verdim.

Ama bu tavşanlar için hiç umut yok. Hepsi-
Squeak.

Donup kaldım. Arkamdan Penny boğazının alçak bir hırıltı çıkarıyor.

"Şşşt," diyorum ona, sonra sesi tekrar duyabilmek için etrafıma bakıyorum. Bu kesinlikle bir tavşandı.

Kalbimde bir umut balonu genişliyor. Bebeklerden kurtulan oldu mu? Oh Tanrım. Lütfen hayatta kalsınlar.

Köpeklerim onları sürgün ettiğim yerden perişan bir şekilde izlerken, ben de kulübenin yerini bulmak için çalılara uzanarak ve ağaç köklerine bakarak etrafı araştırıyorum. Sonunda onu bir ağacın dibindeki toprak örtüsünün içinde buldum.

Nabzım hızla atıyor, içeriye bakıyorum ve bir hareket gördüğümde nefesim kesiliyor. Hayatta kalanlar!

Hayır. Sadece bir tane, bir an sonra fark ediyorum. Yuvada bulduğum dört tüysüz küçük bedenden sadece biri hayatta.

Yine ılık atıyor, kalbimi acıtan o korkunç gıcırtılı ılık. Onu nazikçe kucağıma alırken "Geçti ufaklık," diye mırıldanıyorum. "Artık güvendesin."

Tam olarak değil ama. Bu bebeğin hayatta kalma ansı yok denecek kadar az. Normal artlar altında ona dokunmazdım bile. Yuvayı daha güvenli bir yere taşıy ve annesinin bir noktada geri döneceğini umardım. Ama anne öldü. Kanlı, kırık bedenine bakıyorum. Bu da bu savunmasız yarattığı beslemek için kimsenin geri dönmeyeceği anlamına geliyor.

Yani bunu yapmak zorundayım.

" yok. Artık sen varsın." Narin parmaklarımla minik tavşanı cebime yerleştiriyorum, sonra doğrulup köpeklerin yanına dönüyorum.

Beni takip etmelerini işaret ettiğimde Bo neredeyse bana ters ters bakıyor. Penny terk edilmiş ziyafete özlemle bakıyor.

Büyük ya da küçük herhangi bir canlının ölümü tüm bedenimi acıya boğsa da, yaşam döngüsünü de aklımdan çıkarmıyorum. Av ve avcı arasındaki asırlık dansı.

"Bırakın Bay Fox alsın," diyorum üzüntüyle. "O bunu hak etti."

Babam ön kapıdan sendeleyerek çıkarken verandaya ulaşıyorum, gözleri endişeden çılgına dönmüş. "Casey! Neden bu kadar uzun süre yoktun? Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Özür dilerim. Sessize almıştım." Onunla kapıda karşılaştım. "Ormanda küçük bir engelle karşılaştım."

"Ne oldu?"

"Bir tilki tavşan kulübesine girmiş. Köpekler onu korkutup kaçırdı." Yavru tavşan o anı yüksek sesle ciyaklamak için kullanır. "Casey." Babamın ses tonu şüpheyle dolu.

"Evet?" Masumca söyledim.

"Cebinde tavşan mı var?"

"Belki mi?" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.
Babam uzun bir bana baktı. Sonra iç geçirdi. "Gidip bir ayakkabı kutusu bulacağım."

Bölüm 19

Silas

Sloane her zamankinden daha inatçı davranıyor. Uzayın ona durumla ilgili bir bakış açısı kazandıracağını ve aklını başına getireceğini umuyordum. Ancak bir haftadan fazla oldu ve hala mesajlarıma cevap vermiyor.

Pantolonuna girmeye çalışmadığıma dair ona uzun bir mesaj gönderdim. Arkadaşlığımıza, birinci sınıftan beri aramızdaki sıkı bağa başvurdum. Beni yanlış anlamayın, eğer takılma fikrini ortaya atsaydı bir yanım bunu kabul ederdi. Ama anlıyorum. Böyle bir şey olmayacak.

Her neyse, bir kız arkadaşım var. Ve Sloane RJ'e geri döndü. Yani, her neyse. edelim.

Onu hep mantıklı bir insan olarak düşünmüştüm. Öfkeye ve kötü erkek zevkine yatkındı, evet, ama özünde mantıklıydı. Görünüşe göre eziklerle çıkma konusundaki kendine zarar veren tutkusu yüksek beyin fonksiyonlarını bozmuş. Detoksa ihtiyacı var ama bunu görmesine yardım edecek kadar yaklaşamıyorum, lanet olsun.

Amy'ye, "Bana destek ol," dedim. "Bu kesinlikle kırmızı bir bayrak. Tamamen farklı bir insan oldu. Eski arkadaşlarıyla takılmayı bıraktı. Hepsi bu yeni adam hayatını ele geçirdiğinden beri."

"Bu bölge hakkında ne düşünüyorsun?" Amy, biz yatağında otururken dizüstü bilgisayarını yaklaşıyor. İnternette Londra'da yaşanabilecek en iyi semtleri araştırırken çıplak bacaklarını benimkilerin üzerine örtüyor. "Sanırım Notting Hill'i sevdim. Sana o eski romantik komediyi izlettiğimi hatırlıyor musun? Orada geçiyordu."

"Elbette." Açıkçası hiç umurumda değil, bana izlettiği tek bir romantik komedi bile hatırlamıyorum.

Bir sayfayı işaretliyor ve bir cinayet masası dedektifinin inatçı kararlılığıyla yoluna devam ediyor.

"Yıllar uzakta olduğu için bunun aptalca olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama ailemi boş yılını İngiltere'de geçirmeme ikna etmek istiyorsam bunu şimdiden düşünmeye başlamam gerekiyor. Onlara araştırma yaptığımı gösterirsem, girişimi finanse etme konusunda daha iyi hissedebilirler, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, tabii." Zar zor dinliyorum. Ve bu gece onun yatakhaneğine gizlice girdiğim için pişmanlık duymaya başlıyorum.

Amy günlerdir onu Ballard'da ziyaret etmemi istiyor. Sonra buraya geldim ve ilk bir saatini banyoda yüzünü tutkal gibi kokutan yeni bir cilt bakım rutini uygulayarak geçirdi. Şimdi de ben burada oturmuş hayatımın saniyelerini parmaklarımın arasından kayıp giderken o sürekli *araştırma* yapmak istiyor.

"Arkadaşlarınızdan biri yeni biriyle görüştüğü için aniden sizinle konuşmayı kesseydi, şüphelenirdiniz, değil mi?"

"İnsanlar bir ilişki içindeyken değişir," diyor Amy dalgınca, fotoğraflar arasında gezinirken. "Tüm zamanlarını birlikte geçirmek istiyorlar." Gözlerini ekrandan kaldırıyor. "Bu çok normal."

"Doğru, ama bu çok aşırı. Eskiden hiç kavga etmezdik."

Bir zamanlar Sloane benim fikirlerime değer verirdi. Ama şimdi, RJ'in kulağına soktuğu beyin solucanı her neyse, kişiliğini temelden değiştirdi.

"O adamı sevmiyorsun, değil mi?"

"Sloane'un yanında çok sönük kalıyor," diye kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

Kişisel olarak, her neyse. O iyi. Onun için mi? Lütfen.

Amy kaşlarını çatı. "Görünüşe göre sadece onun için mutlu olmanı istiyor. Eğer bunu yapmayacaksan, belki de ikinizin bir süre ara vermesi daha iyi olur."

Kaşlarım çatıldı. "Olayların net bir resmini gördüğünü sanmıyorum."

Sonunda ipucunu aldı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Belki birlikte daha fazla zaman geçirirsek..."

", değil mi?"

"Sadece son zamanlarda Sloane hakkında çok konuşuyorsun. Aslında her zaman."

"Üzgünüm, Londra'nın gözde mekanlarıyla gibi yapamam."

Amy gözlerini devirir. "Londra hakkında konuşmak zorunda değiliz. Ya da herhangi bir şey hakkında."

Beni öpmek için eğiliyor, o iğrenç tutkal kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Burnumdan nefes almamak için kendimi zorluyorum ve çeneme değen teninin yapışkan ıslak dokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Yemin ederim, kızların kendilerine yaptıkları kozmetik şeylerin çoğu çok itici.

Yine de kot pantolonumun üzerinden beni okşamak için uzandığında, bu düşünceyi bir kenara bırakıp tişörtümü çıkarmasına izin veriyorum. En sevdiğim sütyenimi giydiğini göstermek için kendi sütyenini kenara atıyor ki bu hoş bir jest. Kırmızı süslemeli beyaz bir sütyen ve göğüslerini güzelce dikleştiriyor.

Bazen sinirlerimi bozsa da Amy tatlı bir kızdır. Ve harika göğüsleri var. Kız kardeşinin dans resitalinde elimi ilk kez içeri soktuğumda, yumuşak, ağır bir göğsünü avuçlarken neredeyse çıldıracaktım. Parmaklarımı bir sütyen kabının içine daldırdım ve bana minik pembe meme ucunu göstermek için aşağı çektim. Kot pantolonumun fermuarını açmak ve beni okşamak için vücudumdan aşağı inerken biraz çekiştiriyor. Kalın kirpiklerinin altından yukarı bakıyor ve dilini sürmeden önce açık kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden süpürüyor, ucunu yalamak.

Zevk omurgamdan yukarı sıçırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sonra, berbat bir nedenden ötürü, Sloane'un RJ'e sakso çekerkenki görüntüsü aklıma takılıyor. Duke yeterince kötüydü ve hepimiz onun nerede olduğunu biliyoruz. Ama yeni çocuk, kendi itirafına göre, ülkenin dört bir yanını dolaşmış. Muhtemelen sadece en iyi banliyö meth bağımlılarıyla takılıyordur. Acaba Sloane onu cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test ettirdi mi?

"Bu iyi mi?" Amy elini pompalar. "Başka bir şey yapmamı ister misin?"

Ancak o zaman bir dakikadır bunu yaptığını fark ediyorum ve ben burada sadece yarım odun alıyorum.

"Hayır, değil. Sadece dilini kullan."

Amy genellikle iyi kafa verir. Bundan hoşlanıyor. Bu yüzden konsantre olmaya çalışıyorum, memesini sıkıyorum ve meme ucunun sert tomurcuğunu çekiştiriyorum. Ama bir süre daha devam ediyor ve ben hâlâ tam olarak kalkamıyorum. Sonunda ayağa kalkıyor, elindeki krampı sinirli bir hışımla silkeliyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Sanırım sadece yorgunum. Yüzme antrenmanı beni bitirdi."

Ben kendimi kot pantolonuma geri sokarken kafasını bana doğru eğiyor. "Yüzme antrenmanı," diye yineliyor, kuşkuyla. "Ya da... işte bir fikir..." Öfkeli bir homurtu çıkarıyor. "Bu Sloane hakkında."

Gerildim. "Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü Silas, artık tek konuştuğun o." Amy alaycı bir yüz ifadesi takınıyor ve benim kötü bir taklidimi yapıyor. "*Sloane bana kızgın. Sloane kaltaklık yapıyor. Sloane'un yeni bir erkek arkadaşı var.*"

"Sanırım bu nitelendirmeye alındım."

Yataktan atlıyor ve yerden gömleğini alıyor. "Cidden, ona kafayı takmış gibisin ve ben bundan hoşnut değilim."

"Saçmalıyorsun."

Amy'nin sesi giderek daha da keskinleşir. "Oh, gerçekten mi? Yani ona karşı bir şeyler hissetmiyor musun?"

Kritik bir konuşmanın önemli bir anında ikinci kez, aptal benliğim bir adım fazla tereddüt ediyor.

Kız arkadaşımın yüzü çöktü. "Aman Tanrım."

"Amy, hadi ama. Öyle bir şey değil."

Benim gönülsüz savunmamı görmezden geliyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Sanırım ilk çıkmaya başladığımızda bile biliyordum." Dişleri, gözle görülür bir şekilde titreyen alt dudağına saplanıyor. "Ama seni çok istiyordum ve bir noktada, eğer benden yeterince hoşlandıysan, bunu aşacağını düşündüm." Kısa, sessiz nefesler alıyor ve yanaklarını siliyor. "İstediğin şey olmak için her şeyi yaptım ama hiçbirinin önemi yoktu çünkü beni hiç sevmedin, değil mi? Beni sevebilecek kapasitede değildin." Boğuk bir hıçkırık odayı doldurur. "Sloane bekâr olana kadar sadece zaman öldürüyordun."

"Amy-"

"Sana hak ettiğinden daha nazik davrandım," diyor kül rengi yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla. "Sen iyi bir insan değilsin Silas."

"Hadi ama. Olayı çok abartıyorsun. Sloane'a karşı bir şey hissetmiyorum," diye mırıldandım, sonunda inkar etmeyi başarabildim.

"Sana inanmıyorum."

"Gerçek bu," diye yalan söylüyorum.

"Siktir , Silas." Arkasını döndü, omuzları kaskatı kesilmişti. "Bitti artık. Sadece git." İçgüdülerim kalmak yönünde. Tekrar gelene kadar geceyi ona güven vererek geçirmek. Bu, güvensizliğinin onu uçurumdan aşağı yuvarladığı ilk sefer değil - doğru miktarda tatlı söz ve yumuşak güvencelerle bunu aşabileceğimizi biliyorum. Ama yataktan kalkıp tişörtümü giydiğimde, artık umurumda olmadığını fark ediyorum. Bu yarım yamalak ilişki enerjim tükeniyor ve umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Muhtemelen bana bir iyilik yaptı. Beni gerçekçi bir ayrılık konuşması yapmaktan kurtardı.

"Özür dilerim," diyorum ona, sadece yarım ağızla. Sonra ayakkabılarımı alıp kapıdan çıkıyorum.

Amy'nin odasından çıkarken rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum ve merdiven boşluğuna doğru yöneliyorum. Koridorun yarısında bir kapı açılıyor ve tanıdık bir yüz beni karşılıyor. Esmer bir ten ve iri, kehribar rengi gözler.

Mila Whitlock.

Casey'nin kazasından önce Mila, Sloane'un en iyi arkadaşıydı. Çok da seksiydi. Bu gece üzerinde minik bir boxer şort ve yüksek, diri göğüslerini ve sıkı karın kaslarını gösteren siyah bir spor sütyeni var. Harika bir vücudu var.

Elimde ayakkabılarımla yürüdüğümü fark ettiğinde yüzüne yavaş ve eğlençeli bir sırıtma yayılıyor.

"Eğlendiniz mi?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım az önce terk edildim."

Mila yüzüme gülüyor. "Aferin ona. Biraz omurga göstermesinin zamanı gelmişti."

"Evet, desteğiniz için teşekkürler."

"Üzgünüm, üzgün değilim." Kıvrımlı esmer kız giderken omzunun üzerinden bana el sallıyor. "Tatlı rüyalar, Silas."

Bölüm 20

Casey

Katolik okuluyla ilgili komik bir şey var: çoğumuz Katolik bile değiliz. Ailelerimiz bizi buraya okulun yapısı ya da tartışmasız "üstün" akademisyenleri için bırakıyor. Tamamen kızlardan oluşan bir kurumun kutsallığı için. Benim durumumda bu bir coğrafya meselesiydi; babamın işi bizi Sandover'a ve yakın çevresine hapsedmişti. Ama bir de gerçekten dindar ailelerden gelen kızlar var. Jazmine gibi bir kıza böyle sahip olursunuz. Göçmen Amerikan rüyasını yaşayan dindar ailesi, kızlarını inancını ve iyi, ahlaki karakterini güçlendirmesi umuduyla seçkin bir özel okula gönderiyor.

Şimdilik işe yarıyor gibi görünmüyor.

Jazmine artık sınıfta yanımda oturuyor. Geçen hafta koridorda Ainsley'e laf attığıma şahit olduktan sonra kaderimizde arkadaş olmak olduğuna karar verdi, ona "Jaz" dememi söyledi ve artık okulda benim sürekli yoldaşım. Onun hakkında ne düşündüğümü hâlâ bilmiyorum ama yanında olmanın eğlenceli olduğunu inkâr edemem. Alaycılıkta akıcı. Kırbaç gibi zeki. Hayattaki asıl amacı, ailesini dehşete düşürecek kadar ünlü bir aktris olmak. Onlar saygın bir iş ve koca bulacak itaatkâr bir Katolik kız istiyorlardı ama tam tersini elde ettiler. Jaz mezun olduktan sonra New York ya da Los Angeles'a taşınacağı ve asla evlenmeyeceği konusunda ısrarcıdır.

"Selam," diye selamlıyor beni koltuğuna kayarken. "Silver nasıl?"

Fizik notlarımdan başımı kaldırıyorum. Bu sabah ünite sınavımız var ve ben hiç hazır değilim. Yorucu birkaç gün oldu. "Hâlâ hayattayım. Mucizevi bir şekilde."

Dört gece önce yavru tavşanı eve getirdiğimde, hiçbirimiz geceyi atlatabileceğini düşünmemiştik. Ne kadar çabuk bağlandığımı bilen Sloane, yetim tavşanların yüzde 10'undan daha azının hayatta kaldığını hatırlatıp duruyor. Ama benim küçük kızım şu ana kadar ihtimallere meydan okudu. Aslında bir kız olup bilmiyorum, çünkü henüz söylemek mümkün değil. Cinsiyetsiz bir isim seçtim ama dişi olduğunu düşünmek istiyorum.

"Gözlerini açtı mı?"

Endişe içinde dudağımı ısırıyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

Bu da bana Silver'ın onu kurtardığımda bir ya da iki günden daha büyük olamayacağını söylüyor. Yavru tavşanlar genellikle on günlük olduklarında gözlerini açarlar. Silver'ınki hâlâ kapalı.

Yine de hayatta kalmak için savaşıyor. Günde iki kez şırıngayla yavru kedi sütü takviyesi veriyorum. Onu susuz bırakmıyorum. Ayakkabı kutusunda sıcak ve rahat olduğundan emin oluyorum. Ama annesi olmadan hayatta kalma şansının çok az olduğunu biliyorum.

Rahibe Margaret masasının arkasından kalkıyor ve ellerini sertçe çırpıyor. "Sessiz olun hanımlar. Georgia, lütfen sınav kağıtlarını dağıt. Ve herkes yüzüstü kalsın!" Kapının üzerindeki saati işaret ediyor. "Saat dokuzu vurana kadar kalemler sayfaya değemez."

"Çünkü Tanrı korusun, biri bir dakika önde başlarsa," diyor Jaz nefesinin altından.

Test beklediğimden daha kolaydı ve on dakika kala rahibeye teslim ettim. Daha sonra, Jazmine'in Rahibe Mary Alice'e, rahibe bir daha Jaz'in bileğine cetvelle vurursa, Jaz'in de ona vuracağını neşeyle söyledikten sonra ceza aldığı hesap öncesine gidiyoruz. Rahibe öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, yüzü Jazmine'in ağrıyan bileğinden daha kızarmış bir halde "Ceza, Bayan Reyes!" diye bağırırken sınıf ellerinin içine bakarak gülüyor.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, kafeteryaya giderken birbirimize ayak uyduruyoruz, Jazmine'in müstehcen derecede kısa eteği, hepsi de eteklerini normal uzunlukta giyen birkaç kızın kaşlarını çatmasına neden oluyor. Bana dün gece izlediği bir filmde bahsederken bakışlara aldırış etmiyor.

Onunla ilgili en iyi şey, insanların onun hakkında ne düşündüğünü içtenlikle umursamaması, ki bu ergenlik çağındayken değerli bir silahtır. Geçen hafta koridorda yürürken kızın biri nefesinin altından "sürtük" kelimesini öksürdü. Jaz hiç aldırış etmeden dolapların önünde durdu ve yıkılmış gibi yaptı.

"Olamaz!" diye bağırıyordu. "Bekaretimi Ballard'dan gelen o iki son sınıf öğrencisiyle üçlü seks yaparak kaybettiğimi mi öğrendin? Haklısın Marissa, ben bir sürtüğüm ve çooooook utandım ve-oh bekle." Jaz sırıttı. "O sendin."

Sonra koluma girdi ve oradan ayrıldık, Marissa'yı şaşkın gözlerle bakan arkadaşlarıyla birlikte geri çekilmek zorunda bıraktı. Jaz'a bu hikâyenin doğru olup olmadığını sordum, o da başını sallayarak onayladı ve söz konusu çocuklardan birinin ağabeyi olduğunu söyledi.

St. Vincent'daki kızlar ondan korkuyor. Yeterince komik, sanırım artık benden de biraz korkuyorlar. Ainsley'i terslediğimden beri kafeteryada benim hakkımda fısıldaşırken ses tonlarının değiştiğini duyuyorum. Artık gülmüyorlar. Ben yanlarından geçerken bakışlarını kaçırıyorlar ve yalan söylemeyeceğim, bu hoşuma gidiyor. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum.

Jaz herkesin tavrındaki değişikliği fark ettiğimi görünce bana "Dikkat bir silahtır," diyor. "Kızlar onlardan hoşlanır..." Biz boş bir masa talep ederken yemek sırasına doğru yürüyen Ainsley ve Bree'ye başıyla selam veriyor. "Benimle de hep dalga geçerlerdi. Eski okulumda, birinci sınıfta hayatımı zindan eden bir cadı üçlüsü vardı."

"Gerçekten mi?" Jazmine gibi kendine güvenen birinin zorbalığa uğradığını düşünemiyorum.

"Oh evet. Moda anlayışımı mahvettiler. Makyajımı. Bana salıma binip Küba'ya geri dönmemi söyleyip durdular." Gözlerini deviriyor. "Biz Porto Riko'luyuz, göt herifler. Her neyse, o zamanlar beni etkilemişti. Saklanırdım. Öğle yemeğimi tuvalet kabinine götürürdüm ya da öğretmenimle birlikte resim odasında yerdim çünkü onlardan çok korkardım."

"Bu yüzden mi okul değiştirdin?"

"Hayatta olmaz," diyor kararlılıkla. "Buraya ikinci sınıfta transfer oldum çünkü babam yeni bir işe girdi ve taşınmak zorunda kaldı. Ama o korkunç birinci sınıfın yarısında, İsa'ya gelme anımı yaşadım. İronik bir şekilde, bu bir Katolik okulunda olmadı."

Gülerek tepsimi bıraktım ve oturdum.

"Saklanmaya devam edip hayatımın geri kalanında beni utandırmalarına izin verebileceğimi ya da bu ilgiyi onlara karşı çevirebileceğimi fark ettim. O kadar dikkat çekici olurum ki bakmaya korkarlar. En iyi savunma iyi bir hücumdur, Tresscott."

"İşe yaradığını söyleyebilirim."

"Aynen öyle. Ve biliyor musunuz? Benim hakkımda ne düşündüklerini umursamayı bıraktığım an, kendimi daha iyi hissettim. Aslına bakarsanız, kendimi çok daha fazla seviyorum."

Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Kendi anlatımızı kontrol etmekte gerçek bir güç var. Bu yüzden Ainsley tepsisiyle yemek sırasından dönüp bana baktığında ben de ona bakıyorum.

Diken olmak varken neden solan çiçek olmayı seçeyim?

"Şu ucube masasına bakın." Ainsley, Bree ile birlikte bize yaklaşırken mağrur bir sırıtış takınıyor. Ama sesinde hafif bir titreme var. Göz temasından rahatsız. Güzel. "Siz ikiniz daha sonra dikiş iğneleriyle birbirinize dövme mi yapacaksınız?"

"Iyy," diye inliyor Bree. "Göz nezlesi böyle olur işte."

Ainsley komşu masadaki kızlardan bir kahkaha alıyor ama bu zoraki ve tereddütlü bir kahkaha ve Jazmine onlara doğru bakar bakmaz geri çekiliyor.

"Sizi davet ederdik," diyorum özür dileyerek, "ama planlarımızın sizin penis yeme yarışmanızla çakışmasını istemem."

Kafeteryadan gelen cevap niteliğindeki soluk sesleri ve kahkahalar beni ürkütüyor. Çatalların havada durakladığını ve telefonların kalktığını fark ediyorum. Bu hastalıklı bir tür endorfin patlaması ve bundan olması gerekenden daha fazla hoşlandığımı biliyorum.

"Ne?" Bree, Ainsley'ye suratını asar. "Diyet yaptığınızı söylemiştin." "Keto," diyor Jazmine, suratını asmamak için dudağını ısırarak. Neredeyse homurdanacaktım.

"Penislerden bahsetmişken, Casey, akıl hastanesine kapatıldığında kaç tanesini emdin?" Ainsley'nin cevabı odayı susturur.

"Sadece bir tane," diyorum ona. "Babanın beni ziyarete geldiği gündü." "Bu da ne, seni aptal sürtük!"

Ainsley tepsisini bana doğru fırlattı. Kaçıyorum ve salatası tabağından yere uçuyor. Jaz ve ben bir gürültü patlaması ve kamera tıkırtıları arasında kaçmak için işaretimizi aldık. Kahkahadan neredeyse başımız dönmüş bir halde dışarı fırlıyoruz.

"Eğlenceliydi," diyor Jaz, dolaplarımızın yanında patinaj yaparak durduğumuzda. "Yarın tekrar yapalım mı?"

Hâlâ kıkırdıyorum. "Sanırım bana vurmak istedi."

"Bunun biraz komik olacağını söylesem benden nefret eder miydin?"

Omuz silkiyorum. Daha önce hiç kavgaya karışmamıştım. Fenn, Sandover'da onlardan bahsederdi ve yumruk atmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi cebim çalıyor. Her zamanki gibi bütün gün mesaj atmış.

"Bu surat da ne?" Jaz soruyor.

"Hiçbir şey."

"Sana kim mesaj atıp duruyor? Hâlâ o adam mı?" "Evet."

"Ve hala unutamadın mı?"

"Bitti artık."

Altıncı derse girdiğimde, daha yerime oturmadan rahibe beni bir kartla müdirenin odasına gönderiyor. Birkaç dakika sonra, kemikli parmağıyla işaret ederek "Oturun Bayan Tresscott" diyen Rahibe Anne'nin sert gözlerine bakıyorum.

Kasvetli, sade ofisinde, hapishane çöplüğünden yağmalanmış gibi görünen iki endüstriyel metal sandalye bulunuyor. Masası, eski bir kızılçamın tek bir büyük gövdesinden oyulmuş gibi odada baskıcı bir güç oluşturuyor. Loş ışıklı alanda, solgun, sertleşmiş yüzünün derin kırışıklıkları gölgelerle oyun oynuyor.

Rahatsız ziyaretçi koltuklarından birine oturuyorum ve onun masasının arkasına yerleşmesini izliyorum.

"Sizinle daha önce konuşmadığım için pişmanlık duyuyorum," diye söze başlıyor, hiç de dostça bir tavır takınmadan. Başrahibe korkutucu bir varlıktır ve böyle olması da hoşuna gider. "St. Vincent'a alışma süreciniz nasıl gidiyor?"

Ondan korkmam gerekirdi, bu yüzden bu sorunun bana neden komik geldiğini bilmiyorum.

Evet, güzel, Muhterem Anne. İki ay boyunca neredeyse sürekli tacizden kaçtıktan sonra, sonunda bir arkadaş edindim. Ama bunu kendime saklıyorum.

"Peki," diyorum onun yerine.

"Emin misiniz? Ben de öyle sanıyordum, çünkü öğretmenlerinizden hiçbiri sorun yaşadığınızdan bahsetmedi. Ancak rahibeler arasında sınıfta huzursuzluk yaratmaya başladığına dair bazı endişeler var."

"Tuhaf. Çünkü bir hafta öncesine kadar, dönem başladığından beri tek seferde on kelimedenden fazla konuştuğumdan emin değilim."

Ainsley ve onun taklitçileri her etkileşimin kışkırtıcısı olmuşken, sorunu benim üzerime yıkmaları büyük bir zenginlik. Kısacası kendimi dışarı atıyorum.

Bir pencere, bundan nasıl kaçınabilirdim ki?

"Rahibe Katherine geçen hafta sınıfta iki öğrenciyle aranızda geçen bir tartışmadan beni haberdar etti. Bugün de kafeteryada bir tartışma yaşandığı söylendi. Belli ki her iki olayda da rahatsız edici bir dil kullanılmış."

Tanrı aşkına.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyorum sakince, "hakaretler yağdıran Ainsley'di."

Ona yüksek sesle mi yoksa sadece kafamda mı amcık dediğimi hatırlayamıyorum, bu yüzden kendime saklıyorum.

"Belki dindar kadınların narin varlıklar olduğuna dair bir izleniminiz var ama sizi temin ederim Bayan Tresscott, buradaki kadınlar narin değildir. Ve itaatsizliğe müsamaha göstermeyiz. Eğer taşkınlıklarınız devam ederse, kendinizi yine benim karşımda bulacaksınız. Bu dört gözle beklemeniz gereken bir şey değil."

Alaycı bir kahkaha attım. "Yani Ainsley iğrenç bir zorba olmaya devam edecek ve benim de çenemi kapatıp buna katlanmam gerekecek, öyle mi? Bu işler böyle mi yürüyor?"

"Eğer babanı aramamı istemiyorsan," dedi Rahibe Anne, "konuşmamızı ciddiye almanı ve sınıfına dönmeni öneririm."

Sınıfa geri dönüyorum ve bir saat boyunca nasıl olup da zorbanın elini kolunu sallayarak çıktığını, kurbanının ise sonunda omurgasını gösterdiği için azarlandığını merak ediyorum. Zil çaldıktan sonra dolabıma yöneliyorum ve daha altıncı ders için kitaplarımı değiştirmeye fırsat bulamadan Sloane peşime düşüyor. Bir çita gibi saldırıyor ve dişlerini bileğime geçiriyor.

"Ofise mi gönderildin?" diye soruyor babasından miras kalan o gergin hayal kırıklığı tonuyla. "Az önce dolaplarında fısıldaşan birkaç kız duydum."

"Yani?"

"Yani? Ne oluyor, Case?"

Dolabımı kapatıp uzaklaşıyorum, ama o beni kovalıyor.

"Benim hayatıma otostop çekmek yerine kendi hayatında biraz zaman geçersen ölür müsün?" Sinirli bir iç çekişle sordum.

Gözleri parlıyor. "Tamam, biliyor musun? Son zamanlarda tam bir velet gibi davranıyorsun ve ben bundan bıktım. Senin derdin ne?"

"Aman Tanrım, Sloane. Sen annem değilsin ve bir bakıcıya ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Ayrıca bugün okuldan sonra beni beklemene gerek yok. Beni eve Jazmine bırakacak."

O beni durduramadan sınıfıma dalıyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Artık Sloane'un kurtarıcı kompleksinden sorumlu olamam. Annemizin mezar taşında kendini şehit etmek istiyorsa, bu ona zarar verir. Şu andan itibaren beni bu işin dışında tutabilir. Belki bir zamanlar ona yaslanmaya ihtiyacım vardı ama bu artık boğucu olmaya başladı. Onun suçluluk duygusunu sırtımda taşımanın yoruculuğundan bahsetmiyorum bile. Herkes bana olanları geride bırakmam gerektiğini söyleyip duruyor ama sonra iyileşmeme izin vermiyorlar. Bu onların bir parçası haline geldi, sanki bu kadar özverili ve destekleyici oldukları için kendilerini tebrik edebilmeleri için benim hasta kalmama ihtiyaçları varmış gibi. Eğer onlara yük olmayı reddedersem, şikayet edecekleri ne olacak?

Günün sonunda Jaz'ı dışarıda, ön merdivenlerde beni beklerken, karalama defterine bir şeyler çizerken buluyorum. Yanına uzanıyorum ve Muhterem Anne'den aldığım kirpikleri ona anlatıyorum.

"Ayrıca, ofisini gördün mü?" Titreyerek soruyorum.

Jaz sırtıyor. "Bir ya da iki kez."

"Bu korkunç. Bu garip dolap da ne?"

"Biliyorsun, orada eski bir yarı tanrıya adanmış bir sunak var."

"Değil mi? Neden bana ciddi *American Horror Story* titreşimleri veriyor bilmiyorum. Ve o cübbenin altında cidden berbat dövmeler olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Mükemmel bir kılıf," diyor Jaz ciddiyetle.

"Hey, bu hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin?" Biraz tereddütle sordum. Fenn dışında takılabileceğim bir arkadaşım olmayalı uzun zaman olmuştu ve aceleci davranıyor olabileceğim konusunda biraz gerginim. "Kız kardeşim

ve bir hafta sonunu daha onun peşimi bırakmamasıyla evde kilitli geçiremem."

"Evet, tamam. Ben ."

Biz konuşurken, velilerin ve kiralık yardımcılarının öğrencileri beklediği çemberde çok dikkat çekici bir arabanın fark ediyorum. Gümüş rengi bir Porsche, şık ve iğrenç derecede pahalı. Güneş ışığı Lawson Kent'in imzası haline gelmiş güneş gözlüklerinden yansıyor ve Kent arabadan inip yolcu tarafına yaslanıyor.

Sonra gülümseyen Ainsley'nin beklediği üst basamaktan atladığını fark ediyorum. Işıl ışıl, ona doğru adım atmaya başladı.

Bu bana korkunç bir fikir veriyor.

"Onu tanıyor musun?" Jaz, Lawson'ın uzun ve kaslı hayranlıkla bakarak soruyor. "Gitmem gerek. Sana mesaj atarım."

"Ne-"

Ben çoktan gitmiştim. Ondan önce davranmak için koşmam gerekiyor ama başarıyorum, Ainsley tam tükürük mesafesine geldiğinde Lawson'a doğru koşuyorum. Hiç vakit kaybetmeden uzanıp kollarımı omuzlarına atıyorum.

"Selam yakışıklı," diye selamlıyorum onu.

Şaşkın ifadesini görmezden gelerek ona bir öpücük kondurdum. Dilimle.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor dudaklarımız ayrıldığında, o açık gri gözleri entrikayla dans ediyor.

"Şikayet mi ediyorsun?" Fısıldayarak karşılık veriyorum, sonra da alt dudağını ısıırıyorum. Lawson kıkırdıyor. "Asla."

"Güzel." Yaramaz bir gülümsemeyle geri çekiliyorum. "Şimdi beni bırakmaya ne dersin?"

Bölüm 21

Lawson

Casey Tresscott İncil'deki güzellikte. Yasak meyve. Küçük kız kardeş. Tatmak, ruhunu ebedi azap ve lanete teslim etmektir.

Zavallı sevgili Fenn'in üzerinde yarattığı büyük yıkıma tanık oldum ve onun ıstırabını kıskanmıyorum. Yine de Tresscott kardeşlerin gözünden düşmeyi hak edecek ne yaptığından hâlâ emin değilim. Son zamanlarda herkes çok sessiz, bu da boşlukları doldurmak için zihnimi terk ettikleri anlamına geliyor.

Ve aklıma gelen her şey ahlaksızlığa doğru yöneliyor.

"Sanırım kayboldun, küçük kız." Camını indirip serin sonbahar havasının altın sarısı saçlarını vahşi bir yangın gibi yüzünün etrafına savurmasına izin verirken yolcu koltuğundaki Casey'ye bakıyorum. "Sloane'un bunun için beni öldüreceğini biliyorsun."

"O zaman ona söyleme."

Uh-oh. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Kasabaya gazyağı döküp ateşe vermeye kararlı bir kız. Okul üniforması yaydığı asi havayı daha da arttırıyor.

Bakışlarım çıplak bacaklarına iniyor, bronzlaşmış ve biçimli. Eteğinin kenarı biraz yukarı kalkıyor ve kalçasını biraz gösteriyor.

Onu kesmemeliyim, biliyorum. Ama yasak meyveye bakmak iştah açıcı. Eminim tadı da harikadır.

Ama oraya asla gitmezdim. Sanırım.

Ayık olmasaydım, kim bilir. Neyse ki bugün herhangi bir partiye katılmadım, bu yüzden kafam açık ve eski sevgilim olsun ya da olmasın, kardeşlik kurallarını çiğnemeyeceğime ve Fenn'in kızını kaçırmayacağıma eminim. Aksi takdirde muhtemelen arabaya binmesine izin vermezdim.

Tamam, bu bir yalan. Ayık ya da sarhoş, söylediği anda merak ettim.

Beni de götür.

"Peki bu vahşi taraftaki küçük gezinti kimin yararına?" Kıkırdayarak soruyorum.

"Çok fazla soru var..."

"Bana meraklı
diyebilirsin."

Kesinlikle daha az açıklama ile öpüldüm, ama nadiren Casey kadar kesin bir şekilde yasak biri tarafından. Bu hiçbir şekilde bir şikayet değil. Statükoda bir bozulmaya ihtiyacım var ve bunun nereye gideceğini görmek için can atıyorum, her ne kadar onun ani asi dönüşünün nedenini bildiğime dair bir his olsa da.

"Fenn'e varoluşsal bir zarar vermeye çalışıyor olmayız, değil mi?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Başımızı belaya sokacağını biliyorsun." Casey kendini tekrar toparlamadan önce bir an tereddüt ediyor.

"mı?" Şakacı gözlerle bana bakıyor. "Belayı seviyorsun." "Suçluyum."

Bizi Sandover'a geri götürecek yola doğru sola dönmek yerine kavşaktan geçiyorum. Casey fark etti ama itiraz etmedi. Ne de olsa bu arabaya o bindi. Ve ben de bu yolculuğu onun için değerli kılmayı planlıyorum. Ayrıca, onun yokluğu fark edildiğinde kargaşa çıkacağı kesin.

Serpintiyi izlemek için sabırsızlanıyorum.

"Her neyse, bu Fenn'le ilgili değil." Fenn'in adı ağzındayken sesi acılaşıyor.

"Aydınlat beni o zaman. Kimi kışkandırıyoruz?"

"Kıskanç mı? Hiç kimseyi. Sormanız gereken soru şu: Kimi kızdırıyoruz?"

Yüzüme onaylayan bir gülümseme yayılıyor. "Bunu şimdiden sevdim. Kimi kızdırıyoruz, Casey?"

"Ainsley Fisck." Bana yan gözle bakıyor. "İkinizin aynı çevrelerde dolaştığını düşünemiyorum. Onu nereden tanıyorsun ki?"

"söyleyemem. Barda bana numarasını verdi." "Ve gerçekten onunla plan yaptın mı?"

Aslında bir plan yoktu. Ainsley mesajla onu bugün okuldan almam için ısrar etmişti ve *elbette* seksi bir araba bulabilirdim. Elbette, kısmen bir meydan okumadan kaçamayacağım için, ama çoğunlukla Goodwyn'ler Sandover'dan kaçtığından beri sıkıldığım için kabul ettim. Ayrıca, biriyle yatmak için araba çalmaktan daha kötü şeyler de yaptım.

"Planlar' bunu ifade etmek için cömert bir yol," diye cevap veriyorum. Vites değiştirip biraz hızlandım, sonra yolcu koltuğuna baktım. "O senin arkadaşın mı?"

"Onu yok etmek niyetindeyim."

Abartıdan eser yok. Dikkatini yola verirken çenesi sabit.

İlginç. Aslanlar sürüsünün içinde Casey bir güvercin. Geldiği gibi nazik. Ama pençelerini bulmuş gibi görünüyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye bilgilendirdim onu.

O da gülerek karşılık veriyor ve bana "Telefonun patlıyor. Eminim Ainsley'dir. Bakabilir miyim?"

"Devam et."

Orta konsoldan telefonumu aldı. Mavi gözlerindeki zafer ışıltısını görmek için tam zamanında bakıyorum.

"Ainsley?" Onaylıyorum.

"Oh evet. Kendini kaybediyor. İşte, dinle." Casey yüksek perdeden, öfkeli bir ses tonu benimsedi. "*Ne oluyor Lawson! BU DA NEYDİ BÖYLE!*" Normal sesini kullanarak, "Bu arada ikincisi büyük harflerle yazılmıştı," diye ekliyor.

"Tabii ki."

"Bunun için iyi bir açıklaman olsa iyi olur! Omg, Lawson. Cevap ver bana, seni pislik!"

Kıs kıs gülüyorum.

"Ona cevap verebilir miyim? Lütfen?"

Hayır demek istesem bile -ki bunu asla yapmam, çünkü bu kelime benim lügatımda yok- Casey'nin umut dolu yüzüne karşı koymak imkânsız.

"Buyurun," diyorum nezaketle.

Yazmaya devam ederken kendi kendine kıkırdıyor. "Gönderildi," diyor ve ben de dönüp onu bana gülümserken buluyorum.

"Ne dedin sen?"

"Merak etme, çok kaba değildim. İşte başlıyoruz. Ahem." Casey sanki tıklım tıklım dolu bir salonun önünde bir konuşma yapacakmış gibi boğazını temizliyor. "Evet, bunun için üzgünüm bebeğim. Casey ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Onun yerine ona yetişmeye karar verdim." Telefonu kapattı. "Bu onu çok kızdıracak."

"Bebeğe iyi dokundun."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Vincent'dan sadece on dakika sonra medeniyet yerini sık sarı ormanlara ve Appalachian sıradağlarının keskin sırtlarına bırakıyor. Aşağıdaki nehre bakan dolambaçlı dağ yolunun virajlarında hızlandığımda Casey ayaklarını destekliyor ve kol dayanağını kavırıyor. Sonra, kıvrımlı virajlar kolay, kıvrımlı düz yollara dönüştüğünde, parmaklarını lüks deri koltuğun üzerinde gezdiriyor ve lüks iç mekana hayran kalıyor.

"Kimin arabası bu?" diye soruyor. "Daha önce hiç görmedim." "Ödünç aldım."

Ainsley bu planı hazırladığında ve bana araç tercihlerini bildirdiğinde yemekhaneden çıkıyordum. Açıkçası, kulağa baş ve suyundan daha fazla sıkacak gibi geliyordu, ta ki ben

son sınıf yurdunun otoparkında bir Porsche Boxster'ın yanından geçtim. Ne diyebilirim ki? Cazip küçük numara benimle konuştu.

Bakışları daralıyor. "Neden bunun çalıntı anlamına geldiğini düşünüyorum?" "Çıkmak mı istiyorsun?" Başımı meydan okurcasına eğiyorum.

Eğer tereddütleri varsa, hava kararmadan eve gitmesi daha iyi olur.

Hayvanlar geceleri ortaya çıkar.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ben de belayı severim."

Göreceğiz. Onun intikamcı ilişkilerini eğlendirmekten mutlu olsam da, kendimi Casey'i seçimlerinden korumak zorunda hissetmiyorum. Ben kimsenin koruyucusu değilim. İnsanlar kendi kararlarını vermekten ve bunların sonuçlarına katlanmaktan sorumludur.

Bölüm 22

RJ

Bugün vergi günü ve ben lanet olası IRS'im. Koridorda beni durdurup Celtics biletlerini karaborsaya çıkarmak ya da pembe fişler için drag yarışı yapmakla ilgili sorular soran moronların olması yeterince kötüydü. Şimdi ise hiç tanımadığım bir çocuk, yerde duran kısmen açık okul çantama düz beyaz bir zarf bırakırken bana kafa sallamadan yemek yiyemiyorum.

"Bu boku görüyor musun?" Tavuklu turtasını isteksizce karıştıran Fenn'e söylüyorum.

Omzumun üzerinden işaret ediyor. "İşte bir tane daha geliyor." "Bütün gün böyleydi."

Bu sefer bizim kattan bir adam yanaştı ve uyuşturucu anlaşması yapıyormuşuz gibi elime bir tomar para sıkıştırdı. Tek bildiğim, az önce yaptığımız.

"Yani, lanet olsun, bütün bunlar geliyor?" Homurdanıyorum.

Fenn başını öne eğdi ve yemeğiyle olan çekişmeli savaşına devam etti.

"Muhtemelen en iyisi bu tür sorular sormamaktır."

"Ama ben suikastları onaylıyor muyum? Silah kaçakçılığı mı? Bu mafya işine benziyor." "Muhtemelen hayır," diyor pek de inandırıcı olmayan bir omuz silkmeye. "Sonra tekrar, ben için hiçbir şeyi es geçmeyin."

Kapımızın altından sokuşturulan ve spor salonu dolabıma tikiştirilen sadece zarflar değil. Telefonum bütün gün Venmo ve PayPal bildirimleriyle patlıyor. Kim bilir ne tür yasadışı faaliyetler için hesaplarıma büyük miktarlarda anonim para akıyor.

"Cidden paranoyaklaşıyorum" diyorum ona.

Silas gözlerini deviriyor. Fenn'in yanına oturup yemeğini yemeye başladığından beri pek konuşmadı, bir eli telefonunda geziniyordu.

"*Goodfellas*'ı izlemiştim," diyorum, Duke'un eski bir yardımcısının odanın öbür ucundan bana bakışını izlerken. "Federaller tarafından basılmadan hemen önce böyle görünüyor."

Fenn iç çekiyor. Son birkaç gündür ilerleme kaydetmişti, eğer bir yemeği asık suratla bitirmek ilerleme olarak kabul edilebilirse. Ama hâlâ çoğu zaman depresyonda. Casey'yi kaybettiği için somurtuyor ve içindeki çalkantılar yüzünden sırlarını nükleer fırlatma kodları gibi koruyor. Yine de ara sıra, Tresscott kardeşlerden biri ya da ikisi dışında bir konuda sohbet etmeyi başarıyor.

Duke'ün arkadaşı bize doğru geliyor. Fenn onu futboldan tanıyor ama ben onunla hiç konuşmadım. Masaların arasından geçerek ceketinin iç cebine uzanıyor. Filmin bu kısmını ben de görmüştüm. Mayıs'ta yükseliş. Haziran'da vurulduk.

"Tek yaptığım Duke'tan birkaç yumruk yemekti," diye hatırlatıyorum Fenn'e. "İnsanlar daha azı için öldürüldü."

"Dramatik davranıyorsun."

Yine de adam yaklaşıp elini cebinden çıkardığında bir yanımda irkildi. Ama silahını sallamıyor, aksine etrafında lastik bant olan bir tomar banknot çıkarıyor ve sessizce masanın üzerinden bana doğru uzatıyor.

"Önümüzdeki Cuma gecesi," diyor adam kurnaz bir tavırla. "Küçük bir poker oyunum var. Tabii ki senin izinle. Sen de gelebilirsin."

"Bana ne lan?" Parayı itiyorum. "İnsanlara bir bok sormayı bırakmalarını söyle. Ne istersen onu yap."

Şaşkın, sanki deli olan benmişim gibi, kaşlarını çatarak ve tomarı geride bırakarak ayrıldı.

"Gördün mü?" Adamın geri çekilen sırtına kaşlarımı çatıyorum. "Tuğla bir duvarla konuşmak gibi."

"Bunun bir test olduğunu düşünüyorlar," diyor Fenn. "Kafaları karışık."

"FBI kapımızı kırdığında bir çorap çekmecesinin yüz dolarlık banknotlarla dolu olmasını nasıl açıklayacağımı söyle bana." Parayı hızla postacı çantama atıp fermuarını kapatıyorum ve masanın altına atıyorum. "Bu durumda, onları nasıl programdan çıkarabilirim? Bu saçmalık artık komik değil."

"Keşke senin sorunların bende de olsaydı," diye mırıldanıyor Silas kendi kendine. Dilediği tek şey benimkiler değil.

Fenn çatalını bırakır ve bir yudum su alır. "Duke'le dövüşmek senin parlak fikrindi. Sonuç bu."

"Onlara artık özgür olduklarını kaç şekilde söylemem gerekiyor? Onların lanet komisyonlarını istemiyorum."

"Birkaç ay önce buraya geldin ve tüm dünya düzenini değiştireceğini sandın," diyor Fenn, sesi sinirli geliyor. "Ama bu ABD'nin Orta Doğu'ya müdahalesi gibi bir şey dostum. Bu binlerce yıllık bir kültür ve bir gecede geri alınamaz. Bizim yaşam süremiz içinde değil."

"Benim gözetimimde değil."

Sandalyeme tırmanıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye inliyor. "Otur, seni aptal."

"Lütfen dikkat," diye anons ediyorum yemek salonuna, sanki Tanrı konuşmuş gibi şaşırtıcı bir sessizliğe bürünüyor. "Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma var. Birkaçınız notu almamış."

"Ciddiyim dostum," diye ısrar ediyor Fenn. "Kapa şu lanet çeneni."

"Eski rejim öldü," diyorum sınıf arkadaşlarıma. "Bu topraklarda hayırsever bir anarşi ilan ediyorum. Burada lider yok."

Bir süre hareketsizce bana bakıyorlar. İfadeleri boş. Sonra yemek salonunun kapıları açıldı.

"Bay Shaw." Fen fakültesinin bir üyesi olan Bay Colson kaşlarını çatıyor ve bir parmağıyla yeri işaret ediyor. "Şuradan aşağıya."

Yerime oturuyorum ve oda konuşmalarla dolarken normallik hemen devam ediyor.

"Şimdi mutlu musun?" Fenn başını sallayarak, "Şimdi mutlu musun?" diyor. "Tek yaptığım onları senin deli olduğuna ikna etmek oldu."

Oraya geliyorum.

Uzak köşede Duke, uşağı Carter'la oturuyor. İkisi de beni izliyor, Carter'ın yüz ifadesi öldürücüyken Duke'un ki kızgınlık ve boyun eğme karışımı. Sandover'daki en iyi köpek statüsünü kaybetmesinin onu çıldırttığını biliyorum, ama banka hesabını bu kadar kolay boşaltabildiğim gerçeği, bu kadarı kabullenmesini sağlıyor.

Ben, şimdi neredeyse pişmanım. Evet, kavgada onu dövmek ve onu tekrar soyma tehdidini kullanmak Duke'un artık koridorlarda belirsiz tehditler savurarak ve göğsünü döverek karşıma çıkmamasını sağladı. Ama okuldaki her erkeğin her gün beni rahatsız edip mastürbasyon yapmak için izin istemediği günleri özleyorum.

Bakışlarımı Duke'tan ayırıp Fenn'in söylediklerine çalışıyorum.

"Değişimi sevmiyorlar. Huysuzlar ve yönetilmeye ihtiyaçları var. Anarşi istediğinizi düşünüyorsunuz ama bu koşullar altında bunun neye benzediğini anladığınızdan emin değilim."

"*Sineklerin Tanrısı* buna tercih edilirdi," diye mırıldanıyorum.

Silas telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor ve alay ediyor. "Oh, siktir git bu numaradan."

"Bu da ne demek oluyor?" Temkinli bir şekilde sordum.

Sloane'un başına gelenlerden sonra Silas çoğunlukla mesafesini korudu. Antrenmanlarda bana soğuk davranıyor, nefesinin altında iğneleyici sözler mırıldanmakla yetiniyordu. Sanırım bugün kendini cesur hissediyor.

Silas, "Tek şikâyetiniz, kazanmak için neredeyse hiçbir şey yapmadığınız bir yığın paraya sinirlenmenizden ibaret," diye cevap veriyor. "Anlaşmayı beğenmediysen, tamam. Ama bizi bu samimiysiz saçmalıklardan kurtar."

"Samimiyetsiz miyim?" Son sinirimi de zorluyor. "Bak, oyuna saygı duyduğum için bazı şeyleri geldim ama sen Sloane'la şansını denedin ve yüzüstü düştün. Artık onunla birlikteyim ve bu değişmeyecek, o yüzden buna alışabilirsin ya da siktir olup gidebilirsin."

"RJ, hadi ama" diyor Fenn. Her zaman diplomat.

Silas birkaç veda cümlesi kuracakmış gibi görünüyor ama sonra . Onun yerine tepsisini alıp gider.

Fenn başını bana doğru eğdi. "Bu gerekli miydi?"

"Evet. Öyleydi." Çatalımı tekrar elime alıyorum. "Bu konuda üzgünmüş gibi davranmayacağım. Sen de öyle yapmamalısın."

"O benim arkadaşım," diyor omuz silkerek.

"Arkadaşın mı?" Homurdanarak yankıladım. "O zaman bilmen gerekir; o gün seni ve Sloane'u bulmam için beni ormana gönderen kişi *arkadaşı*ndı. Sana tuzak kurdu."

Şimdiye kadar Fenn'e söylemek konusunda isteksizdim. Silas bir anlık küçük kıskançlığı yüzünden Sloane'la dostluğunu onarma şansını çoktan kaybetmişti. Cezanın zaten suça uygun olduğunu düşündüm, yani Fenn'le olan dostluğunu bu işe karıştırmaya gerek yoktu. Ama L'yi alıp gitmek istemiyorsa, itibarını korumaya niyetim yok.

Bölüm 23

Casey

Daha önce bu yoldan hiç geçmemiştim. Gölün kuzeyine, dar dağ geçitlerine ve dolambaçlı ilçe yollarına. Sloane yol gezilerini hiç sevmezdi ve ben de kazadan beri pek araba kullanmadım.

"Bunun için bir tat geliştiriyorsun."

Lawson, rüzgârın parmaklarımın arasında dolaştığını hissetmek için elimi açık pencereden dışarı uzatmamı izlerken eğleniyor. Porsche, ağaçların arasından bize kısa bir bakış atan kır evlerinin yanından giderek artan bir hızla geçiyor.

"Belki biraz," diye itiraf ediyorum.

Gözlerini kısar. "Kimsenin seni yaşamaktan utandırmasına izin verme Casey."

Lawson Kent'e güvenmek için iyi bir sebebim yok. Kötü şöhreti hem bu hayatta hem de öbür dünyada peşini bırakmıyor. İnsanların söylediklerinin yarısı bile doğruysa, o bir sarhoş, uyuşturucu bağımlısı, zampara ve genel olarak herhangi bir ahlaki merkezden yoksun. Ama o özgür. Tamamen özgür ve ilgisiz. Kimse Lawson'a ne yapacağını söylemiyor ve o da hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor, kimseye borçlu değil.

Şu anda sadece onun örneğini takip etmek istiyorum, çünkü en ilkel benliklerimizi kucaklamakta bir tür özgürlük var. Bu gezegenden her an kazanabiliriz, o halde neden keyfimize bakmayalım?

"Deneyebilir miyim?"

Bana baktı. "Sen sürmek ister misin?" "Özür dilemek yok, değil mi?"

Cevap sırtışı neredeyse gururlu. "Kesinlikle."

Güneşin hızla ufka doğru alçaldığı manzaralı bir yerde duruyoruz. Üstü açık arabadan inip tahta parmaklığın yanında duruyoruz. Aklımın bir köşesinde Sloane'un bana ne olduğunu merak ettiğini biliyorum. İki saat önce evde olmalıydım.

"Kimse nerede olduğunuzu bilmediğinde, zamanın dışına çıkmış gibi olduğunuzu hiç düşündünüz mü?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Ortadan kaybolabiliriz. Yanlış yöne gitmeye devam edip kaybolabiliriz. Kayboluruz. Başka biri oluruz. Yeni bir gerçeklik icat eder ve kendimizi her zaman kaçınılmaz hissettiğimiz bir varoluşun dışına yazarız.

"Her gün," diyor gökyüzünün mor ve pembeye dönüşmesini izlerken. "Sanki bir yerlerde, kendimizin olası her versiyonu akla gelebilecek her türlü kararı veriyor." Kıkırdıyor. "Evrene sonsuz sayıda yeni varyasyonumuzu bulaştırıyoruz. Bir içki daha içsem ya da Tayland'a uçsam ne fark eder ki diye düşündürüyor."

"Ya da bir araba çalıp gezintiye çıkmak."

"Ya da bu." Neredeyse omuzlarına gelen açık kahverengi saçlarını parmaklarıyla tarayarak alnından uzaklaştırıyor.

Lawson'ı daha önce hiç ciddiye almamıştım, bu yüzden sanırım ne kadar yakışıklı olduğunu hiç fark etmedim. Ya da her zamanki alaycılığının ve huysuzluğunun, sizi sürekli yalnız kalmak için duyduğu yoğun arzuya ikna etmeye çalışmadığı zamanlarda gözlerindeki samimiyeti nasıl gizlediğini. Bu içgüdüyü biliyorum.

"Biliyor musun, o kadar da kötü bir çocuk olmadığını düşünmeye başlıyorum," diye takılıyorum.

"Dikkatli ol," diyor ve bana haraç mezat aldığı Porsche'nin anahtarlarını fırlatıyor. "Böyle kötü yalanlar yaymana izin veremem."

Ben sürücü koltuğuna alışmaya çalışırken, Lawson da kemerini bağlıyor. "Vitesli araç kullanmaya aşina olduğunu varsayıyorum?"

"Ha?"

"Bunu daha önce yaptınız mı?"

"Oh, evet. Şey, bir ya da iki kez."

İçten bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Öğrenmek için daha iyi bir yol yok."

İkimizi de şaşırtarak arabayı vitesle takıyorum ve yola geri dönüyorum.

Neyse ki trafik neredeyse yok denecek kadar az.

"Bisiklete binmek gibi," diyorum vitesler kararlı vites değiştirmelerime itiraz ettiğinde.

Homurdanıyor.

Birkaç kilometre sürüyor ama alışıyorum, yaz tatilinde teyzemden aldığım dersler hemen aklıma geliyor. Gerçi onun eski Chevy pikabı debriyaj konusunda bundan biraz daha az değerliydi.

"Hey, aç mısın?" Yolun yukarısında, arkadaki merada kendi süt ineklerinden dondurma yapan eski moda bir krema imalathanesi ve marketin tabelasını görüyorum. "Yumuşak servisleri var."

"Kahretsin, bu çok
sevimli." "Ne?"

"Ben bir bar düşünüyordum, ama tabii ki dondurma da kulağa hoş geliyor."

Kendimizi küçük şirin bir kasabanın merkezinde bulduk. Elektrik direkleri arasında yol üzerine ışıklar ve akşam yemeği için açılan kaldırım kafeleri olan türden. Dondurmamızı aldıktan sonra, internet öncesi toplumun bir zaman kapsülü gibi korunan anne ve pop eklemlerinin vitrinlerinin önünden geçmeye

karar veriyoruz. Şehrin merkezinde piknik masası olan küçük bir parka geliyoruz. Tırmanıp oturuyorum ve külahın kenarından kaymadan önce bir topak karamela yalıyorum. Dışarıya dondurma için biraz fazla soğuk olmaya başladı, ama benimki soğuyan hava sıcaklığına rağmen hızla eriyor. Keşke daha önce alsaydım.

Lawson'ın yaptığı gibi.

"Bunu daha önce söylemem gerekirdi ama bu kadar geç saate kadar dışarıda kalamam," diye uyarıyorum Lawson'ı. Zıplayıp yanıma oturuyor ve kaşığını dudaklarına götürüyor. "Eve gidip tavşanımı beslemem gerekiyor."

Yalamanın ortasında duraklıyor, yavaşça bana bakıyor. "Oh. Tamam. Edepsiz konuşman üzerinde çalışmalısın. Ama bununla çalışabilirim." Gülmemek için dudağını ısırıyor gibi görünüyor. "Tavşanı nasıl besleyeceğiz? Vibratörün var mı? Yoksa sadece parmaklarınla mı?"

Neredeyse külahımı düşürecektim. "Aman Tanrım. Hayır. Bunu gerçek anlamda söyledim. Beslemem gereken gerçek bir tavşanım var."

Alnı kırılıyor. "Yani senin amından bahsetmiyor muyuz?"

"Hayır." Yanaklarım kavruluyor.

Bir süre sonra gülmeye başlıyor. Derin ve içten. "Yüce " "Ne?"

"O kadar safsın ki, yanında otururken bile kendimi kirli hissediyorum. Evcil bir tavşanın mı var?"

"Sayılır mı?" Ona geçen geceki tavşan kurtarma olayını anlattım.

Bu arada, sanki Amazon'da bir yerlerde ücra bir köye girmiş ve yeni bir tür keşfetmiş gibi bana hayranlıkla bakıyor. Benimle gerçekten ilişki kuramadığını hissediyorum.

"Sen de kimsin, Casey?" dediğinde bunu doğruluyor. "Ne?"

Savunmaya geçiyorum.

Biraz tedirgin görünüyor, alnına bir oyuk daha açılmış. "Bir grup tilkiyle savaştın-"

"Onlarla savaşmadım."

"-Öksüz bir tavşanı kurtarmak için, ve şimdi lanet olası Pamuk Prenses gibi lanet olası şeyi tam anlamıyla elle besliyorsun. Senin gibi insanlar animasyon filmlerinde var, gerçek hayatta değil."

"Fenn gibi konuşuyorsun." Ondan bahsetmekten bile nefret ediyorum ama kendimi durduramadan ağızımdan kaçıyor.

Bu Lawson'ın homurdanmasına neden oldu. "Fenn ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz. O senin Disney prensesin için Disney prensi. Herif kendini karanlık ve işkenceci sanıyor ama bu gençlik dizilerinde görebileceğiniz türden bir yüzeysel işkence. Babamla aynı evde bir gün bile kalamazdı."

Ses tonunu renklendiren acıyı özlemiyorum. Sloane bana bir keresinde Lawson'ın babasının bir tür süper kötü olduğunu söylemişti ama ayrıntı vermemişti.

"Peki baban sana nasıl eziyet ediyor?" Merakla sordum.

Lawson alışılmadık bir şekilde ağzını sıkı tutuyor ve sorduğuma pişman oluyorum, aniden TMI bölgesinin ötesine geçiyor olabileceğimi fark ediyorum. Bildiğim kadarıyla aile içi şiddet ya da daha kötüsüyle uğraşılıyor. Ve ben, onun için sanal bir yabancı olarak, muhtemelen sır vermek isteyeceği son kişiyim.

"değil," diyorum, dizine dokunmak için uzanıyorum. "Cevap verme."

Bakışları elime yöneliyor. Tuhaf bir bakış atıyor ama elimi itmiyor.

"Evet, bunu başka bir zamana saklayalım," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Bana tavşanınızdan biraz daha bahsedin." Göz kırptıyor. "Emzirme nasıl oluyor? Sonra geçiriyor musun?"

Şaşırmadan, waffle külahımdan bir parça ısıyorum. "Şırınga kullanıyorum. Ve geçirmeye gerek yok. Ama onu besledikten sonra tuvalete gitmesi için düğmesini bir pamukla ovman gerekiyor."

"Düğmesi mi?" diye boş boş yankılanıyor ve sonra kızaran yanaklarımı fark edince sessiz bir kahkaha atarak dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ah. Anlıyorum."

"Temel olarak, işi bitene kadar okşamaya devam ediyorum ve-"

Uluyor, iki oluyor. "Lanet olsun, durmalısın. Lütfen."

Şimdi ben de gülüyorum. İfade ediş biçimim kulağa çılgınca ve korkunç derecede cinsel geliyor. Ama yine de ortamı yumuşatmayı başardığıma sevindim.

Sessizleştikten sonra, çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sanırım sana aşık oldum."

Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni."

"Çok saf," diyor yine, benden çok kendine. "Ben saf değilim," diye itiraz ediyorum.

"Öylesin," diye düzeltti. "Bu da demek oluyor ki... muhtemelen yarın ne yapacağını düşünmen gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Küçük arkadaşlarınla hasar kontrolü. Seni daha önce uyarmalıydım ama benim gibi kötü şöhretli biriyle sokaklarda dolaşırken görülmenin sosyal sonuçları oluyor."

"Nasıl yani? Herkes bizim yaptığımızı mı düşünecek?"

"'Yaptım' diyor, sanki bir aile dizisindeymişiz gibi."

"Şimdi de konuşma tarzımda bir sorun mu var?"

"Hayır." Kaşığındaki dondurmayı sanki onunla flört etmeye çalışıyormuş gibi yalıyor. "Disney Channel'a çıkarsan olmaz."

"Eğer bu senden hoşlanmamam için yaptığın acınası bir numaraysa, işe yaramayacak." "Eğer deniyor olsaydım, çoktan kaçıyor olurdun."

"Ha. En iyi atışını yap o zaman. Ahlaksızlığıyla beni korkut."

"Pekala. Bu sömestr evli bir çift öğretmenle yattım. Jack ve Gwen Goodwyn."

"Oh." Ne söylemesini beklediğimden emin değilim, ama bu değildi. "Üçlü gibi mi?"

"Keşke. Her seferinde bir taneydi. Ama aynı zamanda." Asık suratla iç geçiriyor. "Ne yazık ki ikisi de istifa etti. Onlar gittiğinden beri oldukça sıkıcı."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Doğru, evet. Nasıl olacağını görebiliyorum."

İki top siyah vişneli dondurasının üzerinden neredeyse sempatik bir şekilde beni izliyor. "Seni onarılamayacak kadar rezil mi ettim?"

"Hayır." Şaşırdım tabii. Ama meşhur incilerimi tuttuğum söylenemez. "Sanırım senin biseksüel olduğundan emin değildim, sanırım?"

Omuz silkiyor. "Etiketler... sınırlayıcıdır. Onlardan nefret ediyorum. Kendimi biseksüel, gey ya da heteroseksüel olarak görmüyorum. Seksten hoşlanıyorum ve bazen bulanık karışımlar halinde insanlara ilgi duyuyorum."

"Biliyor musun, böyle söyleyince kulağa garip bir şekilde mantıklı geliyor." "Bence de öyle."

Lawson'ın insanlardan aldığı olumsuz tepkileri davet etme eğiliminde olduğu inkar edilemez. Onları sinirlendirmek için elinden geleni yapıyor. Sloane o kadar da

yöntemleri farklı olsa bile. Kız kardeşim gibi, Lawson'ın da nihayetinde anlaşılacak istediğini düşünüyorum. RJ ile onu korkutmak için çok mücadele etti çünkü ondan çok hoşlanıyordu. Kalbini ona açmaya karar verdiğinde, bunu hak edeceğini biliyordu. Bu manipülatif ve insanlara davranmak için berbat bir yol, çoğu zaman geri tepiyor. Yine de mantıklı bir yanı var.

"Bana bir şey söyle," diyor. "Fenn'le bozuk, değil mi?" Gardım hemen yukarı fırladı. "Doğru."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun, neden?"

Sırıttırıyor. "Yani *neden*? Bu ani ayrılığın sebebi neydi? Kimse konuşmuyor."

Yanılmıyor. Dünyada sadece dört kişi Fenn'in o gece ne yaptığını biliyor. Bu sırrı aramızda tutan dört kişi. Ve Sloane Fenn'e kızgın olduğunu iddia etse de, bir kez bile onun ya da RJ'nin bu konuda arkamda olduğunu hissetmedim. RJ'in sadakati üvey kardeşine. Sloane bana sadık olduğunu söylüyor ama yine de Fenn'le konuşuyor, ona okul hayatım ve kaç tane ceza aldığım hakkında detaylar veriyor. Bu nasıl benim tarafımı tutmak oluyor?

Lawson sorduğunda, kaçmak ya da yalan söylemek yerine dürüst olmaya karar veriyorum. Çünkü belki de onların tarafını tutmayacak kadar bencil olan tek kişinin o olabileceğini umuyorum.

"Balo hakkında ne hatırlıyorsun?" Ona sordum.

Konuya kaşlarını çatarak yaklaştığında anlaşılır bir şekilde şaşırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey değil. Sanırım bayılmışım."

"Bu ikimizi de yapar." Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Ama az önce beni arabadan çıkaranın Fenn olduğunu öğrendim."

Lawson bana göz kırpmıyor. "Tanrım, ciddi misin?" "Ve bu videoda var."

"Vay anasını." Elindeki erimiş dondurma bardağını bir kenara bırakıp yüzünü tamamen bana döndü. "Arabada mıydı?"

"Hayır, kim olduğunu da bilmiyoruz. Videoda başka biri daha var ama onu tanıyacak kadar değil. Bu arada, Fenn tüm bunlar hakkında neden tek kelime etmediğini açıklamayı reddediyor. Neden beni kurtardı ve sonra beni yerde bıraktı. Bilinçsiz bir şekilde. Kafamdan yaralanmış bir halde." İçimde öfke yükseliyor. "Bunu kim yapar?"

Lawson, "Bu çok boktan," diye onaylıyor ve bunu ondan duymak çok şey ifade ediyor. "Öyle değil mi?" Başımı sallıyorum. "Yani... evet... bunun neden olabileceğini tahmin edebilirsiniz.
bir ilişkiyi zorlar."

"Yok artık." Gümüşü gözleri bana odaklanıyor, yüz ifademi inceliyor. "Eğer sana mantıklı bir açıklama yaparsa, onu affedecek misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her iki da, asla unutmayacağım."

Hava kararıyor, biz de çöplerimizi dışarı atıp arabaya doğru ilerliyoruz. Lawson sessiz ve dalgın, belli ki hala vahyin etkisinde.

"Bütün bunları senin üzerine yıktığım için özür dilerim," diyorum . "Biraz eğlenceyi kaçırdım."

"Hayır, ne?" İrkildi. "Tanrım, hayır. Ben sadece burada, bir sonraki maceramızda bunu aşmak için ne gibi pis, ahlaksız sefahatler uydurmam gerektiğini düşünüyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere?"

"Eğer daha çok hoşunuza gidiyorsa ayrıntılı bir sanat soygunu düzenleyebilirim. Her iki durumda da seçenekler var ve kostümler teşvik ediliyor."

"Bu bana ikinci kez çıkma teklif etmek gibi şüpheli geliyor."

"Randevu mu?" Masum bir bakış atıyor. "Sadece gelecekteki dostça yaramazlıklar için geçici bir anlaşma öneriyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum utangaç bir ifadeyle.

Lawson gibi kötü şöhretli biriyle birlikte olmamın yaratacağı kaçınılmaz tepkiye rağmen bugün çok iyi vakit geçirdim. Bu benim için şu anda kendimi dedikodulara karşı sterilize etmekten daha değerli.

"Hey." Porsche'ye döndüğümüzde onu bir saniye durdurdum. "Okulda sana resmen saldırdığım için muhtemelen deli olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ve bunun için üzgünüm. Ama beni başından savabilirdin ya da bir pislik gibi davranabilirdin ama öyle yapmadın. Ve iyi vakit geçirdim. Yani... evet. Teşekkür ederim."

Biraz kaba da olsa zekice bir karşılık bekliyorum. Onun yerine arabaya yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Tanıdığım onca insan arasında, Casey Tresscott, hıyarlık etmek isteyeceğim son kişi sensin."

"Harika," diyorum gülümsememi bastırarak. Çünkü bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri olabilir. Üzerinde durmak istersem biraz üzücü. O yüzden üzerinde durmuyorum. "Ama soran olursa, arabanın çalındığından haberim yoktu."

Sırıttıyor. "Anlaştık."

Gitmeliyiz. Hava karardı ve saatin kaç olduğunu görmekten korkuyorum. Eminim yapacak daha iyi işleri vardır.

Sadece o kıpırdamıyor, ben de kıpırdamıyorum. Burada, hiçliğin ortasında, isimsiz bir şekilde duruyoruz. Herhangi biri olabiliriz. Lawson yaklaşıyor, ya da belki de ben. Serin sonbahar esintisiyle ürperiyorum çünkü bir anlığına Lawson Kent beni öpecekmiş gibi görünüyor.

Ta ki cebimdeki ürkütücü vızıltıyla ayaklarım yerden kesilene kadar.

"Kahretsin," diye tıslıyorum ve ekranda yanıp sönen düzinelerce mesaj, cevapsız arama ve sesli mesaj bildirimini izliyorum.

"Ne?"

"Sinyal bir noktada kesilmiş olmalı. Milyonlarca mesaj geliyor."

Babam ve Sloane'dan gelen her mesaj daha da histerik. Ve Fenn'den de en az bir o kadar var. Sloane onu da aramaya dahil etmek için çaresiz kalmış olmalı. Babamın görüntüsüyle gerçekliğe geri döndüm.

evin içinde volta atıyor, en kötüsünü düşünüyordum. Sloane ormanda beni arıyor.

Lawson'a "Geri dönmeliyiz," dedim. "Mümkün olduğunca çabuk."

Bölüm 24

Casey

"Her ne kadar bir centilmen olmak istesem de..." Lawson arabasını Sandover kampüsünün tuğla girişinin yanına çektiğinde hava kararmıştı. "Seni evin yerine burada bırakıyorum."

"Bu konuda kendini kötü hissetme bile. Eğer babam seni adam kaçırmaktan çalışmasaydı, Sloane seni benzine batırıp kibrit çakardı," diye cevap veriyorum, emniyet kemerimi çözüyorum ve o daha durmadan kapıyı açıyorum.

"O zaman seni burada bırakıyorum, asi dostum."

"Hey, meraktan soruyorum. Araba konusunda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Oh, bu mu?" Ellerini deri direksiyon simidinin üzerinde takdirle gezdiriyor. "Muhtemelen şehirdeki engelli park yerine bırakmışlardır. Sahibi olan pislik bunu hak etmişti."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "O konuda iyi şanslar."

Yolcu koltuğunun zemininden sırt çantamı aldım, sonra Porsche'den atladım ve kampüsün içinden geçip eve doğru koşmaya başladım.

Ön bahçenin devriye arabalarıyla dolu olmadığını görünce biraz rahatlıyorum ama evdeki tüm ışıklar yanıyor ve ben yaklaşırken içeriden yayılan gerginlik hissediliyor. Garaj yoluna doğru yavaşça yürüyorum, böylece nefes alabiliyorum ama koşudan dolayı terlemiş olduğum için yapabileceğim hiçbir şey yok.

İçeri girmeden hemen önce telefonumu kapattım.

"Hey, ben ," diye sesleniyorum umarım umursamaz bir tavırla. "Üzgünüm geciktim."

Ben daha kapıyı arkamdan kapatamadan, babam antreden içeri daldı. Sloane mutfaktan fırladı. Üzerime çullandılar ve birbirlerine tutarsızca bağıryorlardı, panik ve öfke bombardımanına tutulmuşlardı.

"Bütün gece neredeydin?" "Neden telefonuna cevap vermedin?" "Saatlerdir seni arıyorum."

"Vay be. Neler oluyor?" Ayakkabılarımı tekmelerken şaşırmış gibi yapıyorum. "Telefonumun öldüğünü fark etmemiştim."

Sloane homurdanır. "Saçmalık. Bir bakayım."

"Neden okuldan sonra Sloane ile eve gelmedin?" Babam araya girer. Yüzü kıpkırmızı ve neredeyse zonklu, alnında derin çıkıntılar oluşmuş.

"Jazmine birlikte takılmak ve ödev yapmak isteyip istemediğimi sordu. Biz de onun yerine yatakhane gittik. Ders çalıştık, birkaç film izledik. Sonra beni eve bıraktı ve şimdi buradayım. Bu kadar büyütülecek ne var bilmiyorum, Sloane'a söyledim."

Bir bardak su içmek ve bir tane daha doldurmak için mutfığa gittiğimde ikisi de peşimden ayrılmıyor. Görünüşe bakılırsa yemek yapmaya başlamışlar -sebzeler doğranmış ve bir tencere su kaynamaya başlamış- ama ben gelmeyince vazgeçmiş olmalılar.

"Saçmalık," diyor kız kardeşim yine. "Bana Jazmine'in seni eve bırakacağını söylemiştin, onun yurdunda takıldığını değil."

"Aman Tanrım. Planlar değişti. Arkadaş edinmek için senin iznine ihtiyacım yok."

"Bu kadar tavır yeter," diye babam.

"Ne zamandan beri yemeğe geç kaldığım için sorgulanıyorum?" Öfke yanaklarımı ısıtıyor. Babam farkına bile varmazken Sloane şehrin her yerinde gizlice dolaşıyor. Bir keresinde eve geç geldim ve bu Alcatraz'dan kaçmak gibi bir şeydi.

"Bu iş ciddi Casey!" Babam yıllardır duymadığım bir desibelde bağıyor. "Bu kadar düşüncesiz ve sorumsuz olabileceğine inanamıyorum."

"On yedi yaşımdayım!"

"Bu her istediğinizi yapabileceğiniz anlamına gelmez."

Ses tonundaki bir şey ya da belki de tüm bu hafta beni sinirlendiriyor ve kendimi tutamıyorum. "Tanıdığım herkesin bir hayatı var baba. Peki ya benim? Ben ne zaman normal olacağım? Artık çocuk değilim."

Sorular karşısında oflayıp pufluyor, hayal kırıklığı içinde burnunun kenarını ovuşturuyor. "Canın ne zaman isterse bütün gece dışarıda kalmaya ve nerede olduğunu kimseye söylememeye karar veremezsin."

"Bütün gece mi? Saat dokuz amına koyayım." "Dil!"

"Özür dilerim. ama, saat o kadar da geç değil. Üstelik kızların gittiği bir *Katolik* okulunun yatakhanesindeydik." Kaşlarımı çattım. "Hiç arkadaşım olmasına izin yok mu? Bu mudur yani?"

"Ben öyle demedim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sokağa çıkma yasağı hafta içi akşam yemeği saatidir. Bunu biliyorsun. Eğer bir istisna olacaksa, arkadaşların buraya gelip kendilerini tanıtabilirler. Ya da kız kardeşin seninle gelir."

"Bekle," diye itiraz ediyor Sloane karanlık bir şekilde. "Neden ben de bu işin içine çekiliyorum?"

"Bu hiç adil değil. Beni bu evde kilitli tutamazsın. Ben senin tutsağın değilim." Bardağımı lavaboya bırakıyorum, sonra da yavru kedi sütünü almak için buzdolabına gidiyorum. "Şimdi izin verirsiniz Silver'ı beslemem gerekiyor."

Hışımınla odama ve kapıyı çarparak kapatıyorum, sonra sırt çantamı köşeye fırlatıp telefonumu açıyorum. Elbette Sloane'un sınırlara hiç saygısı yok ve bu evde mahremiyete hakkı olan tek kişi o olduğu için içeri dalıyor.

Onu görmezden gelerek ayakkabı kutusunun içine bakıyorum. Karanlığa bir ışık huzmesi sızdığı anda Silver gıcırdıyor ve elimdeki yumuşak pembe havlunun üzerinde kayıyor.

yatağı için kullanıyor. İçimde bir rahatlama hissettim ve titrek bir nefes şeklinde dışarı çıktım.

"Hâlâ hayatta mı?" Sloane soruyor. "Evet."

Süt şiringasını hazırlarken ve masamdaki plastik kaptan birkaç pamuk toplarken kutuyu kapatıp yerine koyuyorum.

"Yalan söylediğini biliyorum," diye suçluyor.

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki? O yaşıyor. Kendiniz görün."

"O konuda değil." Kız kardeşim kitaplığıma karşı hırçın bir duruş sergiliyor. Kollarını kavuşturdu ve başını eğdi. "Yeni bir arkadaşınla dışarıda değildin. Kimdi o?"

"Duke."

Ağzı açık kalırken gözleri kafatasından fırlayacak gibi olur.

Ama yüzümdeki ifadeyi koruyamıyorum ve hemen çatlıyorum. "Tanrım, sakın ol. Tabii ki Duke değildi. Sadece yüzünü görmem gerekiyordu."

Şoku hayal kırıklığına dönüşür. "Ben ciddiym, Case. biliyorsun. Bana bu saçmalığı CSI yaptırma."

"Sakin ol. Lawson ve ben-"

"*Lawson*? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kırsalda bir gezintiye çıktık. Dondurma aldık. Skandal bir şey yok." Çalınan Porsche hariç, ama teknik olarak o beni almadan önce oldu.

"Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum."

"Lütfen. Lawson'la başa çıkabilirim." Elimde olmadan gözlerimi deviriyorum, bu da Sloane'un dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor.

"Ciddiyim. O adamdan uzak dur," diye emrediyor, yüzüme bakarak. "Onu tanımıyorsun. Sana her ne söylediye, emin ol niyetinde iyi bir şey yok. O zehirli ve sadece bela arıyor."

Öyle mi? Belki de peşinde olduğum şey biraz beladır, bunu hiç düşündü mü? İyi kız kardeş rolünü oynamak bana payıma düşenden fazlasını

talihsizlik.

Yüksek sesle, ses tonum meydan okuyan bir hal alıyor. "Onun hakkında neden böyle düşündüğünü biliyor musun? Yani, onun hakkında gerçekten bir şey biliyor musun? Onunla hiç gerçek bir konuşma yaptın mı? Çünkü ben konuştum. Ve bana karşı son derece nazikti. Aslında, uzun zamandır kendimi bir porselen parçası gibi değil de insan gibi hissetmeme izin veren ilk kişi o oldu."

Sloane sesini alçaltmadan önce iç geçiriyor. "Güven bana. Anlamadığın bazı şeyler var-"

"Doğru, evet. Yine bu. Ben çok aptal ve safım, değil mi? Ama ne var biliyor musun? Bunun doğru olduğuna ikna olmadım - bu sadece senin, babamın ve Fenn'in beni bu tuhaf duygusal kafeste tutmak için söylediğiniz bir şey gibi geliyor. Çünkü Tanrı, kendi başıma bir şeyler deneyimlemek için sizin keyfi sınırlarınızın dışına çıkmamı yasaklıyor."

İrkildi. "Öyle bir şey değil. Öyle olmadığını biliyorsun. Sana göz kulak oluyorum."

"Tamam, bana bir iyilik yap ve yapma. Şu andan itibaren kendi kararlarımı kendim verebilirim." Çenemi sıktım. "Kendini görevden alınmış say."

"Peki." Sloane ellerini havaya kaldırır. "İyi eğlenceler. Sadece seni uyarmadığımı söyleme."

"Evet. Her neyse. Güle güle."

Onu neredeyse iterek odamdan çıkardım ve kapıyı kilitledim. Sloane her zaman bana annelik etmek için kendi kendine dayattığı bir zorunluluk hissetti, ki bu bir süredir daha çok boğmak gibi geliyor.

Bu gece, belki de ilk defa nefes alabiliyorum. Bunu bana Lawson verdi.

Yatağa yerleşiyorum ve Silver'ı beslemek için dışarı çıkarıyorum. Minik, tüysüz vücudu ve gözleri ya da kulakları görünmeyen haliyle daha çok bilim kurgu filmlerindeki uzaylı yaratıklara benziyor. Yine de ona şimdiden aşık oldum. Babama göre, hayvanlara olan takıntımı annemden almışım. Görünüşe göre, ilişkilerinin ilk zamanlarındaki randevularından birinde, annem restorana giderken yolda başıboş bir kedi yavrusu bulmuş ve onu görmezden gelmek yerine, yarı aç, uyuz

antasına koydu ve randevuyu sakladı. antası akşam yemeğinde miyavlamaya devam edince babam sonunda bir Şeylerden Őüphelendi.

"O kediyi çok severdin," diyorum usulca, anneme yüksek sesle konuşarak. "Babam o kaçtıktan sonra günlerce ağladığını söyledi. Keşke onunla tanışabilseydim."

Silver yemeğini bitirdiğinde ciyaklama sesi çıkartıyor. Sarı-yeşil olan idrarını ve dıŐkısını bırakması için düğmesini uyarıyorum. Gya bu sağlıklı olduğu anlamına geliyormuŐ. Daha sonra dehidrasyon olup olmadığını kontrol etmek için boynunu hafifçe imdikliyorum ve hiçbir deri parçasının mavi veya buruşuk olmadığından emin olmak için vücudunu inceliyorum. İyi göründüğünden emin olduktan sonra onu sıcak, rahat yuvasına geri sokuyorum ve kutuyu kapatıyorum. SessizleŐmeden önce birkaç kez daha ciyaklıyor.

Tanrım, onun hayatta kalmasını istiyorum. Bunun pek mümkün olmadığını biliyorum. Ya da en azından aklım bunu biliyor. Ama kalbim umutsuzca Silver'ın yaŐamasını istiyor.

Komodininin üzerinde telefonum çalıyor ve Fenn'in adını gördüğümde i çekiyorum.

Belli ki onu görmezden gelmeliyim. Ya da o vazgeene kadar telefonumu kapatmalıyım. Ama Sloane, Fenn'e her Şeyin yolunda olduğunu söyleme zahmetine girmezse, gecenin bir yarısı pencерemde belirip cevaplar isteyecektir. Ya da daha kötüsü, n kapıya. Ve bu gece sadece iyi bir uykuyu tercih ederim.

Telefona "Ne istiyorsun Fenn?" diyerek cevap veriyorum.

"Casey, ne oluyor lan?" Kısa bir duraklama oldu. "Cevap vermeni beklemiyordum."

"Ben buradayım. Ne istiyorsun?" Tekrar ediyorum.

"Sloane saatler önce beni aradı ve sana ne yaptığını öğrenmek istedi. Sanki cesedini bir çukura atmıŐım gibi."

Talihsiz kelime seçimini düşünürken ikimiz de bir an sessiz kaldık.

"Bütün Şehirde seni aradım," diyor, sesi sinirli geliyor. "Evet, mesajlarını gördüm. Ama artık evdeyim, o yüzden köpekleri geri ek."

"Bu mı? Hepimizin ne kadar kabul etmeyecek misin?"

Sloane'un beni arayıp yardım istemesi için aklını kaçırmıŐ olması gerekir."

"Ne söylememi istediğınızı bilmiyorum. Bir hiç uğruna çok fazla korktum."

"Senin için endişelendik." Sesi alçalıyor. Husky. "*Ben* de endişelendim."

"Yani şimdi sana bir şey borçlu olduğumu mu düşünüyorsun?" Sertçe gülüyorum. "Endişelendiğin için kefaret falan mı ödemem gerekiyor?"

"Ne? Hayır," diye mırıldandı. "Sadece söylüyorum. Birini geri arayabilirdin. Kahretsin. Ailenizin helikopterleri ve arama ekiplerini serbest bırakmasına ramak kalmıştı. Yaşadığınız onca şeyden sonra-"

"Oh, tamam, harika. Bana ailemin kişisel travmalarından daha fazla bahset. Aslında, konuyla ilgili aydınlatmak istediğiniz daha fazla şey varsa, dinliyorum."

Sanki ayağı ağzında doğmuş gibi.

"Özür dilerim. Öyle değil... Sadece söylüyorum..." Boğuk bir küfürle sözünü kesiyor. "Endişelendim. Hepsi bu."

"Bu sana son hatırlatmam Fenn, artık endişelenmen gereken kişi ben değilim. Beni rahat bırakın."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu yatağa fırlatıyorum. Sonra yumruklarımı sıkıp boynumu geriyorum, çenem ağrıyana ve tüm vücudum yanana kadar sessizce eterin açık boşluğuna bağıriyorum.

Neden o olmak zorundaydı?

Herhangi bir aptal o gece kayıkhanede dolaşabilirdi. Herhangi biri içki içmek ya da kafayı bulmak için danstan kaçabilirdi. Sıcak ve terli olmak için gizlice kaçan bir çift. Fenn dışında herhangi biri.

Gerçeği öğrendiğimden beri benimle alay eden ve artık ondan her haber aldığımda daha da yüksek sesle dile gelen bir düşünce aniden aklıma geliyor.

Neredeyse beni hiç bulmamasını tercih edecektim. O arabada tek başıma kalsaydım, kırmızı ışık sönene kadar sonsuza kadar batsaydım. Çünkü her şey bu şekilde hissetmekten daha iyi olurdu. Aşk ve nefret içimde birbirine o kadar sıkı bağlanmış ki, artık aradaki farkı bildiğimi sanmıyorum.

Telefonum yine çalıyor. Ona bakmamam gerektiğini bilsem de -Fenn sadece yarardan çok zarar verebilir- elime alma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Lawson: İyi geceler, kötü kız. Bir ara tekrar yapalım.

Bölüm 25

Fenn

"Telefonu yüzüme kapattı," diyorum yüksek sesle, RJ bilgisayar ekranına yapışmış olsa da.

"Ne bekliyordun ki?"

Kafasının arkasına kaşlarımı çatıyorum. "Kız arkadaşının beni bu işe bulaştırmasını ben istemedim."

"Hadi ama..." RJ masasındaki sandalyesinde dönerek kaşlarını belirgin bir şekilde suçlayıcı bir şekilde çattı.

"Ben ne yaptım?" Talep ediyorum.

"Yargılamıyorum ama..." Omuz silkiyor. "Sakın bana bunun kendini affettirmek için bir şans olabileceğini düşünmediğini söyleme."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Demek istediğim, onu bir tür belanın içinde bulma ve kahraman olmak için ikinci bir şans elde etme fikri seni en azından biraz heyecanlandırmamış gibi davranamazsın."

"Dostum. Bu boktan."

Bilgisayarına geri döner. "Belki de yanılıyordumdur."

Her neyse. Pislik herif. Sloane'un söz konusu olduğu yerde ondan sempati satın alamayacağımı anlıyorum, ama alarmları çalmak ve beni sadece bir açıklama yapmadan defolup gitmemi söylemek için heyecanlandırmamak biraz manipülatiften daha fazlası. Sanırım şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım.

Yanlış alarm olmasına rağmen, bir sahtekârla konuştuğum hissine kapıldım. Sesleri ona benziyor. Aynı ses ve tonlama. Ama o kişi tamamen başka biri. Konuşmamız midemde huzursuz bir çukur oluşturdu. Az önce konuştuğum kişi Casey değildi. Her şey yanlış ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Yine de berbat bir durum, değil mi?" Elimde telefonumla odamızda dolaşırken, onu geri arama isteğiyle boğuşurken ama onun sınırlarına saygı duymam gerektiğini bilirken söylüyorum. "Casey saatlerce ortadan kaybolup sonra da herkese eğilmesini söylemez. O böyle biri değil."

"Belli ki bir şeyler yaşıyor," diye belirtiyor. "Ona zaman tanımalıyız."

Sadece bu gece değil. Okulda başını belaya soktuğunu, sınıfın ortasında kızları azarladığını duyup duruyorum. Sanki kişiliğini tamamen değiştirmiş ve herkes bunu fark etmiyormuş gibi davranıyor.

"Sanki deli hapları içiyormuşum gibi hissediyorum," diyorum omzumun üzerinden ona doğru. "Belli ki onda bir şeyler var. Bana hâlâ kızgın olduğunu anlıyorum ama ayrıldık ve o da-"

Yüzünde tuhaf bir ifade olan RJ'i fark ettiğimde kısa kesiyorum. Masa sandalyesinde oturmuş, telefonuna bakıyor. "Ne?"

Bana bakmaya isteksiz.

"Dostum, ciddi. Casey hakkındaysa, çıkar ağzındaki baklayı."

"Aptalca bir şey yapmamaya çalış," diye uyarıyor. "Sloane az önce bana mesaj attı." "Tamam...?"

"Casey, Lawson'la dışarıdaydı."

Kelimeler sanki farklı bir dilleymiş gibi çarpıyor yüzüme. Yarı öksürerek gülüyorum çünkü onu doğru duymadığımı biliyorum ve kafamda bir kablo gevşemiş olmalı. Sonra yüzündeki ayık ifade beni öldürüyor.

"Sen ciddi misin? Lawson?"

"Evet-"

RJ sandalyesinden kalkmadan ben kapıdan çıkmış oluyorum.

Koridordan Lawson'ın odasına doğru fırladım ve kapıyı açtım. Duvara çarptığında çıkan yüksek ses tüm katta yankılanıyor. Silas gürültüyle koltuktan fırladı.

İçeri daldığımda Lawson yatağında dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmeden önce bir an irkildi ve bu benim sahip olabileceğim son otokontrol ipini de kopardı. Ona saldırdım ve dizüstü

bilgisayarı elinden aldım. Odanın bir ucundan diğerine uçarak televizyon sehpasına çarptı.

Gri gözleri öfkeyle parlayan Lawson yataktan atlamaya çalışıyor, ama onu geri itiyorum.

"Casey? Sen aklını mı kaçırdın? Ona ne yaptın?" Silas bize doğru fırladı. "Hey, ne oluyor?"

"Fenn, sakin ol," diyor RJ arkamdan.

Elini omzumdan silktim. "Bana cevap ver Lawson, yoksa yemin ederim..."

"Her ne kadar tehditleri sevsem de..." Bu sefer beni iterek yanıma geldi ve dizüstü bilgisayarını yerden aldı. "Burada bir şeyin ortasındaydım."

RJ beni yakalamaya çalışıyor ama yeterince hızlı değil. Öfkeli bir hırıltıyla Lawson'ı duvara doğru itiyorum.

"Fenn..." Beni omuzlarıyla yolumdan çekti. "Senden hoşlanıyorum ama bir kez daha ellerini üzerime koyarsan, kimin daha sert vurduğunu öğreneceğiz."

"Dalga geçmiyorum. Bu gece onunla birlikte olduğunu biliyorum."

", yeter," diye emrediyor Silas. O ve RJ aramızda durarak bizi ayırıyorlar.

"Bir saniye sakinleşin ve bana neler olduğunu anlatın."

"Kapa çeneni, Silas. Sen de siktirip gidebilirsin."

Kırgın bir şekilde irkildi. "Ne halt ettim ben?"

"Ciddi misin? Bana kurduğunu biliyorum, seni üçkağıtçı piç." "Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Fenn, ." RJ yine beni çekiştiriyor. "Bunu bu gece yapmayalım."

"Hayır." Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum çünkü bu gece bu iki pisliğin de ağzının payını vermek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. "O gün RJ'i Sloane ve beni bulması için gönderdin çünkü onları ayırmak istiyordun. Beni kullandın ve boktan bir arkadaşsın."

Yüzü düşüyor.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Maske düştü. Artık kimse altın çocuk saçmalığına inanmıyor.

Silas, "Yemin ederim oraya buluşmaya gittiği kişinin sen olduğunu bilmiyordum," diye ısrar ediyor. "Seni asla kandırmak istemedim."

"Her neyse." Başkasına satabilir. Silas şu anda endişelerimin en küçüğü. "Onun için buradayım," diye çıktım, parmağımla Lawson'ı işaret ederek. "Bütün gece Casey ile dışarıdaydın ve neyin peşinde olduğunu sandığını bilmek istiyorum."

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Arabama atladı."

"Senin araban yok ki."

", benim sürdüğüm arabaya atladı." "Bu hiç mantıklı değil."

Lawson yüzleşmeden uzaklaşarak sehpadan bir bardak alır. Ağzına kadar koyu kehribar rengi bir sıvıyla doludur. Savunmasına devam etmeden önce bir yudum alır.

"Başka bir hatunu almak için St. Vincent'a gitmiştim ki Casey zıplaya zıplaya yanıma gelip onu bırakmam için ısrar etti." Kendini rahatça bir koltuğa atıyor, bornozu çıplak göğsünün üzerinden sarkıyor, açık kahverengi saçları alnına dökülüyor. "Tamamen masum bir gezintiye çıktık. Tavşanı hakkında konuştuk-"

Tekrar saldırdım. "Seni göt herif-"

"Onun gerçek tavşanı," diye araya giriyor ve ben olduğum yerde kalıyorum. "Sanırım geçen gün bir tavşan kurtarmış?" Omuz silkiyor. "Ben de amını kastettiğini sanmıştım. Çok hayal kırıklığına uğradım." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edip kıkırdıyor. "Özür dilerim. Kötü bir şakaydı. Neyse, hepsi bu. Kızgındı

Okulda bir kız vardı ve kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı. Onu arabayla gezdirdim, sonra da hiç dokunulmamış bir şekilde teslim ettim." Bakışlarımla buluştu. "Hiçbir şey olmadı."

"Hayatın üzerine."

"Ben bunu bir arkadaşıma yapmazdım, Fenn."

Nefesimi bırakıp kanepenin koluna yığılıyorum ve yüzümü ovuşturuyorum.

"Hayır, biliyorum. Tabii ki hayır. Özür dilerim, dostum."

Bana içkisini uzatıyor, ben de bir dikişte yutuyorum. Bağırsaklarıma sıcak ve keskin bir şekilde yapışıyor.

"Uh..." Bana sırtıyor. "İçinde yarım ezilmiş Vicodin var, o yüzden araba kullanmak yok. Tamam mı?"

Lawson sikik bir çocuk ama yalancı değil. En azından arkadaşlarına karşı. Adam yürüyen bir kırmızı bayrak olabilir, ama en azından sadık, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyorum. Bunu duymak bana hiç iyi gelmese bile. Casey'nin bugünlerde destek için başkalarına başvurması beni öldürüyor. Eskiden sinirlendiğinde ya da kafasını boşaltmak istediğinde koştuğu kişi bendim.

Bu sana son hatırlatmam, Fenn. Artık senin için endişelenmiyorum.

Beni rahat bırak.

Soğuk sözleri kafamın içinde vızıldıyor. Canımı yakıyorlar. Ama onlara kulak asmamın mümkün olmadığını da biliyorum. Onun için endişeleneceğim ve onu yalnız bırakamam. Mesafemi koruyacağım, evet, ama Casey'nin Lawson'la gezintiye çıkmasından çok daha fazlası onu önemsemekten vazgeçmemi sağlayacak.

Bölüm 26

Casey

"Bana tuzak kurdun!"

Ertesi sabah cırtlak suçlama koridorda yankılanıyor. Dolabımın içinden başımı kaldırdığımda Ainsley'nin meşhur silahını ateşleyerek bana doğru geldiğini görüyorum.

"Oh, hey." Ona sakın bir gülümseme veriyorum, sonra dikkatimi birinci ve ikinci ders için tarih ve matematik ders kitaplarımı almaya veriyorum. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

"Seni *kaltak*," diye tükürdü Ainsley. "Dün yaptığın şey çok kabataslaktı."

Kitaplarımı bir kolumun altına sıkıştırıp dolabı kapattım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kaşlarımı kaldırıyorum. "İlaçlarını almayı unutanın sen olmadığına emin misin?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. Dikkat çekici bir şekilde yalnız, yardımcısı Bree yok. Eminim Lawson'ın dün onu başından savmasından utanmıştır ve arkadaşlarının bunu hatırlamasını istemiyordur.

"Burada nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama Lawson Kent-"

"Ne?" Sözümlü kestim. "Arkadaşım mı? Evet, öyle." Gülümsemem genişliyor. "Arkadaştan öte miyiz? Bazen."

"Saçmalık. Belki arkadaşlık kısmını anlarım ama öyle bir adamın senin gibi biriyle birlikte olmasına imkân yok." Ainsley biraz güven kazanıyor, sesi sertleşiyor. "Eğer dün seni becerdiyse, bu

Yazık. Çılgın psikopata bir kemik atmak. Muhtemelen seni reddederse intihar edeceğinden endişelenmiştir."

"Uh-huh. Kendine bunu söylemeye devam et." Ona eğlenerek bakıyorum. "İstediğin başka bir şey var mı, Ainsley? Çünkü derse gitmek istiyorum."

Bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Sadece ondan uzak dur. Ve benden de uzak dur."

"İkincisini memnuniyetle yaparım," diye onu temin ederim.

Ne yazık ki tarih dersinde onun ve Bree'nin arkasında otururken buna sadık kalmak zor. Ve Ainsley tüm zaman boyunca beni görmezden geldiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum. Artık omurgamı güçlendirdiğim için onu alt etmekten zevk alıyorum. Ne yazık ki tüm ders boyunca omuzları kaskatı kesilmiş bir şekilde önüne bakıyor.

Benden sadece iki adım ötede oldukları için konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum. Gelecek ay Ballard'da düzenlenecek olan Kar Balosu'nu tartışıyorlar. Ainsley, sadece Ballard öğrencilerinin Kar Kraliçesi olmaya hak kazanmasının ne kadar adaletsiz olduğundan yakınıyor.

"Çok adaletsiz. Kesinlikle kazanırdın," diyor Bree, her zamanki yalakalığı ile. Ainsley alçakgönüllülükle, "Sanmam," diyor ve ben gözlerimi ona doğru deviriyorum. "Olacak

Son sınıf öğrencisi, tabii ki. Mila Whitlock. Ya da belki Amy Reid. Ama Amy'nin erkek arkadaşı kral olamaz çünkü o Sandover'da."

"Aman Tanrım. Sana söylemedim mi? O artık onun erkek arkadaşı değil," diye dedikodu yapıyor Bree. "Gray ayrıldıklarını söylüyor."

"artık. Silas Hazelton yine piyasada mı?"

Homurdanmamı engelleyemedim.

Omurgası bir çubuk gibi kaskatı kesilen Ainsley sandalyesinde döndü.

"Ne?" diye tersledi. "Hiçbir şey. Kendinize verdiğiniz bu yüksek değer çok sevimli. Önce

Lawson, şimdi de Silas... Gerçekten bu adamlarla bir şansın olduğunu mu düşünüyorsun, ha?"

Yüzü öfkeden mosmor kesiliyor ama o daha karşılık veremeden Rahibe Katherine bizi susturuyor ve herkesin ödevlerine odaklanmasını emrediyor.

İkinci derste, Lawson'la olan kaçamağımın ayrıntılarını öğrenmek için beni sorguya çeken Jazmine'in yanındaki koltuğuma kayıyorum. Rahibe Mary Alice elinde cetveliyle gelip tehditkâr bir tavırla sallayana kadar sohbet ediyoruz. Yemin ederim bu kadın bedensel cezadan zevk alıyor. Başka bir hayatta kana susamış bir gardiyan olmalı.

Öğle yemeği zili çaldıktan sonra dolabıma gittiğimde kız kardeşimi beni beklerken buluyorum. Sloane elini uzun, siyah saçlarında gezdiriyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. Dün gecedен sonra birbirimizin yanında hâlâ biraz temkinliyiz. Bu sabah kahvaltıda, her an sinsice saldıracakmış gibi beni izlemeye devam etti.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Baban dışarıda seni bekliyor."

Çenem açıldı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Sana mesaj atmaya çalıştı ama telefonun kapalı."

"Evet, çünkü dersteydim," diye sinirli bir şekilde araya giriyorum. "O neden burada?"

"Hey, elçiye zeval olmaz." Omuz silkerek geri . "Tek söylediği seni dışarıda beklediğiydi."

Saçmalık.

Bir velinin gün ortasında okulunuza gelmesi asla iyiye işaret değildir. En azından acil bir durum olmadığını biliyorum, yoksa bu her neyse Sloane'u da dahil ederdi.

Dışarı çıkıp babamın yüzünü gördüğümde şüphelerim katlanarak artıyor. Siyah SUV'unun yolcu kapısına yaslanmış, tüvit ceketini giymiş ve sert, saçma sapan bir ifadeyle bana ciddi olduğunu söylüyor.

Merdivenlerin dibine ulaştım ve ona yaklaştım. "Konu nedir?" Selamlama yerine "Bu ne hakkında?" diyorum.

Bunu kaçırmaz. "Sana da merhaba, tatlım." Benim için arabanın kapısını açarken, "Bir randevumuz var." diye ekledi.

Topuklarımın üzerinde dönüp okula doğru koşmaya yarım saniye kalmıştı ki bunun hiçbir işe yaramayacağını fark ettim. Babam Rahibe Anne'yi arar ve o da muhtemelen bana dışarıya kadar eşlik ederdi.

Ne kadar isteksiz olsam da yolcu koltuğuna kaydım ve kemerimi bağladım.

Aracın etrafını sarar ve direksiyonun başına geçer, SUV'yi vitese takarken şöyle bir bakar. "Öğle yemeğinde geldiğim için üzgünüm ama bu hafta boş olan tek yer burasıydı. Aksi takdirde iki hafta beklemek zorunda kalacaktık."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "O kim?"

"Dr. Anthony." Bir korkak gibi dosdoğru önüne bakıyor, öldürücü gözlerimle karşılaşmaktan çok korkuyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu berbat ötesi bir şey baba. Sloane'a *hiç* böyle bir şey yapar mıydın?"

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Sloane ile kavga etseydiniz, ertesi gün onu okuldan alıp lanet olası bir psikiyatriste götürür ?"

"Dil, genç bayan."

Azarlamayı duymazdan geliyorum. "Sorun değil baba, sorudan kaçabilirsin. İkimiz de cevabın hayır olduğunu biliyoruz. Hayır, bunu yapmazsın. Çünkü Sloane güçlü olan, değil mi?" Acı boğazımda bir yol açıyor. "Beynini kurcalayacak ve okuldan sonra birkaç saat geç kaldığı için babası çıldırdığında neden sinirlenebileceğini çözmeye çalışacak bir profesyonele ihtiyacı yok."

"Bu sadece dün geceyle ilgili değil Casey. Duyguların çok değişken. Bir gün kabuslardan ağlayarak uyanırken, ertesi gün öfkeli ve küstah oluyorsunuz. Dr. Anthony sana yardımcı olabilir-"

"Dur," diye emrediyorum. "Sadece konuşmayı kes."

Hissettiğim ihanet kalbimi hızlandırmaya yetiyor. Ellerimi kalçalarımın bastırırken kelimenin tam anlamıyla titriyorum. Bir nefes alıyorum.

"Sen ve Sloane inanılmazsınız," diyorum açıkça. "Eğer yumuşak davranır ve duygularımı gösterirsem, bende bir sorun var demektir. Eğer sert olursam ve duygularımı kontrol etmeye çalışırsam, bende bir sorun var demektir." Keskin bir rüzgârla nefes veriyorum. "Sadece kendim olmama izin ver."

Bana bakıyor, hayal kırıklığı yüzünü karartıyor. "Bunu yapmaya çalışıyorum, tatlım. Ama kendin gibi değilsin. Bu sen değilsin. Ceza almayacaksın-"

"Bazen yapıyorum," diye araya giriyorum. "Bazen zorbalığa uğramaktan ve göle araba süren intihara meyilli bir ucube olarak anılmaktan yoruluyorum - bunun için beni gerçekten suçlayabilir misin?"

"Hayır, ama..." Sözüünü kesiyor ve bakışlarını önündeki yola çeviriyor. "Bakalım Dr. Anthony ne diyecek."

Dr. Anthony otuz dakika sonra beni ofisine buyur etti. Muayenehanesi, Sandover'a sürüş mesafesindeki en büyük ikinci kasaba olan Parsons'daki tuğla bir binanın üçüncü katında. Medeniyete en yakın yer olan Calden'de küçük bir muayenehane ve bir veteriner kliniği var ama iş psikiyatristlere gelince biraz geri kalmışlar.

Oturmam için eliyle işaret ederken üzerimde yükseliyor. Neredeyse bir metre boyunda, kamış gibi bir vücudu var, hiç kıvrımı yok. Saçları kısa kesilmiş ve kırılmış. Yüzü köşeli, bu da ona sert bir hava katması gerekirken, sıcaklık yayıyor.

Karşılıklı iki pelüş koltuğa yerleştiğimizde bana "Seni görmek güzel," diyor. *Lütfen kanepeye uzanın* türünden bir psikiyatrist değil. "Nasılsın?"

"Yani babam sana benim ruhsal çöküşüm hakkında bilgi vermedi mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Dr. Anthony'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Birinin ortasında mısınız?" diye karşı çıkıyor.

"Ben öyle düşünmemiştim. Ama o ve Sloane'un bu konuda konuşmalarına bakılırsa, kendimi adamam gerektiğini düşünebilirsiniz."

Sandalyede arkama yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çoraplı ayaklarımı sandalyenin kenarına dayıyorum. Dr. Anthony her zaman ofisine gelmeden önce resepsiyon alanında ayakkabılarınızı çıkarmanızı ister. Buna aldırımıyorum. Rahat bir yer.

"Seni son gördüğümünden bu yana yaklaşık yedi hafta geçti," diyor, o kurnaz ama yumuşak gözleriyle beni izleyerek. "Anlat bakalım. Okulda hâlâ zorbalığa uğruyor musun?"

"Hayır. Ben karşılık vermeye başlayınca durdular."

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Ne?" Meydan okuyan bir bakış attım. "Onaylamıyor musun? Artık hakkımda ne düşündüklerini umursamadığım için mutlu olman gerekmez mi?"

Nazik bir gülümsemeye karşılık verir. "Onaylamak ya da onaylamamak benim işim değil Casey. Yargılamak bana düşmez. Ama önceki seanslarımıza bakılırsa, eskiden senin hakkında ne düşündüklerini önemsiyordun. Senin hakkında ne söylediklerini. Çok önemsiyordun."

"Artık yok."

"Anlıyorum." Sandalyesinin yanındaki masadan sarı bloknotu aldı ve kaleminin kapağını açtı. "Sence ne değişti?"

"Değiştim," diyorum basitçe.

Dr. Anthony beni izliyor. Devam etmemi bekliyor. Bu onun taktiklerinden biri; karşısındaki kişi pes edip sırlarını dökene kadar beklemek. Bir keresinde polis sorguları ile ilgili bir belgesel izlemiştim, orada sorguya çekilen dedektiflerden biri sessizliğin elindeki en büyük araç olduğunu söylemişti. İnsanlar sessizlik içinde kalmaktan hoşlanmazlar. Bu çok gariptir ve içgüdülerimiz bunu durdurmak ister. Sessizliği doldurmak. Ve biri ne kadar çok konuşursa, o kadar çok detayı ağzından kaçırır.

Görünüşe göre ben de farklı değilim, çünkü konuşmaya devam ediyorum. "Daha kalın bir deri geliştiriyorum. Yeni ve gelişmiş Casey. Güçlü olan."

"Anlıyorum."

"Lütfen şunu söylemeyi keser misin?" Homurdanıyorum. Ses tonunda küçümseme yok, sadece gerçek bir anlayış var ama yine de rahatsız ediyor. "Bak, sana yetişmemi mi istiyorsun? Gel, seni bilgilendirelim. Hâlâ kâbus görüyorum ama eskisi kadar sık değil. Baloda ne olduğunu hâlâ hatırlayamıyorum. Ama haberler harika!" Alaycılık dilimi yakıyor. "O gece beni arabadan kimin çıkardığını öğrendim. En iyi arkadaşım Fenn'miş, bu arada onunla birkaç hafta önce çıkmaya başladım." Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Belli ki yürümemiş."

Gözleri büyüdü. "Şey. Bu işlemek için çok fazla."

Midemdeki acı dalgalarını görmezden gelerek dizlerime sarılıyorum. Fenn'in adını ne zaman yüksek sesle söylesem, içgüdüsel bir tepkiye neden oluyor. Fiziksel olarak acıtıyor.

"Bunu daha ayrıntılı olarak konuşmak yardımcı olur mu?" diye soruyor. "Arkadaşınızın o gece olaya karıştığını öğrenmek nasıl hissettirdi?"

"O 'ışın içinde' değildi. Sadece olaydan sonra ortaya çıktı." Hayal kırıklığı boğazımı sıkıyor ve sertçe yutkunuyorum. Bacaklarımı indiriyorum ve yumruklarımı dizlerimin üzerinde kıvırıyorum. "Ne yardımcı olurdu biliyor musunuz doktor? O gece neler *olduğunu* hatırlamama yardım edebilirsiniz."

Söylediklerim karşısında irkilmiyorum bile, ama ben alışkanlığımdan dolayı özür diliyorum. "Özür dilerim, küfretmemeliydim." Bir elimi şakağımı ovma için kaldırıyorum, hissediyorum daha da hüsrana uğradım. Sıkışmış. "Neden hatırlayamıyorum?"

"Başından yaralanmışsın," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ve empatiyle dalgalanıyor. "Ve sana ilaç verilmiş. Bu faktörlerden herhangi biri tek başına hafızanızı etkilemiş olabilir. Birlikte mi? O geceki olayları hatırlayamamanıza hiç şaşırmadım." Hukuk defterini kucağına koydu. "Meditasyon mu yapıyordunuz? Son konuştuğumuzda meditasyonu tekrar deneyeceğinizi söylemiştiniz."

"Ben yapmadım. Ne zaman yapsam zihnim dağılıyor. Bir şey hatırlamaya yaklaştığım tek zaman seninle rehberli meditasyon yaptığım zamandı," diye itiraf ediyorum. "Sesi o zaman hatırladım."

"İyi olacağınızı, güvende olduğunuzu söyleyen ses."

Başımı sallıyorum, sonunda o sesi kesin olarak tanımlayabildiğimi fark ettiğimde kalbim yeniden hızlanıyor. "Fenn'di. Beni batan arabadan çıkarırken bunu söyleyen oydu."

Aniden içimi bir ürperti kaplıyor, bazen üzerime çöken hayali bir his. Bedenim suyun ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyor. Boynuma kadar yükseldiğinin, beni tamamen batırmasına dakikalar kaldığının mide bulandırıcı farkındalığı. Beni boğmasına.

"Seansımızın bitmesine daha otuz dakika var." Dr. Anthony yüzüme bakıyor. "Başka bir rehberli meditasyon denemek ister misiniz?"

Tekrar yutkunuyorum. Sonra başımı sallıyorum.

Bölüm 27

Casey

Cuma gecesi, Jazmine'den gelen bir mesaj beni bir endişe sarmalına sürükledi.

Jazmine: Gölde Ballard partisi. Ben seni .

İlk içgüdüm hayır demek. Mezuniyet gecesinden beri oraya gitmemiştim ve sadece bu kelimeleri görmek bile - *gölde* - vücudumda fiziksel bir tepkiyi *tetikliyor*. Ağız kuruluğu ve uyuşmuş parmaklar. Baş dönmesi ve nefes darlığı. Bacaklarımdan süzülen soğuk, ıslak karanlığın titreşimleri ve parıltıları boğazımı kavırıyor ve beni boğuyor.

Hayır demeliyim. O ölümcül su kütlesinden mümkün olduğunca uzak durun.

Sonra başka bir ses bana bunun kırılğan Casey'nin konuşması olduğunu söylüyor. Solan çiçek. Porselenin ve havanın narin prensesi. Yıkıma ne oldu? Özerkliğimi geri almaya ve korkusuzca, affedilmez bir şekilde var olmaya ne oldu?

Ama bundan daha fazlası var. Ballard şeytanlarımla yüzleşmek için beni cesaretlendiren bir başka neden. Babama haklı olduğunu söyleme zevkini tattırmayacağım ama...

O haklıydı.

Dr. Anthony ile yaptığım seans tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir çöküşün eşiğinde olduğum için değil, umutsuzca bir atılıma ihtiyacım olduğu için.

Hatırlamam *gerekiyor*. Bu şekilde yaşamaya devam edemem, o gecenin gerçeğinin bulunduğu bu muazzam siyah boşlukla boğuşmaya devam edemem.

Yine de uygun destek olmadan geri dönme fikri beni biraz korkutuyor. Jazmine harika biri ama birbirimizi çok az tanıyoruz. Ben de destek için Lucas'ı aradım.

Neredeyse anında telefonu açıyor. "Hey, ?"

"Bu gece benimle Ballard'daki göl partisine gelir misin?" Kısa bir duraklama oldu. "Ciddi misin sen?"

Şaşkın ses tonuna gülüyorum. "Biliyorum, duymayı beklediğin şey bu değildi, değil mi?"

"Hayır." Ciddileşmeden önce o da gülüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Üstesinden gelebilir misin?"

"Sanırım öyle, evet. Özellikle de balo hakkında bir şeyler hatırlamış olabileceğim için."

Nefes alışını duyuyorum. "Vay . Yaptın mı?"

"Sayılır. Psikiyatristimle rehberli bir meditasyon yaptık. Hipnoz gibi ama tam değil. Temelde sadece anıların kilidini açmaya çalışıyorum."

"Doğru ya, daha önce denemedin mi? Doktorunuz anıların hala zihninizde bir yerlerde olduğunu ve sadece onları yüzeye çıkarmanız gerektiğini düşündüğünü söyledi."

"Aynen öyle."

"Tamam, beni merakta bırakma," diye homurdandı. "Ne hatırladın?"

Nefes alıyorum. "Seni ."

"Anlamıyorum."

"Bunu baloda birine söylediğimi hatırlıyorum."

Kulağa çok küçük geliyor ama bu altı küçük kelime çok büyük. O gece hakkında sahip olduğum ilk gerçek netlik parçası.

İnatçı kafamdan gerçek bir anı külçesi çıkarmayı başardığımıza hâlâ inanamıyorum. Bunu en son denediğimizde diş çekmek gibiydi. Bu sefer çok daha az zordu. Bir video oyunu gibi, ilk seferinde

Oynarken bir seviyeyi geçmek dayanılmazdır çünkü çok fazla bilinmeyene doğru yol alırsınız, ancak bir kez yaptıktan ve püf noktalarını öğrendikten sonra geçmek daha kolay hale gelir. Dr. Anthony beni bir rahatlama haline sokarken, neredeyse anında baloya geri döndüm.

Gecenin ilk bölümlerini hep hatırlamışımdır - Sloane ile Ballard'a gidişimizi, balo kraliçesi ve kralının törenini izleyişimizi, kız kardeşim ve arkadaşlarıyla dans edişimizi. Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Tek hatırladığım bulanık şekiller ve rastgele flaşlar.

Bir sürü ceset. Süslü elbiseler.

Dönüyorlar. Dans.

Parmaklarım bir fincanın
etrafında. Kahkahalar.

Hafızam İsviçre peyniri gibi, delik deşik. Bu delikler sırasında neler olduğunu göremiyorum, görüntüler bulanıklaşıyor ve tamamen kararmadan önce çözilemiyor.

Ama bu sefer boşluklardan biri dolmuştu. "Seni bırakabilirim" diyen kendi sesimi net bir şekilde duydum. Ve bunu söylerken pembe bir şeye bakıyordum. Bir pembe parıltısını çok net hatırlıyorum.

"Birine binmeyi teklif ettim ama yüzünü göremiyorum," diyorum Lucas'a.
"Ve pembe rengi gördüğümü hatırlıyorum."

"Pembe mi?" diye boş boş yankılandı. "Elbise miydi? Saç
rengi mi?" "Bilmiyorum."

"Konuştuğun bir kız olabilir mi?"

Nefesimi içime çektim. Bu hiç aklıma gelmemişti. Nedense arabayı süren kişinin hep bir erkek olduğunu düşünmüştüm. Ama kız *olmaması* için bir neden yok. Güvenlik kamerası kayıtlarında sadece kapüşonlu gölgeli bir figürün kameranın önünden geçtiği görülüyordu. Boyu ve yapısı erkek olduğunu düşündürüyor ama tam olarak emin olamıyorum.

"Bu da bir olasılık," diyorum yüksek sesle.

"Bekle, bu başka bir sorunu gündeme getiriyor," diyor Lucas. "Arabaya binmeyi teklif eden sensen, bu arabayı senin kullandığın anlamına gelmez mi?"

"Fenn beni yolcu tarafında bulduğunu söylüyor."

"Fenn'in yalan söylemediğine emin misin?"

Dudağımı ısırdım. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Tamam, demek ki kimi bırakmayı teklif ettiysen onun yerine direksiyona o . Neden?"

"Bilmiyorum." Telefonum kulağımda çınlıyor. "Bir saniye bekle. Bir mesaj alıyorum."

Jazmine: Yakında gidiyorum. İniyor musun?

"Bu Jaz. Bu gece arabayı o kullanacak. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Lucas'a soruyorum.

", " diyor utangaç bir ses tonuyla. "Bir randevum var."

"Ne!" Hemen kendi dramımı unutuyorum. "Ne zamandan beri? O kim?"

"İnternette tanıştığım bir kız. O bir oyuncu."

"Bu mı? Aldığım tüm detaylar bunlar mı?"

"Şimdilik," diye yanıtlıyor ve hattın diğer ucunda gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyorum. "Önce randevunun nasıl geçtiğini görelim. Sonra anlatacak başka bir şey olup olmadığını anlarız."

"Adil."

"Parsons'ta sinemada olacağız, bu yüzden telefonum muhtemelen kapalı olacak, ama Ballard'da nasıl gittiğini bildirmek için daha sonra bana mesaj at. Güvende olur musun?"

"Yapacağım," söz veriyorum.

Telefonu kapattık, ben de Jaz'a mesaj atıp var olduğumu söyledim. Bunu yapmak zorundayım. Bu evde saklanmaya ve kendi gölgemden atlamaya devam edemem. Kendime bir söz verdim. Tamam, belki de daha çok şeytan pazarlığı. Ama içimdeki kötü kaltağı kucaklamaya ve haydut olmaya karar verdim. Çünkü bir insan, kişiliği solmadan ve insan olmayı unutmadan önce ne kadar süre etrafındaki her şeyden korkarak yaşayabilir?

Kazadan ve tüm söylentilerden sonra, yalnız kalmak, herkesi kalın, sağlam duvarların diğer tarafında güvende tutmak istediğimi düşündüm.

Şimdi anlıyorum ki o duvarlar benim hapishanemdi, onların değil.

Kötü Kız Casey odasında oturup somurtmuyor ve kendine acımıyor. Gölden ya da ağaçların arasındaki fısıltılardan korkmuyor. Lawson şu anda burada oturuyor olsaydı, sırtıp başını eğeceğini hayal ediyorum. Kalın siyah bir göz kalemi sürüp hepsini şok etmem için beni kışkırtırdı.

Artık gözyaşı yok.

Jaz yolda olduğunu söylemek için mesaj attığında, sırt çantama birkaç kıyafet ve makyaj malzemesi atıyorum çünkü bu evden bir partiye gidiyormuş gibi görünerek çıkmamın imkânı yok.

Oturma odasında, babam bir kitaplığın önünde çömelmiş, masa oyunları da halının üzerine yığılmış durumda.

"Scrabble oynamak için kız kardeşini almak ister misin?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ya da Risk var, pardon...?"

"Oyun gecesini pas geçeceğim. Jaz ders çalışmam için beni yatakhanesine davet etti."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve yanakları hayal kırıklığıyla sarkar. "Bugün cuma gecesi. Ders çalışmayı mı tercih ederdin?"

"Sadece birazcık. Sonra muhtemelen Jaz'in takıntılı olduğu şu berbat reality şovu izleyeceğiz. Sorun olmazsa muhtemelen geceyi burada geçireceğim."

"Emin misin?" diye . "Pandemic oynayabiliriz. Ya da Monopoly."

"Sloane hile yapar."

"Herkes Monopoly'de hile yapar." Sloane oturma odasına giriyor ve televizyonu açmak için kanepeye oturuyor. "Her neyse, ben de oyun gecesi yapamam. RJ film izlemeye geliyor."

Babam ayağa kalkıyor ve nefesinin altında homurdanıyor. "Sanırım bir fincan çay yapıp çalışma odasında kitap okuyacağım."

"Özür dilerim," diye arkasından sesleniyorum. Telefonum elimde vızıldıyor ve hızlıca bir göz atıyorum. "Bu benim aracım. Gitmem gerek."

Sonra ikisi de beni durdurmayı akıl edemedi kapıya doğru fırladım.

Jazmine'in beyaz hatchback'inin yolcu koltuğuna adeta bir dalış yapıyorum, o da bunu garaj yoluna doğru ateş etmek için bir işaret olarak okuyor.

"Çıkarken dükkânı mı soydun?" diye soruyor sırtarak.

"Hayır, ama neredeyse aile bağları kurma zamanını kaçıırıyordum." "Bu durumda, rica ederim."

Daha önce saatte 60 mil hızla giden bir arabada hiç soyunmamıştım ama dirseklerimi her şeye çarptığım için sadece birkaç yara bere ile kıyafetlerimi değiştirmeyi başardım. Dışarısı gittikçe soğuyor, bu yüzden bir çift dar kot pantolon ve dar bir kazak tercih ettim. Jaz ise kısa bir elbise giymeyi tercih etti. Siyah ve ribana kazak malzemesinden yapılmış. Üst kısmı uzun kollu ama alt kısmı uyluklarının üst kısmını zar zor örtüyor.

Vizörün aynasında makyajımı yaparken ona "Donarak öleceksin," diye haber .

Gölü çevreleyen neredeyse zifiri karanlık taşra yolunu Ballard kampüsüne doğru sürerken, "Bazen sıcaklığın peşinde acı çekmeniz gerekir," diyor havalı bir şekilde.

"Seksi görünüyorsun," diye kabul ediyorum, pudrayı kapatıp dudak parlaticıma uzanıyorum.

Biraz sürüyorum ve tekrar konuşmadan önce tereddüt ediyorum, sonra onu gafıl avlamaktansa önceden uyarmanın daha iyi olacağına karar veriyorum.

"Hey, bil diye söylüyorum... Kazadan beri bu göle geri dönmedim," diye itiraf ediyorum. "Kampüsteydim. Yani okulun içinde. Ama buraya gelmedim."

"Oh kahretsin. Hiçbir fikrim yoktu. Geri dönmek ister misin?" "Hayır, sorun değil."

Atkuyruğumun lastiğini çıkarıp bileğime doluyorum, sonra saçlarımı parmaklarımla tarayıp omuzlarımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. Yazdan beri kestirmedığım için saçlarım normalden daha uzun.

"Emin misin?"

"Olumlu. Korkmuş olabilirim diye bilmeni istedim. Ama dürüst olmak gerekirse, sanırım iyiyim. Bak-" Avuç içlerimi dışarı çıkarıyorum. "Kaya gibi sağlam."

Sanki doğruluğumu ölçüyormuş gibi bir an beni inceliyor. "Tamam. Ama gitmen gerekirse bana söyle. Seni oradan çıkaracağım, hiç soru sormadan."

Onun samimiyeti içimde bir şeylere dokunuyor. Gerçekten arkamı kollayacağını hissettiğim bir kadın arkadaşım olmayalı uzun zaman olmuştu.

Bölüm 28

Casey

Göle giden dar toprak yol boyunca birkaç düzine araba park etmiş durumda. Yolcu kapısını iterek açtığımda yeşil bir halıya dönüşen uzun otlarla kaplı bankete yanaşıyoruz.

"Kayıkhaneye gitmiyor muyuz?" Sesimdeki rahatlamayı gizleyemeyerek söylüyorum.

"Hayır, kardeşimin gitmemi söylediği yer burası," diye cevap veriyor ve bana telefonunu gösteriyor. "Gördün mü? Bir iğne düşürdü."

Elbette, haritada işaretlenen yer gölün güney kenarındadır. Kayıkhane doğuda ve doğrudan kampüsün içinde yer alıyor. Aslında gölün bu kısmının kamu malı olabileceğini düşünüyorum. Bu da bana Ballard'daki parti kalabalığının benim kazamdan sonra kayıkhane ve çevresinin daha dikkatli izlenmeye başlaması nedeniyle yer değiştirmek zorunda kalıp kalmadığını merak ettiriyor.

Jaz arka koltuğa uzanıyor ve müzik sesine doğru yolumuzu aydınlatmak için pille çalışan bir fener alıyor. Ağaçların arasından, karanlığın içindeki ateşböcekleri gibi hareket eden küçük ışık huzmeleri görüyorum. Sonunda bir şenlik ateşinin sıcak turuncu ışıltısı beliriyor. Dumanın kokusu yoğun ve hemen saçlarıma ve kıyafetlerime siniyor, ta ki ağzımın tadı bile alev gibi olana kadar.

Ağaçların arasından geçip karanlık su birikintisini gördüğümde kendimi hazırlıyorum. Bekliyorum. Burada olmanın içimde bir şeyleri tetikleyebileceğini düşündüm. Flashbackler ya da panik atak. Ama hiçbir şey olmadı.

Muazzam bir rahatlama. O kadar ki partiye doğru yürürken gülümsediğimi hissediyorum ve heyecanımı gizlemek için dudağımı garip bir şekilde ısıyorum. Müzik ağaçların arasında yankılanıyor ve geniş gölün üzerinden uzaktaki evlerin küçük ışıklarına doğru ilerliyor. Gölgeleler etrafımızda dans ediyor, figürler şenlik ateşinin etrafında ürkütücü parçalara ayrılıyor.

"Hadi bir şeyler içelim." Jaz beni bir fiçinin etrafında duran bir grup insana doğru itiyor.

Ayaklarım toprağı kazıyor, bir an için olduğum yerde sabitleniyorum. Buraya gelmek bir şeydi. İnsanlarla konuşmak, görölmek başka bir şey. Her yerde hayaletler var. Çok uzun zaman önce yaşanmamış ama yine de yeterince uzak bir hayattan yüzler.

Kazadan sonra Ballard'a ilk kez döndüğümde Jaz yoktu ve bir zamanlar dost olan o yüzler ekşimişti. İçeri girdiğimde her odanın sessiz olduğunu hissetmek ne kadar da yalnızlıktı. Yaşayan Ölü Kız. Etrafımda dönmeye başlayan dedikoduları duymak ne kadar aşağılayıcıydı, arkadaş olarak gördüğüm insanlar tarafından etrafımda dolaştırılıyordum.

"Seni taşımamı mı istiyorsun?" diye şaka yapıyor.

Bir nefes verdim. "Birkaç içkinin düzeltemeyeceğı bir şey değil, değil mi?" "İşte ruh bu."

Fiçinin etrafındakiler arasında amigoluk yaptığım eski arkadaşlarımdan bazılarının da olduğunu ancak iptal etmeye çok yaklaştığımızda fark ediyorum. Saldırıya uğramayı bekleyerek kaskatı kesildim. Ama bakışları üzerimden geçip kendi aralarında konuşmaya devam ettiklerinde beni fark etmediklerini anlıyorum.

"Bana da bir tane doldurur musun?" Jaz elinde musluk olan yakışıklı bir adama "Bana da doldursana" der. "Elbette" Gülümsüyor ve yığından kırmızı bir fincan alıyor. "Gördüm mü daha önce burada mıydın?"

Cevap gülümsemesi nazlı. "bilirdin."

"Sanırım haklısın." Takdir dolu bakışlarını onun çıplak bacaklarından alamıyor.

Jaz için mutluyum. Gerçekten. Geleli daha iki dakika olmadı ama şimdiden bir flört arkadaşı bulmuş. Ama onların değişimi benim dikkatimi çekti.

Gillian fincanından başını kaldırıp göz kırptığında kısa ömürlü anonimliğimin sona erdiğini anlıyorum.

"Aman Tanrım. Casey." Bana sıırıslıkam ve çamur içindeymişim gibi bön bön bakıyor.

Diğer kızlar hep birlikte dönerler.

"Seni tanıyamadım bile," diye ağzından geçiriyor Gillian.

"Vay canına, hey," diyor Alex. Tedirgin bakışları hızla arkadaşlarına yöneliyor. "Nasıl gidiyor?"

"Nasıl gidiyor?" Jaz'ın dikkatini çeken bir kahkaha atıyorum.

Birasını yudumlarken kaşlarını kaldırarak bana soru soruyor. Hallettiğimi belirtmek için başımı hafifçe sallıyorum.

Bu arada Alex'in bakışları benimkilere kilitlenmemek için çılgınca çaba içinde dolaşıyor. "Um, evet. Uzun zaman oldu."

"Peki sence neden? Belki de insanlara bir şişe hap yuttuğumu ve gizli bebeğimi aldirmek için arabamı göle sürdüğümü söylediğiniz içindir?"

Jaz birasını bardağına geri tükürüyor. "Oh, kahretsin."

"Casey, ama," diye araya giriyor Gillian mutsuzca. "Biliyorsun-"

"Ciddi misin, Gillian? Bağışla beni." Büyük daire gözlerine bakarak başımı sallıyorum. "Hâlâ en iyi arkadaşmışız gibi davranma. Bir dahaki sefere tuvalet kabinine adımı yazarken en azından el yazını gizlemeye çalış."

Yanakları saçlarından daha fazla kızarır.

Jaz dilini şaklatır. "Dostum, hiç hoş değil,

Gillian." "Tamam, bekle bir saniye-"

"Hayır, benim daha iyi bir fikrim var." Jaz'ın sevimli arkadaşından bir bira aldım ve bir yudum içtim. "Hepiniz sonsuza dek siktirip gitseniz ve ben de keyfime baksam nasıl olur?"

Bunun üzerine kolumu Jazmine'inkine bağlıyorum ve daha önce hiç yaşamadığım bir adrenalin patlaması yaşıyoruz. Bu heyecan verici.

Bir zamanlar, onlar benim en iyi arkadaşlarımdı. Gillian. Alex. Darcy. insanlardı. Ya binerim ya da ölürüm. Daha sosyal hale gelene kadar

bana karşı avantajlı hale geldiler. İşte o zaman benim en kötü zorbalarım oldular ve kazadan sonra en çok ihtiyacım olan şey onların desteği iken hakkımda korkunç söylentiler yaydılar. Kazadan sonra okula döndüğümde dışlanmış biri olduğumu fark ettim. Her şakanın konusu olmuştum.

Şenlik ateşinin etrafında durduğumuzda Jaz, "Bunu yapmak için bir süredir bekliyordun," diye takılıyor.

"İnanamayacağın kadar."

Birden özgürleştigimi hissettim. Utançtan, onlardan korkmaktan. Bu, zorbalarınızla göz göze geldiğinizde ve artık üzerinizde güç sahibi olamayacaklarını anladığınızda hissettiğiniz duygu.

"Oh, Theo orada," diyor Jaz, ateşin karşısındaki birine el sallayarak. Elimi tutuyor ve beni sürüklemeye başlıyor. "Gel kardeşimle tanış."

Bu cümleyi kurmasaydı bile Theo'nun kardeşi olduğunu hemen anlayacaktım. Jaz'dan bir buçuk metre daha uzun olmasına rağmen benzerlik esrarengiz.

Ballard futbol takımının logosu olan bir tişört giymiş, bir elinde bira, diğerinde sigara tutuyor. Her iki kötü alışkanlık da başarılı bir spor kariyerine elverişli görünmüyor, ancak Jaz bana futbol takımının yıldız oyuncusu olduğunu söyledi.

Bana sarılmak için eğildiğinde Theo'nun yüz ifadesi merakla doluyor ve bir sigara dumanı bulutunun gözlerimi yakmasına neden oluyor.

"Nasıl oldu da hiç tanışmadık?" diye soruyor, sonra da suçluymuş gibi kız kardeşine ters ters bakıyor.

"Çünkü daha yeni en iyi arkadaş olduk," diyor ona. "Yani henüz ona asılmana izin yok. Bunu bir süreliğine bana bırak, olur mu?"

Theo masummuş gibi davranırken ben homurdanıyorum.

"Ne zaman arkadaşlarına asıldım ki Jazzy?"

"Üçüncü sınıftan beri her biriyle yattın Theodore. . ellerini." Bana şöyle bir baktı. "Güven bana, teşekkür edeceksin

bunun için bana daha sonra. O senin için fazla sürük."

Theo ile bir süre sohbet ediyoruz, ta ki sevimli bir genç gözüne çarpıp uzaklaşana kadar.

Birasını salyangoz hızıyla içen Jaz'a "Hey," diyorum. Arabayı o kullanacağı için bu gece iki kadehten fazla içmeyeceğine söz verdi ama onun bir kadehle yetinmesini izlerken kendimi kötü hissediyorum. "Daha fazla içmek istemediğine emin misin? Arabanı burada bırakıp eve Uber'le gidebiliriz."

"Hayır, her şey yolunda." Ufacık bir yudum daha alıyor. "Yine de bu gece kafamı daha rahat tutmak isterim. Bilirsin, her ihtimale karşı..."

Yıkılırsam diye söylediğini biliyorum ve bir suçluluk duygusu hissetsem de onun gibi bir arkadaşım olduğu için minnettarım.

"Ama... eğer sarhoş olmuyorsam, başka türlü bir eğlenceye ihtiyacım var," diyor muzip bir gülümsemeyle. "Hadi bir erkek taraması yapalım. Sence bu gece kimi baştan çıkarmalıyım?"

Gülüyorum, ateşin etrafına bakarak onu eğlendiriyorum. Gelecek vaat eden birkaç aday görüyorum ama Jaz'ın başka fikirleri var.

"Hey, şuna ." Beni dürttü. "Bakın kim ."

Döndüğümde St. Vincent'tan Bree'den başkasını göremiyorum, erkek arkadaşı Gray'in yanında bir kütüğün üzerinde oturuyor. Gray'ceketini giymiş, sadece çıplak bacakları dışarıda. İki elinde kırmızı bir fincan tutuyor ve Gray'in söylediği bir şeye kıkırdıyor.

O ikisinin çıktığını unutup duruyorum. Sloane, Gray'in Bree'yle birlikte olduğunu çünkü Bree'nin çok az çaba gösterdiğini ve kolayca etkilendiğini düşünüyor ama ben hala onun için garip bir seçim olduğunu düşünüyorum. Birinci ve ikinci sınıfta Gray'in neredeyse tüm sınıflarındaydım ve o her zaman makul derecede iyiydi. Zeki, komik. Şüpheli bir arkadaşlığı olsa da, kendisinin bir kabadayı olduğunu bildiğimi söyleyemem. Ballard futbol takımının en iyi top tutucusu, bu da kendi sosyal yükünü beraberinde getiriyor.

"Kim bu adam?" Jaz soruyor.

"Gray Robson. Futbol oynuyor."

"Güzel."

Kahverengi saçları, parlak mavi gözleri ve yakışıklı yüzüyle muhtemelen bu partideki en yakışıklı erkeklerden biri olan Gray'e hayranlıkla bakmaya devam ediyor. Siyah Under Armour tişörtü geniş göğsünü ve yontulmuş kollarını gösteriyor ve Jaz'ın onlara nasıl odaklandığını kaçırmıyorum.

"Biliyor musun, sanırım bana ilham verdin." Sesindeki bir şey kötü bir alamet gibi çınlıyor.

"Öyle mi?"

"Hı-hı," diye mırıldanıyor Jaz, birasından bir yudum alarak. "Geçen gün Ainsley'nin erkeğini çalmıştın. Sanırım Bree'ninkini ben alacağım."

Yüksek sesle bir kahkaha patlar. "Bunu teşvik etmemeliyim. Bu benim kız gücü felsefeme aykırı."

"Ama?"

"Ama bu ikisi okul başladığından beri hayatımı çekilmez hale getiriyorlar." Omuz silkiyorum. "Onlara pek sempati duymuyorum."

Eski Casey, acı verecek kadar aptal olan ve bazen Ainsley'nin söylediği kötü niyetli şeylerin yarısını anlayıp anlamadığını merak ettiğim Bree için biraz merhamet toplayabilirdi. Ancak cehalet, arkadaşınızın birinin özgüvenini ezmeye çalışmasına sessizce seyirci kalmak için bir mazeret olamaz.

Bree onu bir grup kıza katılmak için uzaklaştığında, Jaz "Beni tanıştırmıydın?" diye sorduğunda direnmedim.

Bir dakika sonra Gray'e yaklaşıyoruz.

Beni fark edince kaşları havaya kalktı. "Casey?"

"Selam Gray. Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Bana sarılmak için ayağa kalkarak beni şaşırttı. Hiçbir zaman çok yakın olmadık ama o Ballard futbol takımında, ben de burada amigo kızdım, sanırım bir geçmişimiz var. "Nasılsın?"

"Harikaydım," diye cevap veriyorum. "St. Vincent's şu ana kadar bir patlama oldu. Kız arkadaşın bana kendimi çok iyi hissettiriyor."

Bana alaycı bir bakış attı. "Şimdi öyle mi?"

"Oh evet. Şu Bree çok arkadaş canlısı. Nereye ? Bir merhaba demek istedim." Omzumun üzerinden bakıyorum, Bree ve grubunun partiden ayrılıyor görüldüğünü fark ediyorum. "Gidiyor mu?"

"Evet, şehirde bir bar gezintisi yapıyorlar."

"Demek terk edildin?" Jazmine'i kendimize doğru çekiyorum. "Bu arada, bu benim arkadaşım Jazmine."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek onu süzüyor. "Casey futbol oynadığınızı söyledi?"

"Evet, öyle. Futbol hayranı mısınız?"

"Hayır, ama olabilirim." Elini tutuyor ve onu kütüğe doğru sürüklüyor. "Hadi oturalım. Futbol hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Gray, Bree'nin eski koltuğuna oturduğunda neye uğradığını şaşırır. Ne olduğunu anlayamadan Jaz zavallı adamı baştan çıkarıcı bir büyüye kaptırıyor. Dikkatini çıplak bacaklarından aşağı kaydırmadan önce göğüslerine uzun uzun baktığını görüyorum. Jaz ona doğru eğiliyor, şakacı bir şekilde koluna dokunuyor. Adam gidici ve henüz bunun farkında bile değil.

Onları biraz yalnız bırakmaya karar vererek ateşin etrafında dolaşıyorum, yanaklarıma değen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Ve sonra onu fark ettim. Oliver Drummer.

Oliver tam bir "O Adam". Oyun kurucu. Muhteşem. Çok zengin ve genelde dokunulmaz. Normalde muhtemelen uzak duracağım tipte bir adam ama bu gece korkusuz olmam gerekiyor, değil mi? Öyleyse neden böyle birinden en ufak bir şekilde korkmayan bir kişiliğe bürünmeyeyim? Neden kendime, sadece bu gecelik bile olsa, tüm yıllık fotoğraflarında yanında durduğu O Kız olduğumu söylemeyeyim? Ormanda her zaman garip şeyler olur.

Şenlik ateşinin yanında, Oliver alevlere bakarak derin düşüncelere dalmış görünüyor. Dikkat çekici bir şekilde yalnız, bu da göğsüne dev bir hedef resmi çizebilir. Ateşe doğru yürüyorum ve onun yanında duruyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyorum beni onaylamak için başını çevirdiğinde.

"Ne?"

"Bu bir parti. Bu kadar ciddi görünmemelisin." Kaşlarımı kaldırdım.
"Aklında bir şey mi var?"

"Oh." Kendi kendine gülümsüyor, neredeyse utangaç bir şekilde. "Evet, sadece kafamda oyunların üzerinden geçiyordum. Gelecek hafta bir rekabet maçımız var."

"Bu yüzden mi o birayı içiyorsun?"

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Oliver eğilir. "Soda." Komplocu bir göz kırpmıyor. "Kimseye söyleme."

"Yemin ederim." "Tek bir şartla."

"Oh?" Gülümseyerek alt dudağını yalıyor. "Bana ne kadara mal olacak?"

"Çok değil. Sadece dans ettiğini söyle."

Kaslı bir kolunu belime doluyor ve saçlarıma dokunarak konuşuyor. "Kolay para."

Oliver beni fener ışığında dans eden ve ağaçların arasında vahşi gölgeler oluşturan diğer bedenlere doğru yürütüyor. Burada müzik daha yüksek ve insanlar gözleri kapalı ve aralarında çok az boşluk bırakarak hareket ediyor. Ten tene. Ter.

Nasıl görüldüğümü düşünmüyorum. Öz-bilincimin güzel zamanıma sızmasına izin vermiyorum. Bunun yerine Oliver'ın gözlerindeki yansımamı izliyorum. Biz dans ederken neredeyse büyülenmiş gibi görünüyor. Hatta büyülenmiş gibi.

"Sen kimsin?" diye soruyor şaşkın bir bakışla.

"Hayal gücünün bir ürünü." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, ancak gerçeğin fanteziyi delip geçmesine hazır değilim.

"Buralarda okula gidiyorsun, değil mi? Nasıl olur da birlikte hiç parti yapmayız?"

Sadece gülümsüyorum ve neredeyse doğaüstü bir şekilde kanıma işleyen ritimle hareket etmeye devam ediyorum. Müzik hipnotize edici ve ben de onu korumak istiyorum.

Kendi etrafımda yarattığım bu gizem duygusu, bunun sadece geçici bir kaçış olabileceğini bilsem bile.

Bunu düşünür düşünmez Mila çıkageldi. Muhteşem esmerin zaman zaman Oliver'la takıldığı biliniyor ve Sloane'un Ballard'daki en iyi arkadaşıydı, en azından diğerleri gibi ikimize de sırt çevirmeden önce.

Oliver'ın kiminle dans ettiğini fark ettiğinde Mila sanki beni hırsızlık yaparken yakalamış gibi kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Vay, vay. Burada görmeyi beklediğim son kişi sen olmalısın."

"Sonunda cevaplar." Oliver muzaffer bir gülümsemeyle dansı bırakır. "Onu tanıyor musun?" diye sorar Mila'ya.

Ona tamamen aptalmış gibi bakıyor. "Bu Sloane Tresscott'un kız kardeşi. Casey."

"Yok artık?" Beni nasıl tanıyamadığını düşünürken ağzı bir karış açık kaldı. "Lanet olsun."

Neredeyse etkilenmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirim.

"Bana bir içki getirir misin?" Mila Oliver'a söylüyor, o da ipucunu alıp son bir çekici sırtıyla uzaklaşıyor. Tekrar bana doğrulttuğunda yüz ifadesi kuruyor. "Adamımı çalmaya çalışmıyorsun, değil mi Tresscott?"

Bir zamanlar Mila'dan gözüm korkardı. Dışa dönük, enerjik ve bazen de hırçındı; tüm yemekhaneyi size karşı doldurabilecek türden biriydi. Sonra bunu bana yaptı ve ona karşı duyduğum korku haklı göründü.

Şimdi burada dururken, onunla boy ölçüşemeyeceğime beni neyin ikna ettiğini neredeyse hatırlayamıyorum.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim. "Hakkımda yaydığın dedikodular yüzünden bunu hak ediyorsun. Hırsızlar arasında onur olmaz, değil mi?"

Isırıcı bir karşılık bekliyorum. Onun yerine, sönüyor.

"Lanet olsun. Uzun zaman önce özür dilemeliydim." Kendi kendine yüzünü buruşturuyor. "Hayır, yapmam gereken şey en başta böyle bir sürtük olmamaktı. Özür dilerim Casey. Her şey için."

"Bunu Sloane'a sakla. İhanet ettiğin kişi o."

Mila iç geçiriyor ve dikkatini yere veriyor. "Benimle konuşsaydı konuşurdum."

"Ne bekliyorsun ki? Onun biri olduğunu biliyorsun. Kinini mezara kadar götürür."

"O nasıl?" Yüzündeki hüznü umut neredeyse utanç verici. Kız kardeşimi özlediği izlenimine kapıldım. Belki de arkadaşlıklarını mahvetmeye değmediğini fark etmek için gerçekten alçakgönüllü, berbat bir an olmalı.

"O harika," diye cevap veriyorum, çünkü Sloane'un Mila'nın arkadaşlığı olmadan gelişmediğini iddia edecek değilim. "Dudakları sürekli yeni erkek arkadaşı RJ'e yapışık."

"Evet, onunla son futbol maçında tanıştım." Kızın umutlu ifadesi gözle görülür bir kıskançlığa dönüşüyor. "Çok seksi biri."

"Kim bu kadar ateşli?" Oliver iki bardak birayla dönerken gözlerini kısarak sorar.

"Öylesin," diyor Mila masumca, fincanlardan birini kabul ederken. "Başka kim hakkında konuşuyor olabiliriz ki?"

O bakmıyorken bana göz kırpmıyor ve ben de karşılık olarak isteksiz bir sırıtışa engel olamıyorum.

"Al." Bana diğer bardağı uzattı. "Biraz susamış görünüyordun, Tresscott."

"Teşekkürler." Küçük bir yudum alıyorum, bunu yaparken Mila'nın meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum. Oliver ellerini uzatıyor, biri bana doğru, diğeri Mila'ya. " bakalım.

İkinizi de. Partideki en ateşli iki hatunla dans ederek buradaki diğer tüm erkekleri kıskandırmam gerektiğine karar verdim."

Mila gülerek onun elini tutuyor ve kendisine doğru çekmesine izin veriyor. Sonra bana beklenti dolu bir bakış attı. "Gel bakalım."

Ona homurdanıyorum. "Sanki."

Gözlerini deviriyor. "Arkadaş olmak zorunda değiliz Casey. Bu sadece bir dans." İçimde hâlâ bir isteksizlik var, ama ateşe doğru bir bakış

Jazmine ve Gray birbirlerine fısıldıyor, Jaz neredeyse onun kucağında. Yakın zamanda onu ondan koparabileceğimi sanmıyorum. Oliver da iyi bir dansçı.

İçkimin neredeyse yarısını yudumluyorum ve sonra elimi Oliver'ın beni bekleyen avucuna koyuyorum. O da benimkine doluyor, sonra beni ve Mila'yı dansçı kalabalığına doğru çekiyor.

Bölüm 29

Lawson

"Baş dönmesi için yeşil, geçmek için mor..."

Bu benim sesim. Sanırım mı? Biri cevap veriyor ama sanki suyun altında konuşuyoruz. Hiçbir şey anlamlandıramıyorum. Hiçbir bağlam yok.

Bir iniltiyle gözlerimi açtım. Hayal kırıklığımı yuttum, sonra bir yudum burbon içtim. Pes ediyorum. Bu hatırlama işi çok zor.

Casey ile yaptığım hazırlıksız gezintiden bu yana, balo gecesini tekrar hatırlayarak ona bir yapmaya çalışıyorum, ama bu işi bırakmanın zamanı gelmiş olabilir. Gerçek şu ki, baloda o kadar çok yasadışı madde içmiştim ki, o geceye dair net bir anım olsa bile, doğruluğuna güvenmek imkansız olurdu.

Hepsi uyuşturucunun neden olduğu bir karmaşa.

Benim tarafımdan söylenmiş ya da söylenmemiş olabilecek saçma sapan cümleleri hatırlıyorum.

Gerçekten boktan bir müzik hatırlıyorum.

Sanırım soyunma odalarının dışındaki karanlık koridorda bir noktada siki mi emdirmiştim, ama bu beynimin hatalı bir hatırlaması gibi görünüyor çünkü emen kişinin Silas olduğunu da düşünüyorum? Bu da bunun saçmalık olduğu anlamına geliyor çünkü birincisi, böyle bir şeyin olmasına imkan yok ve ikincisi, söz konusu oral seks olayını hatırladığımda parmaklarımı uzun saçlarımın arasında gezdirdiğimi hatırlıyorum. Bu da Silas'ı ve küt kesimini kesinlikle eliyor.

Sahip olduğum tek kesin anı, üçüncü şahıslar tarafından doğrulanabilenler, hepsi heyecan başladıktan *sonra* gerçekleşiyor. Silas'la birlikte koridorlarda kayıp Casey'i ararken. Sloane'un herkesi teker teker yakasından tutup kız kardeşini görüp görmediğimizi sorarkenki vahşi, çılgın gözleri.

"Hey, biraz bilardo oynamak ister misin?"

Fenn kapımda belirdi, biraz utangaç görünüyordu. Beni kız arkadaşını kirletmeye çalışmakla suçladığından beri bana karşı daha nazik davranıyor. Sanırım bunu takdir ediyorum. Demek istediğim, niyetim her zaman en iyisi değil ve evet, kızla flört ettim -her kızla flört ederim- ama ona asılmadım.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu gece Ballard'da bir parti var. Sen gitmiyor musun?" "Gitmeyi planlamıyordum."

"Evet, öyleydim. Silas'ın dönmesini bekliyordum. Ailesi kız kardeşinin spor etkinliği için şehirde, bu yüzden onu yemeğe götürdüler."

Silas'ın adı duyulduğunda Fenn'in yüzünde kara bulutlar dolaşiyor. "Silas'ı sikeyim.

Pislik herif bana
tuzak kurdu."

Omuz silktim.

"Evet, umursamanı beklemezdim."

Burbondan bir yudum daha alarak bardağımın kenarından ona bakıyorum. "Yıllardır Sloane'u becermek istiyordu. Bir fırsat gördü ve değerlendirdi."

Fenn homurdanıyor. "Tabii ki bunu destekleyeceksin."

"Her halükarda umurumda değil. Sloane'la olan küçük kirli ilişkin ne olursa olsun ortaya çıkacaktı, kardeşim. Casey gibi bir kızdan sır saklayamazsın. Eninde sonunda itiraf etmek zorunda kalacaktın."

Çenesi gerilir.

"Yanılıyor
muyum?"

"Haksız değilsin," diye isteksizce kabul ediyor. "Ama Silas yaptığı şey yüzünden hâlâ bir pislik."

"Silas ve siklerden bahsetmişken," diyorum başımı eğerek. "Bana sakso çekme ihtimali nedir?"

"Sıfır," diye anında cevap verdi. Bana bakıyor. "Oda arkadaşını baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece bir teoriyi test ediyorum," diyorum belli belirsiz.

"Her neyse. Kaldır kıcını da zıplayana kadar oynayalım. Bir süreliğine kendi kafamdan çıkmam gerek."

Böylece kendimizi salonda bulduk ve oyunumuz daha en başından rekabetçi bir hal aldı. Yine de Fenn iyi bir sporcudur. Kin tutmayı bilmiyor ve bu insanların her zaman takdir etmediği değerli bir özellik.

"Sorun ne?" diye alay ederek oyunu kazanmasına sadece birkaç atış kaldığını fark etmemi engellemeye çalışıyor. "Randevun ceza mı aldı?"

"Seninle ilgili en kötü şey ne biliyor musun?" Son çizgili topu bir bank atışıyla yan cebe batırarak geri dönüyorum. Evet, kazanmasına izin vermemin imkânı yok. "Sen böyle bir şey söylediğinde 'annen' şakası yapmaya iznim yok."

"En azından onunla yatamayacağını biliyorum."

"Kazanmama izin vermeye *çalışsaydın* bu utanç verici olurdu." Oyunu bitirmek için cebin kenarında sallanmakta olan sekiz topu rahatça batırıyorum. "Şu anki sayımız nedir? İki oyun kaldı mı? Bir sonrakine bin dolar bahse girelim."

Fenn topları yeniden dizmek için toplarken, "Benim için bir sekme açmaya ne dersin?" diye sorar.

"Kafanın olduğu yeri seviyorum." Mola sırası bende. Atışı sıraya koyuyorum ve iki katı maddeyi karşılıklı ceplere gönderiyorum. "Remy bu gece nerede?"

"RJ? Karısıyla birlikte. Başka nerede olabilir?"

"Üvey kardeşin berbat," diyor Duke'un alaycı sesi.

Döndüğümüzde onu elinde birayla salona girerken buluyoruz. Artık kimse ev sahibimizden kaçak mal saklamaya bile çalışmıyor. Bay Swinney

vahşı at sürüsünü dizginlemek için daha iyi bir şansı olduğunu biliyor.

Duke kendini deri bir koltuğa atar ve bilyardo masasını görebilmek için koltuğu çevirir. "Ve okulu yönetme konusunda berbat."

Gözlerimi deviriyorum. "Lanet olsun. Yine mi bu?"

Fenn ona, "Dostum, bence bir terapist tutmanın zamanı geldi," diyor. "Yeter artık."

"Herkes haklı olduğumu biliyor. Kabul etmek istemiyorlar ama beni öznlüyorlar. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Fenn omuz silkiyor. "Öyle mi? Belki ona iyi davranırsan sana işini geri verir. Hiç istediği gibi değil."

"Boş ver onu. Eninde sonunda geri alacağım." Duke birasını dudaklarına götürür ve uzun bir yudum alır.

"Bence o herife rövanş için meydan oku." Duke'un uşağı Carter kanepede dönüp duruyor ve istenmeyen iki sentini konuşmaya katıyor.

İşaretimi verirken Carter'a küçük bir sırtıma yapıyorum, o da görmemiş gibi davranıyor. Carter onu tanıdığımndan beri dolabın derinliklerinde, sadece ara sıra yüzme antrenmanından sonra benim için dizlerinin üzerine çökmek için ortaya çıkıyor. Ağı başka bir şeyle meşgulken onu daha çok seviyorum.

"Benimle ikinci kez dövüşemeyecek kadar korkak," diyor Duke. "İlk seferin bir şans olduğunu biliyor."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyor Fenn öne eğilip çizgili bir topu köşe cebine göndermeden önce.

"Vay anasını, bu gece Ballard'a gitmeliydik," diye geveliyor biri. Birkaç son sınıf öğrencisi uzaktaki kanepeye yayılmış, bir tanesi de oturur pozisyona geçmiş, çenesi açık bir şekilde telefonuna bakıyor.

"Ne oldu?" Arkadaşı eğilip ekranı görmeye çalışıyor.

"Müdürün küçük kızının bir piliçle kirli dansını gösteren şu TikTok'a bir bakın."

"Sloane?"

"Dostum, hayır. Lanet Casey Tresscott-"

Adam daha Casey'nin adını söylemeyi bitirmeden Fenn'in elindeki ıstaka yere düşer. Bir anda Fenn odanın öbür ucuna geçti ve telefonu adamın elinden kaptı.

"Ne be adam?" "Kapa çenenini," diye tersliyor Fenn.

O videoyu izlerken, ıstakamı masaya yaslayıp omzunun üzerinden bakmak için yaklaşıyorum. Telefondan gelen tiz müzik sesi ve tutarsız bağırışlar odayı dolduruyor.

Grenli videoda tam olarak ne olduğunu anlamak zor. Casey'nin yüzünü ve bir adamın onun üzerinde olduğunu görüyorum. Başka bir kız da işin içinde. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum.

"Sanırım bu Mila?" "Ve Oliver," diye homurdanıyor Fenn.

Bir saniye sonra telefonu duvara fırlatır. "Hey, pislik!" diye itiraz eder kıdemli.

"Gel beni gör," diye adamı çabucak yatıştırıyorum, çünkü Fenn'in şu anda bir yüzleşmeyle uğraşacak durumda olmadığını söyleyebilirim. "Seninle ilgileneceğim."

Fenn elini uzatarak Duke'a doğru ilerler. "Anahtarlar. Arabanı ödünç almam lazım."

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Öldürülmüyorum," diye teklif ediyorum sırtarak.

Duke gözlerini devirerek ayağa kalkar ve cebini karıştırır. Bir dizi anahtar çıkarır ama onları Fenn'e vermek yerine sırtır. "Ben kullanacağım."

Hafifçe homurdanıyorum. "Bu eğlenceli olacak."

Bölüm 30

Fenn

Biz adım attığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ve gelişimizden beş saniye sonra dikkatleri üzerimize çekiyoruz. Kızlar yanımıza gelip gülümsüyor ve uzun uzun sarılıyorlar. Futbol takımından çocuklar benim ve Duke'un omuzlarına vurup yumruk tokuşturuyor. Eski arkadaşlar ve tanıdıklar merhaba diye bağırıyor.

Hepsini görmezden geliyorum ve kalabalığı Casey için tarıyorum. Video onu gölgelerde göstermişti, bu yüzden dansın çoğunun devam ettiği karanlığı araştırıyorum. Birbirine sürtünen karanlık figürler zar zor görülebiliyor.

Duke kolumu dürttü. "İşte orada."

Bakışlarımı takip ediyorum ve omuzlarım kaskatı kesiliyor. Mila şu anda ortalıkta görünmese de hâlâ Oliver'la dans ediyor. Casey'nin sırtı Oliver'ın devasa göğsüyle aynı hizada, kolları havada ve birinin taşınabilir hoparlörlerinden yükselen pop şarkısının ritmine göre hareket ediyor. Şenlik ateşi yeterince sıcak olduğu için kimse montunu bile giymiyor ve buradaki kızların çoğu daracık atletler giymiş. Casey'nin uzun kollu bir kazak ve kot pantolon giymiş olması beni rahatlatıyor. Ama vücudunu Oliver'ın her yerine sürttüğüne bakılırsa çıplak da olabilirdi.

Benim için en önemli kişinin başka bir erkekle dans edişini izlerken parmaklarım sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. Sanki varlığımı hissetmiş gibi Casey'nin başı kalkıyor ve o mavi gözler aniden benimkilerle çarpışıyor. Sonra öfke ve kızgınlık ateşiyle tutuşuyorlar.

Bana kaşlarını çatarak, sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor. Ellerini Oliver'ın geniş omuzlarına dayayıp kalçalarını sallıyor ve oraya doğru yürüyüp onu Oliver'dan uzaklaştırmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"İyi misin?" Lawson çekiştiriyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. Başını eğiyor.

"Kes."

Şimdi kaşlarını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

Casey'ye göz kulak olması için Lawson'ı benim yerime göndermem beni çileden çıkarıyor ama gözleri benimkilerle kilitlendiğinde nasıl parladığını görünce, büyük bir mücadele vermeden beni yanına yaklaştırmayacağını anlıyorum. Bu yüzden kendimi mesafemi korumaya zorluyorum.

"Vekilim olarak sana ihtiyacım var. Oraya git ve çok kötü durumda olmadığından emin ol."

"Beni bebek bakıcısına mı çeviriyorsun?" İç çekiyor. "Kardeşim. Sekiz topum hazır."

"Lütfen. Sadece kısa bir süre için. Git onu kontrol et."

Eğer bana Lawson Kent'i takıntılı olduğum kıza pis ellerini sürmesi için söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Ama işte , orada durmuş partide gezinmesini izliyorum. Hem kızların hem de erkeklerin imrenen bakışlarını üzerine çekiyor. Karışık saçları, solmuş kot pantolonu ve gri tişörtüyle milyar dolarlık bir imparatorluğun varisi olduğunu asla düşünemezsiniz. Çoğu zaman bataktaneden eve yeni dönmüş bir adam gibi görünür.

Dünyada Casey'nin Lawson'ı gördüğünde yüzünün aydınlanmasından daha kötü bir his yoktur.

Orospu çocuğu.

Belki de bu bir hataydı.

Ama sonra neşesi kayboluyor, yerini daralmış bir şüphe alıyor. Ellerini havaya kaldırıyor ve biliyorum ki ona, birini iyi bir şey yapmadığına ikna etmeye çalışırken kullandığı o umursamaz "ben kimim" saçmalığını yediriyor.

Casey Oliver'la konuşmak için döndüğünde, Oliver sırtarak kulağına bir şeyler söyleyip uzaklaşırken bir başka kıskançlık duygusu kanımı kaynatıyor. O ve Lawson bir kütüğün yanına gidip oturuyorlar ve ben acı içinde izlerken birbirleriyle fısıldaşmaya başlıyorlar.

"Cidden Kent'i oraya mı gönderdin?" Duke bana kıkırdıyor. "Deli misin sen?"

Onu görmezden geliyorum ve kaskatı kesilmiş bacaklarımla fiçılara doğru yürüyorum. Oradaki birinci sınıflardan biri bana sulandırılmış bir bira dolduruyor. Parmaklarımı bardağın etrafına doluyorum ve kalabalığı incelerken gözümü ateşten ayırmadan uzaklaşıyorum.

Ballard'ın futbol takımının kaptanını kucağında bir kızla ve eli gömleğinin üzerindeyken görüyorum. Yakınlarda, Silas'ın eski sevgilisini arkadaşlarıyla görünce biraz irkildim, herkesin gülmesine neden olan bir hikaye anlatırken yüzü hareketliydi. Amy'nin ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum. Casey gibi komşu kızı havası var ama Casey'nin uyandırdığı ateşli arzuyu uyandırmıyor. Yine de, gözlerimiz buluştuğunda, fincanımı ona doğru uzatıyorum ve Amy arkasını dönmeden önce sıkı bir gülümseme veriyor.

Mila kısa siyah bir etek ve altındaki siyah sütyeni ortaya çıkaran transparan bir üstle yanıma gelmeden önce ancak bir dakika yalnız kalabildim. Koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmış, gözleri parlayarak bana gülümsüyor.

"Burada çok yalnız görünüyorsun, Bishop."

"Hayır. Gayet iyiyim."

Bakışlarım Casey ve Lawson'da kalıyor. Söylediği bir şeye güldüğünde neredeyse plastik bardağı eziyordum.

"Lawson genellikle daha deneyimli olanları sever, değil mi?" Mila kaşlarını çatıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Sanırım seçenekleri tükeniyor. Beş mil yarıçaplı alandaki herkesi ezip geçti."

"Sen de mi dahilsin?" Elimde değil ama alay ediyorum.

"Tabii ki. Lawson Kent ile takılmak neredeyse bir geçiş töreni." Mila kendini rahat hissetmek için kolunu benim koluma doluyor ve başını omzuma yaslıyor. "Aynı şey Fenn Bishop'la takılmak için de geçerli."

Gözlerimi deviriyorum ama elini bırakmıyorum. Sırtımı yaslayabileceğim birinin olması muhtemelen iyi bir şey, çünkü o kadar gerginim ki yere yığılmaktan korkuyorum.

Kabul ediyorum, Mila muhtemelen sırtını dayayacağın kişi değil. Eskiden arkadaşımdı - ve evet, Ballard'dan atılmadan önce birinci sınıfta bir kez takılmıştık - ama o da Tresscott'ları arkadan bıçaklamaya karar vermeden önceydi. Sloane'un söylediğine göre, Casey'i bir kurbandan ilgi arayan bir psikopata dönüştüren dedikodunun kaynağı Mila'ymış.

Hatırlatma bir öfke sarsıntısını tetikliyor, bu da beni ondan uzaklaştırıyor. "Bunu neden yaptın?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne yapmak?" "Casey'ye karşı gel."

Yüz ifadesi değişiyor. Bardağımı elimden çekip bir yudum alıyor ve bakışları kısa bir süre Casey'ye kayıyor. Sonra düz bir sesle konuştu. "Çünkü ben bir sürtüğüm."

"Gerçekten, bahanen bu mu?" Sert bir kahkaha attı. "Senin kız Connie dolabında deli gömleği unutmuş."

"Ne söylememi istiyorsun, Fenn?" Sesi yorgun geliyor. Utanmış. "Boktan bir şey yaptım, tamam mı? Şaka olması gerekiyordu. Hepimiz oturuyorduk ve hiçbir şey hatırlayamaması *ne kadar da uygun* dedim. Muhtemelen ilgi çekmek için kendini uyuşturdu ve arabayı kazara göle sürdü."

"Bana şaka gibi ," diyorum soğuk bir şekilde.

"İyi bir şey olduğunu söylemedim." Biramı bana geri verdi. "Arkadaşlarımdan bu hikâyenin peşinden gideceğini düşünmemiştim. Bunu bir şeye dönüştüreceklerini. Eğer bir önemi varsa, bu gece Casey'den özür diledim."

"Öyle değil."

"Tanrım, hepiniz pisliklersiniz ve kin güdüyorsunuz. Gabe'i özlüyorum. Hiçbir şeyi kişisel almazdı."

Ben de Gabe'i özledim.

Eğer şu anda burada olsaydı, belki de Casey on beş adım ötede ölmüş olmayı dilerken ben Mila Whitlock ile gölgelerin arasında durmazdım. Belki de ihtiyacım olan cevaplara sahip olurum. Ama o burada değil ve kazadan onun sorumlu olup olmadığından emin olmadan en iyi arkadaşımı satamam. Özellikle de ona borçluyken.

Hala bir geri dönüş mesajı almadık ve bu beni sinirlendirmeye başladı çünkü RJ'i her gün bu konuda rahatsız etmek istemiyorum. Şimdiye kadar Gabe'in henüz iletişime geçip geçmediği konusunda onu dürttüğümde umutsuz olmaktan çok sıradan görünmeyi başardım. Ama yakında ondan haber alamazsak, Gabe ile konuşmak için ciddi bir şey yapmak zorunda kalabilirim.

Askeri okula girmenin ne kadar zor olduğunu merak ediyorum. Bunu başarabilirmişim gibi hissediyorum. Ya da onu kaçırmak için bir paralı asker ekibi kiralayabilirim. Bu iğrenç olurdu.

"Her neyse. Bu çok sıkıcı. Sıkıldım." Mila bununla birlikte Oliver'a doğru kaçar.

Biramın kalanını içip bardağı yere attıktan sonra arkamdan alaycı bir homurtu duyuyorum. Döndüğümde takıldığım başka bir hatunla karşılaştım.

Rae Minato bana "Beş adım ötede bir çöp torbası var," diyor. Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak yanımdan geçip atılmış fincanımı alıyor.

"Görmedim," diyorum hafifçe.

Fincanı atıyor ve uzun bacakları ve geri dönüyor. Onu yıllardır görmemiştim ve bu manzara umurumda değil.

"Beni kontrol bitirdin mi?" diye soruyor.

"Olmamı ister misin?"

Rae gözlerini devirerek yanımda duruyor. Yıpranmış kot pantolonu neredeyse sonsuz bacaklarına yapışmış, kırılmış mavi Ballard sweatshirt'ü soluk bir omzundan sarkıyor.

"Neden şu anda yalnızsın, Fenn?"

Alaycı bir şekilde kolunu dürtüyorum. "Yalnız değilim, Rae. Sen de buradasın."

Bunu görmezden gelerek, inanılmaz derecede koyu renk gözleri ateşe doğru kayıyor, sonra daralıyor. "Lawson'ın yanındaki kız kim? Bize bakıp duruyor."

"Öyle mi?" Kalbim küt atıyor. Casey izliyor mu?

"Bakmaktan çok dik dik bakıyor."

Göz kamaştırıcı, ha. Bu iyiye işaret. Bana olan hislerinin tamamen sönmediği anlamına geliyor. Artık umursamadığın biri için kıskançlık hissetmezsın.

"Bu Sloane'un kız kardeşi," diyorum Rae'ye.

Bir esinti saçlarını alnına doğru ittiğinde, parmaklarını ona doğru itiyorum ve saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Rae gülmeye başlar. "Evet... İlgilenmiyorum."

"Neden olmasın? İkinci sınıftayken o gece eğlenmemiş miydik? Molly bilmem ne'nin Nantucket'taki evindeydi. Hatırlıyor musun?"

"Martha's Vineyard, ve hatırlıyorum." Ses tonunda bir ısırık var. "Tekrar bir performans istesem bile -ki istemiyorum- beni başka bir hatunu kıskandırmak için kullanmanı kabul edemem. Sikik çocuk maskaralıkların gerçekten eskidi, Fenn."

Bununla birlikte, sıyrılıp gidiyor.

Lanet olsun. İkinci sınıftan hatırladığım kız çok daha tatlıydı. Kabul ediyorum, her sert sözü hak ediyordum. Rae'yle takılmayı planladığımdan falan değil ama Casey'nin bize doğru gönderdiği öldürücü bakışlar hoşuma *gidiyordu*.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek ateşe doğru ilerliyorum. Mila ve Oliver şimdi Casey, Lawson, Gray Robson ve tanımadığım siyah saçlı bir kızla birlikte oturuyorlar. Yaklaştığımda Casey'nin omuzları dikleşti. Sonra küçük bir sırtısla beni şaşırtıyor.

"Ne? O kızla mı takılıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Yeteneğini kaybediyor olmalısın."

Lawson kıkırdar. Hain. Kaşlarımı çatığımı fark edince, "*Ne var, komik olduğunu düşünmüştüm*" der gibi omuz silkiyor.

Mila Casey'ye bakar. "Kahretsin, Tresscott. Bana giderek daha fazla Sloane'u hatırlatıyorsun."

Evet, öyle ve ben bundan hoşlanmıyorum. Çünkü o böyle biri değil. Sloane inkar edilemeyecek kadar seksi ama tamamen sert. Bazı erkekler dişi şeytan karakterini sever, üvey kardeşimi tahrik ettiğini Tanrı biliyor. Ama ben, kavgacı bir ilişki istemiyorum.

İlişki.

Bu kelimenin bilincime bu kadar gelişigüzel girmesi, bu kız için ne kadar ileri gittiğimi gösteriyor. Daha önce ilişkileri hiç önemsememiştim. Hiç istemedim. Sonra Casey ile tanıştım ve ilk kez kendimi birinin erkek arkadaşı olarak görebildim.

Erkek arkadaşı.

Ben de gidip onu mahvetmek zorunda kaldım. Çünkü benim işim bu. Her şeyi mahvederim. Ne zaman önüme iki net sonucu olan bir karar çıksa -doğru ya da yanlış- yanlış yolu seçerim. Doğru olduğunu düşündüğümde bile, yine de yüzüme patlıyor.

Bağırışlar ve çığlıklar aniden müziğin altındaki ağaçları deliyor. Hepimiz dönüp bunun göle koşmak için soyunan insanların gürültüsü olduğunu fark ediyoruz. Sütyen ve iç çamaşırları görüyorum. Boxerlar ve dar külotlar. Bazıları çıplak giriyor, siyah suya atlarken elleriyle aletlerini kavırıyorlar.

Oliver ayağa fırlayarak, "İşte ben de bundan " der. Mila'yı da yanına çeker ve oldukça iyi bir İngiliz aksanı takınır. "Yüzmek ister misin, aşkım?"

"Neden, evet, biliyorum." Gömleğini başından çekirtmeye başlamıştı bile, üzerinde dantelli siyah bir sütyen vardı. "Geliyor musun, Casey?"

"Hayır," diye cevap veriyorum Casey adına, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. Tabii ki o da bana bir tane verdi.

Gözleri parlıyor, ayağa kalkıyor ve kot pantolonunu çıkarmaya başlıyor.

"Hayır," diye tekrarlıyorum. Alçak sesle ve çakıllı. "Kotunun fermuarını çek, Case." Lawson ateşin yanındaki yerinden bıyık altından gülüyor.

Beni görmezden geliyor, kot pantolonunu bacaklarından aşağı itiyor ve tekmeliyor. Çıplak bacaklarını görünce boğazımın arkasından bir hırıltı yükseliyor. Tamam, . Bunu bilerek yapıyor ve ben buna katlanamıyorum.

Tam kazağını yüzüme fırlatırken ona doğru bir adım atıyorum. Oliver'ın Casey'yi tek omzunun üzerinden kaldırdığını görmek için kazağı kenara . Oliver kumlu kıyıya doğru fırlayıp çığlık çığlığa gülen Casey'i suya taşımadan önce beyaz sütyeni ve külotu bulanıklaşıyor.

Bölüm 31

Casey

Oliver'in omuzlarından yuvarlandığımda başım dönüyor ama gülüyorum. Burnuma su kaçıyor ve ayak parmaklarım gölün yumuşak, çamurlu tabanını ararken öksürüyorum. Bütün gece boyunca ilk kez, soğuk su beni çevrelediğinde kısa bir panik titreşimi yaşıyorum. Ama sonra yüzeye çıkıyorum ve etrafımdaki kahkahaları ve sesleri duyuyorum ve güvende olduğumu hatırlıyorum.

Oliver onu başının üzerine kaldırıp bir patates çuvalı gibi saf karanlığa fırlattığında Mila çığlık atıyor ve sığıyor. Bir an Jaz'ı terk ettiğim aklıma geldi ama Fenn'in elinden kurtulup Oliver'ın kollarına atlamadan önce Gray Robson'la oldukça samimi görünüyordu.

Birisi elinde bir şişeyle yanıma yaklaşıyor ve etrafımda göğüs hizasında duran iki düzine kadar siyah silüet "İç!" diye bağırırken meçhul bir kişi bana bir bardak tekila ikram ediyor. Kabul etmek için başımı arkaya eğiyorum. Acı ürkütücü ama tuhaf bir şekilde ferahlatıcı. Tadına baktığımdan emin değilim ama midemin çukurunu ısıttığını hissediyorum.

"Casey!"

Fenn'in sesini duyunca keyfim kaçıyor. Onu görmezden geliyorum, beni etkilenmiş bir sırıtişla karşılayan Mila'ya doğru yüzüyorum. "Ooh. Birinin başı dertte."

İkimiz de Fenn'in kot pantolon ve ince bir tişörtle suya girmeden önce ayakkabılarını ve kapüşonunu çıkardığı sahili izliyoruz. "Casey, lanet olsun. Cevap ver bana."

"O burada." Mila beni ispiyonluyor ve arkamdan itiyor. Bana uzandığında itiraz ederek küfrediyorum. "Hayır. buradan, Fenn."

"Bunu yapamam." Hiçbir uyarı ya da izin vermeden elimi tutuyor ve beni arkasından karaya doğru sürüklüyor. Sadece boştaki eliyle ayakkabılarını ve tişörtünü almak için duruyor.

"Hey, o seninle gitmek istemiyor." Sırılsıklam bir Oliver beliriyor ve elini Fenn'in göğsüne koyarak yolunu kesiyor. Ama ben bile Oliver'ın ayakları üzerinde fazla dengesiz ve yamuk durduğunu söyleyebilirim.

"Peki, tamam. O zaman ben onu burada bırakayım, sen de Sloane ve babasına geceyi neden reşit olmayan birine alkol pompalayarak geçirdiğini açıkla."

Fenn, Oliver'ı yoldan iter.

"Bırak beni." Elimini çekip kurtarmaya çalışıyorum ama tutuşu sağlam. "Bunu yapmaya hakkın yok."

"Olmayabilir. Ama sabah bana teşekkür edeceksin."

Sonra beni omzunun üzerinden fırlatıyor ve dünyam tepetaklak olup yanlara doğru dönüyor. Tekilanın özofagusuma geri dönüşü daha az hoş.

"beni, Fenn! Ciddiyim." "Ciddi olduğunu biliyorum."

"Şimdi! İndir beni. Jazmine! Yardım edin!"

Arkadaşım bize doğru hızla geliyor, ama beni kurtarmak yerine siyah bir bulanıklık görüyorum ve Fenn'in avucundaki bir şeye tokat atarken bir şapırtı duyuyorum.

"Hey! Sarışın mağara adamı! Eğer arkadaşımı kaçırırsan, en azından telefonunu almasına izin ver."

"Onu kaçırmıyorum," diye mırıldandı. "Onu evine götürüyorum."

"Beni yere bırak," diye tekrar emrediyorum, bir yumruğumu kürek kemiklerinin arasına vurarak.

Ama bizi toprak yol boyunca park etmiş parlak bir BMW'ye geri götürene kadar razı olmadı.

Yolcu kapısını açtı ve sabırsızca bana başını salladı.

"Oraya girmeyeceğim."

"Gidelim Casey. Bu gece yeterince içtin."

"Bir anda ortaya çıkıp bana ne yapacağımı söylemeye hakkın olduğu fikrini nereden çıkardın?"

"Ne zaman ortadan kaybolsan, kız kardeşin arayıp bu saçmalık için beni suçluyor."

"Tıpkı onun gibi olmaya başladın." Fenn homurdanıyor.

"Atla."

Bu Duke'ün arabasına benziyor. Bu daha da kafa karıştırıcı, ama hafif bir esinti tenime battığında ve soğuk bir ürperti bana iç çamaşırlarımla sıırsıklam olduğumu hatırlattığında bunu düşünme lüksüm yok.

"En azından geri dönüp kıyafetlerimi alabilir misin?"

Homurdanıyorum. "Hayır."

Onun yerine kapüşonuyla yanıma geliyor ve kabaca başımdan aşağıya çekiyor. Çok büyük, etekleri dizlerimi geçiyor ama yumuşak ve sıcak; kollarımı kollarından geçirip kalın kumaşın içine sokulmaktan kendimi alamıyorum.

"Artık gidebilir miyiz?" Fenn kapıyı açarak eliyle işaret eder.

Göle geri koşabilirim ama beni kovalamasını sağlayacak enerjim yok. Ayrıca, tekilanın er ya da geç kendini göstereceğine dair bir his var içimde, bu yüzden içimden fışkırdığında seyirci olmaması en iyisi.

Mutlu olmasam bile içeri giriyorum.

"Emniyet kemeri," diye emrediyor, sonra kapıyı kapatıyor. "Telefonumu ver."

"911'i arayıp kaçırıldığını söylemeyeceğine söz verersen."

"Bunu hak ediyorsun." Ona ters ters bakıyorum. "Sadece Jaz'a endişelenmemesini söylemek istiyorum."

İsteksiz de olsa telefonu uzatıyor. Soğuk, titrek parmaklarımla Jaz'a bir mesaj yazıyorum, o da hemen cevap veriyor.

Jazmine: İyi misin?

Ben: İyi. Sadece kızgıyım. Çok sinirli.

Jazmine: Seni götürürken ne kadar seksi görüldüğünü söylersem bana kızar mısın?

Ben: Evet.

Jazmine: Tamam, göstermeyeceğim o zaman. Eve döndüğünde mesaj at ki döndüğünü bileyim.

Ben: Sen de!

Ballard'dan ayrılırken Fenn bana bakmıyor. Direksiyon simidini sıkıca kavırıyor ve dümdüz ileriye bakıyor, ben gösterge düğmelerini karıştırmaya başlayana kadar beni görmezden geliyor.

"Kes ," diyor. "Ne yapıyorsun?" "Popo ısıtıcılarımı arıyorum."

"Affedersiniz?"

"Duke'ün arabasında ısıtmalı koltuklar var ve ben donuyorum. Bu Duke'un arabası, değil mi?

Ve biraz müzik açsan ölür müsün?"

Fenn tek kelime etmeden kaloriferi açar ve radyoyu da açar.

"Eminim şu anda kendini çok iyi hissediyorsundur, değil mi?" Sonunda üzerinde koltuk resmi olan küçük düğmeyi buluyorum ve sonuna kadar sağa çeviriyorum. Koltuğum neredeyse anında ısınıyor. "Beni iyi bir zamandan çalmak için içeri dalıyor."

"Ormanda çıplak dolaşmaya böyle mi diyorsun?" "Sanki sen hiç çıplak yüzmemişsin gibi."

"Ben taklit etmeniz gereken bir örnek değilim," diye homurdanıyor. "Bu konuda hemfikiriz."

"Artık tüm sosyal medyada fotoğraflarının olduğunun farkında mısınız? Ballard ve Sandover'daki her sapık iç çamaşırınla sana aval aval bakıyor olacak."

"Bu da mayo ile hemen hemen aynı şey. Ne olmuş yani?"

Bu fikir beni heyecanlandırdı mı? Hayır, pek değil. Ve içkinin etkisi geçtiğinde, bu gece için birkaç pişmanlık duyabilirim. Her iki durumda da, artık biraz geç.

Ve yapacağım son şey Fenn'e bu zevki tattırmak olacak. "Kanıtlamaya çalıştığın her neyse," dedi huysuzca, "inan bana, bu bozuk olanı düzeltecek. Bu sizi sadece çözümden daha da uzaklaştıracaktır."

Gözlerimi deviriyorum. "Her ne demekse."

Fenn cevap vermiyor ve Sandover'a dönerken birbirimize söyleyecek başka bir şey bulamıyoruz. Hava karanlık ve uzun, Fenn kapımı açana kadar uyuduğumu fark etmiyorum ve uyandığımda son sınıflar yurdunun otoparkında olduğumuzu fark ediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden buradayız?" Öfkeyle talep ediyorum. "Beni eve götür."

Emniyet kemerimi açmak için üzerime uzandı. "Evet, hiç sanmıyorum. Seni kapının önüne bırakmayacağım, iç çamaşırlarınla sıırılsıklam ve futbol takımını kazağımla. Bu gece ölmeye çalışmıyorum."

"Ben oraya gitmiyorum," diyorum ön koltukta kollarımı kavuşturarak. "O zaman sabaha kadar burada otururuz, herkes kahvaltıya gider ve "Müdürün kızının Duke'ün neden yarı çıplak olduğunu merak ediyor."

Tanrım, tam bir pislik.

Yüzünde ukala bir gülümseme beliriyor. "Yoksa seni yine omzumun üzerinden atarım."

"Yemin ederim, taşaklarını yumruklarım."

"Gel hadi. Üst kat sıcak ve sana kuru giysiler verebilirim. Zorluk çıkarma."

Arabadan iniyorum ama bunun tek nedeni bütün gece soğuk ve ıslak kalmaktan hoşlanmamam. "Bana ne yapacağımı söyleme."

İtirazlarıma rağmen Fenn beni ayağımdan kaldırıp kollarına alıyor.

"Yapmasan olmaz mı?" Homurdanıyorum.

"Ayakkabın yok," diyor küçümseyerek. "Ayağını cam kırıklarıyla kesmene izin vermeyeceğim, bunun için de beni suçlayabilirsin."

Cidden. Tam bir pislik.

Neyse ki beni yukarı çıkardığında koridorlar sessizdi. Herkes ya uyuyor ya da parti yapıyordu. Küçük mucizeler, sanırım. İhtiyacım son şey insanların benim ve Fenn'in tekrar birlikte olduğumuzu konuşması. Çünkü bu çoktan bitti.

Keşke mesajı alabilseydi.

Odasında ışığı yakıp kapıyı kilitlerken ben etrafıma dikkatle bakıyorum ve buraya ilk kez geldiğimi fark ediyorum.

Odanın RJ'in tarafı boş. Hâlâ benim , bu hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu bir . Tüm ziyaretçilerim saat 10'da çıkmak zorundayken RJ gece yarısından sonra benim evimde takılabiliyor mu? Babamın çok sevdiği çifte standartlardan biri daha.

Öte yandan, RJ şu anda burada olsaydı, Sloane'a Jaz'ın yurdunda çalışmadığımı söyleyecek ilk kişi o olurdu ve babamla kız kardeşimden bir azar daha işitmek istemezdim.

Fenn bana bir tişört ve bir eşofman altı veriyor, sonra ben üstümü değiştirirken arkasını dönüyor. Kıyafetler tam olarak benim bedenimde değil ama kuru ve sıcak tutuyor.

"Çok tatlı görünüyorsun," diyor, eskiden beni en iyi şekilde geren ve heyecanlandıran ama şimdi sadece öfkeyle dolduran o hayran ifadeyle bana bakarak.

"Hayır. Bunu yapamazsın. Beni fiilen kaçırdın. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Kendi iyiliğin için."

"Peki şimdi ne olacak? Senin tutsağın mıyım?" Islak tişörtünü çıkardığını fark etmemiş gibi yaparak soruyorum. Karın kasları odanın yumuşak aydınlığında dalgalanıyor.

Bakışlarımı onun çıplak göğsünden ayırıp mini buzdolabının önünde diz çöküyorum ve bir şişe su çalmak için ekstra uzun bir süre harcıyorum. Ayağa kalktığımda

ve şişenin kapağını açtığında, Fenn kendi kuru kıyafetlerini giymiştir. "Neden bana son zamanlarda sana neler olduğunu ?" Oturur.

kanepenin kolunda, kendini beğenmiş ve gururlu bir şekilde oturuyordu.

"Hiçbir şey olmuyor." Ve bu soruya cevap vermekten gerçekten bıktım. "Hayatımı yaşamaya çalışmam ve kimsenin bana izin vermek istememesi dışında. Sanki hepiniz benim kendi kişiliğimi kazanmamdan korkuyorsunuz."

"Bu doğru değil." Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Sen değiştin. Birdenbire kavgalara karışmaya, başını belaya sokmaya başladın. Daha bir yıl önce koridorlarda sana gülen insanlarla ormanda çıplak ve sarhoş dolaşıyorsun. Normalde insanların ne düşündüğünü umursamayı nihayet bıraktığın için sevinirdim ama her şeyden sonra bu bir yardım çılgılığı gibi geliyor."

Artık ben de sinirliyim, sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. "Sarhoş değilim. İki sulandırılmış bira ve bir tekila shot'a eşdeğer bir şey içtim. Kendimi iyi hissediyorum. Yardım da istemiyorum. En azından senden."

Tepkisi hafif ama ani oluyor, gözlerini kaçırmadan önce gözlerine bir acı seli doluyor. Bir an için kendimi berbat hissettim. Ondan neden nefret ettiğimi unutuyorum. Ama sempati de aynı hızla geçiyor.

"Ben de oradaydım, tamam mı?" Sesi yalvarıyor, gözleri yalvarıyor. İnanması çok kolay olan o içten mavi gözler. "Kahretsin, muhtemelen hâlâ öyleyim. Ya da sen olmasaydın olurdu. Kızarız, üzülürüz ve kendimizden başka nereye yönelteceğimizi bilemeyiz. Başka biri olmaya çalışırız. Bu acıyı taşımayan biri."

Başımı sallıyorum, üzerime bir yorgunluk dalgası çöküyor. Artık sarhoş hissetmiyorum. Sadece yorgun ve ayık hissediyorum.

"Kime kızgın olduğumu çok iyi biliyorum, Fenn. Tam duruyor."

"Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum. Ve bu gece sadece davana zarar verdi. Bunun farkında mısın? Kıskanç mağara adamı numaran hiç hoş değildi" dedim. "Göle koşarak ve beni arabadan sürükleyerek beni utandırdın."

Parti. Beni iç çamaşırlarına kadar soyunup yüzmeye gidemeyecek kadar masum bir prenses olarak gördüğünüzü biliyorum ama eğlenmeye ve -"

"Tanrım! Göle bu yüzden koşmadım!" diye kızgınlıkla araya giriyor. "Hayır mı? Yani kıskanmadın mı?" Meydan okuyorum.

"Hayır." Bocalıyor. "Yani, evet. Öyleydim. Ugh." Tedirgin bir ses çıkardı. "Soyunmaya başladığında kıskandım, evet, ama peşinden gitmemin nedeni bu değildi. Seni suya attığında, ben..."

Fenn sözünü kesiyor, ifadesi çöküyor.

"Sen ne?" Boğazım . Nabzım zayıf bir şekilde atıyor.

Ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Omuzlarım duvara dayanana kadar geri çekiliyorum ve kapana kısıliyorum. Aramızda bir karış boşluk kalınca durdu.

"Panikledim," diye itiraf ediyor, sesi hafifçe çatlıyor. "Sanki... sanki aniden baloya, seni gölde bulduğum o ana geri döndüm ve kalbim durdu. Bu gece suya girdiğimi bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım Oliver'ın seni suya attığı, senin de suya battığın ve benim... Korktuğum."

Nefesi kısık bir hırıltıyla titriyor.

Öte yandan ben, yeterince derin bir nefes alamıyor gibiyim. Ciğerlerim yanıyor ve gözlerim acımaya başlıyor.

"Seni utandırdığım için özür dilerim," diyor Fenn, utançla başını öne eğerek. "Mantıksızdı ama beynim bana tehlikede olduğunu, boğulabileceğini söylüyordu ve ilk içgüdüm seni kurtarmaktı."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Sözlerim bir fısıltı gibi çıktı.

Aradaki mesafeyi kapatıyor, birkaç nemli saç telini kulağımın arkasına itiyor. O fark edene kadar gömleğini iki yumruğumla fark .

"Her seferinde seni kurtarmak için burada olacağım," diyor usulca. "Tıpkı o gece orada olduğum gibi."

Bunu söylediği için ondan nefret ediyorum. Benimle ilgili yanlış olan her şeyin merkezinde onun olduğunu düşündüğü için. Haklı da, çünkü bu doğru; onun adını düşüncelerimden kovmadan bir gün bile geçiremiyorum. Onu hem istiyorum hem de ona katlanamıyorum ve kalbim bunu nasıl bağdaştıracığını bilmiyor.

Kırpiklerimi kaplayan nemi geri kırıyorum. "Neden sen olmak zorundaydın ki?" Cevabı bir öpücük oluyor.

Fenn'in sıcak elleri yüzümü kavrarken dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Nazikçe ama ısrarla. Her öpüşmemiz, bir mektup arkadaşından gelen mektup gibi. Mekânı kapattığınızda kafede yaptığınız o uzun konuşmalardan biri. Bütün gece telefonda kalmak. Kayıp zamanı yakalamak. Aramıza ne kadar zaman ve boşluk girmiş olursa olsun, tam olarak kaldığımız yerden devam etmek.

Daha sonra bunun için kendimden nefret edeceğimi bilsem bile kollarımı boynuna doluyorum. Tüm öfkemden, ihanetinden, bana dokunduğunda gereksiz hale gelmesinden nefret ediyorum. Ne kadar kolay kazanılıyorum. Bir hile ya da büyü olduğu için değil, bana evimdeymişim gibi hissettirdiği için.

Beni öpmesine izin veriyorum çünkü ne kadar bu arzuyu kalbimden söküp atmak istesem de, onu öpmesini istemekten asla vazgeçmedim. Ben de onu öpüyorum çünkü onu öpmek mutluluğa en yakın bildiğim şey.

Kalçalarını kavradığında ikimiz de konuşmuyoruz. Sanki ikimiz de çok yüksek sesle nefes almaktan ve bu kısa yanılsamanın buharlaşıp ikimizin de hâlâ biz olduğumuzu ve hiçbir şeyin değişmediğini fark etmekten korkuyoruz. Bunu son yaptığımdan beri biraz daha uzamış olan saçlarını parmaklarımla tarıyorum. Hâlâ hatırladığım kadar yumuşak.

Elleri gömleğimin altındaki çıplak teni buluyor. Gömleğinin. Battaniye gibi hissettiriyor ve muhtemelen onu eve götüreceğim, yarın bir sandalyenin üzerine atacağım ve kendime yıkayıp iade edeceğimi söyleyeceğim. Ama ben gözlerimi kapatıp dilimde bıraktığı tadı ya da parmak uçlarının omurgamda gezinirken ne kadar pürüzsüz olduğunu hatırlarken haftalarca orada öylece duracak.

Elini gömleğin altından kaydırıp göğsümü kavradığında sertçe yutkunuyorum ve dudağımı ısırıyorum. Dizim yana düşüyor. O bacaklarımın arasına girerken duvar beni tutuyor. Avucuna doğru eğiliyorum ve dilimi onunkine değdirerek, istediğimi itiraf etmekten korktuğum her şeyi bana hissettirmesi için yalvarıyorum.

Çünkü o kaçmam gereken her şey.

"Çok güzelsin." Sonunda konuştu. Saygılı bir fısıltı.

Fenn gömleğimi göğsümden yukarı itiyor. Bir meme ucuna doğru yol almadan önce göğüslerimin arasındaki hafif vadiyi öpüyor. Ben uzuvlarımda zayıflayan titremeye direnirken o usulca yalıyor.

Kalçalarımın arasına uzandığında ve ağzı tekrar benimkiyle buluştuğunda, sadece bana dokunmaktan korktuğu zamanları düşünebiliyorum. Çok hızlı hareket etmekten korktuğu zamanları. Ama artık ormanda piknik battaniyesi üzerinde öpüşen o insanlar değiliz. O güzel bir yabancı ve ben de onun geride bıraktığı kızım. O kadar kısa süren bir rüya ki, neredeyse hiç yaşanmadı.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum," diyor, dudaklarıma doğru sertçe nefes alarak. "Bana izin verecek misin?"

Hayır
demeliyim.

"Evet."

Fenn gözle görülür bir yutkunmayla elini geçici olarak eşofmanımın içine sokuyor. Beni uyaran her küçük fısıltıyı kovan noktaya baskı uygulayarak, bu fantezinin etkisi geçtiğinde ikimizin de kendimiz olmaya geri döneceğimizi ve temelde kırılan hiçbir şeyin onarılmayacağını söylüyor.

Kendimi dik tutmak için omuzlarını kavriyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Her kısa, sığ nefes beni onun kokusuyla doldururken, o da bana saf duyulara doğru masaj yapıyor. Teninden başka hiçbir şey düşünmüyorum. Kalp atışları göğsümde. Parmakları klitorisimle alay ediyor.

Sonra parmakları gitti ve ben boğazımdan kopan çaresiz iniltiden utandım.

"Merak etme. Durmayacağım," diyor kabaca, sonra beni yatağına doğru götürüyor. "Uzan."

Kendimi yatağa bırakırken rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyorum. Fenn eşofman altımı sıyrıyor ve fırlatıp atıyor. Bakışları çıplak amıma odaklandığında dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Siktir," diye fısıldıyor ve parmak eklemlerini yarığıma sürtmek için uzanıyor.

Zevk içime işliyor. Bakışlarımı yüzünden alamıyorum. Dişlerinin alt dudağını kazma şekli. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde nefesini içine çekişi.

"Daha önce kimse seni boşalttı mı?" Soru boğuk.

Boğulmuş.

"Hayır," diyorum dürüstçe.

Parmaklarının sıcak tenimde titrediğini hissediyorum. "Hiç kimse sana oral seks yaptı mı?"

"Hayır."

Çok saf.

Birden kafamın içinde Lawson'ın alaycı sesini duyuyorum ve nedense bu ses bende bir kızgınlık uyandırıyor. Ben saf değilim. Ya da en azından olmak istemiyorum. Herkesin kırmaktan korktuğu ve dokunmaktan çekindiği kırılğan porselen parçası olmaktan yoruldum. Fenn bunu yapmaya aylarca direndi ve bu hatırlatma beni cesaretlendiriyor.

Bacaklarımı daha geniş açtım.

Boğuk küfürleri odada yankılanıyor. "Bir şeyler yap," diyorum.

Gözlerindeki muzip parıltı, aşık olduğum Fenn'in anılarını canlandırıyor. Her zaman bir espri ve gülümsemeyle donanmış olan adam. Bu görüntü beni yumuşatıyor, daha rahat nefes almamı sağlıyor ve onun da bunu fark ettiğini biliyorum çünkü onun da yüz hatları yumuşuyor.

Sonra dudaklarını yalıyor ve bacaklarımın arasına getiriyor.

Temas ettiğinde sarsılıyorum, zevkten nefesim kesiliyor. Aman Tanrım. Bu...

Bu...

Beynim kısa devre yapıyor. Düşünce üretmekten acizim. Ağrıyan göbeğime değen ağzının sıcaklığında kendimi kaybediyorum. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve nefesim kesiliyor. Kalçalarımı sallamaya başlıyorum ve Fenn inliyor, ses vücudumda bir nota çağlayanı gibi titreşiyor.

Hareketlerinde hiçbir çekingenlik yok. Beni ağzıyla keşfederken tırnaklarım omuzlarını ısıyor. Yalarken. Tadına bakıyor. Klitorisimi nazikçe emdiğinde, başka bir ürperti beni ele geçiriyor. Bu sefer ona teslim , Fenn beni sınıra daha da yaklaştıırken yatakta titriyorum. " bu, Case," diye fısıldıyor dilini klitorisimin üzerinde kaydırmadan önce.

Alay ediyor. "Bırak kendini."

Ben de öyle yapıyorum, orgazmın tatlı unutkanlığını karşılıyorum. Saf mutluluk tüm bedenimi tüketirken elektrik her sinir ucunda ateşleniyor.

Ama bu huzur geçici. Doymuş bedenime son bir öpücük kondurmadan önce bile azalmaya başlıyor. Gerçeklik, Fenn'in yaptıklarını unutturacak kadar kalıcı bir sessizlik olmadığını bana hatırlatmaya kararlı bir şekilde içeri giriyor.

Gözlerim açıldığında onu itiyorum ve için çabalıyorum. Kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

Birkaç kez yutkunuyorum. "Bu . Gitmek zorundayım."

Ona bakmadan iç çamaşırımı ve onun eşofmanını bulup ikisini de giyiyorum.

," diye ısrar ediyor ama sesi mutsuzlukla kalınlaşıyor çünkü çoktan gittiğimi biliyor.

"İyi olacağım." Sonunda.

"En azından seni götürmeme izin ver."

"Yürüyeceğim. Uzak değil," diye hatırlatıyorum itiraz etmeye çalıştığında. "Ayakkabıların yok."

Kahretsin. Adam haklı. Ve onunkilerin hiçbirine sığmam ve ormanda on dakika yürümem mümkün değil.

Ayağa kalkıyor, iki elini saçlarında gezdiriyor. "Hadi, seni ben götüreyim."

Fazla seçeneğim olmadığı için beni bırakmasına izin veriyorum ve beş dakika sonra mırıldanarak "Teşekkürler" diyerek arabadan iniyorum. Gardımı tekrar aldım ve az önce bana ne kadar iyi hissettirdiğinin anısı bile kalbimin etrafındaki kalkanı delip geçemiyor.

"İyi geceler," diyor hoyratça.

Kapıyı kapatıp aceleyle ön yola çıkıyorum. Sonra babama görünüşümü açıklamanın hiçbir yolu olmadığını fark ettiğimde komik bir patinajla duruyorum. Evden yoga pantolonu ve büyük boy bir kazakla çıkmıştım. Akşamı dar bir üst ve kot pantolonla geçirdim. Ve eve erkek tişörtü ve eşofmanla döndüm.

Sikeyim.

Paniklemeye başladım, ta ki babama geceyi Jazmine'lerde geçireceğimi söylediğimi hatırlayana kadar. Demek ki çoktan yatmış. Muhtemelen uyku hapi da almıştır, son zamanlarda bunu yapmaya meyilli. Köpekler çıldırmadığı sürece, fark edilmeden içeri girip üst kata çıkabilirim.

Şans benden yana. Saat neredeyse gecenin ikisi ve iki köpek de . Yanından sessizce geçtiğimde Bo tek gözünü açtı. Benim olduğumu onayladıktan sonra tekrar uykuya dalıyor. Oturma odasındaki köpek yatağında Penny umursamaz bir şekilde horluyor.

Merdivenlerin tepesinde neredeyse RJ'e çarpıyordum, ikimiz de şaşkınlıkla tıslıyorduk.

Aynı evi soymaya çalışan iki hırsız gibiyiz, sadece o daha önce gelmiş ve ganimeti alıp kaçıyor. Buruşuk saçlarına ve içi dışına çıkmış gömleğine bakıyorum, sonra bakışlarımı fermuarı açık olan fermuarına indiriyorum. Çok şık. Umarım Sloane tavşanımı beslemeyi unutacak kadar erkek arkadaşını becermekle meşgul değildir. Jaz'ın yurdundaymış gibi davranarak partiden mesaj attığımda Silver'la ilgileneceğine söz vermişti.

Gözlerimi devirerek RJ'in kasıklarını gösterdim.

Yere bakıyor, sonra omuz silkiyor. Fermuarını çekerken hiç telaşlanmadı. Sonra bana alaycı bir gülümseme veriyor, beyaz dişleri karanlıkta parlıyor, kıyafetimi işaret ederken Fenn'in kıyafetlerini anında tanıyor.

Ben de omuz silkiyorum.

RJ iç geçirerek başını sallar ve ilk basamağı iner. Omzunun üzerinden bakmak için duraklar. "İyi geceler," der.

"İyi geceler," diye karşılık veriyorum, sonra yatak odama geçip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bölüm 32

Silas

Sloane'la olan tartışmamız yeterince uzadı. Tartıştığımızdan beri ikimiz de inatçıdan da öteyiz ama görünen o ki onun iradesi benimkinden daha uzun süre dayanıyor. İyi o zaman. Daha büyük bir insan olacağım ve uzlaşmak için ilk adımı atacağım. Onunla konuşmayı özledim. İğneleyici sözlerini ve gırtlaktan gelen kahkahalarını özledim. Özür dilemesi gerekiyorsa, gururumu feda edebilirim. Çünkü öfke nöbetlerinde ne söylerse söylesin, arkadaşlığımız nihayetinde ikimizden birinin yapmaya çalıştığı retorik noktadan daha önemli.

Ve dürüst olmak gerekirse, Amy'nin sürekli arkadaşlığımızı sorgulaması olmadan normale dönmek çok daha kolay olacak.

Çarşamba öğleden sonra yüzme antrenmanından önce çantamı soyunma odasındaki bankın üzerine atıyor ve telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Sen kazandın. Alçakgönüllülükle özür diliyor ve kendimi merhametinize bırakıyorum. Ben: Affet beni.
Ben: Buluşup konuşalım mı?

Sloane hemen cevap vermiyor. Muhtemelen okuldan eve dönüyordur. Ama gerçek bir konuşma yaptığımızda bunu geride bırakabileceğimizi biliyorum. Koçun havuzda ısınmamızı istemesine sadece birkaç dakika kala, telefonumu çantama geri atıp üzerimi değiştiriyorum. Ne yazık ki soyunma yerleri konusunda yapabileceğim bir şey yok. RJ, Lawson'la birlikte benimkinden iki alttaki dolaba girdi.

Onunla oksijen paylaşmak neredeyse dayanılmaz hale geldi. RJ'in Sloane ve onun sosyal hayatının tamamı üzerinde neredeyse sahiplik iddia etmesi beni lanet olası bir cinayete sürüklüyor. Son zamanlarda en iyi yöntemim göz temasından kaçınmak, böylece buraya geldiği andan beri kim ve ne olduğu hakkında yalan söyleyen bir adamın sınırlar ve sadakat hakkındaki kendini beğenmiş nutuklarına daha fazla kapılmamak. Birkaç ay içinde Lawson hariç herkesi bana düşman etmeyi başardı. Sloane ve Fenn'in onları nasıl manipüle ettiğini görememeleri sinir bozucu olmanın da ötesinde.

Şapkamı takarken, RJ'in telefonunu çıkardığını fark etmeden edemiyorum. Kendi telefonum çantamın üstünde vızıldamadan saniyeler önce başparmakları ekrana dokunuyor.

Hazır değilim. Hiç mıyım bilmiyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" RJ'e homurdanıyorum.

Bana boş boş bakmaya cüret ediyor. "Ha?"

"Benimle taşak geçme. Sloane. Hemen şimdi."

Açıklık getirmek için Lawson'a bakıyor ama en iyi arkadaşım sadece omuz silkiyor. Bir elinden yüzücü gözlükleri sarkan RJ bana sinirli bir bakış atıyor.

"Dostum, ne saçmaladığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman bana telefonunu göster." Homurdanıyor.

"Siktir git."

"Eğer yanlış bir şey yapmadıysan, saklayacak bir şey de yok demektir," diye karşılık veriyorum. "Benimle buluşmayı reddetmeden hemen önce Sloane'a mesaj attığını gördüm. Bunu ona sen söyledin. Sadece itiraf et."

RJ bana bakıyor. "Sloane'a hiçbir şey söyleyemem. Eğer onu biraz olsun anlasaydın, bunu anlardın."

İnançsızlık içime bir yük treni gibi çarpıyor. "Onu benden daha iyi tanıyormuşsun gibi davranma, tamam mı? Sen buraya gelmeden çok önce ben onun hayatındaydım."

Lawson alaycı bir tavırla, "kızlar," diye araya girer. "İkiniz de güzelsiniz. Hadi bir çentik atalım."

RJ ve ben yedek kulübesinin her iki tarafında da başa baş mücadele ediyoruz. Bir yanım yumruk atmasını istiyor, böylece sonunda onu bu takımdan attırabilirim. Belki de Sandover'dan tamamen kovulmasını.

"Ve bu seni yakıyor olmalı," diyor RJ bana.

Kışkırtıyor. "O da ne?"

"Nihayet bunca zaman Sloane'un seninle birlikte olmasını engelleyenin Duke ya da babası olmadığını anladım. O sadece senden hoşlanmıyor."

Ellerim onun yüzünü kırma isteğiyle karıncalanıyor. "Bunu düşünmek istiyorsun, değil mi?"

"Tamam o zaman." Lawson bir kez daha durumu yatıştırmaya çalışır. "Neden bu tartışmayı bir daha asla yapmıyoruz?"

"Ve şimdi," diye devam ediyor RJ, neşesiz bir gülümsemeyle, "sana hiç değer vermiyor. Arkadaş bölgesinden çıkarılmak nasıl bir duygu?"

Onu ittim. Göğsüne iki el. O da aynı hızla bana doğru geliyor, yumruklarını sıkmış, bankın üzerinden atlamak üzereyken Lawson aramıza giriyor ve onu tutuyor.

"dostum," diye alay ediyor RJ. "Bu dövüş için yalvarıyordun. Ben buradayım, göt herif."

"Güzel öfke. Sloane ile de böyle mi tartışıyorsun?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun."

RJ, Lawson tarafından tüm takımın önünde sürüklenerek götürülmek zorunda kalarak kendini aptal durumuna düşürdü. Bunun son olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. RJ'in odadaki göğüs parçalayan goril olma ihtiyacı havuza girdiğimizde de bitmiyor.

İlk ısınmanın ardından Koç Gibson düdüğünü çaldı ve başlangıç platformlarının arkasında sıraya girmemizi istedi.

"Mason, Clark, RJ, Silas. Bloklara."

RJ kasıtlı olarak kendini benimkinin yanındaki şeride koydu. Kendini Michael Phelps sanıyormuş gibi kalçalarını tokatladığı o sinir bozucu takıntılı alışkanlığını yapmaya devam ediyor.

"Hey, hatırlat bana," diyor omzunun üzerinden, başlama pozisyonuna geçerken. "Silas'ın 400 metre serbestteki rekoru neydi?"

"Uh..." Lawson bana dikkatle bakıyor. "Bir dakika otuz üç gibi mi?"

"Hey, Koç," diye sesleniyor RJ. Gözlüklerini gözlerinin üzerinden kaydırıyor. "Kronometreyi çıkar."

"Bu bir yarış değil Shaw," diye karşılık veriyor Koç. "Form görmek istiyorum. Takip görmek . Temiz çizgiler, akıllı nefes alma."

RJ'ye "Rüya görüyorsun," diyorum, dümdüz suya bakıyor ve sadece önündeki kulvarı görüyorum. "Bu rekor beni Stanford'a sokacak."

"O zaman umarım yedekler için çaresizdirler."

Koçun düdüğü çaldığında, ikimiz de ayaklarımız yanıyormuş gibi bloklardan çıktık. Suyu düz bir çizgide giriyorum. Her kasım temiz bir giriş yapmaya ve yunus vuruşlarımla mümkün olduğunca fazla mesafe almaya .

RJ tam yanımda. Yüzeye çıktığımızda neredeyse başa baş gidiyorduk. İlk virajda duvara eşit mesafede ve dış şeritlerin çok önündeyiz.

Yine de kulvarla başa baş yüzmenin sorunu, yarattıkları tüm çalkantılardır. Beyaz su hızın düşmanıdır. İdeal olarak, önünüzde temiz sudan başka bir şey olmayan tek lider olmak istersiniz. Görünüşe göre RJ bunu bilmiyor ve bizim kulvar çizgimizi kucaklayarak avantaj elde edebileceğini düşünüyor. Tekmelerimden alabildiğim tüm hızı almaya çalışıyorum, iki elimle suyu kavriyorum ve vücudumu olabildiğince uzağa itiyorum. Yine de aramızda bir santim bile mesafe bulamıyorum.

İkinci dönemeçten sonra, yüzüme su doldu. Kasıtlı olarak benim şeridime sıçradığını biliyorum. Nefeslerimin zamanını ayarlıyorum. Pislik herif. Ama hile yapmak istiyorsa, bundan çok daha fazlasını denemesi gerekecek.

Turnabout adil bir oyundur, bu yüzden ben de kulvar çizgisine sarılmaya başladım. Elimle vurmaya ya da ayağımla tekmelemeye çalışıyorum.

kulvarına girip vuruşlarını engelleyen bir yalpalama. Bir yarışmada bu açıkça yasadışı olurdu. Burada, aşta ve savaşta her şey mübahtır, değil mi?

Ama onu kızdırmış olmalıyım, çünkü üçüncü turda yeniden su yüzüne çıkma işaretini geçerek fazladan bir yunus vuruşu yapıyor. Beni adil bir dövüşte yenemeyeceğini kanıtlayan bariz bir çaresizlik hamlesi. Ben de ona hırsızlar arasında onur olmadığını gösterdim. Yüzeye yaklaştığını gördüğümde, bir bacağıma fırlatıp çenesine yapıştırıyorum. Sonuç bana neredeyse tam bir el mesafe avantajı sağlıyor. Sonra bitişe doğru ölü bir koşu.

Elimde kalan her şeyle iterken duvarın parmak uçlarıma değdiğini hissedebiliyorum. Nefes bile almıyorum. Sadece yüzümü suyun içinde tutuyorum ve olabildiğince sert tekmeliyorum.

Ta ki omzumda ani bir itme hissedene kadar.

Bu beni vuruşumdan vazgeçirmeye yetti ve RJ'nin ellerinin benimkilerden önce duvara çarpmasını izledim.

"Bu saçmalıktı." Gözlüklerimi ve şapkamı çıkarıp şerit çizgisinin üzerinden atlıyorum.

Yüzüme bakıyor, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor. "Bitiremeyeceğin işe başlama."

Koçun düdüğü binayı inletiyor. "Herkes sudan çıksın. Şimdi!"

Hepimiz kendimizi dışarı atıyor ve blokların arkasında duruyoruz. Lawson'ın kaşlarını çatarak beni izlediğini fark ediyorum ve ona parmak sallama isteğine direniyorum. Lawson ne zamandan beri böyle şeyleri onaylamıyor? O kaosla yaşar ve nefes alır.

"Siz ikiniz," diye gürledi Koç, RJ ve beni göstererek. "Şınav çekin. Başlayın."

"Ciddi misin sen?" İnanamayarak Koç'un yanına gittim. Sorunun RJ olduğu nasıl belli olmaz? "Başından beri benimle . Ben kendimi savunuyordum."

"Evet, sanırım kendi suratıma tekme atmayı başardım, değil mi?" RJ bir raunda daha hazırmış gibi kendini önüme atıyor.

"Kendi şeridinizde kalmayı öğrenin."

Koçun düdüğü bizi yine sessizliğe itiyor.

"İkiniz de kapatın," diye bağıyor. "Didişmenizden bıktım." "Koç, ama."

RJ'i bu konuda serbest bıraktığına inanamıyorum.

"Son zamanlarda ikinize ne oldu bilmiyorum ama havuzumdan uzak durun."

Sonra başını bana doğru salladı. "Senden daha iyisini beklerdim, Silas. Şınav.

Hadi bakalım."

"Bu saçmalık," diye çıkışıyorum.

Şınavı da sikeyim, RJ'i de sikeyim. Onun başlattığı bir kavganın cezasını ben çekmeyeceğim. Koç arkamdan bağıyor ama soyunma odasına giderken onu görmezden geliyorum.

Bölüm 33

Casey

Ayak parmaklarımda başlıyor. Bacaklarıma hızla tırmanan yakıcı bir ürperti. Araba siyah suyla dolarken ve gösterge panelinin ışıkları titrerken balo elbisemin kumaşı etrafımda balonlaşıyor. Dikiz aynası kırmızı renkte parlıyor ve ben boğucu emniyet kemerine karşı mücadele ediyorum. Akan su dudaklarıma ulaşmadan önce bile göğsüm sıkışıyor. Nefes alamıyorum. Panik boğazımı sıkıyor. Beni kurtarmak için çaresizce çırpınan parmaklarım bile dehşete düşüyor.

Sonra bir *gümbürtü*. Kapıya çarptı.

Fenn.

O burada. Tamamen suya batmış, şimdilik arabanın içinde hızla azalan küçük bir hava boşluğunu koruyan pencerenin dışında yüzüyor. Onun için çığlık atıyorum. Mandalı kurcalayıp dışarı çıkmaya çalışıyorum. İçeriye kaplayan şiddetli bir su davet eden en ufak bir hareketi zorlamayı başarıyorum. Ama kendimi kurtaramıyorum. Kapı çok ağır.

Gözlerim Fenn'inkilerle buluşuyor, daha sert çekmek için sessiz bir çaresizlik içinde. *Çıkar beni buradan*.

Ta ki kapıyı kapatanın o olduğunu fark edene kadar. Beni içeride hapsediyor. Karanlığın derinliklerine düşmemi izliyor. Uzuvarım savaşamayacak kadar üşüyor ve onun boş ifadesi daha da uzaklaşıyor.

Sonunda ışık beni terk edene ve su ciğerlerime dolana kadar.

Öksürerek uyanıyorum. Büyük bir hışımla, öğürürcesine hava yutarak doğruluyorum. Çarşaflara dolandım ve sanki iplerle bağlanmış gibiyim. Kalp

Kendimi çözmek için öfkeyle çırpınıyorum. Sadece açığa çıkmaya ihtiyacım var. Özgürlüğe. Boşluğa. Hiçbir zaman klostrofobik olmadım ama pencereyi açıp evin arkasındaki derin ormana bakmak için kendimi yataktan dışarı attığımda odam bile çok küçük geliyor. Kilometrelerce açıklık. Gecenin sonsuzluğu.

Kalbim yarı düzenli atmaya başladığında ilk içgüdüm telefonuma uzanmak oluyor. Son cevapsız aramalar listemde onun adını buluyorum ve gerçek bir niyetim olmadan ona dokunuyorum. Bu bir refleks. Karşı koymak için muhtemelen daha fazla çaba göstermem gereken ama yine de geri döndüğüm bir refleks.

"Casey?" Fenn ilk zilden sonra cevap veriyor. Sesi boğuk ve adım biraz bulanık çıkıyor. "İyi misin? Neyin var?"

"Neden ilk sorunuz bu?" "Sabahın üçünde öyle zannettim."

"Ben iyiyim. Özür dilerim." Pencere kenarına oturup gecenin bahçemizde çıkardığı gürültüyü dinliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, cevap vermeni beklediğimi sanmıyorum."

"Senin için her zaman açacağım."

Gözlerim yaşıyor. Bir şeye ihtiyacım olduğunda ona sığınmam haksızlık. Onun sesinin rahatlığını arzulamam. Başkalarının anlayamadığı yerlerde beni anlaması.

"Yine mi kâbus?" diye soruyor.

"İçinde sen vardın."

"Sormaya korkuyorum." "İyi değildi."

Bir duraklama oldu. "Buraya gelmemi ister misin?"

Teklif beni bocalattı. Aylarca kâbuslar geldiğinde, Fenn benimle telefonda sabahladı, bazen ertesi sabah kahvaltıya kadar, benimle konuşmak için. Genellikle annem hakkında konuşurduk, onun ölümünün kazadan sonraki korkularımın çoğunu nasıl tetiklediğini. Boğulma saplantısı. Bir şekilde bana mutluluğun mümkün olduğunu hissettirmenin bir yolunu bulurdu.

Ama ilk kez burada olmasını isteyip istemediğimi sordu. Fiziksel olarak *burada* benimle.

Ve bir yanım hala ondan nefret etmeyi tercih etse bile, kendimi "Evet. Yapabilir misin?" derken buluyorum.

"On dakikaya oradayım."

Çok geçmeden pencereden içeri yuvarlanıyor ve dizlerinin üzerine *gümbürtüyle* düştüğünde ikimiz de irkiliyoruz. Olduğum yerde donup kalarak kapıya doğru bakıyorum ama koridordaki köpekleri duymuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada o ikisi için endişelenmeyi gerçekten bırakmam gerekiyor. Bo ve Penny turta kadar tatlılar ama berbat bekçi köpekleri.

"Özür dilerim." Sesi kısık. "Dengemi kaybettim."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum.

Bir süre orada durup birbirimizi izliyoruz. Saat sabahın üç buçuğu ve ben pijamalarımı giymişim: küçük pembe bir şort ve kağıt inceliğinde bir tişört.

"Üşümüş görünüyorsun," diyor Fenn, bakışları yüzüme dönmeden önce göğsümde geziniyor. Dudakları hafifçe seğiriyor.

Meme uçlarımın sertleştiğini ve üstümü zorladığını fark ettiğimde yüzümün kızardığını hissediyorum. "Öyleyim." Yere attığım çarşafları toplamak için diz çöküyorum. "Şunları taşımama yardım eder misin?"

Sessizce yatağımı yeniden yapıyoruz ve yorganın altına girip Fenn için battaniyenin bir köşesini kaldırırken kendimi çok fazla sorgulamıyorum.

Birkaç saniye tereddüt ediyor, sonra ceketini çıkarıp masamdaki sandalyenin arkasına örtüyor. Ayakkabılarını da çıkarıyor ama eşofmanını ve tişörtünü çıkarmadan yanıma sokuluyor. Bana doğru uzanmaya başlıyor, sonra kendini sorguluyor gibi görünüyor, onun yerine sırt üstü dönüyor.

Karanlıkta uzanıp tavana bakıyoruz. Sonunda o konuşana kadar.

"Bana anlatmak ister misin?"

"Henüz değil."

Kanımda hala çok fazla adrenalin var, cildimi acıtan ve beynimi uyuşturan kimyasal sel. Travmanın geçene kadar, dişçi koltuğunun üzerindeki TV ekranını izlemek gibi dikkatimi dağıtmak istiyorum.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Yan dönüyorum ve başımı koluma yaslıyorum. "Hayat nasıl gidiyor? Son zamanlarda güzel bir şey oldu mu?"

"Pek hoş değil ama görünüşe göre RJ ve Silas birkaç gün önce antrenmanda birbirlerine girmişler. Lawson soyunma odasında bazı itiş kakışları ayırmak zorunda kalmış."

Yumuşak mırıltılarla konuşuyoruz, ikimiz de saatin geç olduğunun ve Fenn'in yatağında yakalanırsa öldürüleceğinin acı bir şekilde farkındayız.

"Vay canına. Bölgedeki gerilim tırmanıyor o zaman?"

"Bilemiyorum. Silas patlayacak gibi görünüyor ve bence RJ, Silas'ın tavırlarını kontrol altına almayı tamamen reddetmesi karşısında sabrını kaybetti."

"Silas da Sloane için savaştığını mı sanıyor?" Eğer öyleyse, bu nafile bir mücadele. Eminim Sloane ona birden fazla şekilde bu işle ilgilenmediğini söylemiştir. Ve kız kardeşim genelde fikrini değiştiren biri değildir.

Fenn, "Bence bu noktada mesele daha çok prensiplerle ilgili," diyor. "Şey, kıskançlık. Ama Silas'ın kafasında yaralı taraf o."

"Görünüşe göre RJ Takımı'nda yer alıyorsunuz."

Boğuk bir kahkaha atıyor. "Silas farklı nedenlerden dolayı benim bok listemde.

Dediğim gibi, patlıyor."

Bu hissi bilirim. Son zamanlarda ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sloane ve babamla kavga etmek, Fenn ve okuldaki insanlarla olan bu şeyin üstüne. Çok fazla ve son zamanlarda gördüğüm kabusların bununla ilgili olduğuna eminim.

Daha da kötüsü, Fenn'in bana bu kadar yakın yatıyor olması tam bir işkence. Tanıdık kokusu, sabun ve narenciye, bana doğru yayılıyor ve duyularımı onunla doldurma ihtiyacıyla derin bir nefes almaktan kendimi alamıyorum. Geniş göğsünün her nefeste nasıl yükselip alçaldığını izliyorum. Bir elinin uzun parmaklarının battaniyenin kenarıyla oynayıp oynamadığını.

Onu hâlâ bu kadar çok istemem hiç adil değil. Dudaklarını ne kadar çok arzuluyorum. Kalbim yeniden çarpmaya başlıyor, kabustan değil, ihtiyaçtan.

Kendimi durduramadan yaklaşıyorum ve bir üzerinde yükselip ona bakıyorum.

Dudağını ısıırıyor. "Ne?"

"Bilmiyorum. I..."

Onu öpüyorum, saçlarım yüzümüze bir perde gibi düşüyor. Fenn parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve dağınık saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyor. Ağzı sonsuz tatlılıkta bir öpücükle benimkinin üzerinde geziniyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor dilini ayrılmış dudaklarımın arasından geçirmeden önce.

Öpüşmeden duramıyoruz. Ben onun bedenine tırmanıyorum, o da kollarını bana doluyor, karanlıkta öpüşürken elleriyle sırtımı, kalçalarımı, kıkırmı okşuyor. Ereksiyonunun sert çıkıntısının aramızda sıkıştığını hissediyorum ve içimde bir ürperti dans ediyor. Dikkat dağıtıcı şeylere gelince, bu gerçekten çok iyi. Bazen Fenn Bishop'ın benden etkilendiğine inanmak zor oluyor. Sandoover'a ve komşu hazırlık okullarına devam eden yüzlerce çocuk arasında Fenn en yakışıklılarından biri. Göz kamaştırıcı. Bu da istediği her kızı elde edebileceği anlamına geliyor.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı *beni* istiyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum ve dudaklarımla etini keşfediyorum. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Ve ben sıcaktan yanmak üzereyim. Yorganın altı fokur fokur kaynıyor ama onları üstümüzden itmiyorum. Burada, bu sıcak kozanın içinde, bedenlerimiz birbirine sarılmışken, aramızda mükemmel bir sır, hiçbir şeyin delip geçemeyeceği bir kalkan var sanki. Şüphe yok. Öfke ya da acı yok. Sadece ben ve o, eskiden olduğu gibi.

Vücudunun aşağısına doğru öpücükler gönderdiğimde Fenn itiraz etmeye çalışıyor. Bunu planlamamıştım ama dudaklarım kontrolü ele aldı, bacaklarının arasına gelene ve parmaklarım bel kemerini çekene kadar beni aşağıya, daha aşağıya doğru ikna etti.

Ereksiyonu ortaya çıktığında ağızım nemle doluyor.

Başka bir itiraz girişiminde bulunuyor, eli beni sakinleştirmek için saçlarımda geziniyor. "Ne yapıyorsun?"

Onu susturuyorum ve parmaklarımı şaftının etrafına sarıyorum. Sonra tabanından ucuna kadar ıslak, alaycı bir şerit yalıyorum ve Fenn yatakta sarsılıyor. Tekrar itiraz edemedi onu ağzıma alıyorum.

Nabzım hızlanıyor, içimdeki uyarılma arttıkça kulaklarımda gümbürdüyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu kadar zevk alacağımı düşünmemiştim.

Bir ışık parçası kapalı göz kapaklarımı rahatsız ediyor. Başımı kaldırdığımda Fenn'in battaniyeyi başının üzerine kaldırdığını ve şimdi ikimizin de battaniyenin altında olduğunu görüyorum. Puslu, ağır kapaklı gözleri gölgelerin arasında benimkileri buluyor.

"Merhaba."

"Merhaba." Hafif bir gülümseme ağzımın kenarlarını gıdıklıyor.

"Beni delirtiyorsun, biliyor musun?"

"Biliyorum." Göz temasını kesmeden dudaklarımı tekrar ona doluyorum.

Boğuk boğuk çıkardığı inilti şimdiye kadar duyduğum en tatmin edici ses.

"Bunu düşünerek kendimi kaç kez boşalttığımı tahmin bile edemezsiniz" diyor.

Kalbim daha hızlı atıyor. Daha hızlı emiyorum.

Kalçaları huzursuzca hareket ederken ağzımın içine girmeye başlıyor, daha derine inmeye çalışıyor. Biraz fazla derine indiğinde öksürüyorum ve onu bırakıyorum, gözlerim sulanıyor.

"Üzgünüm," diyor zayıf bir sesle.

"Tamam." Dudaklarımı yalıyorum ve bir elimi onun kalçasına koyarak yaptığım şeye devam ediyorum. Kasları avucumun altında titriyor.

"Casey... Boşalacağım," diye mırıldanması uzun sürmüyor ve sonra ağzımdan kayarak aletini eline alıyor.

Kendini okşayarak doruğa ulaşmasını ve karnına dökülmesini izlerken boğazım kuruyor ve amım zonkluyor. Daha ateşli bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Kendimden memnun bir şekilde vücuduna geri sürünüyorum. Kozamızdan çıktığımda serin, temiz hava burun deliklerime doluyor ve derin bir nefes çekiyorum. Komodinin üzerindeki kutuya uzanıp bir avuç kağıt mendil alıyorum, Fenn de bunları masamın yanındaki çöp sepetine atmadan önce temizlemek için kullanıyor.

Hedefine ulaşan etkileyici bir atış. Sonra kolunu bana doluyor ve dudaklarımı ateşli bir öpücükle kavıyor. Eli vücudumda aşağı doğru kayıyor ve külotumun içine giriyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde gözlerini açıyor ve bana sırtıyor.

"Bu seni tahrik etti," diye mırıldanıyor.

"Uh-huh." Aslında o kadar sıkı sarılıyorum ki parmaklarıyla beni orgazma ulaştırması bir dakikadan az sürüyor. Omzunu ısıyorum ve tatlı zevk dalgalarıyla üzerime boşalırken eline doğru sallanıyorum.

Kalbim göğsüme yerleştikten sonra buruşuk pijamalarımı düzeltiyorum. "Silver'la tanışmak ister misin?" Garip bir şekilde utangaç hissederek soruyorum. "Onu geçen hafta bir tilkiden kurtardım."

Karanlıkta gülümsediğini görüyorum. "Sevgilerimle."

Ayakkabı kutusunu yavaşça yatağın üzerine koyup kapağını açıyorum. İçeride, Silver sıcacık yuvasında mışıl mışıl uyuyor, minik bedeni havlusunun içine gömülmüş.

Fenn bir göz atmak için doğruluyor, yüz hatları yumuşuyor. "Vay be. Bu çok sevimli."

Gülümseyerek işaret parmağımı grimsi kahverengi kürkünün üzerinde gezdiriyorum. Kızım artık kör, sağır ve kürksüz değil. Bir uzaylıdan çok bir tavşana benzemeye başladı.

"Birkaç gün önce gözlerini açtı. Kulakları da canlandı." Dudağımı ısıyorum, endişe kemiriyor. "Yine de hâlâ çok zayıf görünüyor. Geçen gün vahşi yaşam merkezini aradım ve iki buçuk, üç haftalık olana kadar hareket etmemesi gerektiğini söylediler. Ama neredeyse hiç hareket etmiyor gibi görünüyor."

"Onu ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

"Eğer yaşarsa, muhtemelen birkaç hafta içinde onu serbest bırakacağım. Genellikle üç ya da dört haftada yuvadan ayrılırlar. Ama önce onu süttten kesmem gerekecek. Bunu yakında yapmayı planlıyorum."

"Ama onu serbest bırakırsanız, başka bir tilki onu yemez mi? O çok küçük." Büyük bir dikkatle Gümüş'ün başını okşuyor.

"Küçük ve çaresiz görünebilir, ama sağlıklıysa ve zıplayabiliyorsa, dışarıda kendi başına olması gerekir." Omuz silkiyorum. "Dünya korkutucu ama içinde yaşamaktan kaçamazsın."

"Tavşanlardan mı yoksa insanlardan mı bahsediyoruz?" "İkisinden de."

Kapağı kapatıyorum ve kutuyu komodinin üzerine geri koyuyorum. Fenn'e yaklaşıp başımı omzuna yaslıyorum. Battaniyeyi alt bedenlerimize doluyor ve bir süre öylece oturuyoruz. Sessiz. Dalgın. Saat sabahın dördü ve ev ürkütücü bir sessizlik içinde.

"Arabadan inmeme izin vermedin."

Gerildi. "Ne?"

"Kabusumda."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Oh."

"Koltuğa sıkıştım, su yükseliyor ve seni gördüğümde rahatlıyorum. Sonra beni kapana kısırdığını ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum."

"Evet, bu harika değil." Sesi gergin. "Ama anlıyorum. Sanırım." "Kaza için seni suçlamıyorum."

"Doğru, ama beni suçluyorsun."

Sanırım bunu hiçbir zaman bu şekilde kabul etmedik.

"Ve bu tamamen ," diyor. "Anlaşılabilir. Buna kızgın değilim." İç çekiyor, telaşlanıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Herkes bana o gece hakkında daha fazla şey hatırlayabilirsem bunun yardımcı olacağını söylüyordu. Hayatıma devam etmeye başlayabilirim. Sonra seni öğrendim ve..."

"Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi."

Felaket derecede kötü. Aylarca süren iyileşme sürecinin temeli, birinin bana yapabileceği en büyük ihanetle paramparça oldu.

"Çünkü şimdi sıkıştım. Unutamıyorum ve devam edemiyorum." Tereddüt ediyorum. "Geçen gün psikiyatristime gittim. Bir şeyi hatırlamama yardımcı oldu."

Fenn keskin bir nefes alır. "Ciddi misin sen? Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben istemedim. Ne zaman konuşmaya ihtiyacım olsa aradığım ilk kişinin sen olmandan bıktım."

Ben de bu gece tam olarak bunu yaptım.

Başımı kendime salladım. Belli ki hiç ders almamışım. "Bana ne hatırladığını anlat," diye ısrar ediyor.

"Birini bırakmayı teklif ettim ve pembe giymiş olabilir. Lucas onun bir kız olabileceğini düşünüyor."

Nefesi tekrar kesilir. "Lanet olsun. Kim olabilir ki?" Birkaç saniye duraklıyor. "O gece kimin pembe giydiğini düşünmeye çalışıyorum ama hepsi kocaman bir boşluk. Kimin ne giydiğine pek dikkat etmedim, adı neydi? Hallie mi? Göğüslerini ve amını görebileceğiniz o garip plastik sargı elbiseyle gelen piliç. Müdür Fournette onu gönderdi ve oradaki herkes ağladı."

Ciddileşmeden önce kıs kıs gülüyorum. "Ben insanların ne giydiğini hatırlamıyorum. Her neyse. Bu . Görünüşe göre her kimse arabaya isteyerek binmişim, yani bu da bir şeydir sanırım. Bildiğim kadarıyla zorlanmadım. Ama Rohypnol kokteyli ya da doktorlar buna ne diyorsa onu isteyerek almamın imkanı yok." Bu konuda kararlıyım. Noktalamak istercesine başımı sallıyorum. "O gece uyuşturucu kullanmayı seçmiş olsaydım bile, çok daha hafif bir şey seçerdim. Gillian ve ben bir ara molly denemekten bahsediyorduk, yani eğer bir şey olsaydı, muhtemelen yapacağım şey bu olurdu."

"Gillian baloda mıydı?"

"Hayır. İkinci sınıf amigo kızları o hafta sonu Boston'da bir dans yarışmasındaydı. Ben gidemedim çünkü bir hafta önce bileğimi incitmişim ve koçumuz riske atmak istemedi. Ben de Sloane'u beni küçükler balosuna götürmesi için ikna ettim." Üzgün bir ses çıkardım. "Boston'a gidip arkadaşlarıma tezahürat yapmalıydım."

Beni kendine yaklaştırmak için kolunu omzuma doluyor. Tereddüt ettiğimde mırıldanıyor: "Benden uzaklaşma. Bu geceyi bana bırak."

Parmaklarımızı birleştiriyor, sonra birleşen ellerimizi dudaklarına götürüyor, elimi göğsüne bastırmadan önce parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Kapalı göz kapaklarıma acı bir his batıyor. Kalbinin parmak u larımla altında hızla attığını hissediyorum, bu ikimizin de hayatta olduğunu hatırlatıyor. *Ben* hayattayım ve büyük  l de onun sayesinde.

Yavaş bir nefes verdim. "Bunu hatırlamaya çalışıyorum." "Neyi hatırlamaya?"

"Eğer beni kurtarmasaydın boğulacaktım. Eğer buna odaklanmaya devam edersem..." Gözlerimi kırpıştırıyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Case?"

"Neden yalan söyledin?" Karanlığın içinde fısıldıyorum. "I..." Nefesinin altında küfrediyor.

"Seni affetmek istiyorum, Fenn. Lütfen bunu yapmama yardım et. *Lütfen.*"

Sesimi y kselttiğim için anında pişmanlık duyuyorum çünkü bu hata felaket olaylarının zincirleme reaksiyonuna neden oluyor. Köpekler sonunda işe yaramaya karar veriyor ve benim sinirli  ığlığımı sıkıntı çığlığı sanıyorlar. Gürültülü, aralıksız havlamalar evin içinde patlak veriyor, Bo ve Penny'nin ayak sesleri odama doğru ilerlerken merdivenlerden yukarı çarpıyor. Kapım kapalıydı, bu yüzden köpekler tüm evi uyandıracakı kesin olan sağır edici *bir patlamayla* kapıma  arptılar.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, yüzüm soluyor. "Ayağa kalk. Gitmen gerek."

Benden iki adım  nde. Kap şonunu giymiş, ayakkabıları elinde, pencereye doğru ilerliyor.

"Casey?" Babamın boğuk sesi koridordan yankılanıyor. "Casey!" Yaklaşıyor. "Neyin var?"

Fenn pencereyi açarken, onu davet ettikten sonra kapımı kilitlemeyi unuttuğum aklıma geldi. Babamın eli şimdi kapı kolunu sallıyor.

"Git," diye yalvardım.

Fenn ayakkabılarını pencereden dışarı fırlatır, sonra da kendini atmaya başlar.

Zamanında yetişemez. Yatak odasının kapısı uçarak açılır ve bir saniye sonra babamın öfkeli sesi kapı aralığından patlar.

"Bishop! K  ını buraya geri getir!"

Kahretsin.

Bölüm 34

Fenn

"Peki, başın ne kadar belada?" Lawson ertesi sabah kahvaltıda sorar.

Cumartesi günü saat on bir olmadan onu ayakta görünce şaşırdım, ta ki bana aslında hiç yatmadığını söyleyene kadar. Görünüşe göre Ballard'dan bazı adamlarla ve geçen hafta sonu onu mahrum bıraktığım sekiz top kokainle bütün gece uyumamıştı. Aynı derecede şaşırtıcı olan bir başka şey de bir torba kokainin üzerinde bütün bir hafta boyunca hiç içmeden oturmuş olmasıydı.

Lawson'ın yanında, Silas yumurtaları ağzına atarken ve boştaki eliyle mesajlaşırken başı eğik. Bugünlerde hep telefonda, Bay Popüler. Yeni arkadaş arayışında olmalı çünkü Sloane onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. RJ de öyle. Amy. Ben de. Çetele bu adam için toplanıyor.

RJ kahvaltıyı atladı, ona bir kek ve kahve getirmemi söyledi. Odamızda bir hack projesi üzerinde çalışıyor. Kim bilir hangi sebeple bir senaryo yazıyor. Orada yaptığı şeyleri anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Çok şey hayal ediyorum," diye cevap veriyorum, asık suratla çatalımı tabağımda gezdirirken. Pek iştahım yok. Yine de muhtemelen yemeliyim. Dolu bir mideyle kovulmak daha iyi olabilir.

Dün gece...zordu. Çok
zordu.

Tek iyi yanı, Casey sikimi ağzına aldığında Müdür Tresscott'un içeri dalmamış olmasıydı.

Bir an için gerçekten bana el kaldıracağını düşündüm. Bölgesine yeni girdiğiniz vahşi bir hayvanın gözlerine sahipti. Adamın elleri porsuk pençelerine dönüşse ve beni parçalara ayırsa hiç şaşırırmazdım. Her nasılsa kendini tutmayı başarmıştı, çenesi o kadar gergindi ki yüzü ikiye ayrılacakmış gibi görünüyordu.

Casey'nin yatak odasından çıkmamı emredip beni aşağı indirirken sesi ölümcül derecede soğuktu, neredeyse ürkütücüydü. Bu arada Casey peşimizden koşuyor, beni savunmaya çalışıyor, bunun kendi hatası olduğunu, beni bir kabus yüzünden davet ettiğini, sadece iyi bir arkadaş olduğumu ağzından geçiriyordu.

Hepsi sağır kulaklara düştü. Müdür ön kapıyı açtı ve parmağını havaya kaldırarak defolup gitmemi emretti.

"Cidden f-bombası mı attı?" Silas, ben olan biten her şeyi anlatırken nihayet sohbe katıldığını söylüyor.

"Evet, öyle yaptı." Silas'a bir bakış bile atmıyorum ama onu tamamen görmezden gelecek kadar da ileri gidemiyorum.

Lawson kollarını başının arkasında kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Pekâlâ, burada ne tür bir hasardan bahsediyoruz? Pantolon sökülmüş mü?"

"Hayır. Eşofman altı. Belime sıkıca bağladım." "Gömlek?"

Silas soruyor.

"Tamamen giyiniktim," diyorum onlara. "Giymediğim tek şey ayakkabılarımdı.

Onları pencereden dışarı attım."

Lawson kıs kıs güler. "Güzel." Dudaklarını büzüyor. "Peki ya yatak? Çarşaf lar dağılmış mı? Kaka kaplı mı?"

. "Çarşaf lar ve battaniye , ama birinin üzerinde seviş ilmiş görünmüyordu."

"Ve yaptılar mı?"

"Ha?"

"Yaptı mı biri olsun becerdin üzerinde onları?" Lawson
açıklığa kavuşturur, yüz ifadesi mizahla titriyordu.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Hiçbir şey olmadı."

Duraksadım. "." "Hiçbir şey olmadı mı?" Silas'ın sesi
eğlenmiş gibi geliyor. Bir parça tost ısırmadan önce,
"Kesinlikle," diye cevap veriyorum.

Çiğnerken, göğsümü bir kez daha bir dehşet dalgası dolduruyor ve tüm
hissettiğim bu olana kadar balonlaşıyor. Bu işin sonu benim için hiç iyi
olmayacak. Casey bu sabah bana mesaj atarak cezamı hafifletmesi için babası
üzerinde çalıştığını söyledi ama ben pek umutlu değilim. Adam her zaman
kızlarına karşı acımasızca aşırı korumacı olmuştur. Onun arkasından iş
çevirirsen okuldan atılacağın bilinen bir gerçek.

Geçtiğimiz bahar, Casey ile arkadaşlığımı sürdürebilmek için bile ondan izin
almak zorunda kaldım. Köpekleri güvenlik kameralarından uzakta gezdirme
ayrıcalığını kazanmak için çemberlerden atlamak zorunda kaldım. Belki de
ona önceden onunla çıkmayı teklif etseydim -ki bu fikri iyi eğitilmiş bir keskin
nişancı gibi geri çevirirdi- bana biraz nezaket gösterebilirdi. Ne de olsa
Sloane'un Duke'la çıkmasına izin vermişti. Ve şimdi de RJ. Ama Sloane Casey
değil. Müdürün gözünde, hiçbir Sandover suçlusunun onun değerli küçük kızı
hakkında romantik fikirler beslemesine izin verilmez.

Yani...evet. Muhtemelen toplanmaya başlamalıyım.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum RJ'den gelen bir mesajla aydınlandı.

Buraya gel. Şimdi.

Kahretsin. Tresscott'un yordakçılarında birinin ofisine çağırmak için
kapıma dayandığını sanıyorum ama sonra RJ ters köşe yapıyor.

Gabe'den bir mesaj aldım.

Vay anasını. *Nihayet.*

Bir an için rahatlardım. Ta ki RJ'in iyi haber olsa 911'i göndermeyeceğini
anlayana kadar. Telefonu aldım ve yazdım.

Ben: Ne ?

Sadece buraya geri dön.

Sandalyemi geri çekiyorum ve yarısı boş tepsimi alıyorum. Artık bu yemeği bitirmemin imkânı yok. İştahım yoktan bir daha asla geri gelmeyecek hale geldi.

"Gitmeliyim," diyorum. "Müzikle yüzleşmeden önce duş almak ve üzerimi değiştirmek istiyorum. Sanırım her an çağrılabilirim."

Lawson, "Senin için dua edeceğim," dedi.

Silas telefonundan bile kaldırmıyor. Ya sür ya öl, bu.

Yemek salonundan çıkarken aklımdan bir düzine felaket senaryosu geçiyor. Ya Gabe itiraf ettiyse? Ya da suçu başkasına attıysa? RJ'in mesajı şifreli olmaktan çok daha kötüydü ve aklıma çılgınca fikirler getiriyor. Mesela, Gabe'in her şey için beni otobüsün altına attığı bir dünya var mı? Ya da karışıma yeni bir şüpheli eklerse? Silas'ın arabada Casey'nin yanında olduğu kısa süreli bir görüntü zihnimde titreşiyor, ama hemen yok sayıyorum. Silas bütün gece Amy'yle birlikteydi ve bunun imkanı yok. Eminim.

Lawson olabilir mi? Hayır, Silas'ın ikisinin birlikte Casey'i aradıklarını söylediğini hatırlıyorum. Ve kimse Lawson'ın ya da Silas'ın ıslak olduğunu fark ettiğinden bahsetmedi. Eğer arabayı onlardan biri kullanıyorsa, en azından vücutlarının alt yarısı kıyıya geri dönerken ıslanmış olmalıydı.

Tabii araştırmaya katılmadan önce değişmedilerse?

Spekülasyonlar nabzımı iki katına çıkarıyor. Hızla paniğe kapılıyorum. Casey ile aramızdaki her şey Gabe'in söyleyeceklerine bağlı.

Yatakhaneye geri dönüyorum, içeri daldığımda RJ masasının

başındaydı. "Benimle taşak geçmesen iyi edersin," diye bağırdım.

Sandalyesinde kendi etrafında dönüyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Çünkü son zamanlarda herkes benim geçiniyor gibi görünüyor.

"Sebebi yok. Unut gitsin. Lucas da geliyor mu?" Gabe'in kardeşinin benden önce gelmemesine şaşırarak soruyorum.

"Ona söylemedim." RJ'in sesi temkinli, bu da beni duraksatıyor.

"Neden söylemedin? Gabe ne dedi?"

Dudaklarını büküyor, kelimeleri ağzından almak için beni buraya koşturduktan sonra aniden isteksizleşiyor.

"ama," diye homurdanıyorum. "Beni öldürüyorsun.

Neydi o?" "Dedi ki, aynen aktarıyorum, '*Fenn'e gerçeği bildiğimi söyle.*'"

Kelimeler kafamda bir anlam ifade etmiyor. Sanki ciddi bir beyin travmasından sonra farklı bir dil konuşarak uyanmışım gibi. Onları ileri ve geri çevirmeyi deniyorum ama yine de Gabe'in mesajını anlamlandıramıyorum.

Bir ipucu bekliyordum. Baloda ne olduğu ve Casey ile arabada olanın o olup olmadığı hakkında bir ipucu. Ve eğer öyleyse, *neden*.

Onun yerine, bunu anladım. Gerçeği biliyor mu? Ne hakkında? Balo, sanırım. Ama Gabe hangi gerçeği bildiğini düşünüyor?

Beynim acıyor. "Bu mı?"

"Evet."

"Bu da ne demek oluyor?" Deri koltuğa gömülürken şaşkınlık içindeyim. Mesajı kafamda evirip devam ediyorum, belki bir şeyler çıkar diye. Kaşlarım çatılıyor. "Lucas'ın Gabe'e gönderdiği orijinal mesajda benimle ilgili bir şey yazıyor muydu? Bana ne olduğunu göster."

RJ tereddüt ediyor.

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin?"

"Üzgünüm, bu bir alışkanlık. Bu işi iyi yapmamın tek nedeni müşterilerimin mahremiyetine değer vermem. Bilgi ticareti kazançlıdır, ancak yalnızca ağzınızı kapalı tutmayı bildiğinizde."

"Bu kazançlı saçmalığı alıp kışına sokabilirsin. Ben senin üvey kardeşimim. Mesajı ne diyordu?"

Mutsuz görünen RJ, telefonunun kilidini açar ve bir süre kaydırma yapar. Sonra yüksek sesle okur.

"Hey. Muhtemelen kızgın olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Babam pisliğin teki. Annemi bizim tarafımıza çekmeye çalışıyorum ama şu ana kadar şansım yaver gitmedi. Seni oradan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bil. Ayrıca bilmeni isterim ki, babam sana ne söylediye söylesin, seni gönderten ben değilim." RJ başını ekrandan kaldırıyor. "Sonra da umarım iyisindir, yakında konuşuruz, falan filan diyor."

Gözlerimi kısıyorum. "'O kişi ben ' kısmı biraz sus gibi, değil mi?"

"Biraz. Ama 'ben değildim, Fenn'di' demedi ki!"

"Doğru."

"Sana bir şey sormam gerekiyor." RJ arkasına yaslanıp kollarını kavuşturduğunda sandalyesi gıcırıyor.

Tedirgin ifadesi şüphelerimi daha da artırıyor. Bununla nereye varmak istediğini anladığımda lanet ediyorum. "Onu uyuşturucu sattığı için babalarına kişi ben miyim diye mi soruyorsun?"

"Yapmadığını mı söylüyorsun?" RJ biraz fazla şaşkın bir ifadeyle soruyor.

"Belli ki," diye , biraz alınganlıktan da öte. "Gabe benim en iyi arkadaşım. Babası da pisliğin teki. Neden onun başını belaya sokmak isteyeyim ki?"

"Belki de onu korumaya çalışıyordunuz ve satıcılığı bırakmasını sağlamanın tek yolunun bu olduğunu düşündünüz."

"Evet, . Yani şimdi onu *etmediğim* için boktan bir arkadaş mı oldum?"

RJ'in hızla çökmekte olan dünyam karşısındaki umursamazlığı sinirlerimi bozmaya başladı. Ona göre bunların hepsi dedikodu. Neredeyse televizyon. Ama bu, bir yılın büyük bir bölümünde hayatımın en önemli ve yıkıcı parçası oldu. Ve her nasılsa son birkaç dakika içinde çok daha kötüleşmeyi başardı.

"Her iki şekilde de yargılamıyorum-"

"Emin misin?" Soğukkanlılıkla söylüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum."

İçimden keskin bir kahkaha patladı. Buradaki herkes o kadar uzun zamandır bir şey hakkında yalan söylüyor ki, ne olduğunu bildiğimizden emin değilim.

gerçek artık görünmüyor. Bu okuldaki hiç kimse masum değil, en azından bu odadaki insanlar.

"Gabe'in Lucas'a tepkisi ne oldu?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, çok heyecan verici bir şey yok. Kendini hapisanede gibi hissettiğini söylüyor. Karıştığı bir kavgadan bahsediyor. Lucas'tan Gabe için kendini tehlikeye atmamasını istiyor, Gabe uzaktayken Lucas'ın babalarının gazabına uğramasına değmeyeceğini söylüyor. Sonra ona iyi olduğunu, on sekiz yaşına basmasına sadece altı ay kaldığını ve oradan defolup gidebileceğini söyler."

Bunu duyunca kalbim sızladı. Gabe aptalca iyi bir adam. Her zaman küçük kardeşini kolluyor. Uyuşturucu satmasının tek nedeni babasıydı, Gabe'in suç işlemesi değil. Yani adam mükemmel değil tabii ki. O da hepimiz gibi arada bir ortalığı karıştırmayı seviyor. Ama doğuştan suçlu falan değil.

Bay Ciprian para konusunda her zaman eli sıkı, oğullarının kendi yollarını çizmelerini isteyen bir adamdı. Büyürken, Greenwich'teki evlerine her gittiğimde, çok çalışmanın değeri ve Mark Ciprian'ın çocuklarını asla gümüş kaşıklarla beslemeyeceği hakkında dersler duyardım. Gabe ve Lucas için hep çok üzülürdüm. Elbette, çalışma ahlakı takdire şayandır ama oğullarınızı ülkenin en gösterişli hazırlık okuluna gönderip onlara ayda sadece yüz dolar harçlık veremezsiniz. Çarmıha gerilirlerdi.

"Gabe'in mesajını Lucas'a mı?" Düşünceli bir şekilde söylüyorum.

"Hayır, önce seninle konuşmak istedim." RJ başını eğdi. "Hâlâ Lucas'ın Gabe'e onun sürgün edilmesinden senin sorumlu olduğunu ima etmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama tüm bunlar bana şüpheli geliyor." Omuz silktim. "Onu test edelim. Mesajı ona şimdi ilet. Eğer babasına ya da Gabe'e bir şey söylemediyse, Gabe'in 'Fenn'e söyle' mesajını iletmesi daha olası. Ama bir şekilde Gabe'e ona kötülük yaptığımı düşündürdüyse, muhtemelen mesajı iletmeyecektir, değil mi?"

"Mantıklı geliyor." RJ, Gabe'in cevabını Lucas'a göndermek için telefonunun kilidini tekrar açar.

Sonra bekleriz.

"Faturaları okumuş mu?" Üç saniye sonra sabrım tükenerek soruyorum.

"Hayır." RJ ekranı kontrol eder. "Ama yazıyor..."

Kanepede daha dik oturarak alarma geçiyorum. Bir dakika sonra Lucas'ın cevabı beliriyor.

"Teşekkürler. Sana çok şey borçluyum, dostum," diyor RJ.

İkimiz de üzerindeki telefonuma bakıyoruz. Sessiz kalıyor. Lucas'ın telefonunun yanında olduğunu biliyoruz çünkü az önce mesajlaşmak için kullanmıştı. Ve eğer telefonu elindeyse, o kelimeleri görüp *de -Fenn'e* gerçeği *bildiğimi* söyle- bana iletmemesi için hiçbir neden yok.

"Belki de benim yapacağımı varsayıyordur," diye söze başlıyor RJ, tam o sırada telefonum çalıyor ve ikimiz de sıçırıyoruz.

Lucas'ın adını görünce rahatlayarak elime alıyorum. "Bu o," diyorum ve bildirimi açmak için aceleyle kaydırıyorum.

Lucas: Hey, kardeşimden haber aldım. durumu iyiymiş. Bir dazlakla kavgaya karışmış ama kendini koruyabiliyor.

Üvey kardeşime gelen yanıtı aktarıyorum ve ekliyorum: "Gabe'in bana gönderdiği mesajdan hiç bahsetmemiş..."

RJ mutsuzca iç çeker. "Lanet olsun." Ama telefon tekrar çalar.

Lucas: Ayrıca, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama mesajının sonunda şöyle diyor: Fenn'e gerçeği *bildiğimi* söyle.

Bir duraklama var. Sonra bir takip.

Lucas: Sana bir şey ifade ediyor mu?

Tamamen rahatlıyorum. "Tamam," diyorum rahatlamış bir nefesle. "Belki işler düşündüğüm kadar karanlık değildir. Sanırım Silas beni lekeledi. Her yerde düşmanlar görüyorum."

RJ kıs kıs güler. "Hey, Silas'ın gizli bir hıyar olduğunu her zaman söyleyebilirdim. İyi olanlar genellikle öyledir."

Lucas'a mesaj atıp bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi ama üzerinde düşüneceğimi söyledim.

O da baş parmağını kaldırarak cevap veriyor.

"Şimdi ne olacak?" RJ sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor, bacak bacak üstüne atmış.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve aniden tartışılması gereken çok daha kritik bir konu olduğunu hatırlıyorum. "Şimdi yaklaşan idamımı bekliyorum."

"Kahretsin, bunu unutmuşum."

"Ben de." Uzanıyorum, başımı kanepenin koluna yaslıyorum. "Yine de iyi bir koşu yaptık, değil mi? Ömür boyu yetecek kadar kardeşlik bağı kurduk."

RJ homurdanıyor. "Fazlasıyla yeterli." Ama esprisi uzun sürmez. "Seni gerçekten dışarı atmayacak, değil mi? Seni onun içinde yakalamış gibi değil."

"Dürüst olmak gerekirse, zamanlamasından rahatsız mı oluyorum yoksa ona sonsuza dek borçlu mu kalıyorum bilmiyorum." RJ'e alaycı bir bakış attım. "O odasına dalmadan önce Casey'ye gerçeği söylememe saniyeler kalmıştı."

"Gerçek mi?" diye yankılandı, sonra anladı. "Ohhh. Tamam. Hâlâ planlıyor musun?"

Bir saniyelik kararsızlıktan sonra kendimi başımı sallarken buluyorum. "Yapmak zorundayım. Özellikle de şimdi. Belki Gabe'in mesajı bir parça bile açıklık , ben de-" Ne yaptığımı fark ederek aniden duruyorum.

RJ bir nefes tısladı. "Orospu çocuğu."

Lanet olsun.

"Gabe'i mi koruyordun?" Sesinden inanılmazlık damlıyor.

Ön kolumu gözlerimin üzerine koyarak onun görüşünden koruyorum. Sonra fark ettim ki burada geri adım atmak yok. Ondan saklanmak yok. Kolumu indirip doğruluyorum.

"Casey'nin kaza yaptığı gece arabayı Gabe'in kullandığından neredeyse eminim," diyorum kesin bir dille.

RJ bana sessizce bakıyor. Sanki beyni tampon yapıyor. Sonra, "Oh."

"Evet."

"Ve bunca zaman bunu bir sır olarak mı sakladınız?"

Suçlama notunu kaçırmadım. Hatta onaylamama. "Ona borçluyum," diyorum basitçe.

"O senin en iyi arkadaşın, . Ama *bu kadar* büyük bir şeyi örtbas etmek için mi?"

Ciddi misin? Adama gerçekten ne kadar sadakat borcun var?"

"Çok fazla." Yıllar boyunca yaptığım tüm aptalca hatalar bir eşek arısı sürüsü gibi kafamın içinde vızıldarken iki şakağımı da ovuşturuyorum. "Birkaç yıl önce bana hapisten kurtulma kartı verdi. Ben de balo gecesi bu iyiliğine karşılık verdim."

"Bunu detaylandırarak mısın?" Ben devam etmeyince RJ homurdanıyor.

Hay sikeyim. bırakamaz, değil mi? Üvey kardeşim her zaman çok meraklıdır. "Üçüncü sınıftan önceki yaz, Gabe ve ben Hamptons'daydık. İlk başta Lawson'la kaldık, ta ki psikopat babası çok fazla parti yaptığımız için bizi kovana kadar. Biz de Molly adında hatunun evinde kalmaya gittik ve parti devam etti. Oradaki son gecemizde Molly'nin New York Yankees'in yıldız oyuncularından biriyle komşu olduğunu öğrendik.

gülünç saat dolabı-"

"Saat dolabı ne lan?"

"Tam olarak görüldüğü gibi. Adam pahalı saatlere takıntılıydı ve bir dolap dolusu saati vardı. Hepsi küçük süslü kutularında raflarda sergileniyordu. Bunun çok komik olduğunu düşünmüştüm ve dediğim gibi, o yaz boyunca ziyan olmanın ötesindeydim."

"Tanrım. Yankee oyuncusunun evine mi girdin?"

"Ah evet. Uzun lafın kisası, herkes yattıktan sonra aptal kafamla içeri girip onun değerli saatlerinden birini çalmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Ve bir şekilde bunu başardım. Bu adamın güvenliği yok gibiydi. Sadece bir kamera. Dışarı çıkmadan önce alarmını bile kurmamıştı.

O ve iç çamaşırı modeli kız arkadaşı şehirdeki bir kulüpteydiler ve ben kelimenin tam anlamıyla üst kattaki yatak odalarına çıktım ve saat dolabından istediğimi seçtim. En havalı görüneni seçtim ve oradan ayrıldım."

"Gabe seninle değil miydi?"

"Tanrım, hayır. Gabe aptal değil. Beni vazgeçirmeye çalıştı ama ben yine de yaptım. O uyuduktan sonra ayrıldım. Ertesi sabah tam bir rezaletti. Yankee saatinin kayıp olduğunu fark etti ve polisi aradı. Yan tarafa geldiklerini gördük ve ben de sahile koşup saati okyanusa attım. Biz de dahil olmak üzere komşuları sorguladılar. Gabe'den beni korumasını istedim, o da hiç tereddüt etmeden . Bütün gece onunla olduğumu, bayıldığımı ve benimle ilgilendiğini, uykumda kusup ölmediğimden falan emin olduğunu söyledi. Belli ki ilk başta bize inanmadılar ama o zaman Gabe'in babası devreye girdi. Bay Ciprian eskiden eyaletin , yani orada hâlâ büyük bir nüfuzu vardı."

"Gabe babasına da mı yalan söyledi?"

"Evet. İncil üzerine yemin etti - ve Ciprianlar süper Katolik gibiler, bu yüzden inanın bana, bu Mark Ciprian için bir şey ifade ediyordu. Gabe arkamı kolladı ve babası da Gabe'in hikâyesine inandı." Başımı salladım. "Yankee kana susamıştı. Eğer Bay Ciprian beni korumasaydı, Gabe sağ olsun, hapse girecektim. Buna şüphe yok." Şimdi başımı eğiyorum, utanç bir kez daha boğazımda düğümleniyor. "Mezuniyet gecesi Casey'i çok az tanıyordum. O aslında bir yabancıydı. O zamanlar sadakatim ona değildi. En iyi arkadaşım la birlikteydim, ona çok şey borçluydum."

"Ama o artık bir yabancı değil," diye hatırlatıyor RJ sessizce.

"Bunun farkındayım."

RJ bunu taşımanın ne kadar acı verdiğini bilemez. En iyi arkadaşım hakkında en kötüsünü düşünmek. Onu bir kızı ölüme terk edecek biri olarak hayal etmek. Bunun insanları ve kendini anlamana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Casey yerine Gabe'i korumayı seçtim, sonra da onu koruyarak bunu telafi etmeye çalıştım. Ama bu yeterli değil.

Gerçeklerden daha azını hak etmiyor.

Tüm arkadaşlığımız boyunca, içimi dökmekten dikkatsizce bir hece uzaktaydım. Ama sonra Gabe'i düşündüm. O benim en iyi arkadaşım ve ben de ona yarı aşığım ama şu anda ikisine de sahip değilim ve o da benden giderek uzaklaşıyor. Casey'nin benden cevap alamadığı her gün, bu onu biraz daha yıkıyor. Yakında o kadar çok parçaya ayrılacak ki, bir daha bir araya gelemeyebilir. Bana dön.

Dün gece beni affetmek istediğini söyledi.

Sadece ona bir sebep vermem gerekiyor.

Konuşmamız kapının çalınmasıyla yarıda kesildi ve ikimizin de yüzünde şaşkın ifadeler belirdi.

RJ cevap vermek için ayağa kalkar, bir saniye sonra rahatlamış bir şekilde omzunun üzerinden bakar. Benim infaz emrim değil o zaman. Tresscott bu işi ağrıdan alıyor, işkencemi bilerek uzatıyor.

"Yo," diyor biri ve bir çift son sınıf öğrencisi odamıza giriyor.

Uzun boylu olan Xavier, üvey kardeşime hitap etmeden önce bana başıyla selam veriyor. "Hey, iki kuzenim bu hafta sonu Manhattan'dan geliyorlar. Onları bu akşamki dövüشلere getirmeyi umuyordum."

RJ ona bakıyor. "Yani?"

"Yani, ah..." Xavier ellerini ceplerine sokarak ayaklarını kaydırır. "Gelebilirler mi?"

"Bana ne lan?"

Kanepedeki tüneğimden, nefesimin altında kıs kıs gülüyorum. Zavallı Remington gerçeğı kabullenmeyi reddediyor.

"Yukarı Batı Yakası'ndaki St. Michael's'a gidiyorlar." Xavier, RJ hiç konuşmamış devam ediyor. "İstersen bu gece onları inceleyebilirsin. Biz içeri girmeden önce onlarla tanış."

"İstemiyorum ve gitmeyeceğim."

Xavier'in arkadaşı Tripp'in kafası karışmış görünüyor. "Sen gitmeyecek misin?" "Hayır. Meşgulüm."

Bir kahkaha daha yutuyorum. RJ, Duke'ten liderliği devraldığından beri her hafta zorunlu olarak dövüşlere katılıyordu ama sanırım artık kurallara göre oynamayı bıraktı. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Yani hiç kavga yok mu?" Xavier bastırıyor. "Ama bugün Cumartesi."

"Savaşabilirsin. Ya da dövüşmezsin. Umurumda değil. Bunu anlamak nasıl bu kadar zor olabilir?"

Çift yardım için bana bakıyor. Eğlenceli bir omuz silkmeyle karşılık veriyorum.

RJ yavaşça, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi her bir kelimeyi fazla telaffuz ederek, "Bu gece meşgulüm," diyor. "Eğer yarın gece yapılacak olsalardı, harika olurdu. Dün düzenlenmiş olsalardı, harika. Ama bu gecedeler ve ben meşgulüm."

"Yani bunları yarın gece mi yapacağız?" Xavier soruyor.

"Ne zaman istersen yap!" diye bağırdıktan sonra gözleriyle bana yalvarmaya başladı. "Dostum. Yardım et."

Gülmekle meşgulüm.

"Bu bir tür test değil," diye çocukları temin ediyor. "Hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Arkadaşlarınıza söyleyin."

"Yani... yarın gece mi?" Tripp soruyor.

RJ hayal kırıklığı içinde "Siktirin gidin," diye yalvarıyor ve onları fiziksel olarak kapıdan dışarı itiyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve sanki kapıdaki barbarlar gibi tekmeleyerek açmaya çalışacaklarından korkuyormuş gibi kapıya yaslanıyor. "Bu neden benim başıma geliyor?"

Kahkaha gözyaşlarını sildim. "Bunu kendine yaptın, dostum." Kapı sert bir şekilde çalındı.

RJ'in yüzü hayal kırıklığıyla kızarır. "aşkına! Git !" "Bishop," diye seslenir farklı bir ses.

İşte böyle, tüm mizah kaybolur.

Bu kez kapıyı açan ben oluyorum. Kendimi müdürün habercisi Asa'nın kendini beğenmiş gülümsemesine bakarken buluyorum.

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Dur tahmin edeyim. Çağııldım."

Asa alaycılığını görmezden geliyor. "Müdür Tresscott sizi ofisinde görmek istiyor. Acele etsen iyi olur."

Bölüm 35

Fenn

Burası bir kiliseden daha sessiz. Tresscott'un ofisine giderken tek bir kişinin yanından geçmiyorum ya da tek bir ses duymuyorum. Geniş koridorun cilalı zemininde gıcırdayan ayakkabılarımın sesi beni irkiltiyor. Utanç verici derecede gürültülü. Sonra telefonum çalıyor ve daha da yüksek sesle, sessizliğin ortasında bir patlama gibi.

Sessize aldım, sonra mesajı kontrol ettim.

Casey: Bu gece yerimizde buluşalım mı? çok şeyimiz var.

O haklı. .

Ben: Evet, kulağa hoş geliyor. Ve evet, .

Telefonum şu an sessizde. Babanla konuşmak üzereyim.

Resepsiyon bölümündeki masa boş. Yanından geçip maun kapının önüne geliyorum ve hızlıca vuruyorum.

"İçeri gel," diye boğuk bir cevap geldi.

Düğmeyi çevirip kapıyı iterek açıyorum. Kalın bordo halıya bir adım attıktan sonra olduğum yerde duruyorum.

Bakışlarım Tresscott'un masasında oturan babamla birleşince, "Olamaz," mırıldanıyorum. "Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım."

Topuklarımın üzerinde dönerek David'in sandalyesinden fırlamasına neden oluyorum. "Fennelly," diye tersledi. "Dur."

Durmak istemiyorum. Bu binadan koşarak çıkmak, birinin arabasını çalmak ve başka bir ülkeye gitmek istiyorum. Kanada'ya. Hayır, Meksika. Havası daha iyi.

Yine de koşmanın anlamsız olduğunu biliyorum, bu yüzden içgüdüye direniyorum ve ofise geri dönüyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Babam bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. Bugünlerde gümüş rengine boyanmış. Yeni karısının onu saçlarını boyatmaya ikna etmemesine şaşırdım. Ya da belki Michelle seçkin olduğunu düşünüyordur.

"Neden buradasın?" O konuşmayınca ben soruyorum.

Bu onun gözlerinde bir kızgınlık kıvılcımı yarattı. "Edward Tresscott bu sabah erkenden beni aradı ve seni açığa almayı planladığını söyledi."

Nefesim kesildi. Uzaklaştırma mı? Bu mı?

Casey'nin onu okuldan atılmaktan nasıl kurtardığını merak ederek rahat bir nefes alıyorum.

"Rahatlamış görünüyorsun," diyor babam soğukkanlılıkla.

Omuz silkiyorum. "Öyleyim. Çok daha kötü olacağını düşünmüştüm. Uzaklaştırma ne kadar sürecek?"

"Üç gün. Her sabah burada Tresscott'a rapor vereceksiniz ve derslerinizi komşu bir ofiste yapacaksınız. Gün boyunca size göz kulak olacak ve son zilden sonra çalışmalarınızı kontrol edecek."

"Peki." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Artık gidebilir miyim?"

"Hayır, ." Gözle görülür bir şekilde dişlerini sıkıyor. "Otursana lan, Fenn."

Bir kahkaha atar. "Küfürleri patlatıyorsun, ha baba? Birileri öfke nöbeti geçiriyor."

"Otur," diye tersledi.

Kıçımı pelüş ziyaretçi koltuklarından birine bırakarak ona şaka yapıyorum. Babam ayakta duruyor, yüz ifadesi bir mutsuzluk bulutunu yansıtıyor. İçinde bir tutam hayal kırıklığı da var.

"Eee? Dinleyelim bakalım. Dersi." Sandalyede arkama yaslandım, etkilenmemiştim. "Senin umurundaymış gibi davranmanı dinlemek her zaman eğlencelidir. Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun, farkında mısın? Anlıyorum. Üvey anneni etkilemeye çalışıyorsun. Ama nefesini boşa harcıyorsun."

Tekrar küfrediyor, alışılmadık bir şekilde kızgın. Duygularının uzun süredir kış uykusunda olduğunu düşünürsek, bu sarsıcı. Belki de bu yüzden ayıyı dürtmeye devam ediyorum. Uykulu ve ilgisiz olmaktan yoruldum. Kavga etmek için kaşınıyorum.

Ve babam hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bu kadar yeter," diye . "*Senden* de bıktım." "Başka yeni ne var?"

"Durun. Bu küstah, çocukça saçmalığı kes. On sekiz yaşındasın." Adımlamaya başladığında yüzü daha da kızarıyor, birkaç saniyede bir durup bana öfkeli bakışlar fırlatıyor. "Sen lanet olası bir yetişkinsin ve sabahın dördünde azgın bir serseri gibi kızların pencerelerine tırmanıyorsun! Hem de herhangi bir kızın değil! Edward Tresscott'un en küçük kızı! Aklını mı kaçırdın sen?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama elini havada gezdirerek kesiyor.

"Yıllar boyunca senden gelen pek çok saçmalığa katlandım. Ukalalığına tahammül ettim, arkadaşlarını görmezden geldim-"

"mı?" Sözünü kestim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Gabe Ciprian bir uyuşturucu satıcısı! O Lawson denen çocuk on üç yaşından beri rehabilitasyona girip çıkıyor!" Babam kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi. "Kızlardan bahsetmiyorum bile. Bütün o partiler. Evin her tarafına saçılmış prezervatif paketleri. İçkiler. Gittiğin her okuldan atılmış olman, ta ki ben seni satın alarak bu okula sokana kadar. Kimsenin atılmadığı tek hazırlık okulu ve sen neredeyse buradan da atılıyordun!"

Öfkeli bir hışımla sözlerini bitiriyor ve elini tekrar saçlarının arasında gezdiriyor. "Şimdi cevap verme iznim var mı yoksa hâlâ bağıriyor musun?" Kibarca soruyorum.

"Bir açıklamayı çok isterim," diye karşılık verir babam. "*Çok isterim.* Çünkü müdürünüzün kızıyla oynasırken ne düşündüğünüzü hayal bile edemiyorum."

"Casey benim arkadaşım." Tekrar omuz silktim. "Bir kabus gördü, üzgün olduğu ve konuşmaya ihtiyacı olduğu için beni aradı."

"Ve onunla telefonda konuşamadın mı?" Sesi yıpranmış geliyor. "Evine zorla girmek zorunda mı kaldın?"

"Ben zorla . Beni o içeri aldı."

"Babasının izni olmadan sabahın dördünde oradaydın.

On yedi yaşında." "O benim arkadaşım," diye tekrarlıyorum.

"İkinizin arasında kesinlikle fiziksel şey olmadığını mı söylüyorsun?"

Genelde oldukça iyi bir yalancıyım - en azından ihmal yalancısı - ama bu sabah oyundan çıktım. Ve bir anlık tereddütüm bana pahalıya patladı.

"Lanet olsun, Fenn! Senin derdin ne be!" Babam sitemle başını sallıyor, resmen küçümsüyor. "Gerçekten olmak istediğin kişi bu mu? Balık gibi içen ve sikiyle düşünen başarısız bir pislik mi?"

"Kulağa eğlenceli geliyor aslında."

İnanılmaz bir kahkaha atıyor. "Bunu ciddiye bile almıyorsun, değil mi? Seninle konuşmak için bir saat öncesinden buraya geldim-"

"Gelmeni ben istemedim," diye araya giriyorum, sesim soğuk. "Bu senin suçun." Babam bir an bana baktı. Sonra yandaki sandalyeye çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Orada, o tuhaf yenilmiş pozisyonda, tam bir dakika gibi gelen bir süre boyunca oturuyor. O bakmıyorken gizlice çıkmayı bile düşündüm.

Ama sonra başını kaldırır. "Senden utanıyorum."

Şimdiye kadar, eleştirileri kurşun geçirmez bir yelek giymişim gibi üzerimden sekiyordu.

Bu sefer biraz hasar veriyor. Tam isabet. Göğsüm sıkışıyor.

"Sana biraz zaman tanıdım, Fenn. Sabırlı olmaya çalıştım. Anlayışla.

Çünkü anneni ne kadar özlediğini biliyorum."

Çenemi tuttum.

"Ama çok ileri gittiniz-"

"Bir arkadaşımın yatak odasına gizlice girdiğim için mi?" İnanmayarak soruyorum.

"Çünkü yaptığın ya da söylediğin hiçbir lanet şey için pişmanlık duymuyorsun. Ne istersen, ne zaman istersen yapıyorsun." Ayağa kalkıyor, omuzları çöküyor. "Senden utanıyorum," diye tekrarlıyor.

"Umurumda değil." Ben de ayağa kalktım, tüm bu saçma konuşmayı bitirdim.

"Umursamalısın. Çünkü ben senin babamın ve bu dünyada sahip olduğun tek aile benim, Fennelly."

Bakışlarımız yavaşça tekrar birleşiyor ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında irkiliyorum.

Kınama. İğrenme.

"Annen senden utanırdı."

Ben durduramadan kolum dışarı fırlıyor. Bu bir diz çökme tepkisi, onun sözlerinin tetiklediği acı dalgasından kendimi koruma içgüdüğü.

Yumruğum babamın çenesiyle birleştiğinde bir çatlama sesi duyuldu.

Şok içinde geri çekildi. İkimiz de şok olduk. Parmak eklemlerim karıncalanıyor ve elime bakıyorum, göz kırpyorum, kafam karışıyor. Sanki o el bana ait bile değil.

Ona daha önce hiç vurmadım. O da bana hiç vurmadı. Vurmak asla ilişkimizin bir parçası olmadı.

Babam birkaç derin nefes alırken göğsü kabarıyor. Başparmağının yan tarafını ona vurduğum yerin üzerinde gezdiriyor, sonra çenesini döndürüyor.

"Baba. Ben..." *Özür dilerim.* Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Ama o çoktan yanımdan geçip gitti. Arkasını dönmeden, "Kendine çeki düzen ver," dedi.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından sesleniyorum.

"Eve." Hâlâ dönmüyor. Onu duyabilmek için kapıya doğru yönelmek zorunda kalıyorum. "Eve, karımın yanına gidiyorum. Sen de cezayı şikâyet etmeden çekeceksin. Şükran Günü'nde görüşürüz."

Sonra o gitti ve ben neredeyse devriliyordum, bacaklarım birden ağırlığımı taşıyamayacak kadar güçsüzleşti. Tökezleyerek bir sandalyeye oturuyorum ve yüzümü ellerime gömerek babamın yenilmiş pozunu taklit ediyorum, ellerimden biri hala ağrıyor.

Babamın çenesine yumruk attım.

Tanrım.

Annen senden utanırdı.

Orada kambur bir şekilde otururken, nabzım zayıflarken, söylediği her şeyi düşünmekten kendimi alamıyorum. Zihnimde kök salan sonuca karşı koyamayana kadar sözleri döngü halinde devam ediyor.

O haklı.

Ben berbat bir.

Annem benden utanırdı.

Casey gibi bir kızın beni sevmesine izin veremem.

Avuçlarımın içinde inliyorum. Lanet olsun. Bu kızla ne yapıyorum ben? Onunla ilk kez gerçek bir konuşma yaptığımdan beri benim için fazla iyi olduğunu biliyordum. Yaralı hayvanları kurtaran ve onları yatağının yanındaki ayakkabı kutularında saklayan kız. Affetmemesi gerekirken affeden, hatırlaması gerekirken unutan bir kız.

Bitmesine izin vermeliydim. *Bitmişti*, lanet olsun. Beni terk etti. Haklı olarak. Ama ben buna izin vermek yerine onu geri kazanmak için uğraştım, didindim ve savaştım, peki ne için? Çok fazla içen ve onu neredeyse öldürecek olan bir uyuşturucu satıcısının en iyi arkadaşı olan boktan bir pislikle birlikte olabilsin diye mi?

Bundan daha iyisini hak ediyor. Çok daha iyisini.

Bölüm 36

Casey

"Teşekkür ederim," diyorum kapı aralığında.

Babam çay fincanının kenarından beni izliyor. Çalışma odasında çay içiyor, önünde açık bir kitap var. Geçen Noel'de ona aldığım, Yüz Yıl Savaşları'nı anlatan tarihi bir kitap. Bütün gün buraya kapanıp okudu.

"Onu okuldan atmak istediğini biliyorum," diye devam ediyorum babam konuşmayınca. "Ama sana söz veriyorum, o yanlış bir şey yapmadı. Fenn'in tek günahı ona ihtiyacım olduğunda buraya koşmaktı."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor.

"Bir şey söyleyecek misin?"

Babam fincanını yere bırakıyor. "Ne söylememi istersin?"

"Bilmiyorum." Kolumla oynuyorum. "Sadece bir şey."

"Pekâlâ. Bir daha gecenin bir yarısı odanızda bir çocuk bulursam, eğer onu okuldan atma yetkim varsa, okuldan atılacak ve siz de son sınıfta evde eğitim göreceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyorum sıkıca.

"Ve senden daha önce verdiğin sözü tutmanı bekliyorum," diye ekliyor, gözleri sert.

"Yapacağım."

Bu sabah Fenn'in dün gece için neden çok sert bir şekilde cezalandırılmaması gerektiğini anlattığım bir saatlik konuşmamız sırasında

Babamın şartı terapiye dönmemdi. Haftalık. Kabul ettiğim için heyecanlanmadım ama Dr. Anthony'yi o kadar da umursamıyorum ve Fenn'i Sandover'da tutmak için adil bir takas gibi görünüyordu.

Yine de bana borçlu. Ve bu borcu bu gece ödemeyi planlıyorum. Balo hakkındaki gerçeklerden daha azını kabul etmeyeceğim.

"Sloane az önce fırına lazanya koydu," diyorum ona. "Yediye kadar hazır olacağını söyledi."

Babam başını sallıyor ve kitabına uzanıyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman." Dağılabilirsiniz.

Gözlerimi devirmek için kapıyı kapatana kadar bekliyorum. Anladım. Fenn'i yatak odamda yakaladığı için kızgın. Ama hadi ama, *o kadar* da büyük bir şey değildi.

Koridorda, fermuarlı eşofmanımın cebinden telefonumu çıkarıyorum.

Hey, daha sonra buluşacak mıyız? Akşam yemeği 7'de, yani 9 gibi boş olurum. Göl yolunda buluşalım mı?

Fenn yazıyor ama noktalar sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca bir görünüp bir kayboluyor. Beklemekten sıkıldım ve yukarı çıktım. Akşam yemeğinden önce duş alıp üstümü değiştirmek istiyorum.

Odama doğru yürürken telefonum çalıyor.

Bunu söylemek beni öldürüyor ama haklıydın. Bitmesi gerekiyor. Ben sana göre değilim, Casey. Özür dilerim.

Mesaja bakıyorum.

Bir saniye geçiyor. İki. Üç. On.

Hala bakmaya devam ediyorum. Yakında bir anlam ifade edeceği umuduyla. Hatta gerçekten İngilizce yazıldığını iki kez kontrol ediyorum çünkü beynim hesaplamıyor. Gözlerim "bitti" ve "üzgünüm" gibi kelimeler görüyor ama belli ki aptal ve yanlış. Benimle ilişkisini bitirmesine imkan yok.

Metin üzerinde.

Bu çok saçma.

Üç kelimeyi geri gönderirken nabzım zayıflıyor, yavaşlıyor.

Ben: Ciddi misin?

Bu sefer hemen cevap veriyor.

Öyleyim. Çok özür dilerim. Beni unutmalısın.

Yavaş ve ölçülü nefesler veriyorum. Nabzım şimdi hızlanıyor. Daha hızlı ve daha hızlı, ta ki kulaklarımın arasında öfkeyle gürleyene kadar.

Buna inanamıyorum. Bu adam bir ay boyunca buldozer gibi hayatıma girmeye çalıştı, her gün affedilmem için yalvardı. Ve dün geceye kadar, sınırlarımı koruyarak yerimde duruyordum. Ama o bunları da aştı. Dün gece beni kollarına aldığı anda, balo hakkındaki tüm gerçeği bilmesem bile onu affetmeye hazırdım. Kendime Fenn'in hayatımı kurtardığını, onun sayesinde hayatta olduğumu hatırlattım ve en önemli şey bu değil miydi?

Tanrım. Bende bir sorun olmalı. Programımda beni aynı hataları yapmaya zorlayan ve kendimi yalnız bulduğumda sürekli şaşırmama neden olan doğal bir kusur.

Belki de sadece Fenn'dir.

Renksiz, kokusuz bir zehir gibi gözümün önünde saklanıyor.

Kalbim durana kadar damarlarıma mikro dozda karışıyor.

Beni arkadaşım olduğuna ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Onu affetmeye çok yaklaşmıştım, tüm sağduyuma ve kafamda çalan tüm uyarı zillerine rağmen. Ama Fenn Bishop tüm doğal savunmalarımdan etkilenmiyor, beynimin içine girip doğru yalanları ve boş vaatleri fısıldıyor.

Yatağımın kenarına çöktüm, gözyaşlarımı uzak tutmak için hızla gözlerimi kırıştırdım. Komik olan şu ki, bu sefer gerçeği söylemeye hazır olduğumu, haftalarca itiraf etme şansı için yalvardıktan sonra bu sefer işi berbat etmeyeceğini düşünmüştüm. Ama işte yine aptalın tekiyim. Yüzüstü düştüm.

Kalbimi saran acı daha karanlık, daha düşmanca bir şeye dönüşürken gözyaşlarım kuruyor. Öfke kafatasımın içinde alevleniyor, sağır edici, uluyan

Fenn'in mesajlarını her tekrar okuduğumda daha da yoğunlaşan bir öfke ve kızgınlık fırtınası.

Buna daha fazla dayanamayacağım.

Telefonumu yatağın üzerine bırakarak kendimi duş almaya zorluyorum. Sıcaklığı haşlama derecesine getirip spreyin altında duruyorum, yüzümü yukarı doğru eğmeden önce buhar bulutlarını içime çekiyorum. Sıcak suyun beni ıslatmasına izin verdim. Beni rahatlatmasına. Bir şekilde işe yarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve gün boyunca aklıma gelen ilk huzurlu düşünce dağınıklığın arasından süzülüp geliyor.

Pencereler açıkken dağlarda hız yapmanın anısı. Rastgele bir kasabada dondurma yemek.

Kaybolmak ve kim olduğumu unutmak.

Isı ve buhar gergin kaslarımı gevşetirken, en son ne zaman mutlu hatırlıyorum. Sarhoş-mutlu ya da intikam-mutlu ya da orgazm-mutlu değil. Sadece... mutluydum.

Duştan sonra bir çift yoga pantolonu, çizgili bir kazak ve sıcak tutan yün çoraplar giyiyorum. Akşam yemeği için çağrılmadan önce Silver'ı beslemem gerekiyor, bu yüzden masamın üst çekmecesine uzanıp orada sakladığım Ziploc torba mamayı alıyorum. Bugün resmi olarak yonca samanı ve lif oranı yüksek olduğu söylenen sade peletlere geçtik. Silver hala zayıf görünüyor. Keşke daha fazla hareket etse.

Ayakkabı kutusunun kapağını kaldırıp içine baktığımda yine hareketsizdi. "Uyan ufaklık," diyorum usulca. "Yonca zamanı."

Yemeğini kutunun köşesine, sıkı bir su kabının yanına bırakıyorum. Genellikle yemeğini hazırladığımda gözleri açılıyor ve çok şirin gıcırtı sesleri çıkarıyor. Bu akşam sessiz kaldı.

"var?" . ", tatlı turtam, biraz yemek yiyelim." Silver tepki vermiyor.

Kulakları bile seğirmiyor.

Neyin yanlış olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sorun Silver'ın ölmüş olması.

Neredeyse ağır çekimde gerekleştiiğini hissediyorum, hissizleştiiğimi hissediyorum. Kapanıyorum. Silver'ın sesime tepki vermediğı gibi, ben de onun gittiğı gereğıne tepki vermiyorum. Onun hareketsiz bedenine bakıyorum. Sonra ayakkabı kutusunun kapağıını yerine koydum.

"Case! Akşam yemeğı!"

Sloane'un bağırması üzerine otomatik pilotta yatak odamdan çıkıyorum, kutuyu kolumun altına sıkıştırıyorum. Alt kata inip tek kelime etmeden mutfağıa giriyorum ve kız kardeşimi fırın eldivenlerini çıkarırken buluyorum. Ocağıın üzerinde soğuyan lazanya tenceresinden buhar yükseliyor.

"Masayı hazırlayayım mı?" Sloane omzunun üzerinden söylüyor. "Elbette."

Dönüyor ve ayakkabı kutusunu görünce gülüyor. "Silver akşam yemeğinde bize katılacak mı?"

"O öldü," diye cevap veriyorum. "Oh kahretsin."

"Ah, tatlım." Babamın sesi kapı aralığıından geliyordu. Bizi duymak için tam zamanında içeri girmişti. "Çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum.

İç çekerek yanıma geldi ve omzumu güven verici bir şekilde sıktı. "Ben küreğı getireyim."

"Zahmet etmeyin." Elinden kurtulup tezgâha doğru yürüyorum ve çöp kutumuzun bulunduğı uzun çekmeceyi açıyorum.

"Dava mı?" diyor huzursuzca.

"Onun öleceğini hep biliyorduk. Gömülmesinin bir anlamı yok. Sebepsiz yere çok fazla çaba sarf ediliyor gibi görünüyor."

Kutuyu çöpe atarken arkamdan sessizlik geliyor. Çekmeceyi ve arkamı döndüğümde iki şaşkın yüzle karşılaştım.

"Ne?" Mırıldandım.

"Sokak hayvanlarını hep gömüyorsun." Sloane'un alnındaki yiv daha da derinleşiyor. "Altı yaşından beri hayvan cenazeleri düzenliyorsun."

yaşı."

"Evet, ama artık altı yaşında değilim. İnsanlar büyür." Tekrar omuz silktim.

"Ve bir şeyler ölür."

Her şey ölüyor.

Bölüm 37

Sloane

Tresscott & Shaw Dedektiflik Bürosu'nun yarı düzenli toplantısında, bu iki cesur hafiye yine çıkmaza girdi. Arka verandamda otururken RJ çenesindeki kirli sakalı kaşıyor ve sanki tahıldaki mesajları çözmeye çalışıyormuş gibi verandadaki masanın yüzeyine bakıyor. Köpekler etrafta manyak gibi koşturuyor, böcekleri ve ara sıra bahçeye dalan sincapları kovalıyor.

"Gabe'e bir mesaj daha gönderebilir miyiz?" Ben öneririm. "O geceki olayları onun ağzından dinleyebilir miyiz?"

"Fenn beş bin dolar daha vermeye razı olsa bile, bağlantım ortadan kayboldu. Çok riskli olduğunu ve bir daha riske girmeyeceğini söyledi. Yani bir posta güvercini göndermek ya da Gabe'in annesi gibi davranması için bir aktris tutmak dışında..."

"Yani gerçekçi seçenekler dahilinde...?"

"Elimizde hiçbir şey yok."

Müthiş. Sadece harika. Aylardır ilk defa gerçek bir ipucumuz var. Fenn'in Gabe'i koruduğunu itiraf etmesi. Ve hala tekerleklerimizi döndürüyoruz.

Fenn'in bildiklerini itiraf etmesinin baloda olanları açığa çıkaracak anahtar olacağını düşünmüştüm. Ama sürpriz! Daha fazla soru. Mesela Gabe Ciprian'ın Casey'i nasıl kapana kısılmış ve mahsur bıraktığı gibi.

"Peki ya uyuşturucu?" RJ soruyor. "Gabe kesinlikle satıyor muydu?"

Bo ona doğru koşar ve kucağına salyalı bir sopa bırakır. RJ sopayı avluya geri fırlatana kadar hafif bir hırıltıyla onu ısrarla dürtüyor.

"Sandover'daki en kötü saklanan sır," diye onaylıyorum. "Herkes zehri için nereye gideceğini biliyordu."

"Sanırım bu izler. Kimse buraya kazara gelmez. Gabe hiç Ballard'a gitti mi?"

"Birinci sınıfta," diye onaylıyorum. "Ama sonra o ve Fenn, ev babalarının içki dolabından içki çaldıkları için okuldan atıldılar. Ondan sonra Gabe Sandover'a gönderildi ve Fenn de lanet olsun, neydi adı? İsviçre'de bir yatılı okula."

"Bekle, gerçekten mi? Fenn'in buraya ikinci sınıfta geldiğini sanıyordum."

"Evet, sömestrde bir ay kadar. Onu kovmadan önce Alpler'de sadece birkaç hafta dayanabildi. Dürüst olmak gerekirse, bence bunu buraya gelmek için bilerek yaptı. O ve Gabe birbirlerinden ayrılamazlardı."

Bo sopasıyla geri döner ve şimdi Penny hevesle RJ'e doğru ilerleyerek onu sopayı fırlatmaya teşvik eder.

"Casey nerede?" RJ homurdanıyor. "Beni rahat bırakmaları için bu küçük adamların dikkatini dağıtamaz mı?" Yine de şikayet etmesine rağmen sopayı fırlatmaya devam ediyor.

"Odasında. Tavşanı öldü."

"Kahretsin. Bu berbat bir şey."

Sıkıntılı bir şekilde bakıyorum. "Gözünü bile kırpmadı. Onu kurtardığı anda ölmeye hazır olduğunu iddia etti. Ama bu sinir bozucuydu. Casey genelde bu kadar soğukkanlı değildir."

"O ve Fenn başka bir kavgaya mı karıştı? Çünkü o da bugün oldukça harap görünüyordu. Okuldan atılmaktan kurtulduğunu düşünürsek, kafasının iyi olması gerekirdi ama bütün günü uyuyarak geçirdi." RJ de en az benim kadar rahatsız görünüyor.

"Tamam, bu garip. Kavgayla ilgili bir şey söylemedi ama."

Yapacağından değil. Bu günlerde Casey bana düşmanmışım gibi davranıyor. Bu arada ben de cumartesi gecemi ona *yardım* etmeye çalışarak geçiriyorum, nankör velet. Şu anda erkek arkadaşımı beceriyor olabilirdim ama yerine Casey'nin neredeyse öldüğü gece neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

"Lucas sana mesaj attı mı?" diye sordum.

Lucas, Gabe ile aramızdaki en yakın bağlantı çünkü Fenn, Gabe ve Casey'yi baloda birlikte görmediği konusunda ısrar ediyor.

"Hayır, henüz değil."

Hayal kırıklığımı yutuyorum. Herkesi Agatha Christie tarzı bir odada toplayıp, suçlu kaçınılmaz olarak ortaya çıkana kadar geceyi adım adım anlatmak için neler vermezdim. Agatha her şeyi çok kolaymış gibi gösterirdi.

"Casey kayıpken Gabe için bir mazeretimiz yok," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Uyuşturucuya erişimi vardı. Ve bunları ona verme fırsatı vardı."

"Peki, sebebi ne? Neden kız kardeşine ilaç verip onu kayıkhaneye götürdü?"

"Yani, bariz bir cevap var." "Alçakça cinsel olanı kastediyorsun." "Evet."

Kazayı takip eden günlerde herkesten şüpheleniyordum. Özellikle de Casey'ye ilaç verildiği doğrulandıktan sonra. Bu gerçeği bile bile, o gece olanlar için nasıl masum bir sebep olabilirdi *ki*? Tanıdığımız ve güvendiğimiz biri ona zarar vermeye çalışmış ve neredeyse onu öldürmeyi başarmıştı.

Doğal olarak, korkularım erkeklere yöneldi, ancak şüpheli olarak öne çıkan belirli bir adam yoktu. Ta ki şimdiye kadar.

RJ, "Hastanenin polise verdiği toksin raporunda bir sürü şey vardı," diyor. "İnternette bulabildiğim kadarıyla, uyuşturucu hapa benzer bir kokteyl. Doğru dozlarda güzel bir sakinleştirici. İsterseniz zihin açıcı da olabilir."

İçimi bir öfke sancıları kaplıyor. Doktor vücudunda uyuşturucu bulduklarını söylediğinde Casey'nin hastanede nasıl gözyaşlarına boğulduğunu hatırlıyorum. Ne olduğunu hatırlayamadığı için tecavüz testi yapmaları gerektiğini söylediğinde daha da histerikleşmişti. Yine de bir şey bulamadılar. Cinsel saldırı ya da herhangi bir cinsel aktivite belirtisi yok. Ama bu bir şey olmadığı anlamına gelmez.

RJ'e "Balodaki tonlarca insan bir şeyler içiyordu," dedim. "Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama aldıkları şey mutlu, dokunaklı bir şeydi. Herkes dans ediyor, bol bol gülümsüyordu. Başta komikti, sonra sinir bozucu olmaya başladı. Ama kimse bayılmadı ya da bir gölde uyanmadı. Aynı zuladan gelip gelmediğini bile bilmiyoruz."

"Yani Gabe bize ne aldığını söyleyemiyor ve Casey de nereden aldığını hatırlamıyor." Yine köpeklerin insafına kalmış bir halde, sopayı onlar için fırlatırken iç geçiriyor. "Ve Fenn yine sustu."

"Şimdi son altı aydaki hayatımı anlamaya başlıyorsun. Çıkmaz sokak merkezi."

Umut ve umutsuzluğun kısır döngüsü. Hiçbir sonuca varmadan ipuçlarını kovalamak. Kapılar yüzüme kapandı.

RJ, "Kriterlere uyan başka bir şüpheli daha var," diye öneriyor, sesi asık.

"Kim?" Talep ediyorum.

"Lawson. Topladığım kadarıyla kimse dansın büyük bölümünde nerede olduğunu bulamıyor. Buna bir de amatör eczacı hobisi, cinsel maceraları ve sorgulanabilir ahlakı eklenince..."

Dudağımı ısırdım. "Bunların hiçbirini tartışamam. Ama Lawson'ın biriyle yatmak için bu kadar çaba harcadığını da düşünemiyorum. Tek yapması gereken parmaklarını şıklatmak."

"Geçerli bir nokta." RJ'nin telefonu masanın üzerinde vızıldar.

"Lucas," dedi. "Bir bakayım."

Üzgünüm, bunu yeni gördüm. O gece fazla kalmadım. Orada kimseyi tanıımıyordum.

Lucas: Sanırım Casey'i bir ara Mila ve birkaç adamla dans ederken görmüştüm. Kim olduklarını hatırlamıyorum.

Lucas: Gabe ve Casey'i birlikte gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Ama evet, Gabe satıyordu. Bu onun anlaşması. Ben karışmam.

"Mila," diye duyurdu RJ. "Bu bir ipucu."

Tabii ki. Çünkü bir şekilde bu iş daha karmaşık hale gelmeliydi.

"Gabe'e sormak kadar faydalı," diyorum kesin bir dille.

"Neden?" Heyecansızlığımdan neredeyse rahatsız oldu. "Bu senin kan davandan daha önemli olmalı, değil mi?"

"Kavganın tüm nedeni bu," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer yardımcı olmak isteseydi, kazadan sonra bu kadar şirret davranmazdı."

"Pekala, adil. Ama aradan biraz zaman geçti. Belki şimdi daha makul davranır."

Böyle düşünmesi çok şirin. Tatlı, saf çocuk.

"Kız politikasından anlamıyorsun, bebeğim. Ondan bir iyilik isteyemem. Bu zayıflık gösterir. İstedğim bir şeye sahip olmak ve bana siktir git demek kesinlikle hoşuna giderdi."

"Bu aptalca," diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

, ama kuralları ben koymadım. Bunlar kadınlığın ilk günlerinden beri süregelen kadim gelenekler.

"Size söylüyorum, Mila bana yardım etmek için parmağını kıpırdatacağına kafasını tıraş etmeyi tercih eder."

"Şu anda elimizdeki tek ipucu o. Bu da birinin ona sorması gerektiği anlamına geliyor."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "İkna edici bulabileceği bir kişi var."

"Bu beni sinirlendiriyor," diye suçluyor, eğilerek. "Bu bakışı sevmiyorum, tatlım."

"Ne kadar zor ki? Küçük bir oyun çevir. Ona küçük bir tılsım at..." "Onunla flört et, demek istiyorsun."

"Amaç için her şeyi yaparım, değil mi?"

RJ şimdiden bu plandan korkarak koltuğunda kambur durmaktadır. "Bir bal küpü kurmak istiyorsun."

"Çok iyi bal yapıyorsun," diye cevap veriyorum tatlı bir gülümsemeyle, kirpiklerimi kırıştırarak.

"Yapma bunu." Yüzünü buruşturuyor. "Ürkütücü."

"Uslu dur bebeğim. Takım için bir tane al."

"Tanrım. Pekâlâ." İnliyor. "Eğer spor metaforlarını bırakırsan." Bana bakıyor, stratejiyi düşünüyor. "Neden bir tuzağa doğru yürüyen benmişim gibi hissediyorum?"

Sandalyemi onunkine yaklaştırıyorum ve bacaklarımı kucağına kaldırıyorum. RJ hiç vakit kaybetmeden bileğime bir elini yerleştiriyor ve yoga pantolonumun üzerinden okşuyor.

"Elbette bazı temel kurallar olması gerekecek."

Bana şüpheyle bakıyor. "Açıkça sorarsam bir şeyler olduğunu anlayacaktır. Benimle konuşmayacaktır."

"Kadın psikolojisinde hızlandırılmış kurs: Mila'nın sana biraz aşık olduğunu zaten biliyoruz." Başımı eğiyorum. "Ama onu asıl heyecanlandıran bana ait olan bir şeyi alma fikri."

"Yani, biraz daha ikna edici olmam gerekirse..." diyor, sanki taşaklarına tekme yemeye hazırlanıyormuş gibi. "Ne yani, eller yok mu? Boyundan aşağısı yok mu?"

Bu fikri düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor ama başka ne seçeneğimiz var ki? Kendime küçük kardeşim için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını hatırlatıyorum. Özellikle de tam bir kimlik sarmalının ortasındaiken.

"Sadece onu becerme, tamam mı?" Yan tarafına hafif bir tekme atıyorum, bu ormanı ve kısa sürede bir cesedi saklamak için mümkün olan her yolu bildiğimi sessiz bir şekilde hatırlatıyorum. "Ondan sonra öğürme refleksimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum."

"Anladım." Arsızca gülümsüyor. "Beni senin gözünde becerilemez hale getirecek hiçbir şey yapma."

"Gördün mü?" Sandalyemden kalkıp kucağına oturuyorum ve ellerimi boynuna doluyorum. İşbirlikçi olduğu için bir öpücük alıyor. "Tamamen aynı

fikirdeyiz

sayfa."

"Kıskandığında çok sevimli oluyorsun."

Bunu inkâr etmiyorum çünkü kıskançlığın içime işlediğini hissedebiliyorum. Erkek arkadaşımı ölümcül düşmanıma yem olarak atmak için bir plan yapacağımı hiç düşünmemiştim. Birkaç ay önce birine böyle bir görevde serbest bırakacak kadar güvenebileceğim fikrine karşı çıkardım. Yine de burada otururken, daha fazla güvendiğim biri olduğundan emin değilim.

RJ başlangıçta bazı hatalar yaptı. Ben de birkaç tane yaptım. Ama üstesinden geldik. O zamandan beri kendini kız kardeşime kimin zarar verdiğini bulmaya adadı, bizi bu noktaya getirmek için çok şeyi riske attı ve tüm bunları şikayet etmeden yaptı. Bu yolculuğa katlanabilecek çok fazla erkek yoktur. Özellikle de her şey başladığında çok az tanıdığı biri için.

Mila yine bir çıkmaz sokak olsa bile, bizi buraya kadar getirdiği için yine de minnettar olacağım. "Peki, bu bal tuzağını ne zaman uygulayacağız?" diye soruyor.

Köpekler ayaklarının dibinde bitkin ve soluğa yere yayılıyor. Telefonumu masadan almak için eğiliyorum, sonra bir an sosyal medyada geziniyorum. Şansa bakın ki, bir çözüm hemen kendini gösteriyor.

"Bu gece Ballard'da bir parti var." Ona sırtıyorum. "Şimdiki zaman gibisi yok, değil mi?"

Bölüm 38

Lawson

Saat dokuz ve Silas kulaklıklarımdan birini çıkardığında atmosferik ses manzaralarının kundağına rahatça sarılmış durumdayım. Gözlerimi açtığımda onu yatağımın üzerinde buldum.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi bana.

Meditatif müzik, binaural düzenlemenin sadece bir yarısı sol kulağımdayken sert ve kafa karıştırıcı hale geliyor.

"Kardeşim, pas. Hâlâ dün gecenin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Huzuru ve iç dengeyi bulmaya çalışıyorum." Kulaklığımı onun kaba parmaklarından geri aldım. "Farkındalığımı mahvediyorsun."

"Her neyse. Bugün cumartesi gecesi. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Burada içebilirsin," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer bu akşam beni herhangi bir dik faaliyetten kurtaracaksa sana bir Xany vereceğim."

Kulaklığı yerine takıyorum ama şimdi Silas dolabının içinde sağa sola vuruyor ve gıcırdayan ahşap zeminimizde tepinerek sükûnete dönüşümü bozuyor. Ne büyük bir Valium israfı.

"Hıyarlık etme," diyor.

Sırıttıyorum. "Bu çok . Ben sadece burada işime bakıyorum."

Omzunun üzerinden bana sabırsız bir bakış fırlatıyor. "Bir gece daha bu odada sıkışıp kalamam ya da Fenn ve RJ'in bakışlarından kaçamam."

Kendini savunmak gerekirse, Silas özellikle zor birkaç hafta geçirdi. Kız arkadaşını kaybetmeyi ve neredeyse tanıdığımız herkesi düşman edinmeyi başardı. Sanırım biraz hassas hissediyordur.

"Biraz uyuşturucu al ve giyin," diyor. "En azından bunu yapabilirsin."

"Tamam, olur. Ama sadece Scott gece çalıştığı için ve
Bu taşra kasabasında iyi espresso yapan bir barmen yok."

"*Barda* espresso içmeyi mi planlıyorsun?"

"Sana söyledim, iyileşme modundayım. En son ne zaman bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyorum."

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Siktiğimin Silas'ı. Duştan yeni çıktım ve tembel kıyafetlerimi giydim ve şimdi beni çalıştırıyor.

Eşofman altımı çıkarıp solmuş bir kot pantolonla değiştirmemi izliyor. "Dün gece kiminle takılıyordun? Ortadan kayboldun."

"Evet, özür dilerim. Seni atlatmak istememiştim."

Silas ve ben dün partiye birlikte gittik ama o kokain kullanmayı pek sevmez, bu yüzden ben de özel bir yere gittim ve Ballard yüzme takımından birkaç kişiyle partiye katıldım. Aslında Silas'ın eski takım arkadaşları. Ama bunu kendime sakladım. Adam için hâlâ hassas bir konu olduğunu biliyorum.

"Hazır mısın?" diyor kapüşonumu giydikten sonra.

"Tabii. Her neyse. Beni espresso makinesine götür."

Ancak kısa bir süre sonra bara yanaştığımızda Scott'ın boğaz iltihabı olduğunu öğrendim. Jared onun yerine içki dağıtıyor. Asık suratlı üniversite terk her zaman turşu ve taze hayvan leşi kokuyor ve içecek bilgisinin kapsamını bira musluklarındaki etiketlerin ötesine genişletmeyi reddediyor.

"Sana yüz dolarlık bir banknot versem, Google'da 'espresso' yazabilir misin?" Onun boş şehirli bakışlarına karşı öneriyorum.

Silas kaburgalarımaya dirsek atarak araya giriyor ve "O bir Johnnie Walker alacak, sek olsun," diyor. "Ben Guinness alacağım."

Jared, seçtiği mesleğin gerektirdiği asgari şeyleri yapmak üzere oradan uzaklaşır.

"Bütün gece baş belası olmamayı deneyebilir misin?" Silas homurdanıyor.

"Hey, odamdan kabaca kaçırıldığımdaya huzur içinde kendi işime bakıyordum ve kasaba halkını en ufak bir şekilde üzmüyordum."

"Ne zamandan beri bu kadar evcimen oldun?"

Silas, Guinness'i geldiğinde sırtını bara yaslıyor ve tıklım tıklım dolu salonu incelerken birasını yudumluyor. Bakışlarında kötü niyetli bir pırıltı var, bu da berbat bira seçimiyle birleşince gecenin gidişatı konusunda şimdiden temkinli davranmama neden oldu.

" gel. Sosyalleşelim."

Yüksek bir tepede tek başına oturan bir çift kıza başıyla selam veriyor. Şaşkın tavşan ifadelerine ve neredeyse hiç dokunulmamış roze bardaklarına bakılırsa buralarda yeniler. Biraz da yaşlı görünüyorlar. Üniversite birinci sınıf öğrencisi olabilirler.

"Evet... Bu sefer oturacağım." Kendimi bir tabureye yerleştirdim ve içkimi kucakladım. "İkinci Valium etkisini göstermeye başladı ve her an konuşmada tamamen işe yaramaz hale gelmeye niyetliyim."

"Peki," diye homurdanıyor hayal kırıklığı içinde. Oh, korkunç ihanet.

Silas kızların yanına gider ve hemen onlarla birlikte oturmaya davet edilir. Son üç yılını bir ilişki içinde geçirdiğinden, oyununu tazelemek için pek fırsatı olmamıştır ama ihtiyacı olan tek şey o Amerikan Çocuğu yakışıklılığıdır.

Gerçi üniversiteli kızların hiçbirisi göz kamaştırıcı değil. Şirinler ama sıradanlar. Bu gece bu barda çok daha ateşli kızlar var, bu yüzden tanıdık bir yüz görene kadar onun hemen ilgisine şaşıyorum. Amy sadece bir çift oturuyor

Silas ve yeni kız karşı karşıya geldi.

İlginç.

Kasıtlı olarak onu kışkandırmaya mı çalışıyordu yoksa sadece randevusuz bir ezik gibi mi görünmek istemiyordu emin değilim ama her iki durumda da onun varlığının farkında olduğu çok açık. O ela gözler Amy'ye doğru kayıyor ve Silas'ı fark ettiği anı görüyorum. Arkadaşlarına bir şeyler söyleyerek arkasını dönmeden önce çilli yanakları kızarıyor.

Amy'yi umursamıyorum. Silas ne düşünürse düşünsün, hiç olmadı. Elbette, kız arkadaşının ne kadar vanilya olduğu konusunda onunla alay ettim, ama bunun nedeni, onun vanilya olması. Bariz olanı belirtmenin nesi yanlış? Ama ondan hoşlanıyorum. Komik biri. Gerçi benden nefret ediyor ve onu suçlayamam. Pisliğin teki olabiliyorum.

Bu gece, kendimi müdahale etmek zorunda hissediyorum. Taburemden kalkıp içkimin geri kalanını yudumladıktan sonra Silas ve yeni arkadaşlarına doğru ilerliyorum. Bir kolumu omzuna atıp kızlara kibarca başımı sallıyorum.

", sakıncası yoksa onu geri çalmam ."

Silas kolumu silkerek, "Yok, otursana," diyor. "Bir yere gitmiyoruz."

Denedim. Denedim. Ama onun inadı yüzünden kapana kısıldım ve onlara katılmaktan başka çarem kalmadı.

"Bu Zoey," diyor ve sağındakini işaret ediyor. Sarışın. Bir tür tatil aile portresi gibi güzel, hepsinin aynı kıyafetlerle bahçede bir yaprak yığınının içinden fırladığı bir portre.

"Ben Kathryn, ama bana Kat diyebilirsiniz," diyor diğeri. Bunun uzun, siyah saçları var. Koyu renk gözleri var. Yüzü altı ama vücudu dokuza yaklaşıyor ve ben bu işin nereye varacağını çok iyi biliyorum.

"Bu Lawson," diye cevap veriyor Silas benim yerime. "Bağışlayın onu, çocukken bir at tarafından kafasına tekme yemiştir."

Silas birasını bitirip öldürmek için harekete geçmeden önce birkaç dakikalık acılı bir sohbetten fazlasını yapamıyoruz.

"Kat, seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Adamda taşak var, hakkını vereyim. Omzumun üzerinden bakınca Amy'nin Silas ve Kat'ın kalkıp dart tahtalarına doğru ilerleyişini izlediğini görüyorum. Bir süre sonra koridorda tuvaletlere doğru süzülüyorlar. Amy beni fark ettiğinde başka tarafa bakmak üzereydim. Açık kahverengi gözleri erimiş çikolataya dönüşüyor, ağzı öfkeli bir kaş çatmayla bükülürken bana doğru daralıyor.

Görünüşe göre hala benden nefret ediyor.

Zoey homurdanıyor. "Bu biraz belli oluyor, ha?" Geri dönüyorum. "O da ne?"

"Şu ikisi," diye açıklıyor. "Zekice değil."

"Dürüst olmak gerekirse, ona biraz şaşırdım."

Silas bir barın kadınlar tuvaletinde sinsice sakso çekecek biri değildir. En azından normal şartlar altında.

"Evet, Kat bu gece çıkıp daha maceracı olmak istediğini söyledi. Bu kadar çabuk işe yarayacağını düşünmemiştim."

"Çılgın çocuklar, ha?"

Zoey garip bir gülümseme takındı. "Aslında buraya gelmene sevindim. Bütün gece burada tek başıma oturmak utanç verici olacaktı. Üçüncü tekerleği zor kullanıyordum."

"Bütün gece değil," diye onu

temin ederim. "Ha?"

"Üç dakika. En fazla."

Şarabını yudumlayarak bir kahkahayı bastırıyor. "Ah. Doğru."

Guinness sikinin kötü etkilerini hesaba katsak bile, gitmeleri uzun sürmez. Yine de Silas ve Kathryn tuvaletlerden çıktıklarında ne olduğu yüzlerinden yeterince bellidir. Eğer Silas bunu yapmadan boşalabilseydi, bu büyük bir suç olmazdı.

herkesin sorunu. Masamıza dönmeden önce Kat'i Amy'nin grubunun önünden geçirmeye karar veriyor.

"Ama daha önce hiç doğaçlama yapmamıştım," diye gülererek haykırıyor Zoey, Oxford'a yaptığı son münazara kulübü gezisi hakkındaki hikâyesini takip etmediğimin hâlâ farkında değil. "Lindsey havaalanı tuvaletinde kahvaltısını kusarken, koçumuz da Londra'ya kadar on bir saatini kargo bölümünde geçirmeden önce çılgınca notlarını bagajdan kurtarmaya çalışıyor."

Silas anlaşılmaz bir şekilde durup Amy ile mümkün olduğunca çok acı çektirmek ve aşağılamak için tasarlandığını tahmin ettiğim kısa bir konuşma yapıyor. Kat'i de farkında olmadan suç ortağı yapıyor. Sadece birkaç saniye sürüyor, ama Silas ve Kat masamıza döndükleri anda, Amy hızla kendi masasını terk edip ön kapıdan çıkıyor. Hemen ardından da arkadaşları.

Otururken Silas'a, "Bu çok boktan," diyorum. Kaşlarını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Amy bunu hak etmedi."

Kat endişeyle aramızda bakışıyor. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Bir erkeğin seni barda tavlamasına izin verme," diyorum masadan kalkarken. "Hepimiz piçiz."

Sonra Silas'ı tutup kendimle birlikte yukarı çekiyorum. Bazen ondan birkaç santim daha uzun ve oldukça kaslı olduğumu unutuyor, bu yüzden onu bardan çıkarıp kaldırırma sürüklerken itirazları beni fazla duraksatmıyor.

"Ne oluyor Lawson?" Kolunu elimden kurtardı ve beni itti.

"Ne oluyor lan?" Yankıladım. "Kardeşim, arkadaşlarına karşı pislik olmak istemen ayrı bir şey. Zavallı bir kızı sapkın oyunlarına dahil etmek çizgiyi aşmaktır."

"Amy'den mi bahsediyorsun?" Alaycı bir kahkaha attı. "Bu inanılmaz. Hiç tek eşli ilişkisi olmamış bir adam

bana ayrılık sonrası görgü kuralları dersi veriyor."

"Sadece Amy değil. Bütün havan bozuk. Son zamanlarda sende bir şeyler var."

İnanılmaz bir şekilde benimle alay etti. "Çok konuşuyorsun."

"Normal şartlar altında size hak verebilirim ama birkaç hafta içinde sahip olduğu tüm arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmayı başaran ben değilim."

"Ciddi misin, Lawson? Kendine bir bak. Sen gittiği her yerde kaos ve yıkım yaratarak kendini eğlendiren nihilist, alkolik bir uyuşturucu bağımlısısın. *Sıkıldığın* için bir evliliği havaya uçurdun." Tekrar gülüyor, soğuk ve mizahsız. "Ben de kendime banyoda bir ribaunt sikişi yaptım. Aman ne önemli. Sen profesyonel bir beceriksizsin ve beni yargılamaya hakkın yok."

"Dinle, şu anda açıkça varoluşsal bir acı çekiyorsun, bu yüzden büyük resim lehine birkaç incitici kelimeyi görmezden geleceğim. Senin arkadaşın olmaya çalışıyorum-"

Bana hırlıyor, Silas'tan hiç görmediğim bir öfke lav ve kül gibi fişkırıyor. "Arkadaşlık hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diye bağırıyor. "Ballard'ın müdürünün çalıntı arabasını futbol sahasında kale direğine sarılmış halde bulunduğu gece arabayı kimin kullandığını bana hatırlatır mısın?"

Silas göğsümü iterek beni duvara çarptı. Yıllardır bastırılmış öfke yüzeye çıkmanın yolunu buluyor.

"Senin yüzünden okuldan atıldım! En son ne zaman üzgün olduğunu söyledin?"

"Senden beni korumanı istemedim," diye araya giriyorum sinirli bir şekilde. "Sana borçlu olduğumu düşünerek lanet bir şehit gibi davranıyorsun, ama senden hiçbir şey yapmanı istemedim. Tüm suçu tek başına üstlendin, kardeşim."

"Seni hapisten ya da Tanrı korusun rehabilitasyondan uzak tuttum. O zamandan beri içmeye ve daha fazla hap yutmaya devam etmekten başka ne yaptın? Kat'i barda becerip Amy'ye izletebilirdim. Yine de insanlara yaptığın şeylerin yarısı kadar bile kötü olmazdı."

"Demek o benim, ha?" Silas'ın duygusuz, öfkeli gözlerine baktığımda onu tanıyamıyorum bile. "Baba sorunları olan bir bağımlıyım, tabii ki berbat durumdayım. Senin bahanen ne?"

"Siktir git," diye tükürdü. "Hayatımı analiz etmeye çalışmadan önce kendine çeki düzen ver."

Hışımınla uzaklaşıyor ve ben onun gidişini izlerken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Silas karanlığın içinde kaybolduktan tam bir dakika sonra bile nefesim sığ ve güçlükle alınıyor. Neyse ki yanımda küçük bir yardımcı getirmiştım ve sakinleşmek için ağzıma bir tane attım.

Saniyeler içinde gerginlik azalır.

Ve sonra yeni bir dikkat dağıtıcı kendini gösterir.

Casey: Hey, ister misin?

Ben: Her zamanki gibi kusursuz zamanlama. Mekanın adını söyle.

Bölüm 39

Casey

Her nasılsa, onca insan arasında Lawson Kent sahip olduğum en güvenilir arkadaş oldu. Jaz'ın çoktan planları vardı ve Sloane ve RJ'le takılıp bütün gece birbirlerini gözleriyle becermelerini izlemek istemediğim için kendimi Lawson'a mesaj atarken buluyorum. O da bana hemen mesaj atıyor ve bir saat içinde eski serada buluşmak üzere anlaşıyoruz, bu arada ben de kimseye haber vermeden nasıl sıvışacağımı planlıyorum.

Neyse ki babam hafta sonları bile geç saatlere kadar ayakta kalmıyor. Ve Sloane ve RJ sonunda dışarı çıkıyorlar. Saat on biri geçti, geceye başlamak için biraz geç gibi görünüyor ama ben konuşacak biri değilim. Gece yarısı biriyle buluşma ayarladım.

Koridorda babamın sesini duyduğumda omuzlarım geriliyor. Kapımın önünde durup sessizce kapıyı çalıyor. "Case? Hâlâ uyanık mısın?"

"Evet. İçeri gel." Yan yatmış telefonumda geziniyordum ama o kafasını içeri uzattığında oturdum.

Gözlerinde endişe titreşiyor. "?" "İyiyim."

İkna olmamış görünüyor. "Silver hakkında konuşmak ister misin-" diye eklerken de isteksiz görünüyor.

"Hayır," diye araya giriyorum. "Söyleyecek başka ne var ki? O öldü. Şimdi yatacak mısın?"

Konuyu zorlamak istediği belli olsa da sonunda başını sallıyor. "Evet. Ben yatıyorum. Telefonunla çok geç saatlere kadar kalmamaya çalış. Gözlerin için zararlı."

"Yapmayacağım. İyi geceler." "İyi geceler, tatlım."

On bir buçuk civarında, koridorun sonundan gelen yumuşak horlama seslerini duymaya başladım. On beş dakika sonra giyiniyorum, üzerime bir palto alıyorum ve yatak odamın penceresinden dışarı çıkıyorum.

Kampüs boyunca iyi bir koşu yapıyorum, çevreye bağılı kalıyorum ve güvenlik kameralarından kaçınmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ta ki güvenli bir şekilde metruk bölgeye - Sandover'ın geniş kampüsünün babam müdür olmadan çok önce terk edilmiş ve büyümüş olan bölgesine - gelene kadar.

Yolumu bulmak için Google Maps uydu görüntüsü üzerinde kabaca işaretlenmiş bir haritayı takip ederek cep telefonumun el feneriyle uzun otların arasından geçiyorum.

"Isınıyor," diye sesleniyor bir ses aniden karanlıktan. "Marco?"

"Polo."

Çimlerin arasından çıkıyorum ve sera gözümün önüne geliyor. Sarmaşıklar ve dökülmüş yapraklarla örtülü siyah bir siluet. El fenerimle cam cepheyi tarayıp Lawson'ı arıyorum.

"Burası senin söylediğinden yüzde seksen daha ürkütücü," diyorum boş gibi gelen geceye. "Eğer beni buraya baltayla öldürmek için getirdiysen, hiç havamda değilim."

Bu kampüsü ve ormanlarını zifiri karanlıkta sayısız kez dolaştım. Yine de kırık camlar ve aldatıcı gölgelerle dolu boş, heybetli seraya yaklaşmaya devam ederken, aniden çevredeki ağaçlardan yayılan her ürkütücü sesin aşırı farkına varıyorum.

"Lawson? Marco?"

"Polo."

Lawson'ın fısıltıyla verdiği cevapla neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kulağıma çok yakın, nefesini yüzümde hissediyorum.

"Tanrım." Arkamı döndüm ve onu ışıktaki sırtımda buldum. İyi bir önlem için onu ittim. "Pislik."

"Özür dilerim," diyor pişmanlık duymadan. "Kendime engel olamadım." "Sana yumruk atmadığım için şanslısın."

"Bu çok sevimli olurdu."

"Oh, gerçekten mi? Benim hasta ninja yeteneklerimi bilmiyor musun?" "Gerçekten, tatlım, para verirdim."

"Uh-huh. Barış yanlısı olduğum için şanslısın."

"Uh-huh," diye taklit ediyor. "Gerçekten ucuz atlattım."

Biliyor musun, şirket için nankörlük etmek istemem ama burası tam olarak bir cinayet inine benziyor. Belki daha az elektrikli testere ve kazma var ama evet, kesinlikle parçalanma hissi veriyor."

"Merak etme, içeri girmeyeceğiz. Sadece koku bile gecenizi mahveder." Lawson kıkırdar. "Burası hormonlu et kafalıların birbirlerini hamburger yapmak için geldikleri yer."

"Gerçekten mi?" Birden aklıma bir düşünce geldi. "Bekle, bugün cumartesi gecesi."

Kavgalar genellikle o zaman mu? Çoktan bitti mi?"

"Hayır, iptal edildi." Kendi açıklaması karşısında kafası karışmış görünüyor. "Çok garip bir şey. Hepimize toplu bir mesaj geldi ve yarın olacaklarını söylediler."

"İçine bakabilir miyim? Nefesimi tutacağıma söz veriyorum," diye takılıyorum. "Tabii ama kusman gerekirse üzerime kusma."

"Anlaştık."

Elimi tutarak beni çoğunlukla içi boş olan seranın içine götürüyor. Burası, bulmayı beklediğim enkaz ve artıklardan titizlikle temizlenmiş. Boş saksılar ve çürüyen raflar yok. Bir zamanlar yeşeren bitki örtüsünün kurumuş kalıntıları da yok. El fenerimi grafiti ile karalanmış duvarların üzerinde gezdiriyorum. Zeminin ortasına doğru kurumuş kana benzeyen sıçramalar ve izler var.

Koku konusunda da haksız sayılmazdı. Burun deliklerim ter ve kanın keskin kokusuyla doluyor, çürüme ve idrar notaları da karışıma ekleniyor. Etrafımızı incelemeye devam ederken burnumdan nefes almamaya çalışıyorum.

"Burada çok fazla kan var."

Omuz silkiyor. "Bu... grafik olabilir."

Dışarı çıkıyoruz, temiz havayı içime çekiyorum. Serin esinti açık paltomu hışırdatıyor ve hafif bir ürperti getiriyor.

Paltomun fermuarını çekiyorum ve Lawson'a bakıyorum. "Burada oturmuyoruz, değil mi? Hava biraz soğuk."

"Hayır. Beni takip edin."

Karanlığın içinden, çimenli bir patikadan aşağıya doğru ilerliyoruz. İlk başta çimenler sanki üzerinden çok sayıda ayakkabı geçmiş gibi iyi çiğnenmiş. Sonra tekrar uzuyor, küçük patika yeşilliklerle kaplanıyor ve sonunda paslı bir demir kapının önünde duruyoruz. Seradan yirmi beş metre kadar uzakta, çalılıklarla neredeyse tamamen gizlenmiş ve kahverengileşen sarmaşık telleriyle kaplı daha küçük bir sera var.

Lawson birkaç sarmaşığı kenara itip kapıyı açıyor ve benden önce içeri giriyor. "Burayı geçen kış tesadüfen buldum," diyor bana. "Kafamı boşaltmak istediğimde buraya geliyorum."

"Bu gece kafanı boşaltmaya mı ihtiyacın var?" "Evet. Sayılır."

İçeri girip etrafa bakıyorum. Alan 1 metreye 1 metreden fazla olamaz, belki biraz daha büyük olabilir ve bu oda temizlenmemiş. Üç duvara dayalı raflarda eski kaplar ve saksıdaki gül fidanlarının iskeletleri duruyor. Lawson'ın katlanmış bir battaniyeyi çıkarmak için açtığı ve üzerine oturmamız için yere attığı alçak bir dolap var. Ayrıca elektrikli bir fener ve en iyisi de küçük bir ısıtıcı yakıyor.

Ceketimi çıkarıp rahatıma bakarak, "Burası çok rahat," diyorum. Sonra gözlerimi kısıyorum. "Buraya kızları takılmak için mi getiriyorsun?"

"Hayır, neden yapayım ki? Odamda gayet işlevsel bir yatağım var."

"Ama senin de bir oda arkadaşın var," diye belirtiyorum. "Burada daha fazla mahremiyet var."

Yanımda oturuyor, uzun bacaklarını önünde uzatıyor. "Mahremiyet abartılıyor. Silas'ın izlemesi umurumda değil."

Bu müstehcen ima yanaklarımı ısıttı. Onun ne kadar tecrübeli olduğunu hep unutmuşum. Fenn'den bile daha fazla. İş takılmaya gelince, Lawson'ın Sandover'daki tüm erkeklerin toplamından daha maceracı olduğundan şüpheleniyorum.

Cebinden bir şişe çıkarıyor ve bana bir yudum teklif ediyor. Kabul ediyorum, çünkü başka türlü buradan çıkış yolunu bulabileceğimden emin değilim.

"Bugünlerde Fenn'le işler?" diye merakla soruyor.

Alaycı bir homurtuyla cevap veriyorum. "Mükemmel! Ona kurtulması için bir şans verdim ve o da her şeyi bitirdi."

"Vay be. Bu acıtmış olmalı."

"Artık değil." Aslında buraya gelirken fırtına biraz dinmişti. Şimdi daha çok uzaktan gelen ve denize doğru ilerleyen alçak bir gümbürtü. "Ona doğru şeyi yapması için her fırsatı verdim. Aramızda bir şeyleri kurtarmaya çalıştım. O seçimini yaptı." Ses tonum düzleşiyor. "Fenn artık benim için öldü."

Lawson başını büktüğü koluna dayamak için yan yatar. "Teselli olur mu bilmem ama şu ana kadar berbat bir gece geçirdim."

Bu gece farklı. Biraz durgun. Gözlerinde bir mesafe var, sanki kısmen burada ama aynı zamanda kendi zihninde başka bir yerdeymiş gibi.

"Ne oldu?"

"Silas bana bağırdı." Önce şaka yapar gibi söyledi. Biraz somurtarak. Sonra alaycı sırıtış kayboluyor ve acının maskesi düşüyor. "Sen mesaj atmadan önce tartışmıştık."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Evet... Görünüşe göre en iyi arkadaşınıza bir barın dışında doğaçlama bir müdahalede bulunmak ideal bir ortamdan daha az. Ve cinayetten daha kötü bir günah."

Ben de ceketimi yastık olarak kullanarak yan yatıyorum. "Siz ikiniz iyi olacak mısınız?"

Dikkati kısa bir süreliğine battaniyeye desen çizen parmaklarına kayıyor. Yüzünün yumuşak hatlarında her zamanki küstah ifadesinden bir şeyler yapılandırmaya çalışıyor, ancak bocalıyor, asla istediği etkiyi tam olarak elde edemiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Sırt üstü dönüp tavandaki deliklerden aya bakıyor. "Birlikte çok şey atlattık. Ama bu sefer..." Kollarını başının altında kavuşturuyor. "Benim saçmalıklarımın gerçekten bıkmış olabilir."

"Görünüşe göre ona göz kulak olmaya çalışıyorsun. Buna nasıl kızabilir ki?"

"Yıllarınızı meşhur kara koyun olarak geçirdiğinizde, insanlar buna güvenme eğiliminde oluyor. Saatlerini buna göre ayarlarlar. Ve hayatlarını mahvetmekle suçladıkları biri tarafından yargılanmaktan hoşlanmazlar."

"Bekle. Beni kaybettin. Silas onun hayatını mahvettiğini mi düşünüyor?"

Lawson ağır bir nefes alıyor ve bu nefeste kalbindeki yükün ağırlığını duyuyorum.

"Bu uzun bir hikâye," diyor sonunda. "Zamanım var."

Daha fazla tereddüt var.

"Oh, gel " I prod ile a küçük it. "Unburden kendin. İtiraf ruh için iyidir."

"O rahibeler beynini çürütmeye başladı, biliyorsun."

"Bütün gece burada kalabiliriz..."

Hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Sözler, ." Sonunda pes ediyor.

"Birinci sınıfta Ballard'daydım," diye başladı. Bunu bilmiyordum ama geriye dönüp bakınca mantıklı geliyor. "Kokain çekerken yakalandım ve bir de baktım ki ev sahibi ve Müdür Fournette odamı dağıtıyor. Orada bir fili uyutmaya yetecek kadar ilaç buldular. Derhal okuldan atıldım. Sonra suçlandım. Sonra da paranın satın alabileceği en iyi çocuk uyuşturucu avukatı sayesinde suçumu kabul ettim ve yatılı rehabilitasyona mahkum edildim."

"Sanmıyorum," diyorum, gülümsememi geri çekerek.

Lawson gülmeyi başarıyor. "Evet, rehabilitasyonda öğrendiğim tek şey alışkanlıklarımı nasıl daha iyi gizleyebileceğim oldu."

"Sistem çalışıyor."

Mırıldanarak onaylıyor. "İkinci sınıfa geçtik. Kefaretimi ödemeye devam etmek üzere Sandover'a gönderilen bir başka ıskartaya çıkmış gencim artık. Ballard'da bir yüzme yarışım var ve aylar sonra Silas'ı ilk kez görüyorum. O gece yarışmadan sonra herkes evine gitti ve her bomboştı. Silas ve ben spor çantamda sakladığım Jameson termosuyla havuz evinin arkasında dışarıda oturduk ve kendimize küçük bir yeniden birleşme kadehi kaldırdık."

Bir yerlerde bu hikayeyi duymuştum. Ya da bir versiyonunu. Şimdi Sloane, Fenn ve diğerlerinin aslında gerçeği hiç bilmediklerini fark ediyorum.

"Müdürün arabasını aramaya çıkma fikri aklıma geldiğinde kafayı bulmuştuk. Kampüs boyunca neredeyse kör bir şekilde tökezleyerek yolumuzu nasıl bulduk, bilmiyorum. Ama işte yönetim binasının otoparkındaydı." Sesi değişiyor. Daha alçak, daha yorgun bir hal alıyor. "Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü Fournette arabayı kilitlemeden bırakmış. Anahtarlar bardak tutucusunda. Siktiğimin salağı. Silas beni ikna etmeye çalıştı, arabaya binmemem için yalvardı. Sonra motoru çalıştırdığımda yolcu koltuğuna atlamaktan başka çaresi kalmadı."

"Demek arabayı sen kullanıyordun," dedim. "Ama Silas..."

Lawson açıklama olarak "Futbol sahası ıslaktı" diyor. "Biraz peyzaj çalışması yaparken döndüm ve kale direğine çarptım. Neredeyse anında siren seslerini duyduk."

"Ve suçu üstlendi."

Lawson kendini iki dirseğinin üzerinde destekliyor. "Bunu yapmasını ben istemedim. Memurlardan biri arabayı kimin kullandığını sordu ve Silas ben daha cevap veremeden ağzından kaçırarak o olduğunu söyledi. İyi bir arkadaş gibi davranıyordu. Polisler direksiyonda benim olduğumu öğrenirse nereye gideceğimi ikimiz de biliyorduk. Öte yandan Silas tertemizdi."

"Okuldan atıldı ve buraya geldi," diye mırıldandım, daha çok kendi kendime. "Alınma ama bu şimdi çok mantıklı geliyor. Onun gibi birinin Sandover'a nasıl geldiğini hiç anlamamıştım."

"Evet. Tek suçu benimle arkadaş olmak gibi büyük bir talihsizlikti."

"Bu hiç de doğru değil."

"Ben oradaydım. Tüm hayatını siktim."

Lawson o soğukkanlı maskesini takmaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyor. Gri gözlerindeki samimi hüznü gizlemek için pek bir şey yapmıyor. Acı çekiyor -çevresindeki kimsenin onun hissedebileceğini düşündüğünden emin olmadığım bir duygu. Lawson'ın iyi vakit geçiren bir çocuk olarak ünü var. Sürekli açık. Kanı burbon ve Percocet ile yer değiştirmiş.

Bazen onun bir insan olduğunu unuttuklarını düşünüyorum.

"Beni dinle," diyorum, o isteksizce bakışlarımı karşılayana kadar bekliyorum. "Ondan polise yalan söylemesini sen istemedin. Silas bir seçim yaptı çünkü seni korumak onun için önemliydi. Bunun için dönüp seni rehin tutamaz. Onun gibi adamlar için her zaman fırsatlar olacaktır. İyi bir üniversiteye gidecek, yüzecek, belki bir gün Olimpiyatlara katılacak. Ama her şeyin nasıl sonuçlanacağı tamamen ona bağlı. Onu engellemiyorsun ve hayatı mahvolmadı. Son krizlerinden kendisi sorumlu. Sizi günah keçisi yapmaya çalışması bunu değiştirmez."

"Hayır. Bir konuda haklıydı," diye mırıldanıyor Lawson, doğrulup otururken. "Ben berbat biriyim."

"Hey." Gömleğini avuçladım ve onu biraz salladım. "Sen beceriksiz değilsin. Sadece bazı kötü kararlar verdin. Ve bunu istediğin zaman değiştirmeye karar verebilirsin. Bu kalıcı bir durum değil. Tamam mı?"

Dudakları seğiriyor. "Hayır dersem, beni yine sarsacak mısın?"

Tehditkâr bir bakışla karşılık veriyorum. "Beni test etme, Kent. Bu duman için hazır değilsin."

O çatlaklara samimi Gülümse, hangi verir Ben a daha büyükduyu uzun zamandır hissetmediğim bir başarı hissi.

"Bana karşı bu kadar nazik olmamalısın," diye uyarıyor. "Ben biraz kötü bir etkiyim."

"Sana iyi davranmak hoşuma gidiyor. Ve belki de iyi bir etki bıraktığımı düşünüyorum." Kıkırdıyor. "Bahse girerim."

Bir an sessizliğe gömülüyoruz. Fenerin kir tutmuş cam bölmelere düşürdüğü gölgeleri izliyorum. Göz ucuyla beni izlediğini hissediyorum.

"Bir itirafta bulunacağım," diyorum ona doğru dönerek. "Seninle buluşmak istedim çünkü Fenn'e kızgındım ve aklımı ondan uzaklaştırmanı istedim."

Lawson omuz silkiyor. "Biliyorum."

"Demek istediğim şu ki, sizinle takılmayı seviyorum ve iyi vakit geçiriyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Buraya gel." Yaklaşıyor ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni güven verici bir şekilde sıkıyor. "Sen havalı bir kızsın Casey. Ve iyi şeyleri hak ediyorsun."

Lawson başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Ona baktığımda açıklanamaz bir duyguya kapılıyorum. Garip bir düşünce eterden ortaya çıkıyor ve ikimizi de hazırlıksız yakalıyor. Lawson eğildi. Çenemi yukarı kaldırdım. Ve dudaklarımız buluştu.

Bölüm 40

RJ

Bu kızı sevmeliyim. Sloane beni hipnotize ederek insan sinek tuzağı olmayı kabul ettirdikten sonra parti için kıyafetlerimi değiştirmek ve cüzdanımı almak üzere koşarak yatakhaneye dönüyorum. Bu hızla gidersem, son zamanlarda kampüste attığım onca tur yüzünden spor salonuna gitmemeye başlayabilirim.

Odamıza döndüğümde Fenn hâlâ yataktaydı. Kulaklıkları takmış, sırtüstü uzanmış ve tavana bakıyordu. Adam sömestr boyunca sürekli bir varoluşsal kriz içindeydi.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Kulaklıklardan birini çıkarıyor ve dolabımdan yeni kıyafetler almamı izliyor.

"Evet. Yapmam gereken bir şey var. Birazdan dönerim."

Gömleğimi çıkarıp Sloane'un en sevdiğini söylediği siyah bir tişört giyiyorum. Bir Ballard partisi için yeterince iyi olduğunu düşündüm. Bu işe fazla kafa yorup başımı belaya sokacak değilim.

"İyi eğlenceler, sanırım."

"İyi misin dostum?" diye sordum.

"İyiyim," diye cevap verir. "Sadece boktan bir gün geçirdim."

"Daha önce müdürle nasıl geçtiğini bile anlatmadın," diye sordum. "Sadece bir uzaklaştırma olduğunu söylemek dışında."

"Hepsi kadardı," diye cevap veriyor gözlerime bakmadan.

"Tamam. Ve sanırım Casey'ye Gabe'den henüz bahsetmedin?" Bir kot pantolon giyip saçlarımı tararken, Fenn bir yandan da

bakışlarını kaçırdı.

"Doğru varsayıyorsunuz."

Onu dikkatle inceliyorum, keşke onda neyin yanlış olduğunu anlayabilseydim ya da şu anda ona tüm dikkatimi verecek zamanım olsaydı. Ama şu anda Fenn'in sorunlarına odaklanamam. Sloane'a ihtiyacı olanı vermek istiyorsam bu parti için kafamı toplamalıyım. Oradan elim boş çıkarsam lanetleneyeceğim.

"Tamam, zıplıyorum. İyi geceler, kardeşim."

"İyi geceler," diye mırıldanıyor ve yan dönüyor.

Sloane aşağıda arabasında beni bekliyor. Yolcu koltuğuna atladığımda gömleğime bakıp sırtıyor.

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum," diyor.

"Kıskandın mı?"

Ona çok yakışmış.

"Biraz bile değil," diye ısrar ediyor. "Daha çok ihanete uğramış, belki? Üzerine bir şey dökme."

"Ruj lekelerini çıkarmama yardım etmen gerekebilir."

"Dikkat et." Kapıdan çıkıp Sandover'dan uzaklaşan yola girmeden önce omzumu itti. "Hafızanı tazelemen için sana Mila'nın bir resmini gönderdim. Bütün geceyi yanlış hatunla flört ederek geçirmeni istemem."

"Bu yüzden operasyonun beyni sensin."

Teoride, bu bir seçim ödevi gibi görünebilir. Hiçbir tepki olmadan seksi bir kıza asılma izni. Ama Sloane bu planı yaptığından beri hiç hevesli değilim. Sırf bu fikre karşı rol yapmak istediği kadar soğukkanlı olmadığını bildiğim için değil. Mila'dan bilgi alsam da almasam da bu onu bir süre yiyip bitirecek. Ama aynı zamanda, Sloane olmayan biriyle yakınlaşma fikri beni tamamen soğutuyor. Tanıştığımızdan beri bana ne oldu bilmiyorum ama sanki dilimi yaktı ve başka hiçbir şeyin tadını alamıyorum.

Hiçbir şey beni onun kadar heyecanlandıramaz. Tek eşlilik pençelerini etime geçirdi ve sıkı sıkı tutuyor.

Ballard'a vardığımızda, Sloane arabayı tadilattaki bir yatakhane benzeyen bir yere çekiyor. Dış cephenin etrafında iskele var ve inşaat malzemeleri çimenlerin etrafına saçılmış. İkinci kattaki pencerelerin üzerinde brandalar asılı ve çatıda yığılmış kiremit yığınları görüyorum.

"Burası eskiden kızların burs yurduydı," diye açıklıyor. "Her zaman bir tahtakurusu salgını ya da kabloları kemiren fareler olurdu. Sanırım çatı katındaki bir yarasa istilası sonunda ailelerden yeterince şikayet alınca burayı yıkıp herkesi normal yurtlara taşımak zorunda kaldılar."

"Siktiğimin zenginleri," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Ben burada bekleyeceğim," diyor Sloane. Koltuğunda dönüp parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, ben şekil vermeye çalıştıktan sonra saçlarımı karıştırıyor. "Böylesi daha iyi."

"Bir kodumuz olmalı mı? İşler kötüye giderse bir tür sinyal?"

Hafif şiddetli bir gülümseme veriyor. "İki saat sonra hâlâ içerideyseniz, yangın alarmı vereceğim."

"Adil."

Omzumdaki bir tiftik lekesini fırçalıyor ve iyi bir önlem için yanağıma küçük bir şaplak . "Git al onları, kaplan."

Sikim seğiriyor. "Tamam, evet. Sanırım bunu sevdim."

"Kendine iyi davranırsan, iyi yaptığın iş için bir BJ alırsın."

Arabanın kapısını açtım. "Anlaştık."

İçerisi çoğunlukla karanlık, ilk girdiğimde tuhaf bir şekilde boş. Baktığım her yerde inşaatın devam ettiğine dair kanıtlar var. Menteşeleri sökülmüş kapılar. Buruşuk yığınlar halinde eski alçıpanlar. Ancak üst katta müzik, döşeme tahtalarının arasından talaşları şingırdatıyor ve fener ışığının zayıf parıltısı partinin ikinci katta başladığını gösteriyor.

Ot kokusunu takip ederek havadaki bir çift ayağın yanından geçiyorum, bir grup adam fiçinin ağzını dudaklarına götürürken fiçi standı yapan hatuna ait. Bira çenesinden aşağı damlarken tezahürat yapıyorlar. Onların ötesinde, çekişmeli bir bira pong oyunu var. Onun da ötesinde, flip cup katılımcılarının sıralandığı bir masa. Takımlardan biri çoktan iç çamaşırlarına kadar soyunmuş durumda, Sünger Bob tangalı kız muhtemelen hayatındaki birkaç seçimden pişmanlık duyuyor.

Birdenbire küçük, bölgesel bir sarsıntı koridorda gümbürder ve buna derin, gırtlaktan gelen bir kükreme eşlik . Yaklaşan gürültü öfkeli bir havlamaya dönüşüyor. Ballard vücut boyası sürmüş -ve bir dikiş fazlası olmayan- bir sıra adam, kızgın bir it sürüsü gibi yanımdan geçip gidiyor.

"Ballard Bulldogs kuralları," diye fısıldıyor kulağıma nazlı bir ses.

Omzumun üzerinden baktığımda Mila'nın beni onu koklama zahmetinden kurtardığını fark ediyorum. Onu son gördüğümde üzerinde amigo kız üniforması vardı, ki bu her zaman seksi kız kıyafetleri için iyi bir seçimdir ama bu geceki güzelliğiyle kıyaslanamaz bile. Beyaz bir bluzu ayak bileklerine kadar uzanan gri bir body-con etekle eşleştirmiş ve uzun etek/ince bluz kombinasyonu ona çok yakışmış. Ayrıca tişörtünün altından göğüs uçlarını görebilmemin de bir zararı yok.

"Sürekli duyduğum şu spontane okul ruhu gösterilerinden biri miydi bu?" Onu incelediğimi gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

"Varsity initiation," diyor, sanki bilmeden ağına düşen benmişim gibi dudaklarını yalayarak. "En azından ritüellerden biri."

"Temyize asla gidemeyeceğim."

"Bunu bir duymak çok komik."

Ona göz kırpıyorum. "Sözünü geri al. İyi adımı böyle bir iftirayla lekelemene izin vermeyeceğim."

Mila bir elini kalçasına atar ve etrafına bakınır. "İftiradan bahsetmişken... Karısı nerede?"

"Sloane?" Sıkılmış bir omuz silkme öneriyorum. "sanırım. Bu gece yalnız uçuyorum."

Sıvı kehribar gözleri şüpheli bir şekilde kısıldı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Sloane oyuncaklarını paylaşmaktan nefret eder."

"Pekâlâ, teknik olarak davet edilmedim." Düşündüğünden daha zeki çıktı, ben de tavrımı değiştirdim. "Üvey kardeşimi aramaya geldim. Fenn'i tanıyor musun?"

"Öyle de denebilir." Ayrıntılara girmeyi umursamıyor ama sırtışı keşfetmeye vaktim olmayan bir geçmişe işaret ediyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece son zamanlarda keyfi yerinde değil ve ben de onu beladan uzak tutmaya çalışıyorum." "Aww." Şakacı bir şekilde asıyor. "Çok tatlısın. Sen çok sevimli."

"Hey, bu adamı tanıyorum!" Oliver Drummer yanımıza sokuluyor ve bir pençesini omzuma atarak sanki ona borcum varmış gibi beni itip kakıyor.

Son zamanlarda onun hayatını bir şekilde zorlaştırıp zorlaştırmadığımı hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum.

"RJ, değil mi?" diye soruyor. "Şu futbol maçından."

"Ah, evet. Doğru."

Oliver Ballard'daki büyük adam. Sabıkası olmayan Duke'leri. Yakalanmayacak kadar akıllı sanırım.

"Evinizden çok uzaktasınız," diye belirtiyor.

Mila benim yerime araya giriyor. "Fenn'i arıyor. O da alemde olabilir de olmayabilir de."

Oliver kaşlarını çatar. "Onu gördüğümü söyleyemem. Ama bir içki alıp biraz kalmalısın. Diğer yarının nasıl yaşadığını görürsün."

Islahevinin dikenli tel örgülerinin dışını mı kastediyor, yoksa mali durumuma (ya da mali durumumun yetersizliğine) bir gönderme mi yapıyor bilmiyorum, ama her iki durumda da ona başımı sallıyorum çünkü bu kendini beğenmiş pislik bu gece benim sorunum değil.

"Bu harika bir fikir." Mila koluma giriyor, ancak nişan aldığı yer açık bir şekilde Oliver'a doğru. "Sana iyi malları nereye sakladıklarını göstereceğim."

Beni sürüklerken ona meydan okuyan bir bakış . İlginç. Görünüşe göre bu gece art niyetli olan tek kişi ben değilim. Bu benim

iş biraz daha kolay.

Koridorun ilerisinde ve ortak odanın ötesindeki partinin gölgeli yarıklarının derinliklerinde, sütlerin her biri küçük, kapalı bir ergen keşif ve deney evreni gibidir. 202'de kokain şişeleri ve 204'te ilahi söyleyen bir izleyici kitlesi için vücut boyasıyla güreşen iki adam. Neredeyse her köşede, dudakların ve ellerin birbirine karıştığı çiftler görüyorum.

Mila beni unutulmuş ahşap bir masanın üzerinde içki şişeleri ve kırmızı bardakların durduğu bir odaya götürüyor.

"Ne seversin?" diye soruyor.

"Ne içiyorsan onu."

İki tekila doldurdu ve birini bana verdi. Onları geri fırlatmadan önce alkışlıyoruz. Her birimize yeniden dolduruyor, bu sefer içmek yerine kendi içkisini yudumluyor.

"Gerçekten neden buradasın?" diye soruyor. Artık iyi polis yok.

Kendi içkimi yudumlarken cevabımı düşünüyormuş gibi yapıyorum. İkna gücünün beni sürüklediğine inanmasına izin veriyorum.

"Gerçek mi?" Sonunda
söyledim. "Evet."

"Aylardır bu Allah'ın belasası kasabada aynı çirkin yüzlerle sıkışıp kaldım ve sadece manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Genelde bir yerde bu kadar uzun süre kalmam."

Bakışları isteksiz ama bu cevapla yatışıyor. "Evet, sanırım orada bir tür sosis festivali var, ha?"

"Evet. Ayrıca Fenn'in eski oda arkadaşı hakkında konuşmasını dinlemekten de bıktım."

"Gabe," diye onaylıyor. "Onu tanıyorum."

Çok hevesli görünemem ama bu benim in'im. "Ah, doğru. Sanırım Fenn sizinle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Onunla takılıyordun, değil mi?"

Vücut dili anında değişir, temkinli ve kapalı hale gelir.
Çıkışa doğru kaçmaya hazırlanır gibi biraz daha dik duruyor.

"Ciddi misin?" Mila bana gülüyor. "Seni tanımıyorum bile."

Kahretsin. Çok zorladım. Şimdi bunu kurtarmak için sınırlı bir zamanım var. "Bunu düzeltebiliriz," diyorum, tekrar göz kırparak.

Tekilamın kalanını yutuyorum ve bir shot daha dolduruyorum. Şişeyi uzattığımda bir an duraksıyor. Beni değerlendiriyor. Her ne gördüyse, daha iyi olan muhakemesini geçersiz kılıyor. Ya da belki Sloane haklıydı - Sloane'un oyuncaklarıyla oynama fırsatı görmezden gelinemeyecek kadar cazipti.

Mila fincanını uzatıyor ve bir bardak daha doldurmayı kabul ediyor. "Pekâlâ," diye kabul ediyor, hâlâ temkinli ama meydan okumaya hazır. "Benimle gel."

Yine elimi tutuyor ve beni bu kapitalist isyan ifadesinin daha da içine çekiyor. Üçüncü katta bambaşka bir atmosfer var. Renkli ışıklar duvarları boyuyor ve tavanda baş döndürücü bir kaleydoskop gibi dolaşıyor. Ortak salon mimari açıdan alt kattakiyle aynı, ancak henüz tadilattan nasibini almamış. Burada bedenler ağır trans müziğinin ritmiyle bir tür kaotik uyum içinde nabız atıyor. Havadan ter ve o kadar yoğun ki kıyafetlerime sızıyor. Mila hemen canlanıyor.

Beni kalabalığın arasından köşedeki küçük deri koltuğa sürükleyene kadar dans etmek zorunda kalacağımdan korkuyorum. Beni koltuğa itiyor ve kucağıma oturup bacaklarını benimkilerin üzerine atıyor ve sırtını minderli kola yaslıyor.

"Rahat mısın?" diye soruyor, içkisini yudumlarken.

Burası sohbet etmek için biraz gürültülü, ama onu daha konuşkan bir ruh haline sokmak için gereken buysa, tamam. Uyum sağlayabilirim.

Alaycı bir sırıtma öneriyorum. "Utangaç , değil mi?"

Omuz silkiyor. "Utangaç kızlardan hoşlandığını sanmıyorum. Arada sırada yakana yapışacak birini istiyorsun."

Bu kadar şeffaf mıyım?

"Hoşlandığın şey bu mu?" Kolumu kalçalarının üzerine koyuyorum. "Bana bir ısırgan gibi geliyorsun. Buna ne deniyor?"

Mila alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Ağız saplantısı."

Bakışlarımı onun ağzında tutuyorum. Bunu da belli ediyorum. "Evet, bu."

Memnun gülümsemesi bana bu görevi uçurumun kenarından geri getirdiğimi ve onun da cebinde olduğunu söylüyor. Şimdi bu boktan tekiladan daha fazla içmeden önce bizi Gabe'e geri götürmem gerekiyor.

"Biliyorsun, Sloane seni görseydi öldürürdü."

Ağzımın kenarını yalıyorum, hâlâ onunkine sabitlenmiş durumdayım. "İyi ki burada değil."

"Öğreneceğinden endişelenmiyor musun?" Mila parmaklarının arasında gömleğimle oynuyor. "Özel okul grup sohbetinde hiçbir şey gizli kalmaz."

"Evli değiliz ve bu benim son senem. Eğlenmek ."

"Bu hoşuma gitti." Eli göğsümde geziniyor, parmak uçları bir göğüs kasımın üzerinde kayıyor, köprücük kemiğime doğru giderken meme ucumu sıyrıyor. "Kendi kaderini tayin etmek seksidir."

"Peki ya sen?" Şansımı ne kadar zorlayabileceğimi ölçerek soruyorum. "Sen ne istiyorsun? Tam şu anda."

Dudaklarını yalıyor, elini boynumun arkasına ve saçlarıma doğru kaydırıyor. Öpmek için öne eğildiğinde, buna izin veriyorum. Kötü bir öpücük değil. Hatta kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Dillerimiz buluşuyor ve tekilanın tadı onun dilinde şişeden çıktığından çok daha güzel. Ama sadece Sloane için sertleşebileceğime dair bir şüphe varsa, bu onu giderir. Fenn'in dediği gibi, ereksiyonun tam tersinin nasıl bir his olduğunu öğreniyorum.

Dişleriyle dudağımı çekiştirdiğinde sessiz bir inilti çıkarıyorum ama daha çok kan akıtmamasını umduğum için. Aksi takdirde Sloane bana baktığında öngörülebilir bir gelecek için ben ve sağ elim olacaktık.

İçkilerimizi bitirene ve ben suları tekrar test etmeye karar verene kadar gereksiz dokunuşlar arasında küçük sohbetler yapıyoruz.

"Oliver'ın içeri dalıp seninle öpüştüğüm için kıcıma tekmeyi basmasından endişelenmeli miyim?" Kıkırdayarak soruyorum.

"Hayır. Açık bir şeyimiz var."

"Pekâlâ, güzel. Peki ya Gabe? Hapisten peşime düşecek mi? Onunla baloya gitmemiş miydin?"

"*Birlikte* olduğumuz gibi değildi." Dalgınca parmaklarını çıplak kolumda gezdiriyor. "Ama tabii. Bütün gece takıldık."

"Gerçekten mi? Bütün zaman boyunca onunla mıydın? O bir satıcı değil miydi?" "Yani?"

"Yani bayilerin ürünlerini taşımak için her beş saniyede bir dışarı çıkmaları gerekmiyor mu?"

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Benimleyken değil." Mila kendi kendine gülüyor. "Başlangıçta satıyordu, ama sonra o ve ben birbirimizi hissetmeye başladık, anlıyor musun? Bu yüzden gecenin geri kalanında işler kapalıydı. Aslında sonunda birlikte ayrıldık ve odama geri döndük."

"Ne kadar sürdü?"

Bir kahkaha daha atıyor. "Mesela, ne kadar sürdü?"

Tanrım, hayır. "Yani, tam bir yatıya kalma mıydı? Çünkü bu kulağa kesinlikle *birlikte* yapılan bir aktivite gibi geliyor." Daha önceki ifadesini taklit ediyorum.

"Şey, sabah beşe kadar kaldı, ama bilirsiniz, her neyse. Güneş hala doğarken onu Sandover'a geri götürdüm." Gözlerini kırıştırdı. "Onu en son o zaman gördüğümü fark ettim. Hah. Garip."

Evet, garip.

O zamandan beri bir şekilde Gabe'den haber alıp almadığını sormak istiyorum ama bana fırsat vermiyor. Ağzı benimkine yaklaşıyor ve ben daha soruyu dile getiremeden beni tekrar öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime ateşli bir kızı öpmenin dünyanın en kötü işi olmadığını hatırlatıyorum.

Ayrılmak ve Sloane'dan ödülümü almak için uygun anı bekleyeceğim.

Bölüm 41

Casey

Sloane uyuyor ve kahvaltıyı atlıyor, bu yüzden Pazar sabahı masada sadece babam ve ben varız. Uyandığım andan beri hiçbir şeye odaklanamadığım için fazla pişirdiğim yumurtaları ve neredeyse cayır cayır yaktığım pastırmayı sessizce yiyordum.

Dün gece yatağa girdiğimde heyecanım hâlâ parmak uçlarımda tınlıyordu. Evrende sadece bir kişinin bildiği bir sırrım vardı.

Duygusal bir akşamdan kalmayla uyandım, sır şimdi midemin çukurunda sıkı bir düğüm.

Neyse ki babam ruh halimi kederle karıştırıyor. Silver için üzgün olduğumu sanıyor. Üzülmedim. Zaten ölecekti. Evet, onunla ilgilenmek hoşuma gidiyordu ama yoluma çıkan her yaratığa aşırı bağlanmayı bırakmamın zamanı geldi. Kalın bir deri geliştirmeyi öğrenmeliyim. Kalbimi sertleştirmeliyim. Aksi takdirde her kötü şey olduğunda boğulmaya devam edeceğim. Ne zaman birini kaybetsem.

"Köpekleri dışarı çıkaracağım," diyorum kahvaltıdan sonra temizlik yaparken. "Sanırım göle doğru yürüyeceğiz."

"Bo'nun yüzmesine izin verme," diye uyarıyor babam. "Soğuk suya aldırmadığını biliyorum ama artık neredeyse kış geldi ve havada kuruması sonsuza kadar sürer."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum ama Bo'nun konu göle gelince kendine has bir aklı var.

Otuz dakika sonra, Penny ve Bo beni ormanda sürüklüyor, en sevdikleri ağaçları koklamak ve sincapları çalılarının altından çıkmaya ikna etmek için iyi aşınmış yollarını geziyorlar. Artık yine yalnız olduğum için, zihnimi arılar gibi saran sayısız çelişkili düşüncenin kurbanı oluyorum.

Dün gece...

Tanrım, keşke berbat olduğumu söyleyebilseydim.

Değildi. Gerçekten harikaydı. Ve bu gerçekleşirken, daha sonra nasıl hissedebileceğimi düşünmek için bir an bile duraksamadım, sadece o anda doğru hissettirdiğini düşündüm.

Şimdi daha geç. Şimdi sonuçlar ortaya çıkmaya başladı ve kendimi hasta hissediyorum. Çünkü ne yaparsam yapayım, yanlış bir şey yaptığım hissine engel olamıyorum.

İhanete uğramış Fenn.

Bu çok aptalca, diye kendimi azarlıyorum ve aklıma gelen düşünceyi hemen bastırıyorum. Biz çıkmıyoruz. Bizi o ayırdı.

Yine de bu his devam ediyor. Lawson onun arkadaşı. Sivil toplum kuralları bize bu sınırların kutsal olduğunu söyler. Bu sınırların böylesine korkunç bir şekilde aşılması açık bir ifadedir: Umarım bu acıtıyordur.

Ama asla intikam için yola çıkmadım.

Her şeye rağmen ve tüm sağduyuma rağmen Fenn'i hâlâ seviyorum. Yaptığı şeyi, yalan söylemeyi, kazadan sonra beni tekrar bir araya getirmeye yardım ettiği tüm yolları ayırmak yapmaktan daha kolay. Aylarca benim tek arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı. Beni başka kimsenin göremeyeceği şekilde gördü.

Şimdi biliyorum ki o da orada olduğu içindi. Bacaklarımdan sular akarken camın diğer tarafındaki bulanık figür oydu. Beni gölden çıkaran, dudaklarım morarmış ve alnımdan kan damlarken gevşek bedenimi yere yatıran oydu. Ölümüne ne kadar yaklaştığımı ve o zamandan beri ne kadar yol kat ettiğimi biliyordu.

"Keşke burada olsaydın," diyorum anneme yüksek sesle. "Burada olsaydın benimle konuşurdun. Ya da en azından öyle olacağını umuyorum." Dudağımı ısırıyorum.

"Beni yargılamayacağını ya da öğüt vermeyeceğini düşünmek istiyorum. Sadece dinleyeceğini."

Önümde Bo ve Penny havlıyor. Kafamı kaldırdığımda Fenn'in patikanın kenarında, üzerine atlayıp dikkat çekmek için yarışan heyecanlı hainleri yatıştırdığını görüyorum.

Keşke onları komutla saldırmaları için eğitseydim diyorum.

Sinirlerim tepeme çıktı. Yarı başım dönüyor ve kusmaya hazırım. Ani başlayan sıcak çarpması gibi. Fenn bana yaklaşıyor ve artık onunla nasıl konuşacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

Ellerini gri kapüşonlu sweatshirt'ünün orta cebine sokmuş, çekingen bir tavırla "Merhaba," diyor. Saçları dağınık, sol tarafı sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık. "Baban bana nerede olacağını söyledi."

Homurdanıyorum. "Seni boşa kürek çektiirmediğine şaşırdım." "Dürüst olmak gerekirse, ben de. Yine de benim en büyük sevgilim olmadığını açıkça belirtti.

hayranı." Fenn omuz silkiyor. "Özür dilemek için seni bulmak istediğimi söyledikten sonra pes etti."

Alay boğazımı gıdıklıyor ve sert bir kahkaha olarak dışarı çıkıyor. "Zamanınızı boşa harcadığınız için üzgünüm." Bo ve Penny için ıslık çalıyorum ama onlar kafeinli çocuklar gibi etrafta dolanııyorlar ve benim hızlı bir kaçış yapmam gerektiği umurlarında bile değil. "Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kaldığını sanmıyorum."

"Mesajla bitirmemeliydim," diyor. Huysuz ve pişman. "Dün bütün gün ve gece odamda oturdum, zihinsel olarak kendimi yıprattım." Başını tiksintiyle sallıyor. Kendine yönelik bir sitem. "Ne zaman doğru ile yanlış arasında bir seçim yapmam gerekse, hep yanlış seçiyorum. Berbat durumdayım."

"Her neyse, Fenn."

"Lütfen," diye ısrar ediyor, uzaklaşmaya çalıştığımda benimle birlikte hareket ediyor. "Bu kadar duygusuz olduğum için özür dilemeye geldim."

"Umurumda değil. Sende hep *bir şeyler* var." Duruyorum. Boğazıma bir umutsuzluk yumrusu düğümleniyor. "Berbat ayrılığınız için özür dilemeni istemiyorum.

Metin. zrlerinle işim bitti."

"Her şeyi yapardım biliyorsun-" Sesi hafifçe çatladı, "-işlerin bizim için farklı olması için."

fkem, yağmur fırtınasından sonra açan bir iek gibi umutsuzluktan yeşeriyor. Depresyonun en hızlı tedavisi, Fenn'in ihmal yalanlarının bana ne yaptığını asla anlayamayacağını bu kadar dikkatsizce kanıtladığında içimde uyandırdığı öfkedir.

"Her şeyi yapar mısın? Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında değil misin? Haftalardır baloda olanları kabul etmiyorsun. Çünkü sen bencilsin, Fenn. Değer verdiğini iddia ettiğin birine zarar vermek pahasına da olsa kendi kıcını kurtarıyorsun. Dediğim gibi, özür falan istemiyorum."

Bir kez daha, ben köpekleri toplarken ve bunun ondan uzaklaşmak olduğunu açıkça belirtirken benimle birlikte adım atmaya koşuyor.

"Casey, dur."

"Hayır. Artık tuzaklarına düşmeyeceğim. İşleri koymak istediğini söylüyorsun. Dürüst olmaya hazırsın. Sonra da buluşup konuşmamız gereken zamandan bir saat önce beni mesajla terk ediyorsun. Sen bir korkaksın. Ve artık şaka malzemesi olmayacağım."

"Sen bir şaka değilsin," diye ısrar ediyor.

"Dürüstlük o kadar da zor değil," diyorum acı acı. "Sadece dişini sık ve katlan. Bu kadar basit." Ve sonra bir tür baygınlık geçiriyorum, ya da en azından bundan sonra olanlar için bulabildiğim tek açıklama bu. Ağzım otomatik pilota geçiyor, sanki beynim bu sefer oturmam gerektiğine karar vermiş gibi. "Bunun gibi: Dün gece Lawson'la takıldım."

Birkaç saniye boyunca orada durup bana baktı. Gözlerini kırpmadan. O dönmeyen motor gibi. Bitmiş bir ak. Durmuş ve tıkırdıyor. Boş.

Herhangi bir tanıma hissi için yüzünü izlerken nabzım kulaklarımda çığlık atıyor. Bir tepki beklerken. Herhangi bir şey için.

Sonra sinapsları ateşlenmeye başlar. Tek kelime etmeden ya da en ufak bir irkilemeyle bile topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır.

İtiraf ettiğim için hissettiğim haklı öfke, Fenn'in yıkımının ağırlığıyla hemen söndü.

Sanırım dürüstlük her zaman en iyi politika değil.

Bölüm 42

Lawson

Bu gece kendimi açıklanamaz bir şekilde ayık buldum. Odamda yalnızım. Televizyonda kariyerinin başındaki Keanu'nun aksiyon filminin ışıltısıyla ısınıyorum. On yıldan beri ilk defa kimyasal bir bozulma havasında değilim. Birkaç kapı ötedeki çocukların bana teklif ettiği esrarı bile geri çevirdim ki bu muhtemelen ergenlik tarihimde kafayı bulmayı reddettiğim ilk an.

Yeğeninden mastürbasyon yaptığım için beni kovmasaydı, terapistimle paylaşabileceğim şok edici bir olay.

Yine de, günün serbestçe kendimi yansıtmaya rağmen, kendimi huzursuz hissediyorum.

Sörf tahtasındaki Keanu bile kafamın içindeki denizleri sakinleştiremiyor. RJ'in kapıma dayanması da yardımcı olmuyor.

"Bu gece boş musun? Bir eküriye ihtiyacım var," diye anons ediyor. Üzerinde siyah bir kargo pantolonu ve daha önce hiç duymadığım bir müzik grubunun logosunu taşıyan siyah bir kapüşonlu tişört var.

"Sloane'u terk ettik ve kız tavlamaya mı ihtiyacımız var?" Güney Kaliforniya'nın VHS kalitesindeki film grenlerine sahip lo-fi güzelliğine dönüp bakmadan önce ona bir bakış atıyorum.

"Hayır, bunu dün yaptık," RJ'in anlaşılmasız yanıtı. "Dövüşler bu gece. Benimle gelmen gerek."

"Evet, o konuda. Neden onları Pazar gününe erteledin?

Gözlerdeki ve çenedeki şişliklerin inmesi için erkeklerin bir tampon güne ihtiyacı vardır." "Hiçbir şeyi yeniden planlamadım."

"Hayır. Carter'dan gelen toplu mesajda kralın konuştuğu yazıyordu."

RJ iki eliyle saçlarını karıştırıyor, sanki köklerinden koparmak istiyormuş gibi görünüyor. "Tek söylediğim dün gece planlarım olduğuydu ve biliyor musun, unut gitsin. Bir önemi yok. Fenn kaçak ve Silas'a da sormayacağım, o yüzden sen varsın. Hadi gidelim."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Savaşacak mısınız?"

"Hayır, tahttan çekileceğim."

"Bu da ne-" "Gidelim Lawson,"

diye homurdanıyor.

Sonra dışarı çıkıyor ve kapıyı küstahça aralık bırakıyor, ona katılacağımdan tamamen emin.

Ve bu gece bu odadan çıkmama konusundaki kesin planıma rağmen, kendimi mükemmel bir Pavlovian örneği gibi kampüs boyunca onu takip ederken buluyorum.

Az önce ne olduğundan pek emin değilim.

"Tuhaf görünüyorsun," diyor bana, öğrencilerin geçmesine izin verildiği iddia edilen sınırların ötesindeki büyümüş otların arasından geçerken.

Saha görevlileri, caydırıcı olacağını umarak buradaki çimenlerin bakımını yapma zahmetine girmiyorlar, ancak çevredeki ormanın çevresine doğru ilerlerken bizi yavaşlatmıyor bile. Ayı gizleyen ve ara sıra oluşan çukurları ya da çıkıntı yapan ağaç köklerini özellikle tehlikeli hale getiren bulut örtüsü sayesinde özellikle karanlık bir gece. Hayvanlar ve böcekler bile bu gece ortaya çıkmaya isteksiz görünüyor.

Nedense bu kötü bir alamet gibi geliyor.

"Tuhaf görünüyorum," diye yineliyorum.

"Ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedin. Sen böyle biri değilsin." "Oh. Evet, bu retorikti."

Doğrusu, bir tür zihinsel belirsizlik içindeyim. Anlam veremediğim garip yeni duygularla boğuşuyorum, düşüncelerimin sürüklenmesine ve dün gecenin anısının yüzeye çıkmasına her izin verdiğimde yoğunlaşıyor gibi görünüyor.

Doktor değilim ama eğitilmiş bir hipotez kurmam gerekirse, hissettiğim şeyin suçluluk duygusu olduğunu öne sürerim.

Fenn'in benim sempatiyi hak ettiği söylenemez ama ben de tam bir piç değilim - dün gece yaşananlar yıllardır süren dostluğumuza açık bir ihanetti. Şu anda suçluluk duygusu ağır basıyor. Ve bu birçok duygunun arasında sadece bir tanesi.

Bir bakıma Casey benim ilkimdi. Tüm karşılaşma boyunca neredeyse ve biraz da üzücü bir şekilde ayıktım.

Pişmanlık duymamın sebebi eğlenmediğimden değil. Ben eğlendim. Ama yaptıklarımın sonuçlarını kafam rahat bir şekilde yaşamaya hiç de alışkın değilim.

"Peki şimdi ne olacak?" Ağaçların arasından ateşböcekleri gibi seken el fenerleri bulunduğumuz yere yaklaşılmaya başladığında soruyorum.

"Şimdi Duke'u bulacağız."

Suç mahalline vardığımızda, bekçinin serasına giden gizli yola bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Dün gece Casey'yi getirdiğim ve muhtemelen hayatımın en büyük hatalarından birini yaptığım küçük, gizli sığınak.

Ana sera, öğleden sonrasını şınav çekerek ve ATM'den para çekerek geçiren kana susamış adamlarla doludur. Odanın ortasında, duygusal olarak bodur iki dik primat, lisenin sürekli travmasıyla başa çıkmak için kelimenin tam anlamıyla başka bir yol bulmak yerine ilkel savaşa hazırlanırken, aç seyirciler için kaslarını esneterek gömleklerini yırtıp atıyor.

RJ biz içeri girer girmez Duke'u işaretliyor ve kalabalığın arasından ona doğru ilerliyor. Onun peşine takıldım ve sohbetlerinde üçüncü tekerlek olmaktan kendimi kurtaramadım.

"Bakın kim köylülerle takılmaya gelmiş," diyor Duke, son zamanlardaki sürekli acısını gizlemeyen alaycı bir sırıtışla.

Son zamanlarda, çöp yığınının tahttan indirilmiş hükümdarı, eski sevgilisinin sokağın karşısındaki yeni erkek arkadaşının yanına taşınmasını izleyen bir boşanmış gibi davranıyor.

RJ ateşkes teklifi olarak "Anlaşmaya geldim," diye karşılık veriyor. "Bu noktada bu boku elimden alman için sana para verirdim."

"Demek beceremiyorsun, ha?" Duke'un gülümsemesi genişler. "O taç görüldüğünden biraz daha ağır, değil mi?"

"Birinin bunu neden istediğini anlayamıyorum," diye homurdanıyor RJ, tüm bu çileden bıkmış bir halde.

Bir kahkahayı yutuyorum. RJ'den daha az güç ya da otorite arzulayan biriyle tanıştığımı sanmıyorum.

"Bu okul boku yemiş Jessup. Bu insanlar delirmiş. Tek istediğim bunların hepsinden kurtulmak."

"Söyleyin," diye teklif etti Duke, "sorumluluğu üzerinizden alayım."

RJ, "Şartlarım var," diye karşı çıkıyor. "Zalim saltanatını yeniden canlandırmana izin vermek için çekip gitmeyeceğim."

Duke gözlerini devirir. Çoktan sıkılmış ve sikini sallamaya başlamak için ağzından sular damlıyor.

"Öncelikle, sizin 'kurallarınız' söz konusu olduğunda, aramızda askerden arındırılmış bir bölge var."

Şaşkına dönen Duke alay eder. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani, ben muafım. Saçma sapan kurallarınızdan, vergilerinizden ve aklınıza gelen diğer çatlak, beyin solucanı kavramlardan. Şu andan itibaren, ben egemen bir ulusum. Sınırlarım içinde her ne yaşanırsa yaşansın sizi ilgilendirmez."

"İyi. Her neyse."

"İkincisi, sen de Lucas'ı rahat bırak. Çocuk paradan yapılmı değil." "Nesin sen, annesi mi?"

Dikkatim dağılıyor, belki de paniğe kapılıyorum, çünkü aniden Fenn'in içeride dolaştığını görüyorum. Bir dakika kapının yanında oyalanıyor, bakışlarını bağıran kalabalığın üzerinde gezdiriyor ama yerimizi tespit ettiğine şüphe olmamasına rağmen kararlı bir şekilde mesafeli duruyor. Bu da endişemi daha da arttırıyor. şimdi neden ayık kalmamak için elimden geleni yaptığımı hatırlıyorum. Açıkçası, tavsiye edemem.

Sıradan sarhoşluk koşullarında, her şeyi aklımdan çıkarmanın bir yolunu bulabilirdim. Ama Fenn son zamanlarda o kadar üzgün ve sürekli kriz halinde ki, sanki Bambi'nin annesini vurmuşum gibi hissediyorum. Sonra da kız arkadaşını becerdim.

"Bu da aradan çıktığına göre," dedi Duke RJ'in sırtına bir tokat atarak, "artık arkadaş olabiliriz."

RJ kuru bir sesle, "Ben o kadar ileri gitmezdim," diyor. "mı?"

"Anlaştık." Duke elini uzatır.

RJ el sıkışmak için gardını indirir indirmez Duke arkasını dönüp bir sol kroşe savurdu.

İkinci sınıfların kavgası, gerçek bir kavganın patlaması umuduyla terk edilirken, tribünlerden yüksek sesli bir haykırış yükseldi.

Hakkını yemeyelim, RJ bu enayi yumruğunu bir şampiyon gibi karşılıyor ama sabaha dudağı şişmiş olarak çıkacak.

"Ucuz atış," diye Duke'a çıkıştı.

"Özür dilerim." Duke neşeyle sırtıyor. "Bunu resmileştirmek zorundaydım. Artık ödeştik," diyor, çünkü son sözü söylemesi gereken kişi o. Her zaman.

RJ çenesini düzeltir, ayrılık atışını iş yapmanın bedeli olarak kabul eder. "Öyle olsa iyi olur."

"Haydi." Duke kolunu RJ'in omzuna atar. "Biz aslında aileyiz, değil mi? Eski sevgilimi beceriyorsun."

"Bu yani? İkinci Aşama: Sloane'u geri almak için beni kullanmak mı?"

Gölüyor. "Dostum, eğer onun kandırılarak yatağa atılabileceğini düşünüyorsan, onu hiç tanıımıyorsun demektir."

"Adil."

"Pekâlâ, dinleyin!" Bu akşamın seremoni ustası, bir önceki müsabakanın kan ve ter içinde bıraktığı çemberin ortasına geçiyor. "Küçükler sınıfından, Wynder ve Hamill, öne çıkın."

Sıradaki dövüşçüler yüzleşmek için kendi köşelerinden çıkıyor. Etraflarında para el değiştiriyor, bahisler dikkatli bir koreografiyle hareket ediyor.

RJ bana "Gidelim," dedi. "Bu saçmalığı aştım."

Sadece iki adım atmıştık ki, odanın derinliklerinde bir yerden bir kargaşa koptu. Fenn'in odanın ortasına doğru ilerleyişini ve bekleyen iki dövüşçüden sözü alışını izlerken tedirginlik omurgama sarmaşık gibi tırmanıyor.

"Sıradakini istiyorum," diyor.

Aynen , nabzım hızlandı.

Kahretsin.

Kafası karışan MC, iktidarın yakın zamanda el değiştirdiğinden habersiz RJ'den bir karar bekliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" RJ kaşlarını çatarak Fenn'e seslenir. Odanın geri kalanı gibi o da Fenn'in intikam hakkını talep ettiği ahlaki öfkeyi hissediyor.

Fenn üvey kardeşini görmezden gelir. "Lawson," diye bağırır.

Sera ölüm sessizliğine bürünür. Bir morg gibi.

Kararlı bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Seni dışarı çağırıyorum."

Sessizlik bozuluyor ve kalabalığın içinden gelen coşkulu yaygara hem sevinç hem de şaşkınlık yaratıyor. Benimse olayların bu şekilde gelişmesi karşısında kafam hiç karışmadı. Neden burada olduğumu ve başıma ne geleceğini biliyorum. Fenn'in sert yüzünde bu açıkça görülüyor.

RJ bir açıklama için bana dönüyor ama Fenn'le çemberin içinde buluşmak için onu görmezden geliyorum. Omuzlarım düşüyor. Gözlerinin içine bakmak için kendimi zorluyorum.

"Özür dilerim," diyorum Fenn gömleğini çıkarıp kudurmuşçasına hevesli seyircilerin ayaklarının dibine fırlatırken.

"Siktir git."

Fenn zili beklemez. Beni unutturmak için dövme hazırlıklı geldi, ben de ona izin verdim. İlk birkaç darbe ikimiz için de katarsis oldu. Dayağı ben yedim çünkü en az direnç gösteren yol buydu. Göz şişmesi. Ağzım kanla doluyor. Buna kefaret diyebilirsiniz. Kendine acıma de.

Bunu hak ediyorum.

"Karşılık ver, pislik." Vahşi gözlerle bakan Fenn, gömleğimin önünü kavradı ve beni bir sağ kroşe ile tek dizime düşürdü. "Vur bana, lanet olası."

Neredeyse uyuşmuş durumdayım, sinir uçlarım o kadar vahşileşmiş ki darbeleri algılamakta güçlük *çekiyorum*, sadece kemiğin kemiğe çarpmasıyla yankılanan şiddetli çınlama kulaklarımda çınlıyor. Sonunda Fenn'in öfkesi -ve onunla takas yapma konusundaki isteksizliğimden kaynaklanan hayal kırıklığı- onu benimle güreşmeye itiyor ve kendimi kurtarmak için karnına dirsek atmak zorunda kalana kadar beni .

" bu," diye tıslıyor. "Bana karşılık ver, seni lanet olası pislik."

Bana tekrar saldırıyor, bu sefer diziyi beni kürek kemiklerimin arasına sıkıştırıyor ve gecikmiş kendimi koruma hissim devreye giriyor ve ikimiz de sürüngen beyniyle hareket ediyoruz. Yuvarlanmak için çabalıyorum, ikimiz de ayağa kalkmadan önce yumruğum çenesine çarpıyor. Ona vurdum. Ve sonra tekrar vurdum. Çünkü ben de kızgındım. Ona değil, kendime.

Çünkü birdenbire, tüm bu berbat yıl boyunca başıma gelen tek güzel şeyin, zevk almamam gereken tek şey olduğunu fark ettim.

Bu çemberin içinde öfkeli, kanlı hayvanlara dönüşüyoruz. Acı çektiriyor ve kötülük saçıyoruz. Kollarımız ağırlaşana ve hava ciğerlerimize ulaşamayacak kadar kalınlaşana ve kendi adrenalinimizle boğulana kadar.

Böbreklerine öyle bir yumruk indiriyorum ki onu iki büküm ediyor ve Fenn'i benimle boğuşmaya zorluyor. Kırmızı, kör bir telaşla dengemi kaybedene kadar kafasının yan tarafına dirsek atıyorum. Beni yere yaptırdı. Fenn üste çıkmayı başardı,

Göğsümde oturuyor, yüz hatları azap ve nefretle gergin. Ben ona bakarken yumruğunu geri çekiyor, hastanede uyanmak üzere olduğumu ya da bir hendeğe atılmak üzere olduğumu biliyorum.

Ama grev asla gelmez.

Fenn, görünüşe göre kendi şiddetinin sınırlarını fark ederek kendini durdurur.

"Sen benim için öldün," diye mırıldanarak ayağa kalktı. "Bu sefer çok ileri gittin Lawson." Bana küçümseme ve tiksintiyle bakışından babamı tanıyorum.

"Burada işimiz bitti."

Bölüm 43

Fenn

Ağzımın tadı metal ve kir gibi. Şakağımdaki zonklama yüzüme yayılıyor ve şişmiş göz kapağıma ve ağrıyan çeneme yerleşiyor. Ağaç dallarını eğip örümcek ağlarını temizleyerek sık ormanda ilerlerken sık nefes alıyorum. Acı netliktir. Amacın netliği, ama aynı zamanda sonuçların da netliği. Tüm bunlar kaçınılmazdı. O kayıkhaneye adım attığım andan itibaren. Sonumuz hep burada olacaktı.

Kendimi Casey'nin penceresinin altında bulduğumda saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Geç bir saat. O görünüp camı açana kadar cama düşen çam kozalaklarını ve çakıl taşlarını fırlatıyorum.

"Tanrım, Fenn," diye tıslıyor. "Ne halt ediyorsun-" Aniden durdu. Oluşturduğum acımasız görüntü karşısında dehşete düştü. "Sen iyi misin? Ne oldu sana böyle?"

Hâlâ endişeleniyor olması kalbimi kırıyor.

Telefonumu kaldırıyorum. "Seni aradığımda açacak mısın? Pencereden bağırıp evi uyandırmak istemiyorum."

"Olman gerektiğini düşünmüyorum-"

"Göle gittim çünkü Gabe balo sırasında onunla kayıkhane buluşmam için bana mesaj attı. Geçen gece baban sözümüzü kesmeden önce ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

Birkaç kez göz kırptı. Sonra "Telefonumu alayım." dedi.

Numarasını arıyorum, ilk alışta açıyor ve pencerede yeniden beliriyor. Üzerinde o çok sevdiğim pembe pijamaları var, ilek sarısı saçlarını güzel yüzünden uzakta at kuyruğı yapmış.

"Gabe o gece iş yapıyordu, bu yüzden pek şansımız olmadı. Gerçi o sırada zıplamaya hazırđı. Kayıkhanede kafayı bulmamızı önerdi. O ana kadar çoktan kafayı bulmuştum ama tabii ki varım dedim."

Kelimeler o kadar sessiz çıkıyor ki, kulaklarımdaki ınlamadan onları kendi kafamın içinde zar zor duyabiliyorum. Sanırım ayrışmak böyle bir şey. Bedenimin dışındayım, ruhumun derinliklerinde bir yerden yayılan ve tamamen kontrolümde olmayan bir bilinç akışı.

"Oraya vardığımda, Gabe hiçbir yerde görünmüyordu. Onun yerine, arabanın arka tarafının sudan çıktığını gördüm. Kırmızı stop lambaları. İçeride kimse olup olmadığını kontrol etmek için atladım ve seni buldum."

Casey perçinlenmiş bir şekilde beni izliyor. Ağız hafifçe açık. Gözleri o gece olduğı gibi kocaman ve dehşet içinde.

"Kapıyı atıktan sonra emniyet kemerinizi çıkarmaya çalışırken el frenine takılan bir ceket fark ettim. Sürücü tarafına doğru uzanıyordu. Her kim giyiyorsa, kaçmak için içinden çıkmış." Kısa süreliğine gözlerimi kapadım. Yani gözümü. Diğeri çoktan şişip kapanmıştı. "Ceketi gördüm ve kime ait olduğunu hemen anladım. Gabe'in ceketiydi."

Yüzü solgunlaşıyor. İlerlemeye zorlayan görüntüleri neredeyse okuyabiliyorum. Gecenin bir yarısı onu çığlık çığlığına uyandıran geri dönüşler. Beyni onu sürekli o suya geri sürüklüyor. şimdi, o arabada Gabe'in yüzünü yanında gördüğünü biliyorum.

"Ben de ceketi aldım ve seni dışarı çektim. Seni kıyıya taşıdım. Cebinde telefonunu buldum ve Sloane'a seni nerede bulacağını mesaj attım. Sonra oradan ayrıldım ve Sandover'a geri döndüm. Gabe'i kazayla ilişkilendirebilecek tek şey olan ceketi sakladım. Ve şimdiye kadar kimseye söylemedim."

Her şeyden çok, keşke o zamanlar daha iyi bir insan olsaydım. Seçimlerimin ne anlama geldiğini anlamış olmayı.

"En iyi arkadaşımı koruyordum," diye pişmanlıkla itiraf ediyorum. "Gabe birkaç yıl önce polislerle karşı kırımını korudu ve ona borçluydum. O gece sadakatim onunlaydı. O zaman seni tanımıyordum ve üzgünüm. Keşke tanısaydım."

İfadesinde bir aciliyet var, sanki konuşmak istiyor ama boğazı kapalı. Ona fırsat vermedim.

"Veda etmeye geldim. Sonunda sana yaptığım şeyin ciddiyetini anladım Case. Seni mahvettim. Senden iyi olan her şeyi çaldım. Seni Lawson'a sürükledim. Bu benim hatam ve bunu anlıyorum. Ve seni rahatsız etmekten, peşinden koşmaktan bıktım. Artık ikinci bir şans için yalvarmak yok. Sen haklıydın. Büyümem gerek."

Casey yanağını siler. "Seni incitmeye çalışmıyordum."

"Biliyorum. Bunu hak ediyorum." Boğazımı sıkan acıyı yutuyorum. "Seni gerçekten seviyorum."

". " Sesi ancak bir fısıltı kadar. "Bu yüzden çekip gitmek zorundayım."

Ben de bunu yapıyorum.

Uzaklaşıyorum ve arkama bakmıyorum.

Yurda döndüğümde bir araba çağırıyorum, sonra da üstüme bir gömlek almak için yukarı çıkıyorum. RJ çoktan yatağında uyuyor ve ben tekrar çıkmadan önce dönüp yatmıyor bile.

Park yerinin dışındaki kaldırımda otururken kararlılığım sertleşti. Aylardır, doğru şeyi yapmak için her şansım vardı. Casey'e olanları anlatmak için. Hiç işim olmadığı halde onun hayatına karışmaktan kendimi alıkoymak için. Ama bencildim. Kuruntuluydum. Onu mahvedeceğimi çok iyi bildiğim halde, çiğnediğim her sınırı mazur göstermek için sürekli bir gerekçe buluyordum. Geri dönülmez bir şekilde. İnsanlığa olan inancını çalacak ve onu boktan erkek arkadaşı tarafından mahvedilmiş, bıkkın, acı dolu bir kıza dönüştürecektim.

Birden annemi düşündüm. Hiç hastalanmasaydı her şey nasıl da farklı olurdu. Yaşadıklarımı göremediği için ne kadar minnettar olduğumu.

ol.

Yaklaşık bir saat sonra bir araba yanaştı. Şoför haklı olarak görünüşümden şüpheleniyor ve ben kaldırımdan ayağa kalktığımda şüphesiz koltuğunun altındaki tabancaya uzanıyor.

"Nereye?" diye sorar, cevaptan çekinerek.

"Polis karakoluna."

Bölüm 44

Fenn

Bu küçük odada zaman kavramını tamamen kaybettim. Soluk bej duvarlar üzerime doğru gelmeye başladı, gözümü her kırışımda biraz daha yaklaşıyor gibi. Gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor. Bir dakika. Artık bilmiyorum. Tek sağlam göz kapağım her açıldığında, yüzümdeki kaslara şok tabancası gibi bir başka sarsıntı çarpıyor. Kanım vızıldıyor. Sert metal bir sandalyede, birbiriyle uyumlu küçük bir masada oturuyor ve kapının diğer tarafından ara sıra ayak seslerini ve boğuk konuşmaları dinliyorum.

Kapı aniden açıldığında, çıkardığı kargaşa yüzünden neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Fenn, Tanrım. Bunu sana onlar mı yaptı? Ne oldu?"

Önce babam elinde iki fincan kahveyle içeri dalıyor. Birini önüme koyuyor, yüz ifadesi şokla titriyor.

Kavgayı neredeyse unutmuştum.

"Hayır, sorun değil," diye kısık sesle cevap veriyorum, boğazımdaki kuruluktan düşündüğümünden biraz daha uzun süre uyuklamış olduğumu anlıyorum. "Sadece halletmem gereken bir şey vardı."

Babam bir sandalye çekip yanıma oturuyor ve rengi solmuş yüzümü inceliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Fennelly saldırıdan dolayı suç duyurusunda bulunmaya niyetli değilse," diye ikinci bir ses yükseldi, "bu odada daha fazla konuşmamasını tavsiye ederim."

Koyu renk takım elbiseli bir adam elinde bir evrak çantasıyla kapının önünde duruyor. Tavana yakın köşedeki bir kameraya başıyla işaret eder.

"Doğru," diyorum, başımı sallayarak.

Onun benim avukatım olduğunu söylemek için kristal küreye ihtiyacım yok. Öyle görünüyor ve konuşuyor. Kendisini Richlin, Ellis ve Oates'ten John Richlin olarak tanıtıyor. Antetli kağıtta adının ilk sırada olması umut verici.

"Bana neler olduğunu anlat," diye ısrar ediyor babam, onu yıllardır gördüğümünden daha telaşlı. Ama garip bir şekilde kızgın değil.

Daha da tuhafı, onu birkaç gün önce görmüş olmam. Yumruğumu babamın çenesine indirdiğimden beri bir asır geçmiş gibi geliyor.

Bu anı suçluluk duygusunun yüzeye çıkmasına neden oluyor. Şu anda onun gözlerinin içine nasıl bakabildiğimi bile bilmiyorum. Son birkaç yıldır David boktan bir baba, eksik bir baba oldu. Tüm ölçütlere göre, çenesine vurulmayı hak ediyor. Yine de yaptıklarımı hatırlayınca midem bulanıyor.

"Oğlum," diye ısrar ediyor yırtılmış, şişmiş parmak eklemlerime uzun uzun baktığımda. "Sorun her neyse, yardım etmek için buradayım. Konuş benimle."

Polisler beni bu sorgu odasına ilk bıraktıklarında, bu konuşmanın alıştırmalarını yapmaya başladım, ancak uyumadan önce hiçbir zaman tatmin edici bir versiyona ulaşamadım.

"Teslim oldum," dedim sonunda.

"Ne için?" diye araya giriyor ben açıklama yapamadan.

Richlin, "Yazılı bir itirafta bulundunuz mu?" diye sorar.

Babam avukatı susturmak için elini kaldırır. "Anlamıyorum. Bana ne olduğunu anlatın. Biri yaralandı mı?"

"Geçen yıl baloda olan kazayı hatırlıyor musun? Okul müdürünün kızıyla olan?"

Kafası karışmış bir şekilde yüzüme bakıyor. "Göle uçan araba."

Başımı sallayarak onlarla konuşmaya devam ettim. Onları o geceye geri götürüyorum, o beri yüzlerce kez yeniden yaşadığım gibi. Onlara nasıl

Gabe için örtülü. Casey'e ilaç verip onu arabasında ölüme terk edenin o olduğundan nasıl şüphelendiğimi. Gerçeği söylemek yerine onun için yalan söylediğimi ve kanıtları sakladığımı.

"Her şeyi itiraf ettim," diye bitiriyorum. "Polise Gabe'in ceketini verdim."

Richlin tek kelime etmeden odadan çıkar. Dışarıdaki koridorda daha boğuk bir konuşma duyulur.

"Tanrım, Fenn." Babam iç çekti. "Aklından ne geçiyordu?"

"O zaman mı? Gabe'le konuşup neler olduğunu öğrenebileceğimi düşündüm. Olayları onun tarafından öğrenip, nasıl düzeltebileceğini bulmasına yardım edecektim. Ama sonra ailesi onu askeri okula gönderdi ve o gitti. Kendime sürekli yakında ondan haber alacağımı ve her şeyi yoluna koyacağımızı söylüyordum. Ancak bu hiç gerçekleşmedi ve birdenbire bunca zaman geçti."

Ona baktım. Utandım. Utandım. Kendimi pislikten daha aşağı ve kimsenin affını hak etmeyen biri gibi hissediyorum. Yine de...

"Özür dilerim baba. Fena sıçtım."

"Hey." Ellerimi tutuyor. "Hey, sorun yok. Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Ben buradayım. Bunu halledeceğim."

"Neden?" Kendimi mırıldanırken

buluyorum. "Neden ne?"

"Neden zahmet ettin ki?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerimdeki vahşi sızıyı kontrol etmeye çalışıyorum. "Son zamanlarda tam bir pislik oldum. Birbirimizi son gördüğümüzde sana *vurdum*."

"Sen yaptın."

"Devam et o zaman." Yorgun bir nefes verdim. "Beni reddet. Beni burada çürümeye bırakın. Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorum."

Uzun aramızda bir sürü sorun vardı. Kendime ona ihtiyacım olmadığını söyledim. Onu hayatımda istemedim. İlk fırsatta siktirip gidecektim ve asla geri dönmeyecektim.

Ama polisler telefonu bana verdiğinde, aranacak sadece bir numara vardı.

"Dinle, yetişkin olan bendim, tamam mı?" Babam sağ elim kadar yıpranmamış olan sol elimi hafifçe sıkıyor. "Daha iyisini yapmak benim sorumluluğumdaydı. Annen öldükten sonra ailemizi güçlü tutmak. Ben işimi yapmadım ve bunun sonucunda ilişkimiz zarar gördü." Derin bir nefes alıyor, sesi yumuşarken daha da yaklaşıyor. "Onsuz kaybolmuştum. Onun kayıp gidişini izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi. O gittiğinde hayatın nasıl olacağını hiç hayal etmemiştim ve birdenbire sabahları yataktan nasıl kalkacağımı bilemez hale geldim. Senin de orada acı çektiğini hatırlamak yerine kendime acıyarak çok uzun zaman geçirdim. Babana ihtiyacın vardı. Bunun sorumlusu benim, Fenn. Bu benim hatamdı."

"Yardım etmedim," diye itiraf ediyorum. O öldükten sonraki ilk birkaç ay cehennem gibiydi. Ama yıllar geçtikçe daha da kötüleşti. "Yaptığım gibi çılgınca koşmak zorunda değildim."

"Hayır." Hüzünle gülümsüyor. "Ama bu da benim suçum. Sınırlar koymalıydım. Daha çok yanında olmalıydım. İşe odaklanmak ve seni kendi haline bırakmak, zor konuşmaları göze almaktan daha kolaydı."

"Peki şimdi ne olacak?" Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde soruyorum.

"Daha iyisini yapmaya çalışıyoruz. Birbirimizi affediyoruz. Biraz daha nazik olmaya. Yeniden bir aile olma fırsatına sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Michelle ve RJ ile. Seninle bir ilişkisi olmasını istediğini biliyorum. Ve umarım beni daha iyi tanımaya isteklidir. Belki buna bir şans verebiliriz?"

Tereddüt ediyorum, bunların mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Yeni bir aile birimi kurmak. Michelle yeterince hoş bir kadın, erkek zevki ve zamanlaması tartışılır. RJ onu yeterince seviyor gibi görünüyor. Üvey kardeşler konusunda şanslıydım. Kesinlikle bu yıl bulabileceğim en kötü oda arkadaşı değil. Şartlar göz önüne alındığında, sanırım çok da kötü bir anlaşma değil.

"Evet," diyorum ona. "Sanırım bunu yapabilirim."

Kendim için üzölmeye başlamayacağım. Geçen yılın benim kurban olduğum bir versiyonu yok. Yine de, geçen yıl yaşadıklarımı düşününce

Sonunda bir köşeyi dönmüş olabiliriz. Babamı geri alma ihtimalim var.

Avukat içeri girmeden önce kapı sessizce çalınır.

Richlin kısa ve öz bir şekilde, "Durumumuz şu," dedi. "Onu kurcalama, olay yerini terk etme, engelleme ve rapor vermeme ile suçladılar."

"Tanrım," diye tısladı

babam. O kadar çok mu?

Richlin, "Savcının birkaç tane daha eklemesi tamamen olası," diye

ekliyor. "Peki, ne yapacağız?" Babam sabırsızlıkla soruyor.

"Şimdilik, sizin gözetiminizde serbest bırakılmasını sağladım. Önümüzdeki birkaç gün içinde hakim karşısına çıkması gerekecek. Bu arada savcı ile bazı hususlar karşılığında nasıl işbirliği yapabileceğimizi konuşacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Babam talep ediyor, şimdi ofisinde astlarını azarlarken izleyerek büyüdüğüm adam gibi konuşuyor.

"Belki suçlamalar düşürülür, belki de düşürülmez. Çok fazla değişken var. En önemlisi de Ciprian'ın söyleyecekleri. Daha fazla bilgi edinene kadar söz vermemeyi tercih ederim."

"Hadi gidelim buradan," diyorum babama. "Sadece gitmek istiyorum."

Açlıktan ölüyorum. Bitkinim. Başımı zar zor dik tutabiliyorum. Çürükler ve kılcal kırıklar her nefes alışımında zonkluyor, çünkü adrenalin kalıntıları kanımda tamamen tükenmiş durumda.

Daha çok, polisler fikrini değiştirip beni duruşmama kadar bir hücreye atmaya karar vermeden önce buradan uzaklaşmak istiyorum.

Babam şoförüne beni yurda bırakmasını söyledi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onunla birlikte şehirdeki otelde kalmam için ısrar etmeye çalışıyor - ne de olsa derslerden uzaklaştırıldım - ama onu kendi yatağıma ve kıyafet değişikliğine ihtiyacım olduğuna ikna ediyorum.

RJ duştan geldiğimi duyunca uyandı.

"Özür dilerim," diyorum sessizce, banyo malzemelerimi kaldırırken.

"Uyumaya devam et."

Oturuyor. Groggy. "Neler oluyor? Bir yere mi gidiyorsun?" Gözlerini ovuşturuyor. "Dün gece Lawson'la ne oldu?"

Lawson'ın adını duyunca omurgam sertleşiyor. "Sadece uyu. Bunun için çok erken."

Neredeyse gün doğuyor. Ama RJ görünüşe bakılırsa tekrar uyumaya çalışmaya değmeyeceğine karar veriyor. "Dün gece ne oldu? Kavgadan sonra nereye kayboldun?"

"Casey'i görmeye gittim. Ona gerçeği söyledim." "Vay be. Nasıl karşıladı?"

Omuz silkiyorum, çünkü buna nasıl cevap verebilirim ki? "Bilmiyorum. Ondan sonra bir şekilde ayrıldım."

"Tamam..."

"Ve polise gittim. Her şeyi itiraf ettim."

İrkiliyor, başucuna yaslanmak için kayarken gözlerini tekrar ovuşturuyor. "Kahretsin, Fenn."

Bunda komik bir şey yok ama yine de kendi kendime kıkırdıyorum. Bir gün ne kadar fark yaratıyor.

"Onlara Gabe'den bahsettin mi?" RJ bastırıyor, aniden uyanıyor.

Aceleciliği biraz kafa karıştırıcı. "Evet. Başka seçeneğim yoktu. Casey için doğru olanı yapmak zorundaydım."

Ve garip bir şekilde, özgürleştirici hissettirdi. Kendi isteğimle bir *polis* karakoluna girmek bende bir özgürlük hissi uyandırmıştı. O kadar uzun zamandır yanlış bir şey yapıyordum ki sonunda doğru bir şey yapmak iyi hissettirdi.

Doğru olanı yapmak doğru geldi.

Bu düşünce bir kıkırdamaya daha neden oluyor ve RJ'in mutsuz ifadesini fark ettiğimde bu kıkırdama kayboluyor.

"Ne? Gabe'i için kızgın mısın?"

"Kızgın değilim, hayır." Saçlarını alnından itiyor. "Ama keşke önce bana sorsaydın. Sloane ve ben artık arabayı kullananın Gabe olup olmadığından emin değiliz."

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen gece bir ipucunu takip ettik," diye açıklıyor. "Sana bugün anlatmak istiyordum, ya da sanırım dün-" Pencerenin panjurundan içeri sızan güneş ışığına bakıyor. "Ama sen bütün gün ve gece yoktun. Dövüşlere kadar ortaya çıkmadın."

Başımı salladım. "Casey'yle konuştuktan sonra beni şehre bıraktı. Kampüste kalmaya dayanamadım. Dışarı çıkmam gerekiyordu."

"Casey?" diyor boş boş. "Casey ile ne zaman konuştun?"

"Bu sabah onun evine gittim. Bana Lawson'la yaşadıklarını o zaman anlattı-"

"Peki ya o ve Lawson?" Ben daha cevap veremediğim RJ'in çenesi düştü.

Üvey kardeşim aptal bir adam değil. "Oh, Tanrı aşkına. O ."

"O yaptı." Sonra eski arkadaşım ile ilgili tüm düşünceleri kafamdan zorla kovuyorum. Başta RJ'nin kucağına bıraktığı bu bomba olmak üzere uğraşmam gereken çok fazla şey var. "Gabe ipucu neydi? Ve neden bana mesaj atmadın?"

"Ben asla dijital kağıt izi bırakmam, dostum. Bunu biliyorsun."

"Sen ve senin lanet olası hacker ahlak . Ne öğrendin?"

"Gabe bütün gece Mila'yla birlikteydi. Balodan çıkıp onun yurduna gittiler. Sabah onu buraya, kampüse bıraktı." Nefesimi içime çektim. "Ciddi misin sen?"

"Mila öyle diyor."

"O zaman neden benimle buluşmak istedi?" Birden kafam karıştı. "Takılmamız gerekiyordu. Onun yerine Mila'yla gideceğini söylemek için bana mesaj atardı."

"Bilmiyorum. Onun ne kadar güvenilir olduğunu kim bilebilir ki? Birlikte *olsalar* bile bu onu tamamen ortadan kaldırmaz. Mila danstan tam olarak ne zaman ayrıldıklarını hatırlamıyor. Gabe Casey'yle kaçmış, arabayı çarpmış, sonra geri dönüp Mila'yla gitmiş olabilir."

"Tanrım. Bu bir karmaşa."

"Polislerle ne oldu?" diye soruyor acımasızca.

"Fazla bir şey değil. Onlara itirafımı verdim ve sonra dört saat boyunca bir sorgu odasında tek başıma oturdum. Babam gelip beni aldı. Yakınlarda kalıyor. Birkaç saat içinde avukatla tekrar konuşmam gerekiyor."

"Lanet olsun. Ne tür bir beladan bahsediyoruz?"

"Babam beni hapse girmekten kurtarabileceklerine ikna olmuş görünüyor. Ben daha az eminim."

İkimiz de bir süre bu ihtimal üzerinde duruyoruz. RJ beni izliyor ama konuşmuyor, sanki bu durumda ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi. Yine de sessizliğe aldırmiyorum. Bu gece yaptığım onca konuşmadan sonra, sessizlik için minnettarım.

Bölüm 45

Casey

Kahvaltı masasını toplarken Sloane neredeyse hiç dokunulmamış tabağıma bakarak kaşlarını çattı. Kız kardeşim ve ben yataktayken babam çoktan kampüse gitmişti. Okul günleri yedi buçukta evden çıkar ve sekize çeyrek kala ofisinde olur.

"İyi misin?" diye sorar. "Pek iyi görünmüyorsun."

Beni büyük, perişan köpek yavrusu gözleriyle izleyen Penny ve Bo'nun büyük yıkımı karşısında krepleri çöpe atıyorum.

"Tamam."

Ben bulaşık makinesini doldururken Sloane durulamaya başlıyor. Sıkıcılık yardımcı oluyor, bir bakıma.

"Sadece yorgunum," diye ekliyorum, meraklı bakışlarını yüzümün kenarından çekmeyince. "Ve okul için havamda değilim."

St. Vincent' giderken pek konuşmuyoruz, lobide tek kelime etmeden ayrılıyoruz. Bacaklarımı beni dolabıma taşımaya zorlarken ağır çekimde hareket ediyordum gibi hissediyorum. Jaz'ın sırttan yüzünü görmek bile azalan moralimi yerine getiremiyor.

"Hangi sen?" diye suçluyor yaklaştığımda. Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Bütün hafta sonu sana mesaj attım."

"Biliyorum. Özür dilerim." Dolabımı açıyorum, yorgun parmaklarım ders kitapları yığınına karıştırıyor. "Bu... yoğun oldu."

"Paylaşmak ister misin?"

İç çekerek ona doğru döndüm, elimde matematik kitabı vardı. "Yağmur kontrolü mü? Anlatacak çok şey var."

"Tamam." İşaret parmağıyla kitabıma vuruyor. "Öğle yemeği. Sen. Ben. Dedikodu. Bir sürü."

İçten bir gülümseme takınıyorum. "Paylaşmak ister misin?" Taklit ediyorum. "Detay vermediğin o gizemli Cumartesi gecesi planların neydi?"

Jaz dolabını kapatıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Gray ile çıktım," diye itiraf ediyor.

Gözlerim büyüdü. "Hayır."

"Evet." Dudakları isteksiz bir gülümsemeyle titriyor. "O lanet olası bir koro çocuğu, Casey."

"Kız arkadaşını aldattığını düşünürsek, pek sayılmaz."

"Kelimenin tam anlamıyla. On üç yaşına kadar gerçek anlamda bir koro çocuğuydu." Yüksek sesle iç çekti. "İyi bir adam olduğu konusunda beni neden uyarmadın? İyi olanları sevmiyorum. Çok... iyiler."

Gülmeye başladım. "Bir, iyi kötü değildir. Ve ikincisi, son söylediğimi tekrar ediyorum - aldatıyorsa ne kadar iyi olabilir ki?"

"Kiminle çıktığını düşünürsek onu suçlayabilir misin?" Jaz homurdanarak karşılık verir.

"Sayılır, evet. Yeni birine geçmeden önce birini terk etmek fazla çaba gerektirmiyor."

Fenn'e sor. "Yeni biri" kısmını değil ama birinden ne kadar kolay ayrılabilirdiğini.

Seni gerçekten seviyorum.

Bu yüzden çekip gitmek zorundayım.

Fenn'in gece geç saatlerde yaptığı ziyaretin ve ardından gelen itirafın anısı bütün sabah içimi kemirdi. Gözümü bile kırpmadım. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Dur, arkasından bağırmak istedim.

Dur.

Sakın gitme.

Ben de seni seviyorum.

Beni Lawson'ın kollarına sürüklediğini düşünüyor ve haksız da değil. Etti. Ama başka bir adamla geçirdiğim bir gece Fenn'e olan hislerimi silemez. Aylarca süren uzun konuşmalarımızı, kelimelerimizi, sırlarımızı ve korkularımızı silemez. Beni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor, kendi ailemden bile.

Balo gecesi hakkında neden yalan söylediğini şimdi anlıyorum. Arkadaşını korumaya çalışıyordu. Buna göz yummuyorum ama mantıklı. Gabe'i çocukluklarından beri tanıyor. Gabe tüm hayatı boyunca Fenn'in yanındaydı. Fenn'in annesi öldükten sonra da yanındaydı. Tabii ki bu bağa ihanet etmekten çekinmiştir.

"Gray'ın savunması," diyor Jaz, beni şimdiki zamana geri döndürerek, "Bree'den ayrılmak istedi. Ona yapmamasını söyledim."

"Neden olmasın?" Talep ediyorum.

"Çünkü bir hafta oldu ve bu aptal bana olan sonsuz aşkını ilan etmeye hazır." Homurdanıyor. "Koca olmaya hazır değilim. Gerçi harika bir aleti var."

Boğuk bir kahkaha attım.

Sınıfa girdiğimizde oda sessizleşiyor, bu günlerde sıkça rastlanan bir durum. Sıraların önünden geçerken Bree umursamaz bir şekilde sohbet ediyor ve Ainsley'e denediği yeni bir makyaj markasından bahsediyor. Ainsley kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

Lawson'ı ondan çaldığımdan beri neredeyse tamamen uykuya daldı. Arada sırada bir iki iğneleyici laf ediyor ama çoğunlukla çenesini kapalı tutuyor. Son birkaç aydır yaşadığım tüm bu çılgınlıklardan iyi bir şey çıktıysa o da zorbalarımı yenmiş olmamdır. Sanırım bu da bir şeydir.

Sloane okuldan sonra garaj yolumuza girdiğinde Lucas ön basamakta oturuyordu. Geleceğini haber vermek için mesaj atmıştı ama zaten bekliyor olmasını beklemiyordum. Yaklaştığımızda ayağa kalkıyor ve gamzeli gülümsemesini sunsa da ifadesindeki endişe titreşimini kaçırmıyorum.

"Selam," diyorum ve onu hızlıca kucaklayarak selamlıyorum. "Selam."

"İçeri gel."

Sloane kapının kilidini açıp bizden önce içeri girerken, köpekler bacaklarımızın etrafında koşuşturuyor. Omzunun üzerinden bana "Çişlerini yapmalarına izin verecek misin?" diye soruyor.

"Evet, tabii."

Lucas ve ben arka kapıdan dışarı çıkıyoruz. Arka verandaya oturduğumuzda, "Seni kontrol etmeye geldim," diyor.

"Ne için?"

"Şey, bilirsin işte," diyor tereddütle. "Büyük kavga..."

"Anlamıyorum. Ne büyük kavgası?"

"Fenn ve Lawson dün gece kavga ettiler."

Sikeyim. Tabii ki yaptılar. Beynim aniden kendini toparlıyor ve sonuçlarını tahmin edemediğim için kendimi gülünç hissediyorum.

"Çocuklardan biri kuralları çiğnedi ve bunu filme aldı, çünkü çok vahşiceydi. Duke onu sildirmeden önce videoyu gördüm." Lucas yüzünü buruşturdu, görünüşe göre Fenn'in yüzüne bunu yapan şeyi hatırlıyordu. "İzlemesi rahatsız ediciydi, yalan söylemeyeceğim."

Yutkunuyorum. "Yani herkes biliyor."

"Hem evet hem hayır. Yani herkes bunun bir hatunla ilgili olduğunu anladı ama kimsenin o hatunun sen olduğunu bildiğini sanmıyorum."

En azından bu rahatlatı. Tüm Sandover Lawson'la takıldığımı bilseydi ne kadar utanç verici olurdu hayal bile edemiyorum. Ve eğer bu babama ulaşırsa... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

"Sorabilir miyim..." Lucas tereddüt ederek sözünü keser. "Yapmamamı tercih ederim."

"Yeterince adil." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak eğilir. "Yeni konu o zaman: Kar Topu."

Geri çekiliyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bence gitmeliyiz."

"İlginç, çünkü bence bunu atlamalıyız."

"Hadi ama. Ballard'a geri döndün ve panik atak geçirmedi. Hadi yapalım o zaman. Gençliğe geçişin feci derecede utanç verici bir ayini olacağı kesin olan bu şeyi kaçıramayız."

"Elbette yapabilirim."

"Tanrım, Tresscott." Lucas'ın sinir bozucu derecede ikna edici bir gülümsemesi vardır ve bunu canı ya da uzuvları hiçe sayarak kullanır. "Beni öldürüyorsun. Bunu bana tek başıma yaptırma."

"Biliyorsun," diyorum ellerimi tuttuğunda, sanki dizlerinin üzerine çöküp yalvaracakmış gibi. "Böyle arkaik ritüellere katılmayı reddedebilirsin. Dansların sana göre olmadığını sanıyordum."

"Değiller," diye homurdanıyor. "Ama Ballard'lı birkaç birinci sınıf öğrencisi için biraz araştırma yaptım ve dans gecesinde takas yapacağız."

"Değişim mi? Araştırma mı? Son konuştuğumuzdan beri gizli ajan mı oldun?"

Lucas kıs kıs güler. "RJ beni işe dahil ediyor." "İşe mi?"

Onun bilgi işi gibi mi?"

"Evet."

Bir süre önce RJ ile yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum, insanlar hakkında bilgi toplama konusunda bir dahi olduğunu itiraf etmişti. Sırları ortaya çıkarma ustası. Bunun onun süper gücü olduğunu söyleyerek övünüyordu.

"RJ'nin seni tüm bunların içine sürüklediğini fark etmemiştim."

"Eğlenceli," diyor Lucas, gamzeleri bir kez daha ortaya çıkıyor. "Ve ne kadar iyi para kazandırdığına inanamazsınız. İki flash bellek teslim ediyorum ve

her biri beş yüz dolar topluyor. Bu, birkaç saatlik internet araştırması için bin dolar demek."

"Kulağa kârlı geliyor."

"Öyle. Her neyse, orada olmak için başka bir nedenim olmasaydı bile, yine de gitmeni isterdim," diyor kararlı bir şekilde.

"Öyle mi? Oyuncu kız arkadaşına sorman mu?"

"Ballard devlet okulu öğrencilerinin danslara katılmasına izin vermiyor," diye hatırlatıyor bana, biraz kendini beğenmiş bir tavırla. "Yani sanırım sana mahkum kaldım."

"Bilmiyorum." Tereddüt etmeye devam ediyorum. "Bu hafta sonu büyük bir sosyal etkinlik havasında değilim Lucas."

"Biraz sert sevgiye hazır mısınız?" diyor ben hâlâ söz vermediğimde. "Fenn ve Lawson'ı kafandan atmalısın. O duygusal ipleri kes ve özgür kal."

"Oh, öyle mi? Ve bir dans bunu yapmama yardımcı olacak, öyle mi?"

"Eğer partiyi birlikte basarsak, tabii." Teklifinden emin görünüyor. "Kaosu kucakla, Case."

Beni daha iyi bir ruh haline sokma konusundaki kararlılığına gülmekten kendimi alamıyorum. Ve sanırım işe yaradı. Kendimi daha iyi hissediyorum. Ve eğer bir dansa daha cesaret edeceksem, Lucas'la gitmek muhtemelen iyi vakit geçirmek için en iyi şansa sahip.

"Peki," diye yumuşuyorum. "Eğer o zamana kadar fikrimi değiştirmezsem." "Değiştirmeyeceksin."

O gittikten sonra odama gidip akşam yemeğine kadar ev ödevlerimi yapıyorum. Ben Lucas'la birlikteyken Sloane koşuya çıktı ve tam babam sarımsaklı karidesleri kızartmayı bitirdiği sırada geri döndü.

"Hızlıca bir duş alacağım," diyor merdivenlerden çıkarken.

Hazırladığım aromalı pilav ve sebze yemeğini taşıyıp masaya koyuyorum. On dakika sonra üçümüz yemeğe oturduk. Yemeğimizi yerken Sloane'un bana tedirgin bakışlar attığını fark ediyorum ama ona ne olduğunu sorduğumda bir şey olmadığını söylüyor ve dikkatle sarımsaklı karidesine odaklanıyor.

Yine de kız kardeşimi tanıyorum, bu yüzden babam okumak ve çayını içmek için çalışma odasına kaybolduğu anda ona saldırıyorum.

"Sorun nedir?" Masayı toplarken soruyorum.

"Bir gelişme oldu," dedi yumuşak bir sesle, koridora doğru bakarak. "Bunu Lucas'ın önünde söylemek istemedim ve ben koşudan döndüğümde babam çoktan eve gelmişti."

"Ne oldu?" Bunun iyi bir haber olmayacağını zaten biliyorum, bu yüzden vereceği yanıtı kendimi hazırlıyorum.

"Fenn karakola teslim oldu. Onlara balo gecesi ne yaptığını anlattı. Kanıt çalmak, Gabe'i korumak. Her şeyi."

Tüm nefesim vücudumu terk ediyor, ciğerlerim sıkışıyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet. RJ okuldan sonra bana temel bilgileri mesaj attı. Koşum sırasında onunla yolda karşılaştım ve bana detayları anlattı. Fazla bir şey yok," diye itiraf ediyor. "Şu ana kadar tek bildiğim Fenn'in itiraf ettiği, avukatının işleri hallettiği ve babasının da buraya geldiği. RJ, polislerin buraya gelip seni tekrar sorgulamasını beklememiz gerektiğini söylüyor."

Yüzümün solduğunu hissediyorum. "Kahretsin. Babam çıldıracak."

Beni arabadan çıkarıp orada baygın halde bırakan adamla vakit geçirmeme izin verdiğini öğrendiğinde çok kızacağını tahmin ediyorum. Yine de bu konuda Fenn'in başına gelebilecekler kadar endişeli değilim.

Tabaklarımızı lavaboya yerleştirirken ellerim zayıf ve titrek. "Sence hapse girecek mi? Suçlandı mı?"

Acımasızca başını salladı ve bana suçlamaları söyledi.

Şimdi midem bulanıyor, çalkalanıyor. "Ya polise onun için kefil olursam? Arabayı onun kullanmadığını kesin olarak bildiğimi söylesem."

"Buradaki sorunun bu olduğunu sanmıyorum," diyor Sloane. "Onun kazaya sebep olduğundan şüphelenmiyorlar. Ama olaydan sonra olası bir suç mahallinden kanıtları almış. Bu büyük bir şey."

Büyük bir şey.

Bu çok büyük.

Ve Fenn'in yaptığı şey yüzünden hapse atılması fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. Gecenin geri kalanında kusmanın eşiğindeydim. Tüm sağduyuma rağmen, kendimi Fenn'e mesaj atmaktan alıkoyamıyorum.

Ben: Ne yaptığını duydum. İyi misin? Gelişme var mı?

Cevap vermiyor ve bunun kasıtlı olduğuna dair bir his var içimde. Neredeyse yatakhaneğinde volta attığını, RJ'e beni bu karmaşaya tekrar sürüklemeyi reddettiğini söylediğini görebiliyorum. *Zaten yeterince kötü, muhtemelen tekrar sorgulanacak*, diyor. *Tüm sorunlarımı ona da yükleyemem.*

Kafamın içinde bunu söyleyen sesini *duyabiliyorum*. Sert. Metanetle dolu, beni bundan uzak tutmaya kararlı.

Seni kırdım.

Huysuz, hüzünlü sözleri kafamın içinde dolaşıyor ve boğazıma bir yumru oturtuyor. Fenn beni görmezden gelerek koruduğunu sanıyor. Beni kırdığını düşünüyor.

Belki de birbirimizi kırdık.

Bu korkunç düşünce bütün gece aklımdan çıkmıyor. Telefonum sessiz kalıyor. Saatler geçiyor ve ben uyuyamıyorum. Karanlıkta yatıyorum, sürekli bir düşünce akışı ve bir türlü geçmeyen bir karın ağrısıyla boğuşuyorum. Bağırsaklarımdaki bu boşluk hissi, içimdeki bu rahatsız edici huzursuzluk ve boşluk azalmıyor.

Fenn'i yaptığı şey için cezalandırabileceğimi düşünmüştüm ama onu hayatımdan çıkarmaya çalışmak sadece ikimizi de mahvetmeyi başardı.

Sonunda dalıp gidiyorum. Uyuduğumu biliyorum çünkü kâbus beni tekrar kendime getirmeye zorladığında saat sabahın ikisi civarındaydı. Öksürerek, nefes nefese uyanıyorum.

Gariptir ki boğulmuyordum. Ev yanıyordu. Alevleri göremiyordum ama dumanın kokusunu alabiliyordum. Yatak odamı dolduruyor, her köşeye sızıyor, duvarlardan tavana doğru kıvrılıyordu. Saniyeler içinde,

Tüm oda boğucu gri bir buluta dönüşmüştü. Nefes almak gibi bir hata yaptım ve duman ciğerlerime doğru bir yol açtı.

Hızlı davrandım. Bu odada kalamayacağımı anladığımda komodinden ayakkabı kutusunu kaptığım gibi kapıya koştum. Aceleyle attığım her adımda Silver'ın bedeninin kutunun içinde itişip kakıştığını hissedebiliyordum ve yüksek sesli çığlıkları sessiz geceyi delip geçiyordu. Yaşıyordu.

Ama şimdi uyandım. Yatak odası dumanla dolu değil. Ve Silver hala ölü.

Ruhumun derinliklerinden kopup gelen bir hıçkırık ağzımdan uçup gidiyor. Aman Tanrım. Neyim var benim böyle?

Gözlerimden yaşlar akıyor, içime bir acı dalgası doluyor ve yatağa kıvrılmama neden oluyor. Utanç ve korku boğazımı yakarken derin, acı dolu nefesler çekiyorum.

Onu çöpe attım.

Cesedini *çöpe* attım.

Yüksek sesle, yürek parçalayan hıçkırıklarla yataktan sürünerek kalktım ve sendeleyerek ayağa kalktım. En son ne zaman böyle bir acı hissettiğimi hatırlamıyorum. Kaza sonrası tüm arkadaşlarımı kaybetmek bile böyle bir tepkiyi tetiklememişti.

Kapımı açıp koridora fırladım ve Penny'yi ürküttüm. Havlamaya başladı ve ben onu susturmaya bile çalışmadım. Çıplak ayaklarımla babamın yatak odasına doğru koşuyorum.

Sendeleyerek içeri girdiğimde çoktan uyanmış, doğrulup yatağının yanındaki lambayı yakmıştı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme bir kez bakıyor, ağzımdan çıkan düzensiz sesleri duyuyor ve battaniyelerini bir kenara fırlatıyor.

"Casey," diyor beni daha çok ağlatan dehşete düşmüş bir endişeyle.

"Çöpü nereye götürdün?" Hâlâ nefes almakta zorlanırken .

Başım dönüyor, ayaklarımla üzerinde sallanıyorum.

Babam güçlü ve sert bir el ile beni sabitliyor. "Ne oldu? Neler oluyor, tatlım?"

Penny hâlâ kapıda havlamaya devam ediyor, bu da Sloane'u yatak odasından dışarı çekiyor, uykulu sesi koridoru dolduruyor. "Ne oluyor-"

"Silver'ın cesedinin bulunduğu çöp torbasını nereye koydun?"

Yalvarıyorum, kocaman, yaş dolu gözlerle babama bakıyorum. "Nerede o? Onu gömmek zorundayız."

"Casey-"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve yüzümü gömleğine bastırıyorum. "Bunu ona yapmama neden izin verdin? Neden?"

"Casey-"

"Neden?" Titremeye, ürpermeye, kollarında bir bebek gibi ağlamaya başladım. "Çok utanıyorum. Bunu yapmama neden izin verdin?"

"Casey, onu gömdük."

Bölüm 46

Casey

Kız kardeşimin nazik sesi beni kendime getiriyor. Başımı kaldırıyorum ve onun bakışlarını arıyorum.

"Ne?" Kekeliyorum. Gözyaşlarımın arasından nefes alarak Sloane'dan babamıza bakıyorum. "Onu gömdünüz mü?"

İddiayı doğrulamak için başını sallıyor.

"Yaptık." "Ne zaman?"

"Kutuyu attıktan sonra. Sen odana çıktın, biz de onu çöpten çıkardık ve gömdük."

"Neden?"

Sloane yanıma geliyor ve kolunu belime doluyor. Benden daha uzun olduğu için çenesini omzuma tam olarak yaslayabiliyor. "Çünkü uygun bir şekilde gömülmezse pişman olacağını biliyorduk."

Başka bir duygu dalgası üzerime çöküyor, dizlerimi zayıflatıyor. Kız kardeşimin kucağına sarktım.

"Haklıydın, insanlar ," onaylıyor babam, bana o gün mutfakta söylediklerimi hatırlatarak. "Ve bazı şeyler ölür. Ama asla ölmeyecek olan tek şey senin merhametindir, tatlım. Ruhunun derinliklerine işlemiş olan şeyi değiştiremezsin. O tavşanı sevdin, tıpkı eve getirdiğin diğer yaralı sokak hayvanlarını sevdiğin gibi."

"Onu nereye gömdünüz?" Gözyaşlarım kuruyor, gözlerimin kenarlarından yavaşça sızıyor.

"Kız kardeşin uzak kulübenin arkasındaki arazide, köpeklerin girmediği çitle çevrili alanda güzel bir gölgelik yer seçmiş."

Nefeslerim düzene girmeye başladı. Boğazımdaki yumrunun içinden konuşarak yutkunuyorum. "Beni oraya götürebilir misin?"

Babam irkilmiş görünüyor. "Şimdi mi?"

"Hayır, sabaha kadar bekleyebiliriz," diyorum titrek bir sesle. "Sadece unutma." "Unutmayacağım," diye söz veriyor, sonra eliyle çenemi kavırıyor ve

Başını kaldırdı. Yüzümü arıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Emin misin? Sana bir fincan ılık süt hazırlamamı ister misin? Sıcak çay?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum ve yalan söylemiyorum. Göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Silver'ın cesedini çöpe atarken hayal etmek içimde bir şeyleri parçalamıştı ama kalbimin o parçalanmış parçaları yavaş yavaş

tekrar bir araya geldiler. "Şimdi hepimiz yatağa gidelim."

"Bu iyi bir fikir," diyor.

Sloane elimi tutarak, "Seninle odana kadar yürüyeceğim," diyor.

Babamıza iyi geceler dileyip odama gidiyoruz ama Sloane beni uyumaya bırakmak yerine peşimden geliyor ve yatağımın kenarına oturuyor.

"Konuşmamız gerek."

"Geç oldu, Sloane. Ve duygusal bir hız treninden yeni indim. Bunu yarına saklayabilir miyiz?"

"Hayır, yapamayız. Aslında, bunu konuşmak için mükemmel bir zaman. Kendini ham hissederken ve savunman düşmüşken."

"Kulağa uğursuz geliyor." Kızgınlığımı yutarak yorganın altına giriyorum ve boynuma kadar çekiyorum. "Tamam. Konuş. Konuş. Nasıl olsa hemen uyuyamayacağım."

"Bak, zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum. Anlıyorum. Ve üzgün, cesaretsiz ve hissettiğin diğer her şey için her türlü nedene sahipsin." Başını bana doğru sallayarak nefes veriyor. "Ama bu hareket her ne ise

Yaptığın şey sana yakışmıyor. Tüm bu kötü kız rutini sona ermeli. Bu sen değilsin."

"Bu bir rol değil. Herkesin bana kırılgan küçük bir fare gibi davranmasından sonunda tamamen bıkmış olmanın verdiği bir tepki." Kızgınlık boğazımı sıkıyor. "Özellikle de sen."

"Demek bu yüzden Mila ile çıplak yüzüyorsun ve ceza alıyorsun? Ailen seni boğduğu için mi? Seni önemseyen insanların yükünü taşıdığın için üzgünüm."

Yine yorgun hissediyorum. Bitkin. Tabii ya. Sloane her zaman kurban olmak zorunda. Buraya gelip benim hakkımda konuşmamız gerektiğini söylemesi ama bir şekilde bunu kendisiyle ilgili hale getirmesi çok komik.

"Seninle kavga etmek istemiyorum, Sloane." Gözlerim yeniden ısınmaya başladı. "Sadece beni anlamanı istiyorum."

"Deniyorum."

Yatağın başına doğru kayıyor ve elimi yorganın altından çıkarıyor. Ona izin veriyorum, çünkü parmakları çok sıcak ve ben aniden üşüyorum. Boştu.

"Konuş benimle, Case. Lütfen. Dinliyorum."

Kalbim sıkışıyor. Biz hep yakındık. Sanırım başka seçeneğimiz yoktu. Annem gitmişti ve ikimiz kızlara düşman bir dünyada bize nasıl hayatta kalacağımızı öğretecek biri olmadan yolumuzu bulmak zorunda kalmıştık. Babam elinden geleni yaptı ama neler yaşadığımızı anlaması mümkün değil. Neler yaşayacağımızı da. Küçüklüğümüzden beri, bu şeyleri anlamama yardım etmesi için Sloane'a başvurdum. İyi ya da kötü, o benim rol modelim oldu. Belki de bu yüzden son zamanlarda çok kavga ediyoruz. Aynada kendine bakmakta zorlanıyor.

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ediyorum. "Lawson'la takıldım."

Gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

"Ve Fenn'e söyledim. Tabii ki bunu iyi karşılamadı. Dün gece kan ve çürükler içinde buraya geldi."

Başını eğiyor, dilini ısıyor. Gösterdiği muazzam itidal dikkatlerden kaçmıyor.

"Her şeyi berbat etmeyi başardım ve işleri daha da kötüleştirmeyi nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Rahat edebileceğimden daha fazla sessizlikten sonra Sloane pozisyonunu yeniden ayarlıyor ve bana bakabilmek için bağdaş kurarak oturuyor. "Mükemmel bir dünyada, tüm bunlardan ne istiyorsun?"

"Bu, ne?"

"Lawson'la birlikte olmak istiyor musun?" Kelimeleri söylerken safrasını tutuyormuş gibi görünüyor. İzlemesi acı verici.

"Hayır. Sanmıyorum. Bir anda oluverdi."

Yüzünü buruşturuyor ve ben onu ayrıntılarla sarsmadan önce başını sallıyor. "Peki ya Fenn?"

Beni Lawson'la hayal etmek onu fiziksel olarak hasta ediyorsa, Fenn'in hayatımın aktif bir parçası olarak kalması fikrinin onu neredeyse öldüreceğinden şüpheleniyorum.

"Yaptığı şeyin beni incittiğini biliyor ve bunu düzeltmek için gerçekten çabaladı. Dün gece buraya geldi ve sonunda baloda olanları itiraf etti. Şimdi de gidip teslim oldu. Yaptığı şey yüzünden hapse girebilir. O gece için ona kızmam gerektiğini biliyorum, beni orada bıraktığı ve o olduğunu söylemediği için onu suçlamalıyım ama o gelmeseydi ben de hayatta olmazdım. Boğulmuş olurdum." Boğazım düğümleniyor. "Annem gibi."

"Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ondan nefret etmek istiyorum ama bu çok zor," diye isteksizce de olsa itiraf ediyor.

"Ondan hiç nefret etmiyorum. Denedim ama yapamıyorum. Sıkıştım kaldım," diye itiraf ediyorum. "Ondan uzaklaşamıyorum ve her zaman çok mutsuzum. Her şeyi berbat etti ve bunun bedelini ödüyor. Ama ben de ödüyorum."

Fenn'in en büyük hatası herkes için her şey olmaya çalışmasıydı. Fenn'in içine düşecek kadar şanssız olduğu bir durumda birbirlerini zıt uçlarda bulan beni ve en iyi arkadaşını korumak. Doğru şeyi yanlış şekilde yapmaya çalıştı. Bu bir hataydı ve o da bunu kabul etti.

"O beni incitti ama ben de onu incittim. Ve bunu yaptığında ne yaptığımı biliyordum."

Sloane bir an sessiz kalır.

"Tamam," diyor sonunda. "Sana tecrübelerimin faydasını göstermeme izin ver. Kin tutmak seni asla rahatlatmayacak. Onun ihanetinin açtığı yarayı iyileştirmeyecek. RJ'i unutabileceğimi sanmıştım ama tek yaptığım kendimi delirtmek oldu. Bir noktada, onlardan nefret etmek size zarar veriyorsa, affetmeyi denemelisiniz."

"Onu affetmek istiyorum." Dudağımı ısıırıyorum. "Ama bu beni zayıf yapmaz mı?" "Hayır," diyor, sesi vurgulu. "Özrün samimiye yapmaz. Bunu hak ettiğine inandığınız birine merhamet göstermek ciddi cesaret ister. Hatta onlara bir şans daha vermek daha da fazla cesaret ister."

Dişlerim alt dudağımı daha derinden kazıyor. "Bu bana hâlâ zayıflık gibi geliyor. Neden insanları affetmekte hep bu kadar aceleci davranıyorum? Mesela bu bahar Gillian'a kaç şans verdim de sonunda onun bir yılan olduğunu anladım? Ve şimdi bile ona kin besliyormuş gibi yapabiliyorum ama beslemiyorum. Onu bir partide azarladım, bunu sana söylemiş miydim?"

"Hayır, yapmadın."

"O an kendimi iyi hissettim," diye itiraf ediyorum. "Kendimi erdemli hissettim. Ama ertesi gün kendimi kötü hissettim." Kendime gülüyorum. "En iyi arkadaşım olması gerekirken arkamdan fısıldayan bir kıza bile kızgın kalamıyorum. Keşke bu tür konularda daha güçlü olsaydım. Senin gibi."

"Sen güçlüsün," diye ısrar ediyor.

"Elbette," diye alay ediyorum.

"Casey. Bana bak."

Gözleriyle buluşmak için kendimi zorluyorum.

"Sen de güçlüsün, hatta belki daha da güçlüsün. Ve benim gibi olmana gerek yok. Biz farklı insanlarız. Benim güç anlayışımın tek olduğunu düşünüyor gibisiniz. Sert ve vurdumduymaz olman, kin tutman, partilerde sürtükleri azarlaman gerektiğini..."

Hafifçe kıs kıs gülüyorum.

"Düşmanlarımla ölümüne savaşıcağım. Bu *benim* gücüm. Ama seninki? Düşmanlarını nezaketle öldüreceksin."

"Kulağa çok acınası geliyor," diye homurdanıyorum.

"Öyle değil. Oldukça takdire şayan. İyilik bir güçtür. Babamın dediği gibi merhamet. Bağışlayıcılık. Senin güç versiyonun sabır ve dayanıklılık. Bundan kaçmayı bırak. Keşke senin yumuşaklığının yarısı bile bende olsaydı." Sesi şimdi utanmış gibi çıkıyor. "Son zamanlarda daha yumuşak olmaya çalışıyorum. İşe yaradığından emin değilim."

Sözleri beni duraksattı. Sloaneu her zaman aşılmaz, her fırtınadan daha güçlü bir doğa gücü olarak görmüşümdür. Dünyayla yüzleşen ve asla korkmayan biri. Ama düşünürsem, RJ'le tanıştığından beri biraz yumuşamış. Başkalarına karşı biraz daha hoşgörülü oldu. Daha az katı. Yine de daha az zorlu değil. Hala yakartopta onu herkese tercih ederim.

"Nazik olmakta yanlış bir şey yok." Kolunu omzuma atıyor ve başımı kucağına koymam için beni içeri çekiyor. "Ya da bazen biraz savunmasız. Bu senin güçlü olmadığın anlamına gelmez. Senin geçirdiğin yıla katlanıp da hâlâ ayakta kalabilecek başka birini tanımıyorum. Kim olduğunu asla unutma."

"Peki. Peki ben kimim?" Gülümseyerek soruyorum.

"Sen Casey Tresscott'sun ve inanılmazsın."

Bölüm 47

Fenn

Sandover'a giderken kasabadaki bir kafeden aldığı kahvaltılık sandviçleri paketinden çıkarırken babam ısrarla, "Göreceksin, her şey yoluna girecek," diyor.

Bir kahve kanepeye oturuyorum.

"Bir kızı boğulmaktan kurtardığın için seni hapse atmalarına izin vermeyeceğim.

Bu saçmalık."

"Beni şey kurtarma kısmı değil," diye hatırlatıyorum ona.

Babam bana uyarıcı bir bakış attı. İnanılmaz bir şekilde, henüz tüm bu olanlarla ilgili acımasız bir mizah anlayışına sahip değil. Beni rahatlatma çabalarını takdir etsem de, kaderim konusunda pek iyimser değilim.

"Eğer o polis departmanı geçen sene lanet olası işlerini yapmış olsaydı, bu durumda olmazdık. Gerçek suçluyu hala yakalayamadılar diye oğlumu ipe çekmelerine izin vermeyeceğim. Bu bağlamda, Ballard'daki güvenlik berbat bir şekilde başarısız oldu. Kampüste uyuşturucu. Öğrenciler başboş dolaşıyor. Etrafta yeterince suçlu var. Sen onların en küçük soronusun, Fenn."

Belki de düşünmediğim suçlamaların çokluğu beni ürküttü. Ya da kendimi neden lobilerine sürüklediğimi açıkladıktan sonra, koridorun sonunda durup giriş memurundan brifing alırken, iyice utanmış polis şefinin omzunun üzerinden bana ters ters bakması.

"Yumurtalı mı yumurtasız mı?" Babam sandviç paketlerinin üzerindeki karalamaları okurken RJ'e soruyor.

"Yumurta yok. Teşekkürler."

RJ bir sandviç ve kahve alıyor ve masasında yemek yerken temkinli bir mesafeyi koruyor. Sanırım hâlâ parmaklıklar ardına düşersem, suçluluk duygusunun kendisine yükleneceğinden endişe ediyor. Nihayetinde, ani vicdan patlamamı tetikleyen şey onun etrafı araştırmasıydı.

Ona aklandığını söylemeye çalıştım ama sanırım tüm gerçekler ortaya çıktığında David'in olaylara aynı şekilde bakmayacağından endişeleniyor. Eğer benim bir sözüm varsa, RJ'in endişelenecek bir şeyi yok.

"Bunun bize bağlı olduğunu sanmıyorum," diyorum, yine kendini kaptırmış olan babama.

"Göreceğiz," diyor babam, meydan okumayı kabul ederek.

Son birkaç saattir iştahım kaçmış olsa da, yine de içime biraz yiyecek atıyorum. Sinirlerimin yatışmasına yardımcı oluyor. Birazcık.

Babamın telefonu çaldığında kahvemın kalanını yudumluyordum. "Sonunda" diye mırıldanarak cebinden çıkardı. Sonra havladı, "Son durum nedir John?"

Telefon kulağında, gözleri yerde volta atarak uzaklaşıyor. Çok fazla başını sallıyor, bu da kötüye işaret gibi gelmiyor.

"Öyle mi?" Kafasını kaldırdı. "Emin misin?"

Babamın dikkati üzerimde ama yüz ifadesini çözemiyorum.

"Pekâlâ. Bu akşam tekrar görüşürüz o zaman." Telefonu cebine koydu, bize doğru dönerken yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Arayan avukattı. Artık serbestsiniz."

RJ'in sandalyesi öne doğru sallanırken gıcırıyor. "Bekle, ne?"

"Ciddi misin?" Yutkunmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum. "Nasıl?"

"Suçlamaları düşürdüler. John hâlâ nedenini bilmiyor. Daha savcıyı bile aramadı."

"Yani bu mı?" RJ soruyor, benim kafa karışıklığımı yankılayarak. "Fenn temize mi çıktı?"

"Öyle görünüyor. John başka neler bulabileceğine bakacak ama bu sefer şansımız yaver gitmiş gibi görünüyor. Belli ki akılları başlarına gelmiş ve kendi başarısızlıkları için iyi bir Samiriyeli'yi şeytanlaştırmanın bir faydası olmadığını fark etmişler."

Bana kötümser diyebilirsiniz ama polisin bu sabah uyandığında iyi adamlar olmaya karar verdiğine inanmakta zorlanıyorum. Tecrübelerime göre, bu onların standart çalışma prosedürü değil. RJ ve ben odanın diğer ucuna baktık. Eğer bu yıl bize bir şey öğrettiyse, o da şüphesiz düşmek üzere olan diğer ayakkabıyı beklemektir.

Hiçbir şey bu kadar kolay değildir.

"Tamam o zaman." Babam memnun görünerek başını sallıyor. "Ben otele çıkış yapacağım." Duraksıyor ve bana belirsiz bir gülümseme veriyor. "Tabii bir süre burada kalmamı istemiyorsan? Her şeyin hallolduğundan emin olmak için?"

"Ha? Hayır, git buradan. Tarzımızı bozuyorsun," diyorum sırtarak. "Ya da birkaç günlüğüne eve gelebilirsin. Kafanı dağıt. Ben de Müdüre ailevi bir mesele olduğunu söyleyin. İkiniz de," diye ekliyor RJ'e. "Sorun yok," diye ısrar ediyorum. "Ben burada iyiyim."

"Aynen," diye söze girdi RJ. "Sadece beni derse gitmeye zorlama. Bu avukatın aramasını bekleme nöbetinin bütün gün süreceğini sanıyordum. Kendimi zihinsel olarak buna hazırladım, bu nedenle derslere katılmaya zorlanmamalıyım."

Babama kaşlarını sallıyorum. "RJ şimdi çıkarsa ikinci derse yetişebilir..."

"Siktir git," diye homurdanıyor üvey kardeşim ve elindeki boş ambalajı bana fırlatıyor. Kolayca yakaladım. "Hey, uzaklaştırma almamış *olman* benim suçum değil."

"Övünülecek bir şey değil, Fennelly," diye azarlıyor babam, ama dudakları mizahla seğiriyor. "Pekâlâ. Ben çıkıyorum."

Biz kucaklaşan bir aile değiliz - son birkaç yıldır aynı odada uzun süreli bir aile bile olamadık - ama uzlaşma adına kalkıp ona tek kolumla garip bir şekilde sarıldım.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum huysuzca. "Bunun anlamı çok büyük."

"Elbette." Sarılmak ikimiz için de rahatsız edici, pratikten uzak olduğumuz için. Yine de bu bir ilerleme. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım. Sen de RJ." Babam ceketini alıp üzerine geçiriyor. "Tamam, seni rahat bırakayım. Aklına bir şey gelirse beni ara. Şükran Günü'nde görüşürüz." Kapıda durur. "Oh, ve ikinizin de tatillerde bir aile gezisi için bize katılmanızı bekliyorum. Michelle hayır cevabını kabul etmiyor."

Gözlerimi deviriyorum, çünkü tabii ki bu çileyi korkunç Noel tatilinde bir pazarlık kozu olarak kullanacaktı.

"Evet, tamam," diye inledim. "Ama bu bir şantaj, biliyorsun."

RJ araya girerek, "Ona anne-oğul pedikürlerini fazla abartmamasını söyle," dedi. "Ve kendi odamızı alırsınız."

Memnun olan babam başını sallar. "Güzel. Yakında konuşuruz."

Hepimiz için bir öğrenme eğrisi var. Birbirimizle nasıl yaşayacağımızı anlamaya çalışan bir grup yalnızız. Eski hayatlarımızın parçalarından nasıl yeni bir şey yaratacağımızı. İşlerin karışacağına dair bir his var içimde ama sanırım kaçınılmaz olana direnmeyi bırakmanın zamanı geldi de geçiyor. Biz artık bir aileyiz. Ne olursa olsun.

"Bu da bir şeydir." RJ kahvaltısını sehpaye taşıyor ve kanepede yanıma oturuyor. "Sence ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de onun dediği gibidir. Olumsuz ilgi çekmek istemediler mi?"

"Nedense bundan şüpheliyim."

Sanki çarklarımız dönüyormuş gibi, kapımız hafifçe çalındı.

RJ cevap vermek için hızla

ayağa fırlar. "Hey. Fenn burada mı?"

Casey.

Sesini duyunca kalbim durdu.

Ayağa fırlıyorum, RJ'in omzunun üzerinden bakıyorum ve onun bana belli belirsiz bir gülümseme verdiğini görüyorum. Dün iyi olup olmadığımı ve herhangi bir gelişme olup olmadığını soran bir mesaj attı, sanırım Sloane ona olduğumu iletmiş. Bu

Onu aramamak, teselli için ona dönüp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini duymamak için tüm irademi kullandım.

Bu dürtüye direndim çünkü Casey Tresscott'u tüm karışıklıklarımın içine çekmeyi bırakmanın zamanı geldi. Bu kargaşayı, belirsizlikleri hak etmiyor. Ondaki uzaklaşmam gerektiğini söylediğinde her kelimemde ciddiydim. Hayatında zaten çok fazla hasara neden oldum, masumiyetinin parçalarını teker teker kırdım. Onu tekrar incitirsem kendimle asla yaşayamam.

Yine de kapımın eşiğinde, o mavi gözleri benim için endişe dolu.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

RJ cevap için bana bakıyor, hafifçe başımı salladığımı fark ettikten sonra onu içeri almak için kapıyı açıyor. "Sorun değil."

Bir saniye sonra kapıyı sessizce kapatarak gitti.

Birdenbire onunla aynı odada olmaktan korkmaya başladım. Ona yaptıklarımın utanıyorum ve hala kendi taze yaralarımı hissediyorum. Aramızdaki geçmişten bunalmışken, aynı zamanda birbiriyle nasıl konuşacağını unutmuş iki insan olarak yabancı olduğumuz hissine kapılıyorum.

Siyah taytıyla kombinlemeyi sevdiği büyük boy mor sweatshirt'ünün önünü düzeltiyor. En sevdiğim kıyafetlerimden biri. Sevimli, mütevazı ve mükemmel Casey.

"Muhtemelen beni görmek istemezsiniz, biliyorum ama bunu yüz yüze söylemem gerektiğini hissettim."

"Neden okulda değilsin?"

Omuz silkiyor. "Bunun cevabı buraya ne söylemek için geldiğimle ilgili." "Tamam," diyorum beceriksizce.

Yatağımın kenarına oturuyorum ve onu davet etmek için başımı sallıyorum. Yarısı yenmiş bir sosisli-yumurtalı sandviçin üzerinde içten bir konuşma yapmak nedense kabalık gibi geliyor.

"Karakoldan yeni geldim." Bakışlarım onunkilere kaydı. "Ne oldu? Neden?"

"Benim davamda çalışan baş dedektif Carillo mu? Alnında ben olan ve berbat saç kesimi olan mı?"

Kıs kıs gülüyorum. "Evet. Kimi kastettiğini biliyorum."

"Bu sabah erkenden aradı ve karakola gelmemizi istedi. Ben ve babam. Biz de oraya gittik ve Carillo ve polis şefiyle -adını hatırlayamıyorum- oturduk. Bana sen, Gabe ve balo gecesi hakkında bir sürü soru sordular."

"Evet. Bunun olacağını tahmin etmiştim. Onlara ne söyledin?"

"Geçen sefer onlara ne söylediysem aynısını. Hatırladıklarımın ve hatırlamadıklarımın üzerinden geçtik. Onlara birisini gezdirmek istediğimi ve pembe giymiş olabileceğini söyledim ama onlar bunu geçiştirdiler."

Öfke göğsümü sıkıyor. Bu davayı ciddiye alsalar bu pislikler ölür mü? Tanrı aşkına, bir kız neredeyse ölüyordu.

Casey hayal kırıklığını görüyor ve başını sallıyor. "Güven bana, biliyorum. Aslında hiçbir işe yaramazlar. Her neyse, sana yöneltilen tüm suçlamaları sıraladılar ve sonraki adımları bizimle görüşmek istediklerini söylediler."

Omuzlarım dikleşti. Birden bunun nereye gittiğini bildiğimi fark ettim.

"Onlara, bana kalırsa o gece beni kurtarmak için kendi güvenliğini riske attığını söyledim," diye devam ediyor Casey, şüphelerimi doğrulayarak. "Başka her ne yaptıysan ya da yapmadıysan, bunun bir önemi yok. Uyuşturucuyla ya da arabayı göle sürmekle hiçbir ilgin yoktu. Ceketin ne anlama geldiğinden emin olamazdın, sadece bir teorin vardı. Bir hata yaptığını ama suçlu olmadığını söyledim. Ve beni asla sana karşı tanıklık ettiremeyeceklerini söyledim."

"Kahretsin, Casey."

Yerimde duramıyorum ve iki elimi saçlarımda gezdirerek kendimi yataktan aşağı atıyorum.

"Yaptıklarımın sorumluluğunu kabul etmeye hazırdım" dedim. Hayal kırıklığına uğradım. "Beni korumana gerek yok."

"Geçen ayki partiden sonraki gece bana ne dediğini hatırlıyor musun? Beni bir mağara adamı gibi götürdükten sonra?" Başını eğiyor. "Her seferinde beni kurtarmak için burada olacağını söylemiştin. Bu iki yönlü bir yol, Fenn. Ben seni korudum, tıpkı senin benim için her zaman yapmaya çalıştığın gibi."

Yatağa, onun yanına uzandım. "Bunu yapmamalıydın."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Anladığım kadarıyla haberi çoktan vermişler? Tüm suçlamaları düşürdüklerini mi?"

"Evet, sen hemen önce avukat aradı. Temizim."

Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Mükemmel. Tamam. Bu da aradan çıktığına göre, önce hangisini duymak istersiniz, iyi haberi mi, kötü haberi mi?"

"Ha?"

"İyi mi kötü mü? Seç."

"İyi," diye içgüdüsel olarak cevap veriyorum, çünkü bu yıl bir ömür boyu yetecek kadar kötü haber aldım.

"İyi haber şu ki, babam hayatımı kurtardığını kabul etti ve görüşmeye devam etmemize izin verdi. Gerçek bir randevu gibi. Sadece arkadaşlık değil."

Kalbim göğsümde durdu.

"Ne?" Bana ne dediğini anlamıyorum.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmezden geliyor. "Kötü haber şu ki, bir ay boyunca köpeklerle yürüyüşe çıkacağız ve belki arada bir akşam yemeği davetlerine katılacağız. Tabii babam da olacak. sonra, film geceleri masada olabilir. Oh! Bir iyi haber daha: Kar Balosu'na birlikte gidebiliriz. Hemen ardından kötü haber: Lucas, Sloane ve RJ bizimle gelmek zorunda ve slow dans yapmamıza izin yok." Casey sırtıyor. "Ama bilmediği şey ona zarar veremez."

durumdayım. Ne anlayamadan öylece ona bakıyorum. "Casey," dedim sonunda.

"Hı-hı?"

Boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Vedalaştık."

"Hayır, *sen veda ettin*. Ve ben bunu reddediyorum. Seninle olmak istiyorum, Fenn." Dudaklarını yalıyor, sonra birbirine bastırıyor. Emin değil. "Benimle olmak istiyor musun?"

Yumru gittikçe büyüyor, beni boğuyor. Boğazımı temizliyorum. "Bana daha fazla şans vermeye neden bu kadar kararlısın?"

"Çünkü sen buna değersin."

Gülmeye başladım, bu kız beni çok şaşırttı. Yemin ederim, ona ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ama bunu yaparsak," diye devam ediyor, "nasıl olmam gerektiğine dair sahip olduğun bu fikri bırakmanı istiyorum. Senin sürekli şımartmana ihtiyacı olan tatlı, masum Casey. Buna ihtiyacım yok, Fenn. Kazadan önce beni iyi tanıımıyordun. Evet, tatlı olabilirim ama kızdığım zaman da öfkelenirim. Tecrübesiz olabilirim ama çıplak yüzmek de isteyebilirim. Bazen kâbuslardan uyanabilirim ya da yaralı bir hayvan için ağlayabilirim ama zayıf değilim."

"Bunu biliyorum," diyorum kalın bir sesle.

"İlkbaharda olduğum kişi değilim," diye itiraf ediyor. "Bazı parçalarımın değiştiğini hissediyorum. Daha güçlü hissediyorum. Ve beni olmamı istediğin kişi olarak değil, tam olarak olduğum kişi olarak kabul edeceğini bilmeden seninle ilerleyemem."

"Casey, sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Açık ara," diye teminat veriyorum ona, hafifçe gülümseyerek. "Ve okuldaki o şirret kızlara hadlerini bildirdiğinde ya da çıplak yüzmek veya çılgınca bir şeyler yapmak istediğinde senin yanında olacağım. Ne olursa olsun senin yanında olacağım. Ya binersin ya da ölürsün. Yani, evet, tabii ki seni olduğun gibi kabul ediyorum." Ona bakıyorum. "Anlamadığım şey *beni* nasıl kabul edebildiğin? Bizi mahvettim."

"Bak. Yalan söyledin," diyor açık yüreklilikle. "Bu beni incitti. Ama aynı zamanda kendini imkânsız bir çıkmazın içinde bulduğunu ve bir karar verdiğini de an-

ikinci kararın bir hata olduğu ortaya çıktı. Bunu kabul ettiniz. Senden isteyebileceğim en iyi şey bu."

"Daha iyi bir insan olsaydım, bu kadar uzun süre beklemezdim," diye .

"Her halükarda seni affediyorum."

Bu üç küçük kelime beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi. Hava almak için yukarı çıkmak gibi bir his. Aylarca yüzeyi tırmaladım, ışığa hiç yaklaşamadım ve sonra aniden gökyüzü.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun" derken sesim .

"Biliyorum," diyor usulca. "Çünkü benim de senden af dilemem gerekiyor. O kadar öfkeliydim ki, incinmen umurumda bile değildi. Bu da adil değildi. Özür dilerim,

Fenn. Lawson ve tüm olanlar hakkında. Keşke daha iyi bir hale getirebilseydim ama biliyorum ki söyleyeceğim hiçbir şey zaten yapılmış olanı değiştirmeyecek."

Hatırlatma, karnıma inen bir yumruk gibiydi. O bombayı patlatana kadar beni ne kadar derinden yaralayabileceğini fark etmemiştim. Ne kadar tehlikeli olabileceğini. Denemediği zamanlarda bile. Bunu hak etmiş olsam bile.

"Sen bana ait değilsin," diyorum sesimdeki çakıl taşlarının arasından. "Sana ne yapacağını ya da kiminle birlikte olacağını söylemeye hakkım yok."

Her ne kadar kendim için üzölmek istesem de, bana bir şey borçlu olan Lawson'dı. Bunu durdurması gereken oydu. Eğer arkadaşlığımızı umursasaydı. Belli ki ondan çok şey beklemişim.

"Mesele de bu," diyor Casey, elini benimkinin içine kaydırarak. "Bu kez ikinci bir şans isteyen benim." Parmaklarımızı birleştiriyor. "Belki de lanetlendik. Belki yine her şeyi berbat edeceğiz. Ama seninle birlikte olmak istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım. Birbirimizden her uzaklaştığımızda kalbim kırılmıyor."

"Casey..." Sözcükleri bulamadığım için susuyorum.

"Bana karşı hâlâ aynı hisleri besliyor musun?" diye öyle umutla soruyor ki neredeyse dağılıyorum.

"İstediğimi biliyorsun. Ama tam mutluluktan daha azına razı olmanın sebebi olmak istemiyorum."

Elimi sıkıyor ve yüz ifadesinde garip bir ışıltı var. "Mutlu olmamı mı istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

"O zaman birbirimizi affedelim, Fenn. Balo gecesini geride bırakalım ve yeni bir başlangıç yapalım. Ya da daha doğrusu, tüm sırlar ve yalanlar ortaya çıkmadan önceki halimize geri dönelim." Parmak uçlarıyla parmak eklemlerimi okşuyor. "Beni bu hafta sonu Kar Balosu'na götür."

Sikeyim beni. Bunu yapmaya, kaderimi kabul etmeye hazırdım. Vedalaştım ve onu mahvettiğim tüm yollardan arınmış bir hayat yaşaması için terk ettim.

Ama ona hayır diyebilirim ne olayım. Bu kızın üzerimde mutlak bir gücü var. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"Tamam."

Yüzünü parlak bir gülümseme kaplıyor. "Tamam mı? Benimle çıkacak ?"

"Tabii ki." Elini dudaklarıma bastırmak için yukarı kaldırıyorum. "Seninle çıkacağım."

Bölüm 48

Casey

Tema, kışın Antarktika'ya, Antarktika'nın da *Frozen*'a kusması. Bir ömür yetecek kadar kâğıttan penguen gördüm ve Noel oyununun setlerini geri dönüştürmenin ve kızağa Noel Baba yerine Elsa ve Anna'nın karton maketlerini koymanın iyi bir fikir olduğunu kimin düşündüğünden tam olarak emin değilim. Her yıl milyonlarca dolar bağış alan bir okulun, dansları süslemek için pahalı bir tasarımcı tutacağını düşünürsünüz. Yine de tavandan sarkan yüzlerce gümüş simli kâğıttan kar tanelerini asanları alkışlıyorum. Özveri budur işte.

Fenn bana doğru eğilerek, "İşte insanlar bu yüzden asit içiyor," diyor, bakışları başımızın üzerinde dalgalanan ısıltılı kar tanelerine odaklanmış.

Adını hiç hatırlamadığım eski bir indie-rock parçasının nakaratı eşliğinde salona giriyoruz. Biz küçükken annem arabada çalardı. Bana marketten eve uzun yoldan gitmeyi ya da garaj yolunda oturup şarkının bitmesini beklemeyi hatırlatıyor. Bunların gerçek anılar mı yoksa Sloaneun bana anlattığı hikayelerdeki boşlukları dolduran hayal gücüm mü olduğunu bile bilmiyorum. Ama melodiyi duyduğumda gerçekmiş gibi hissediyorum ve bu beni gülümsetiyor.

"Harika görünüyorsun." Üçüncü kez elbiseme iltifat ediyor, kısa kabarık eteğine gülümsüyor.

Birkaç gün önce Sloane ve ben Parsons'ta alışverişe çıktık ve bu şirin gümüş numara gördüğüm anda beni çağırdı. Gümüş, bu hafta minik mezar taşına bir buket sarı sakız bıraktığım sevgili Silver'ımın şerefine.

"Bunu söyleyip durmana gerek yok," diyorum utanarak. "Evet, zorundayım."

O da fena sayılmaz. Uzun ve geniş, herkese bir takım elbisenin nasıl giyilmesi gerektiğini gösteriyor. Ellerimi yakalarının yumuşak, keskin uzunluğunda gezdirmeden duramıyorum. Garip bir şekilde hipnotize edici.

Ellerini kalçalarımaya dayayıp bana yakın dans ederken kulağıma "Rahatsız olursan istediğin zaman gidebiliriz" diye fısıldıyor.

"Hayır, harika vakit geçiriyorum," diye onu temin ediyorum. "Sanki burada zaman yolculuğu yapmışız gibi hissediyorum. Yeniden başladık."

Gülümsüyor ve beni göğsüne doğru daha sıkı çekiyor, parmak uçları sırtımın küçük kısmına nazikçe daireler çiziyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Böyle bir yere geri dönebileceğimden emin değildim. Burada birlikte olacağımızı kesinlikle tahmin edemezdin."

"Bunu düşünüyordum..." Ben başlıyorum.

"Öyle mi?" Fenn gözlerimle buluşmak için aşağı bakıyor. "İlk seferinde nerede yanlış yaptığımızı." "Pekâlâ..."

Anlaşılır bir şekilde temkinli. Eğer ikinci bir şans vereceksek bunun geçmişi geride bırakmak anlamına geldiğine dair birbirimize söz verdik. Her tartışmamızda hatalarımızı birbirimizin yüzüne vurmamak yok. Artık katı bir suçluluk duygusundan arınmış bölgede çalışıyoruz.

"Gerçekler konusunda birbirimize güvenmeyi kabul etmeliyiz."

Omuzları rahatlamış bir nefesle gevşiyor. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Birinin bana karşı dürüst olmasını tercih ederim.

duygular, biliyor musun?" "Aynen."

"Bilgi saklamakta bir tür manipölasyon var. Kendimi kontrol altında hissetmekten hoşlanmıyorum. Size de böyle hissettirmek istemem."

Fenn başımın üstünü öpüyor. "Bu anlaşmayı yapabilirim. Sana söz veriyorum -"Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Bazen çuvallamana izin var," diye hatırlatıyorum yakasına şakacı bir şaplak atarak. "Sadece aynı hataları iki kez yapmamaya çalışalım."

Gözleri omzumun üzerinde geziniyor. "Konu dışı... Sloane'un gözetim görevinden ayrılması ne kadar sürer ?"

Sloane ve RJ'nin kalabalığın arasından bizi dikkatle izlediğini görmek için bizi döndürdüğünde bakışlarını takip ediyorum.

"Kurnaz değil, değil mi?"

"Bir hava saldırısı sireni kadar."

Kıs kıs gülüyorum ve yavaş yavaş onların meraklı gözlerinden uzaklaşıyoruz.

"Eninde sonunda oraya varacak," diyorum ona. "Sloane'un yeni normale alışması ve sana yeniden güvenmesi için biraz zamana ihtiyacı var."

"Sanırım beni küçümsemekten aldığı zevki hafife alıyorsunuz."

Evet. Bu ikisi tekrar arkadaş olmaktan çok uzaklar. Sloane son zamanlarda her ne kadar affetmeyi öğütse de, henüz Fenn'e güvenmeye hazır değil, en azından bana karşı. Yine de, tekrar bir araya gelmemiz konusunda beni üzmemeyi kabul etmesi yeterli.

"Eğer teselli olacaksa, gelecek yıl üniversiteye gidecek. Sloane'un bile aynı anda her yerde gözü olamaz."

Bana şüpheli bir kaş çatıyor, ki bu çok sevimli. Ölüm korkusunu onun ruhuna yerleştiriyor. Sanırım ablalar bunun için var.

"İnsanlara tekrar güvenmekten bahsetmişken..."

Omuzları sertleşiyor. Fenn daha ben kelimeleri ağzıma almadan ne söyleyeceğimi biliyor ve sinirli bir iç çekişle gözlerini deviriyor.

"İstediğin kadar somurt," diye takılıyorum.

"Güzel bir geceyi mahvetmeyelim." Sesi sertleşiyor. Yorgun.

"Üzgünüm ama hem beni affedip hem de Lawson'a karşı kin besleyemezsin."

"Karşı görüş: Evet, yapabilirim."

"Fenn."

"Ben çok görevliyim."

Tam bir belası.

"Artık ne önemi var ki? Biz . İstedğim kişi sensin.

Onu rahat bırakamaz mısın?" "Mesele

kıskançlık değil," diye ısrar ediyor.

"O zaman ne?"

Fenn'in sesi daha da tedirginleşir. "Arkadaşlığımıza ihanet etti. Bunu ona asla yapmazdım."

"Belki kasıtlı olarak değil..."

Bunun için azarlayıcı bir bakışla karşılaştım. "Bana herhangi bir sadakat borcun yoktu, Case. Birlikte değildik. Ama Lawson bana bunu borçluydu. Yani, hayır, onu affedemem."

"Beni takip ettiği falan yok," diye savunuyorum, bir yandan da suçluluk ve hayal kırıklığı arasında içsel bir savaş veriyorum. "Bir anda oluverdi."

"Üzgünüm, buna inanmıyorum. Lawson işbirlikçi bir pislik. Yaptığı her şey maksimum hasar vermek için tasarlanmıştır. Cehenneme kadar yolu var."

Fenn'in tavrı ciddi bir düşüşe geçti ve bu gece bu konuda herhangi bir uzlaşmaya varamayacağımız açıktı, bu yüzden gitmesine izin verdim. Bütün geceyi bunun için mahvetmenin anlamı yok. Soğukkanlılığın hakim olabileceği ve yaranın o kadar taze olmadığı bir zamanın geçmesine izin vermek daha iyi.

Dansa ara veriyoruz ve Fenn bize birkaç içki getirmeye giderken ben de tuvaleti kullanmak için fırlıyorum. Çift kapıya ulaştığımda Gray Robson garip bir gülümsemeyle önümü kesiyor. Siyah takım elbisesi ve temiz tıraşlı yakışıklı yüzüyle bir film yıldızına benziyor.

"Casey. Hey."

"Merhaba." Hızlıca gülümsedim.

"Ben, ah..." Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Son zamanlarda Jaz ile konuştun mu?"

Lanet olsun. Jaz bu hafta bana Gray'in onu resmi olarak çıkma konusunda zorladığını ve onun buna yanaşmadığını söyledi. Bu ikisini tanıştırdığıma pişmanım. Özellikle de şimdi, Bree'nin öldürücü bakışlarının Gray'le beni delip geçtiğini hissederken. Ainsley ile birlikte punç masasında duruyor ve gruptaki en parlak ampul olmasa da, Bree bile erkek arkadaşının karanlık bir şeylerin peşinde olduğunu biliyor.

"Onunla her gün okulda konuşuyorum," diyorum çıkışa doğru ilerlemeden önce. "Üzgünüm, bunu daha sonra yapabilir miyiz? Tuvalete gitmem gerekiyor."

Alçak, sinirli sesi beni durduruyor. "Ona beni aramasını söyler misin? Lütfen?"

Cevabım hiç sempati içermiyor. "Git kız arkadaşınla dans et Gray," diyorum ona, sonra da kapıdan sıvışıyorum.

Koridorun yarısına ki arkamda ayak sesleri duydum. Tanrı aşkına. Gray'in beni takip ettiğini görmeyi umarak döndüm.

Ama Gray değil.

Olduğum yerde
donup kalıyorum.

"Hey," diyor

Lawson.

Yavaşça bana yaklaşırken kalp atışlarım bir yarış arabası gibi hızlanıyor. Fenn gibi o da takım elbise giymeyi çok iyi beceriyor. Saçlarını kestirdiğini fark edince irkiliyorum; açık kahverengi saç telleri artık omuzlarının etrafında değil, kulaklarının altında kıvrılıyor.

Seradaki gecedan beri konuşmamıştık. Ona ne diyeceğimi bilemedim ve belli ki o da bu duyguya karşılık verdi çünkü o da bana ulaşmadı.

"Selam," diye yumuşakça cevap verdim. "Ben... um... ?"

"Harikaydım," diyor, sonra arsız bir gülümseme sunuyor. "Ben hiç başka bir şey oldum mu?"

Kibirli cevabını hemen anladım. "Berbat bir yalancısın, Lawson."

Gri gözlerine düşünceli bir parıltı giriyor. "Genelde değil, hayır. Sadece senin yanıdayken Casey."

Neden bilmiyorum ama nabzım hızlandı. "Senin adına Fenn'le konuşmayı denedim," diye başlıyorum.

"Tabii ki var." Bıyık altından gülüyor. "Ama yapma. Beni hor görmeye hakkı var." Lawson yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Buraya sadece seni kontrol etmek için geldim. O geceden sonra iyi olup olmadığını öğrenmek için sana mesaj bile atmadım. Bu yanlıştı."

"İyiydim," diye söz veriyorum ona. "Hâlâ iyiyim."

Yumuşak, hüzünlü bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Pekâlâ. Güzel." Şimdi benden uzaklaşıyor. "Tek istediğim buydu." Geriye doğru bir adım daha. "İkiniz için her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Gerçekten."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bishop'a iyi bak. Ben sürgün edildiğime göre birinin ona göz kulak olması gerek."

Suçluluk duygusu göğsüme batıyor. "Lawson..."

"Şaka yapıyorum, Tresscott. Sadece bir şaka." Uzaklaşmaya başladı, sonra tekrar durdu ve yüzünü bana döndü. Yüzündeki ifadeyi bir türlü çözemiyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yutkunuyorum. "Elbette."

"Sen ve ben..." Yanakları hafifçe çukurlaşıyor, sanki ağzının içini ısıtıyormuş gibi. "Bu sadece... rastgele bir şey miydi? Arada duygular yoktu, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. "Oyunda duygu yok," diye onaylıyorum.

Lawson başını sallar. "Evet. Tamam." Yüzünde pişmanlık ifadesi belirir. "Arkadaş olabilirdik. Bunu berbat ettiğim için özür dilerim."

Sonra arkasından kapanan çift kapıdan geçerek gözden kaybolur.

O haklı. Arkadaş olabilirdik. Bu üzücü düşünceyi zorla kafamdan atıyorum ve sonunda, ne mutlu ki, kadınlar tuvaletini kullanıyorum.

Bir dakika sonra dışarı çıktığımda, kadınlar tuvaletinin tam karşısındaki erkekler tuvaletinden çıkmakta olan Lucas'la karşılaşıyorum.

"Seninle burada tanışmak güzeldi." Gamzeleri ortaya çıktı. "Hoş," diye katılıyorum.

Gülüşerek salonun ortasında birleşiyoruz. Teknik olarak Lucas dansa bizimle geldi, Fenn ve RJ ile Ballard'a giderken ben de Sloane ile geldim ama buraya geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmedim.

"Görevin nasıldı?" Alay ediyorum. "yaptın mı?" Lucas homurdanıyor. "Yasadışı bir şeymiş gibi konuşmayı kes."

Başımı eğerek meydan okuyorum. "Öyle değil mi?"

"Bu adamlar için topladığım tüm bilgiler internette kolayca bulunabiliyordu." Masumca göz kırpmıyor. "Hiçbir şekilde bilgisayar korsanlığı yapmadım."

"Uh-huh. Suuuure." Uzanıp yakasını suçlarcasına çekiştiriyorum. "Bir suçluyla arkadaş olduğuma inanamıyorum."

"Casey, tatlım, sen pek çok arkadaşsın," diye gülerek cevap verir Lucas.

Yardım edemem ama katılırım. Haklı olduğu bir nokta var. Sandover'daki herkes bir ya da başka bir suç işlemiş.

"Sanırım tanıdığım tüm suçlular arasında favorilerimi seçmem gerekseydi, sen ilk üçe girerdin," diyorum cömertçe. Biraz yamuk olan yaka çiçeğini düzeltmek için uzandım.

"Teşekkürler," diyor.

"Bu çok şirin," diyorum yaka çiçeğine dokunarak. Parmak uçlarım gülün yumuşak yaprakları üzerinde geziniyor, sıcak pembenin bir tonu-

"Seni bırakabilirim."

Parmaklarım dondu. Pembe güle bakıyorum, bir deja vu dalgası üzerime çökerken boğazım kuruyor.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Tabii ki hayır. Zaten gitmeye hazırım. Başım ağrımaya başladı, neden bilmiyorum. Susuz kalmadım."

"Tamam, güzel. Çabuk olacağım," diye söz veriyor Lucas. "Bunu Gabe'e bırakmam gerekiyor, sonra eve gidebiliriz."

Dehşet içime işliyor, bir an için nutkum tutuluyor. "Casey?"

Lucas endişeyle soruyor. "İyi misin?"

Ondan uzaklaşıyorum. Zor nefes alarak sırtımı, aniden kızaran tenimle temas ettiğinde neredeyse cızırdayan soğuk metal dolaplara dayıyorum.

"O sendin," diyorum.

Karmakarışık zihnimde daha fazla anı su yüzüne çıkıyor.

"Casey, ! Ne halt yedin sen!"

Koyu renk gözleri huzursuzca titriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sendin," diye tekrarladım. "Bizi göle sürükleyen sendin."

Bölüm 49

Casey

Lucas'ın arabanın direksiyonuna geçtiğini, benim de yolcu koltuğunda kemerimi bağladığımı zihnimde net bir şekilde canlandırmam bile, gözlerini dolduran panik bunu doğrulamaya yetiyor.

"O sendin," diyorum üçüncü kez.

Beynim Lucas'ın bunu neden yaptığını anlamaya çalışırken bu üç kelime kelime dağarcığıma hükmediyor.

Yine de oydu. Aynı takım elbiseyi giyyordu ve yakasına aynı gülü ilıştirmişti. Şey, *aynı* gül değil. Balo gecesindeki gül aylar önce ölmüşü. Ama rengi aynıydı. Sıcak pembe rengini hatırlıyorum. Ve yaka çiçeğini düzeltmek için uzandığımı hatırlıyorum çünkü yamuktu, aynı şimdi yaptığım gibi.

Şakaklarımın patlayacakmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum ve bu yüzden Lucas kardeşinin bir işini halletmesi gerektiğini söylediğinde onu bırakmayı teklif ettim.

Otoparka doğru yürüdüğümü ve arabanın kilidini açtığımı hatırlıyorum, başımın daha sisli ve ağır olduğunu hissediyordum.

"Sana başımın ağrıdığını söylemişim," diye mırıldanıyorum, nefeslerim sık çıkıyor. "Araba sürmek için çok acıyordu."

Lucas'ın alnında boncuk boncuk terler var. Konuşmuyor. Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Bir heykel gibi hareketsiz.

"Anahtarları benden aldın. Hemen kayıkhaneye gideceğimizi ve sonra bizi eve bırakacağını söyledin." Şakaklarım zonklamaya başladı, tıpkı o gece olduğu gibi. "Arabanın kontrolünü neden kaybettiğini bilmiyorum. I..." Bir araya getirmeye çalışıyorum. "Bana verdiğin ilaç o zamana kadar etkisini göstermişti-"

"Sana ilaç vermedim," diye ağzından kaçırıyor Lucas, yüzü soluyor. "Tanrım, Casey! Sana ilaç verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bana ilaç verdin," diyorum dalgınca, inkârını zar zor fark ederek. "Bu yüzden araba kullanmayı teklif ettin-"

"Hayır, sen kendini iyi hissetmediğin için ben sürdüm," diye itiraz ediyor.

"-ve sonra bir şekilde kontrolü kaybettin ve kendimizi gölde bulduk. Ve beni arabada bırakıp kaçtın."

"Hayır," diye inliyor Lucas. "Bu şekilde olmadı."

Kulaklarım çınlıyor. Aniden alnımda bir acı patlaması hissediyorum, başımın gösterge paneline çarpmasının sonucu. Sular bacaklarımın etrafında yükselirken ve elbisem sıvıya dönüşürken beni hapseden emniyet kemerinin bıraktığı çapraz çürükten göğsümde hayali bir ağrı alevleniyor.

Konuşurken dudaklarımı zar zor hissediyorum. "O zaman nasıl oldu?" "Öldüğünü sandım."

Sefalet ve derin bir utançla dolu itirafı koridorda yankılanıyor. Parmak uçlarımda titreşen, beyaz, sıcak ve çiğ bir öfke patlamasını tetikliyor.

"O arabada ne oldu Lucas?"

"Arabadan bile önce başladı," diyor boğuk bir iniltiyle. Adım atmaya, düzensiz hareket etmeye başlıyor. Gözleri her an kaçacakmış ya da bana saldıracakmış gibi fırlıyor. "Gabe dansta iş yapıyordu ama Mila onun peşindeydi ve onunla eve gitmek istedi. Takılmak, her neyse. Fenn'le buluşacaktı ama telefonu kapandı, o yüzden Fenn'e planlarının değiştiğini söylememi istedi. Zulasını bana verdi ve kayıkhaneye götürmemi istedi. Ballard'a her geldiğinde eşyalarını orada kırık bir döşeme tahtasının altına saklardı."

Lucas volta atmayı bırakıp tam önümde duraklıyor. Bütün içgüdülerim yapabiliyorken ondan uzaklaşmamı söylüyor ama balo hakkında bana başka neler söyleyebileceğini bilmek istiyorum. Ve eğer gidersem ve beni kovalarsa neler olabileceğinden korkuyorum.

"Ceketini ödünç aldım, gitmeye hazırdım. Fenn'i bulamadım, bu yüzden ona Gabe'le buluşmamasını söyleyen bir mesaj yazıyordum ama hiç göndermedim çünkü sözümü kestin ve sonra unuttum. Nereye gittiğimi sordun ve kayıkhaneye yürümek için çok uzak olduğunu söyleyip beni bırakmayı teklif ettin. Başın ağrıdığı için yine de gitmek istediğini söyledin."

"Çünkü bana ilaç verdin," diye tükürdüm.

"Ben yapmadım." Yüzü ısırapla buruşuyor. Yumrukları sıkılı. "Yemin ederim, ben yapmadım, Casey. Her ne aldıysan ya da sana her ne verildiyse, sen ve ben o arabaya binmeden önce oldu. Arabayı sürmeye başladığımızda sen çoktan mahvolmuştun. Zar zor yürüyordun. Gözlerini açık tutamıyordun. Başta migrenin var sandım. Işık canını acıtıyormuş gibi gözlerini kapatıp duruyordun. Park yerinde yığılıp kalmaman için seni ön koltuğa oturttum ve kayıkhaneye kadar bütün yol boyunca seni uyanık tutmaya çalıştım."

İki yumruğunu da alına vuruyor, gözle görülür bir şekilde endişeli. "Birden migrenden daha fazla acı çektiğine dair kötü bir hisse kapıldım. Hatta dansta bir şekilde beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini bile düşündüm. Yanağına dokunmak için uzanıp durdum, sana uyumamanı söyledim. Dışarısı çok karanlıktı. Yolu kaybettim ve araba savruldu ve aniden ön camın üzerinden su gelmeye başladı."

Lucas yere çökmüş, dolaplara yaslanmıştı.

"Alnından aşağı kan geliyordu. Arabanın içine su doluyordu. Hareket etmiyordun. Nabzını hissetmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu," diyor dizlerini göğsüne çekerek. "Bir kıpırtı bile yoktu, Case. Öldüğünü sandım."

Şok içinde ondan uzaklaştım.

"Ve çok panikledim. Mezuniyet balosunda uyuşturucu almış ölü bir kızla kaza yaptığım için tutuklansaydım babam beni gerçekten öldürürdü. Seni uyuşturduğumu falan söylerlerdi. Yani, ne yapmam gerekiyordu ki?" Boğulur gibi bir ses çıkardı. "Su çok hızlı geliyordu. Ve sen çoktan gitmiştin. En azından ben öyle sanıyordum. Nabzını defalarca kontrol ettim, yemin ederim. Hayatta olduğunu bilseydim seni asla bırakmazdım."

Bana kederle karışık umutsuz bir bakış atıyor. Karşı duvardaki dolaplara yapışmış halde duruyorum, göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor. Artık olduğum yere yapışmıştım. Bacaklarımdan yukarı tırmanan suyun hayali hissi sayesinde istesem de hareket edemiyorum.

"Ceketim emniyet kemerine takıldı ve yerinden çıkmadı, ben de çıkardım. Gabe'in çantasını aldım ve oradan uzaklaştım. Ana yola kadar olabildiğince hızlı koştum ve Ballard kapılarının dışında bir Uber yakaladım. Sandover'daki yurda döndüğümde, ev sahibi beni merdiven boşluğundan çıkarken yakaladı. Sırılsıklamdım ve suçlu gibi görünüyordum. Bana çantayı açtırdı ve o noktada ne diyebilirim ki? Ona uyuşturucunun Gabe'e ait olduğunu söyledim."

Lucas alt dudağını sertçe ısırıyor. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Bu bok için aşağı inmeyecektim. Hayatta olmaz. Ama Gabe'in bana çok kızacağını biliyordum, bu yüzden babama onu ispiyonlayanın ben olduğumu söylememesi için yalvardım. Ona ne söyledi bilmiyorum. Gabe gitmişti ve ben buradaydım. Ve sen... Öldüğünü sanmıştım."

"Kırmızı ışıklar," diye

fısıldıyorum. Kafasını

kaldırdı. "Ha?"

"Kırmızı ışıkları hiç gördün mü?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onları görüyorum. Her gece. Çünkü beni orada bıraktın."

Ayağa fırladı ve bana doğru koştu. "Biliyorum. Siktir, biliyorum." Lucas ellerini yüzümün iki yanındaki dolaba dayıyor. "Çok özür dilerim,

Casey. Çok kötü batırdım. Panikledim, bunu kabul ediyorum. Ama asla yaralanmanı istemedim. Kaza bir kazaydı-"

"Beni ölüme terk ettin, Lucas." Onu .

"Çoktan öldüğünü sanıyordum," diye ısrar ediyor. "Beni tanıyorsun Casey. Sen

"Seni asla incitmeyeceğimi *biliyorsun*."

"Ama sen yaptın. Ve sonra bunu aylarca bir sır olarak sakladın! O gece ne olduğunu düşünerek kendime işkence etmeme izin verdin. Hatırladıklarımı sana anlattığımda bile yardımcı oluyormuş gibi davrandın! 'Belki de bir kızdı,' diye taklit ettim," diyerek onunla alay ediyor.

Ben kolumu tutuyor ve beni olduğum yerde tutuyor. "Özür dilerim.

Lütfen. Gitme. Bana inanmana ihtiyacım var." "Bırak gideyim," diyorum usulca.

"Fenn'i affettin," diyor bana yalvararak. Kolumu çok sıkı sıkıyor. "Bu beni de affedebileceğin anlamına geliyor."

"Kolumu bırak-"

Aniden benden uzaklaşmadan önce son kelimeyi zar zor söyleyebildim.

RJ ve Fenn'in Lucas'ı omuzlarından tutuşunu izlerken kalbim küt küt atıyor. Sloane koruyucu bir kolla beni sarmak için onların yanından koşarak geçiyor.

Lucas onlarla savaşıyor. Tüm vücudu sarkmış gibi görünüyor, neredeyse yere yığılırken kasları gevşiyor. RJ onu tekrar ayağa kaldırıyor ama şiddetle değil. Konuşmanın ne kadarını duyduklarını bilmiyorum ama Lucas'ın kimse için bir tehlike olmadığını anladıkları hissine kapılıyorum.

Bakışlarımız kilitlenirken kalbimi hüzün kaplıyor. "Özür dilerim Case," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyorum.

Çünkü pişmanlığını, utancını görebiliyorum, adeta derisinden dışarı doğru pençeliyor. Ayaklarının üzerinde sallanırken sersemlemiş gözleri odaklanamıyor.

Bana korkunç bir şey yaptı. Bunu inkar edemem. Ama hayatta olduğumu bilseydi gitmeyeceğini söylediğinde ona inandığımı sanıyorum.

Yine de bu, kız kardeşim polisi arayacağını söylediğinde başımı sallamamı engellemiyor. Polislerin yolda olduğunu söyleyene kadar bir nefes alıp tırnaklarımı avucumun kırmızı, delinmiş derisinden sıyrıyorum.

Bölüm 50

Silas

Şimdi ona bakınca, Amy'ye nasıl bu kadar uzun süre katlandığımı anlamıyorum. Her zaman çok güvensizdi. Paranoiyaktı. Bu gece bile, ayrılmamızın üzerinden haftalar geçmesine rağmen, gözlerinin benim üzerimde dolaşmasına karşı koyamıyor. Bakmadığımı sandığında omzunun üzerinden gözlerini kaçırıyor. Bu çok açık. Bütün gece benden kaçarak üstünlük sağladığına inanıyor, ama beni görmezden geldiğini fark etmemi takıntı haline getirdiğini bildiğimde bu bir ceza değil. O kadar liseli ki öğürmek istiyorum.

"Casey'nin insan avı başlatmadığı bir yere gelebilecek miyiz?" Boş fotoğraf standının yanında yanımda duran Lawson'a söylüyorum.

Birkaç dakika önce her şey deja vu gibiydi. Sloane'un sürekli kaybolan küçük kız kardeşinin nereye bulmak için ani ve çılgınca bir koşuşturma. Görünüşe göre geçen seneye aynımış. Bu sefer Lucas'ın iki sivil polis tarafından binadan çıkarılması dışında.

"Lucas'ın öyle bir tip olduğunu düşünmemiştim," diyorum. "Bir kızı batan bir arabada mahsur bırakmaktan daha soğukkanlı bir şey olamaz."

Lawson zar zor homurdanarak cevap veriyor. Geçen gece Fenn'le yaşadığı kanka kavgasının morlukları hâlâ üzerinde. Bahamalar'a götürdüğü ve sarhoş olup başkasının özel jetine bindiği için havaalanında bıraktığı kızın ağabeyi tarafından köşeye sıkıştırıldığı zamandan daha kötü görünüyor.

"Sence şimdi ona ne olacak?" diye sordum.

Lawson matarasına tekrar vururken omuz silkiyor.

Sırıtiyorum. "Hala somurtuyor musun?"

Fenn'le kavgasından bu yana, RJ ve Sloane'dan oluşan küçük grup artık ona yüz vermiyor. Açıkçası ben bir sorun görmüyorum. Hepsinin canı cehenneme. Onlardan ve kinlerinden, kavgaları içlerine atmalarından ve arkadaşlarını sağda solda terk etmelerinden bıktım. Bana ve Lawson'a bakın; barın dışında kavga ettik, sert sözler sarf ettik ve sonra da her şeyi geride bıraktık. Sloane ve ekibi de bunu almalı. Ve eğer yapamazlarsa, o zaman onlara kimin ihtiyacı var.

Ancak Lawson yolun kenarına terk edilmiş bir köpek gibi, uzaklaşan tampona özlemle bakıyor.

"Siktir et onları," diyorum. "Kimin umurunda?"

"Bu gidişle," diye mırıldanıyor şişenin ağzında, "yanıyor olsaydım üzerime işeyeceğini sanmıyorum."

"O zaman bunu aş ve hayatına devam et. Önemsiz insanlar için depresyona girmenin ne anlamı var?"

Lawson tekrar omuz silkiyor ve şişeyi geriye yatırıyor. "Onlar benim arkadaşlarımdı."

Her neyse. Canımı sıkıyor. Biraz daha kalırsam kendimi çatıdan atabilirim.

Mila ve Oliver'ın Ballard'dan birkaç kişiyle aynı masada oturduğunu fark ediyorum ve Lawson'ın somurtmasından bıkmış bir halde oradan uzaklaşıyorum. Dans pistinin etrafından dolaşarak onlara doğru gidiyorum. Gözüme ilk Mila çarpıyor ve başını sallayarak beni yanına çağırıyor.

Beni sırtarak selamlıyor. "Silas."

"Mila," diye taklit ediyorum.

İyi görünüyor. Fakülte refakatçilerinin o yakayla buraya girmesine izin vermesine şaşırdım. Göğüsleri neredeyse dar kırmızı elbisesinden dışarı taşacak. Mila'nın çabalarken ne kadar seksi olduğunu unutmuşum. Gerçi buradan bakınca

Oliver'dan ilgiyi göremiyor gibi görünüyor. O arkadaşlarıyla konuşurken yüzünün yan tarafına bakıyor.

"Amy'ye ne yaptın bilmiyorum," diyor hain bir sırıtışla, "ama bence bu bir gelişme oldu."

"Sen öyle diyorsan." Yanına oturmak için kendime yardım ediyorum. "Bu uzun zaman önceydi."

Oliver kendi kendine güler. "Dostum, senden nefret ediyorum. Ben olsam gözümü içkinden ayırmazdım. Sana biraz zehir katması işten bile değil."

"Eğer bu dansın daha çabuk bitmesini sağlayacaksa, hoşuma gidebilir."

Hepsi gülüyor, ama ben sadece yarı şaka yapıyorum. Sanki her yıl bu şeylerin ne kadar dayanılmaz derecede ezik olduğunu unutuyorum. Ve tahmin edilebileceği gibi hayal kırıklığı.

"Kesinlikle yanlış ayakkabıları giymişim," diyor Mila. Üzgün bir surat ifadesiyle ayaklarını kucağıma atıyor. "Çıkar şunları üzerimden. Lütfen. Plastik bir tereyağı bıçağı bul ve ayak bileklerimi kesmeye başla."

Ona sırıtıyorum. "Bu salonda çıplak ayakla dolaşmana vicdanım el vermiyor."

"Saçkıran olmak istemiyorsan tabii." Oliver öğürür gibi bir yüz ifadesi takınır.

Tanrım, tekrar Ballard'a kaydolmak için her şeyimi verirdim. Bektan okuldan defolup git. Sanırım orası bana da bulaştı ve beni de kendi seviyesine çekti. IQ puanımı düşürmeden bir s6mestr daha nasıl hayatta kalacağım bilmiyorum.

Mila'nın yüzünde birden tuhaf bir ifade belirliyor. Bakışlarını, çantasını ve ceketini bir masadan almak için içeri giren RJ ve Sloane'a doğru takip ediyorum.

"Tanrım, sen de mi?" diyorum bu özlem ifadesi karşısında.

"Kapa çenenı." Karnıma tekme attı. "Konuşacak yerin yok."

"Hâlâ kaçıp gidenin özlemini mi çekiyorsun?" Kadın omzuna vurmak için kolunu salladığında Oliver kaçıyor. "Bu tarafa geliyor. Acele et ve memelerini ona göster."

RJ'le birlikte masamızın önünden geçerken Sloane'un fırtına grisi gözleri bana doğru bakıyor. Sonra bakışları Mila'ya kayıyor, dolgun dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor.

"İyi öpüşüyor, ha?" diye alay ederek RJ'i ellerinden tutup çekti.

Mila arkasını dönüyor, bacaklarını kucağımdan çekerken kesinlikle öfkeli. Eğer gözbebeklerinden hançerler fırlayabilseydi, Sloane gidici olurdu.

Oliver aptal gibi sırtıyor. "Bu da şimdi?" "Orospu," diye tıslıyor.

Kemikli bir köpek gibi, Oliver peşini bırakmıyor. "Ne, RJ'i mi öptün? Bu ne zaman oldu?"

Mila gözlerini deviriyor, yanağının içini acı acı kemiriyor. "Geçen hafta yurttaki partideydi, hatırladın mı? Bütün geceyi bana asılarak geçirdi. Sonra biraz öpüştük."

Ballard'ın oyun kurucusu bir kahkaha atar. "Oh, kahretsin. Bu çok komik. Hangi cehennemdeydim ben?"

"Geçen hafta mı?" Kafam karışmış bir şekilde sustum. "O zaman birlikteydiler." Yüzme antrenmanından hatırladığım kadarıyla RJ ilişkilerinin kopmaz olduğu konusunda oldukça ısrarcıydı.

Mila sıkılmış dişlerinin arasından, "Ve görünüşe göre her şeyi o ayarlamış," diyor.

"Neden?" Oliver boş bir bakışla sorar.

"Beni aptal göstermek için. Çünkü Sloane boktan bir insan."

"Ciddi misin?" Ona gülmek istemiyorum ama bu biraz üzücü. "Sloane'un sahip olduğu her şeye göz dikmekten hiç yorulmadın mı?"

Mila beni tersledi. "Sloane'a imrenmekten bıkmadın mı?"

"Dostum." Oliver çıldırdı. "Yan!"

Tam bir çocuk.

"Bu arada, sanırım bir içki daha içmenin vakti geldi," diyerek ayağa kalkıyorum.

Mila bacağıma tekme attı. "Bana da bir tane getir." "Kendin al."

Bu meydan okuma karşısında dudaklarını büküyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. "Biliyor musun, bu yeni Silas'tan hoşlanıyor olabilirim."

"Aferin sana."

Oliver'ın koşarken söylediği bir şey dikkatini dağıtıyor ve Mila'nın koluna dokunarak ona da bir içki getirmesini istiyor. Mila ve ben birlikte içecek masalarına gidip birkaç şişe maden suyu alıyoruz. Burası cehennemden daha sıcak ve bir fast-food restoranının arkasındaki ara sokakta pişen kırık parfüm ve kolonya şişeleriyle dolu bir çöplük gibi kokmaya başlıyor.

"Peki, Sloane'un oyuncaklarında seni bu kadar kıskandıran şey ne?" Mila'ya takılıyorum.

"Bu kadar hayalperest olmak büyüleyici olmalı," diye karşılık veriyor. "Kafanın içi nasıl bir yer?"

"Ne kadar ileri gitti?" Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama Mila'nın RJ ile bir şansı olduğunu düşünürken ne kadar gülünç görüldüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Sadece ucu mu, yoksa...?"

"Siktir git." Masadan uzaklaşıp soyunma odalarına giden girintiye doğru ilerliyor. Onu takip etmem için beni kışkırtıyor. "Biliyorsun, onlara kafayı takmış gibisin."

Elbisesinin esnek kırmızı kumaşının altındaki kışını hayranlıkla seyrediyorum. "Onların garip rol yapma sapkınlıklarına kapılan ben değilim."

"Sen ."

"Eğer Sloane'u isteseydim, ona sahip olabilirdim. Bu zahmete değmez."

Yavaşça Mila'yı karanlık oyuğa, kalabalık odanın görüş alanının hemen dışına geri götürüyorum. Mila gözlerini kısıyor. Bir meydan okuma gibi. Beni sınıyor.

"Peki ya Amy?" diye alay ediyor. "O da mı çok sorunlu?"

Ellerim ince kalçalarını ısırırken onu soğuk, boyalı cüruf taşlı duvara yaslıyorum.

"Sanırım kolay sıkılıyorum." "Şimdi sıkıldın mı?"

"Henüz değil."

Ağzını kendi ağzımla kapatıyorum ve dilimle dudaklarını aralıyorum. Vücudu bana karşı yumuşuyor ve beni öpüyor. Dili benimkini okşarken tırnakları kafa derimi hafifçe çiziyor.

Sanırım bir parçam Mila'yı her zaman çekici buldu. Amy ne düşünürse düşünsün, biz birlikteyken başka hiç kimseye fazla dikkat etmemiştim. O zamanlar Mila Whitlock'la olan ilişkiyi merak etmek aklımın ucundan bile geçmezdi. Şimdi, bütün bahisler kapandı.

Sessiz bir iç çekiş yaptığında dizimle bacaklarını açıyorum ve elimi elbisesinin altından geçiriyorum. Kalçasının iç kısmındaki kızarmış tene doğru kaydırıyorum. Alt dudağımı ısırmasına neden olan sıcak, sıkışık yere kadar.

Külotunun altına dalıyorum ve bir parmağımı içine kaydırıyorum. Başparmağım bacaklarını titreten noktayı buluyor. Çok ıslak.

"Bu Silas da nereden çıktı?" diyor nefes nefese ağzıma karşı.

Cevap vermiyorum. Elimini çekirdeğine sürüyorum ve nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oluyorum.

Mila dişlerini boynumun kenarına sürüyor. "Ben Sloane'muşum gibi mi davranıyorsun?"

"Fark eder mi?" Bir parmak daha ekliyorum, onu daha derine sokuyorum. "Ben RJ'mişim gibi davranıyorsun. Ya da Duke. Ya da Sloane'un sahip olup da senin sahip olamadığın her kimse."

Mila sırtını dikleştiriyor. Gömleğimi, ceketimi çekiştiriyor. Beni ediyor.

Göz ucuyla Oliver'in oyuğun girişinden geçtiğini fark ediyorum. O bizi fark etmese de, fark edilmemek için hiçbir girişimde bulunmuyorum, hareketlerimi yavaşlatmaya zahmet etmiyorum. Ancak Mila bir şeylerin farklı olduğunu hissediyor ve gözlerini açıyor. Nefesimizi tuttuğumuz köşeyi geçtikten hemen sonra Oliver'in onu gören olup olmadığını sorduğunu duyuyoruz.

Mila dilini alt dudağında gezdiriyor. Elimini üzerinde kendini becermeye başladı, dizini kalçama doladı. Omuzlarını

Duvar.

Hayatımda gördüğüm en ateşli şey. Sevgilisi 20 adım ötede, habersizken bu pilici parmaklamak.

Ne de olsa bir geceyi tamamen boşa harcamadım.

Bölüm 51

Lawson

Bıktım artık. Berbat müzikten ve durmak bilmeyen seslerden bıktım. Kendimi bir arı kovanına hapsolmuş gibi hissediyorum. Uzaktan da olsa hoşlandığım herkes çoktan gitti zaten. Ya da Silas'ın durumunda, tamamen ortadan kayboldu. Nereye kaçtığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bitirdim. Bu dondurma standını patlatmaya hazırım. Dans eden, konuşan engeller kalabalığının arasından yolumu açarken, bu gece olan biten her şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Mesela Fenn ve arkadaşlarının alenen dışlaması. Ya da koridorda Casey ile yaşadığım gerilim dolu konuşma.

Ya da tereddüt ettiği gerçeğini.

Bunun üzerinde durmak, bir anlamı olup olmadığını merak etmek istemiyorum. Çünkü tabii ki bir anlamı yok. Zaten muhtemelen hayal etmişimdir.

Hayır.

Kendimi pek çok şeye inandırabilirim ama buna değil.

Casey, duyguları olup olmadığını sorduğumda tereddüt etti.

Kapıdan çıkarken onlara çarptığımda biri "Dikkat et!" diye bağırıyor.

"Özür dilerim," diye .

Bakışlarım Amy'ninkilerle kilitlendiğinde ikimizin de gözleri tanıdık bir şekilde kısılıyor. "Her neyse," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Amy," dedim nezaketle. "Güzel görünüyorsun."

Öyle. Bronz renkli elbisesi, açık kahverengi gözlerinin etrafındaki yeşil benekleri ortaya çıkarıyor. Salonun floresan ışığında saçları biraz kırmızımsı görünüyor. Saçlarını omuzlarına düşen gevşek dalgalar halinde kıvrımış. Güzel görünüyor, insanda parmaklarını gezdirme isteği uyandırıyor-

Keskin bir nefes alıyorum.

"Hı-hı, eminim," diyor alaycı bir tavırla, yanımdan geçip gitmeye çalışarak. "İyi geceler, Lawson."

"Sen miydin?" Ağzımdan kaçırdım.

Amy yürümeyi bırakıp bana sinirli bir bakış fırlattı. "Ne ben miydim?"

Çilli komşu kızı yüzüne bakarken ağzım açık kalıyor. Nadiren de olsa aptallaşmışım.

", ben, ah..." Soğukkanlılığımı toplamak ve bunu en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünmek için duraklıyorum. "Yanlış anlama ama... baloda bana oral seks yaptın mı?"

Ölüm sessizliği.

Amy bana bakıyor, kendi dudakları da şaşkınlıkla aralanıyor. Ama gözleri... Gözlerini hızla kapatıyor, ama sanırım o kapatmadan önce bir anlık bir panik görüyorum.

"Git kendini becer, Lawson."

Uzun kahverengi dalgalarını omzunun üzerinden atıyor ve içeri doğru yürüyor.

Sanırım yanılmışım.

Çılgınca düşüncelerden sıyrılıyorum ve her zamanki araba servisime bir soför ayarlaması için mesaj atıyorum. Çok geçmeden Sandover'a geri döndüm, bir elimde bir şişe şampanya, diğerinde cinle avluda dolaşıyordum çünkü odam çok boğucu geliyordu.

Amaçsızlığım içinde kendimi futbol sahasında buluyorum; tribünlerle çevrili, hayaletlerimle dolu kocaman boş bir alan. Hepsinin hayal kırıklığına uğramış bakışları çökmüş omuzlarıma dikilmiş. Sahanın ortasına doğru ilerliyorum ve uçsuz bucaksız karanlığa çıkıyorum. Açık alan. Başımı arkaya eğip nefes alıyorum.

Yıldızları seyrediyorum, sonra kendimi yerçekimine karşı koyarken buluyorum ve çimlerin yumuşak, dikenli rahatlığına yığılıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Tek bir işim vardı. Arkadaşımın ayrıldığı ruh eşinin bekaretini bozma.

En kötüsü de, ben daha iyi biliyordum. Bunu bozmak, onun samimiyetinden faydalanmak gibi bir işim yoktu. Çünkü kendimi durdurabilirdim. Arkadaş olabileceğimiz bir an vardı. Ama her an, tam bir hayal kırıklığı olmamaktan acizim.

Sloane önceden benden nefret ederdi. Şimdi bir suikast girişiminden kurtulduğum için şanslıyım. Silas ve onun sürekli sabır gösteren şehit kompleksi bile benim değersizliğimin üstesinden gelemedi. Silas'ın merhameti için bile çok yorucuyum.

Şaka gibi.

Ve haklılar. Hepsi haklı. Her yeteneğimi ve avantajımı boşa harcıyorum. Hiçbir şeye ve hiç kimseye faydam yok. Ben kaos ve yıkımım, kendi varlığımdan sıkıldım ve beni tutacak bir şey için parmaklarımı toprağa sokuyorum.

Telefonu cebimden çıkardığımda dudaklarımda tuz var. Dişlerimi yakan bir ağız dolusu cini yutuyorum ve nadiren kullandığım bir kontağı açıyorum.

"Lawson? Tanrım, kaç?" "Hey, baba."

"Şimdi ne var?"

"Hayır, sadece arıyordum çünkü-"

"Sarhoş musun sen? Yemin ederim, Lawson. Beladan uzak durmak bu kadar mı zor? Devam et o zaman. Bu sefer kefaletini ödemek ne kadara mal olacak?"

"Hayır, ben-"

"Kendine yardım edemiyorsun, değil mi? Sürekli berbat olmak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyorsun."

"Evet. Tamam, baba. Sağ ol. Ben artık gideyim."

Telefon elimden kayıp çimlerin üzerine düşüyor. Onu orada bırakıyorum, onun yerine cebimde karanlıkta tam olarak seçemediğim küçük bir plastik poşet dolusu hap arıyorum. Belki Valium. Ya da Vicodin. Bir ara kodein almış olabilirim ama bunun ne kadar zaman önce olduğundan bile emin değilim. Her halükarda, genel cerrahın bu hapların içkiyle karıştırılmasını hoş karşılamayacağından eminim.

İyi ki burada değil.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı yıldızlara çeviriyorum, gökyüzünde nazıkçe süzülüşlerinin göz kapaklarımı kapatmasına izin veriyorum.

Lanet olası kızılar. Çilek sarısı, zehirli elma gibi. Lanet olsun.

Bu sefer her şeyi berbat ettim. Ve bunun geri dönüşü yok.

Bölüm 52

Casey

Makyajımı temizledikten, saçımı topuz yaptıktan ve pijamalarımı giydikten sonra bir şeyler karıştırmak için mutfığa gittiğimde babamı tezgahın başında beni beklerken buluyorum.

"Bir fincan çaya ne ?" diye soruyor.

"Dondurmaya ne dersin?"

Gülümsüyor. "Bu da işe yarar."

Onun için naneli çikolata parçacıklı ve kendim için vişneli bir küvet çekiyorum, sonra çekmecedeki iki büyük kaşık alıyorum.

"Sloane bana kısa versiyonunu anlattı," diyor ikimiz de otururken. "Keşke siz kızlar beni danstan arasaydınız."

Şu anda özellikle diplomatik davranıyor. Yumuşak sesine ve nazik ifadesine rağmen, babamın içten içe öfkeli olduğunu söyleyebilirim. Benim de bir parçam hala öyle.

"Eğer ikimizden biri nefes alacak kadar durmuş olsaydı, kesinlikle dururduk," diye onu temin ediyorum.

Gerçek şu ki, Sloane ne kadar kendini tutarsa tutsun, ikimiz de aklımızı kaçınyorduk. Lucas'ın bunu yapmış olabileceğine hayret ediyorduk. Sonunda gerçeği öğrendiğimiz için harap olmuştuk. Cehennem gibi bir geceydi. Hâlâ durumu tam olarak kavradığımdan emin değilim ve yarın uyanıp stres gözyaşlarına boğulmayı bekliyorum.

"En önemlisi," diyor kaşığını küvete daldırarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Umduğum kadar rahatlamış değilim."

Babam cevap vermiyor. Dr. Anthony'nin sessizliği benim doldurmamı beklerken yaptığı şeyi yapıyor. Dondurmasının tadını çıkarıyor ve ben küvetimdeki çikolata parçalarını ararken düşüncelerimi toparlamam için bana alan bırakıyor.

"Tüm bu zaman boyunca en zor olan şeyin bilmemek olduğunu düşündüm. Tüm sorular cevaplandığında omuzlarımdaki yükün kalkacağını sanıyordum. Ama şimdi gerçeği biliyorum ve farklı hissettiğimi sanmıyorum."

"Bu hala korkunç bir ihanet. şu anda belli bir şekilde hissetmen için kendine çok fazla baskı yapman gerektiğinden emin değilim."

"Lucas beni çok şaşırttı," diye itiraf ediyorum. "O olduğundan hiç şüphelenmemiştim bile."

"Kimsenin yaptığını sanmıyorum."

Bu gecenin polislerin Lucas'ı tutuklamaya gelmesiyle nasıl sona erdiğini düşünüyorum. Hepimizin ifadesini aldılar ve beni sorgulayan memur Lucas'ın uzun bir suçlama listesiyle karşı karşıya olduğunu söyledi. Suç mahallini terk etmek, suçu bildirmemek. Muhtemelen adam öldürmeye teşebbüs bile.

Bu sonuncusu içimde bir şüphe uyandırıyor. Kaşığımı tekrar küvete daldırıyorum.

Sonra bocaladım. "Bana ilaç vermediği konusunda ısrar etti." Babam beni inceliyor.

"Ona inanıyor musun?"

Bir süre düşündükten sonra başımı salladım. "Belki bu beni saf ya da aptal yapıyor ama Lucas'ın kimseye uyuşturuğu verdiğini düşünmüyorum. Kardeşi belki, ama o değil."

"Polisin soruşturtmasını bitirmesini bekleyelim ve ne bulabileceklerine bakalım." Babam alaycı bir ses çıkardı. "Çalışmalarına pek inancım olduğundan değil."

"Ben de öyle," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Ama umarım Lucas ve Gabe'i sorguladıktan sonra işe yarar bir şeyler öğrenirler."

Lucas'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca keder boğazıma düğümleniyor. Yaptığı şeyden dolayı duyduğum suçluluk ve dehşet. şefkatime rağmen

ona karşı yardım edemiyorum ama aynı zamanda kızgın hissediyorum.

"Tüm bunları kafasında nasıl rasyonalize edebildiğini bilmiyorum. Bana yalan söylerken her gün gözlerimin içine nasıl bakabildi. Haklısınız. Bu korkunç bir ihanet," diyorum bir lokma dondurmanın etrafında. Çünkü bu her şeyi daha kolay yutmamı sağlıyor. "Kitaplar için başka bir Ballard dansıydı, ha?"

Babam kaşığına öksürüyor. "Buna yetersiz bir ifade diyebiliriz."

Gülüyorum. "Peki, müteahhitler pencerelerime parmaklık takmak için ne zaman gelecekler?"

İç çekerek dondurmasını yere bırakıyor. "Geçen yıl sana karşı sert davrandığımı biliyorum. Belki biraz aşırı korumacı."

"Biraz mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Kızları için endişelenmek bir babanın ayrıcalığıdır. Ama sen artık küçük bir kız değilsin. Bunun farkındayım. Ve bu gece kendini nasıl idare ettiğinle gurur duyuyorum."

"Otuz yaşına kadar ev hapsinde mi söylüyorsun?"

"Bana karşı sabırlı ol. Ben yaşlıyım."

"O kadar da eski değil."

"Ama seni bu kadar şımartmayı bırakmam gerektiğini de biliyorum," diye gönülsüzce itiraf ediyor. "Hoşuma gitse de gitmese de, sen ve Sloane büyüyörsünüz. Sonsuza kadar benim küçük bebeklerim olarak kalamazsınız."

"Ah, baba." davrandığında utanç verici oluyor.

"Biliyorum. Yine de güvende olmana sevindim."

"Ben de. Pekâlâ. Sanırım ben yatmaya gidiyorum." Büyük bir esnemeyle kaşığımı lavaboya bırakıyorum ve dondurma küvetini kapatıyorum. " fena çarpmaya başlıyorum."

"Elbette. Çok yorulmuş olmalısınız."

Babam sarılmak için uzanıyor ve ben kaçamadan alnıma bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum. Her zaman yanıdayım. Ne olursa olsun."

"Ben de seni seviyorum baba."

İkimiz bir yolculuğa çıktık. Geçtiğimiz yıl ilişkimizi altüst ettikten sonra yerimizi ve birbirimize karşı sınırlarımızı belirledik.

Babalara gelince, çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Duşumu alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, kendimi yastıklarına atmak ve belki de son sınıfa kadar uyumak için odama geri dönüyorum. Kapıyı açtığımda Fenn'in masama yaslanmış olduğunu görüyorum. Yatak odamın ışığını hızla kapatıp kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Deli misin sen?" Fısıldıyorum. "Eğer babam seni yakalarsa, SWAT ekibini çağırır."

Fenn yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor. "Seni kontrol etmek istedim," diye fısıldar.

"Bir mesaj yeterli olurdu."

"Hayır." Kollarını belime dolamak için bana yaklaştı. "

Sonra beni öpüyor. Tatlı, kısa bir öpücük, ben daha onu öpmeden bitiyor.

"Ama istersen giderim," diye mırıldanıyor.

"Ben öyle bir şey demedim." Şimdi burada, alnını alnıma dayamış ve göğsünü bedenime yaslamışken, geldiğine memnunum. "Biraz daha kalabilirsin. Eğer sessiz olacağına söz verirsen."

Fenn bir parmağını dudaklarına bastırıyor. Sonra o dudakları benimkilere bastırıyor.

Her nasılsa, her öpüştüğümüzde, onun hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Beni tamamen çözmesinin başka bir yolunu keşfediyorum. Parmaklarım omuzlarının genişliğinde gezinirken ve saçlarını tararken, elimi saç tellerine sürttüğümde ensesinde tüylerin nasıl diken diken olduğunu ilk kez fark ediyorum.

"Seni daha yeni gördüğümü biliyorum," diye nefes alıyor ağzıma karşı. "Ama seni şimdiden özledim."

Ve o anda, eksik olan rahatlamayı, her şeyin bittiğine dair nihai duyguyu buldum. Geçen yılın tüm çilesi. Artık bir sonraki kördüğümün ne zaman geleceğini merak ederek endişelenmeme, sürekli omzumun üzerinden daha fazla kötü haber için bakmama gerek yok. Kendi derimin içinde olmaktan korkuyorum. Onu sevmeme izin vermekten korkuyorum.

Fenn bizi yatağıma kadar götürdü. Gözlerimiz kapalıyken hiç sorun yaşamadık. Bedenlerimiz buluştuğunda, yanlış anlaşılmalara olmaz. Sanırım birbirimizi en iyi o zaman görüyoruz. Dürüstçe ve tamamen.

Sırt üstü yastıklara uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, sonra bacağını kalçasının üzerine çekiyor. Kalçamın altında sertleştiğini hissediyorum. Tırnaklarımı tişörtünün altında ve karnında gezdirirken nefesi hafifçe kesiliyor.

"Bu gece böyle için üzgünüm," diyor. "Ben üzgün değilim. Başka danslarımız da olacak."

"Bir dahaki sefere otel odasını tercih etmeyeceğinize emin misiniz? Formaliteleri atlayın."

Omzunu ittim. "O kadar da çekici değilsin."

Fenn dudaklarını yalıyor, sırtışını en ufak bir şekilde bile saklamıyor. "Bilmiyorum. Sanırım olabilirim."

Dudaklarımı tekrar kendisine yaklaştırmak için başımın arkasını okşuyor. Sanki birdenbire beni öpmeden birkaç saniye bile geçiremez oldu. Artık birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulduğumuza göre, ikimiz de bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyoruz. Bu yüzden birbirimize dolanmış bir şekilde uzanıyoruz ve birbirimize nefes aldırma yöntemlerimizi yeniden öğreniyoruz.

Ağzını boynuma dayadı. Başparmağı tişörtümün üzerinden meme uçlarımı hafifçe sıyrıyor. Kalçamın arkasını ereksiyonuna karşı kavrayışını ve bana yaklaşmak için neredeyse derisinden süründüğünü biliyorum.

"Tanrım, seni istiyorum." Sonra bizi ters çevirip bacaklarımızın arasına girdi. Eli gömleğimin altından kayıyor.

İçimdeki her şey bu ana teslim olmak istiyor. Bunu onunla yaşamak için. Ama tereddüt ediyorum. Çünkü küçük ama çok büyük bir parçam hala sahip olamadığımız şanslar için pişmanlık duyuyor.

"Bekle," diye fısıldadım.

Saç tellerini yüzümden iterek gözlerime bakıyor. "İlk seferimi boşa harcadım," diye itiraf ediyorum.

Lawson'la birlikte olduğum için pişman değilim. Ama Fenn'le o anı yaşayamadığımız için pişmanım.

"Tekrar yapmak istiyorum. Ve bu sefer, özel olmasını istiyorum. Aceleye getirilmemesini. Anlıyor musun?"

Fenn sırt üstü yatmak için gevşiyor, sonra da başımı göğsüne yaslamamı sağlıyor. "Anlıyorum. Kesinlikle. Hazır olmadığın bir şey için sana baskı yapmak istemiyorum."

"Ben hazırım," diyorum kahkahamı bastırarak. "Yani, çok hazırım. Ama doğru olmasını istiyorum. Eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Case. Seni seviyorum ve sonsuza dek seni bekleyeceğim." Kalbim göğsümde genişliyor, o kadar dolu ki göğüs kafesimi zorluyor.

Gömleğini avucumun içinde tutarak onu öpmek için eğildim.

"Seni seviyorum," diyorum ona, dudaklarında beliren sırıtışı izleyerek.

"Hem de çok." "Zamandan başka bir şeyimiz yok," diye söz veriyor Fenn.

"Bekleyeceğiz." Beni öpüyor
tekrar. "Bizi bekleyeceğiz."

Sonsöz

Fenn

İki Gün Sonra

Bu eski yatakhanelerdeki her şey gürültülü. Döşeme tahtaları gıcırıyor. Menteşeler gıcırıyor. En iyi çabalarım rağmen, gün doğumundan hemen sonra odamıza döndüğümde giriş yaptığım belli olmuyor. RJ yatağında yuvarlanıyor ve gözlerindeki kabuğu kaşıyor.

"Hey," diye mırıldanıyor. "Yeni mi ?"

"Evet. Uyandırdığım için özür dilerim. Sessiz olmaya çalışıyordum."

Yorgunum ama uyumak için çok heyecanlıyım, bu yüzden RJ tekrar uyurken sonraki birkaç saati televizyon izleyerek geçiriyorum. Sekiz buçuk civarında tekrar kalkıyor, banyoya gidiyor ve kanepede bana katılmak için geri dönüyor, bana yan gözle bakıyor.

"İki gece üst üste oraya gizlice gittin. Şansının uzun sürmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Tresscott yakında anlayacaktır..."

"Onu görmem gerekiyordu," diye cevap verdim. "Tüm bunlar onun için çok fazlaydı, biliyor musun? Dansta olanlardan sonra hâlâ iyi olup olmadığını kontrol etmek hoşuma gidiyor. Üstesinden gelebileceğini biliyorum ama önce onu seçtiğimi bilmesini istiyorum. Onu önceliğim yapıyorum."

"Elbette." Bir an için ciddileşiyor, başını sallıyor. Sonra yanaklarında kışkırtıcı bir gülümseme beliriyor. "Ve onun iyi olduğundan emin olduktan sonra..."

"Hayır, öyle değil. Ağırdan alacağız. Ona kendimi kanıtlamak için hâlâ yapmam gereken çok şey var."

"Aferin sana, dostum. Gerçekten."

RJ ile aramızdaki ilişkinin kurtarılamaz olduğunu düşündüğüm bir dönem oldu. Onunla kardeş gibi bir bağ kurmak için onca çaba sarf etmiştim ama beni hayatımın en kötü günlerinden birinin süzgecinden geçirdi. O güveni asla geri kazanamayacağımdan endişeliydim. Ama hakkını yemeyelim, RJ benden vazgeçmedi. Sloane'u yatıştırmanın ve beni silmenin daha kolay olacağından emin olduğum zamanlarda bile arkamı kolladı. Bunu asla unutmayacağım. Ve uyumsuz ebeveynlerimiz bu büyük mutlu aile olayını yürütmeye çalıştıkları sürece, her zaman onun arkasını kollayacağım.

"Lucas'ın o kişi olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor RJ asık suratla.

Çocukla yakındı ve bu olayın içini kemirdiğini biliyorum. Casey'nin içini kemirdiği kadar değil ama RJ kesinlikle hala bu konuda sarsılmış durumda.

"Sence Gabe'den gelen o mesaj ne anlama geliyordu?" Aniden sordum. Şimdi aklımda Lucas var. "Lucas'a bana gerçeği bildiğini söylemesini söylediği zaman mı?"

"Belki de arabayı kimin kullandığı konusunda gerçeği söylemek istemiştir?"

"Belki de. Ama daha çok bir suçlama gibi geldi, musun? Kişisel olarak benimle ilgili bir şey."

"Evet, öyle oldu. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Ve Lucas da yakın zamanda bizi bilgilendirecek gibi görünmüyor."

"Gizemlerden nefret ederim." İçimi çektim, bir süre düşüncelere daldım. "Ne isteyebilirim biliyor musun?"

RJ kanalları çevirirken göz gezdiriyor.

"Bloody Mary ve krep."

Parlıyor. "Sence teslim edecekler mi?"

Kapı aniden, kulakları sağır edecek kadar yüksek bir iniltiyle açılır ve tüm katın uyanmış olması gerekir.

Ağır bir torba yere düşüyor.

Sonra RJ ve ben dönüp kapı aralığında yeni gelen kişiye bakarken şaşkın bir sessizlik oldu.

Birkaç kez göz kırpıyorum, kendime içmediğimi hatırlatmam gerekiyor.

Gabe o tanıdık koyu renk gözlerini kısarak eskiden yarısı kendisine ait olan odayı tarıyor. Dikkatini bana çevirmeden önce RJ'in eşyaları üzerinde oyalanıyor.

"Ne kaçırdım?" diye sorarken en iyi arkadaşımın ağzında kaşlarını çatan bir ifade belirliyor.

Yazar Hakkında

New York Times, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biri olan Elle Kennedy, Toronto, Ontario'nun banliyölerinde büyümüş ve York Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olmuştur. Küçük yaşlardan itibaren yazar olmak istediğini biliyordu ve ergenlik çağındayken bu hayalinin peşinden aktif olarak koşmaya başladı. Güçlü kadın kahramanları, seksi alfa kahramanları ve işleri ilginç kılmaya yetecek kadar sıcaklık ve tehlikeyi seviyor!

Elle okurlarından haber almayı çok seviyor. Gelecek kitaplar ve özel alıntılar hakkında güncellemeler almak için ellekennedy.com web sitesini ziyaret edin veya haber bültenine kaydolun. Ayrıca onu Facebook'ta [facebook.com/AuthorElleKennedy](https://www.facebook.com/AuthorElleKennedy), Twitter'da [@ElleKennedy](https://twitter.com/ElleKennedy), Instagram'da [@ElleKennedy33](https://www.instagram.com/ElleKennedy33) veya TikTok'ta [@ElleKennedyAuthor](https://www.tiktok.com/@ElleKennedyAuthor) adreslerinde bulabilirsiniz.

Elle'in tüm kitapları hakkında bilgi için şu adrese gidin:

[ellekennedy .com/series](http://ellekennedy.com/series)

Kendinizi görün

in
Bloom

every story is a
celebration.

bloombooks.com adresini ziyaret edin
hakkında daha fazla bilgi için

ELLE KENNEDY

bloomDooks

reao_Dloom

reaa_oloom

read_Dloom

ve en sevdiğiniz yazarlardan daha fazlası!

Bloom books

**Welcome back to Sandover Prep,
where secrets lurk in the dark,
and no one is safe when they
come into the light.**

It's been a long time since Casey Tresscott has felt like her life was her own. After the car accident that nearly cost her everything, she's used to her family's coddling and the relentless whispers at school, no matter how much they sting. After all, she's found a safe harbor in her budding relationship with Sandover's golden boy, Fenn Bishop...or so she thinks.

Beneath Fenn's pretty, party-boy surface is a dangerous truth about the night Casey almost died. He thought lying to her was the right thing to do, but when the secret shakes loose, he just might lose her for good.

Because Casey is done being taken advantage of.

Grasping for the control she's been missing, Casey finally snaps—telling off her bullies, gallivanting with rebels and playboys, and shirking her headmaster father's strict curfews, despite the consequences. A desperate Fenn must ally with his stepbrother, RJ, and the other Sandover delinquents to uncover the full story of Casey's accident and the ones responsible if he hopes to win her back.

But what happens if Casey is no longer the same girl he first fell for? Is there any hope for their future if she's gone rogue for good?

**Also in the
Prep series**

Cover design by *theBookDesigners*

bloombooks.com
Bloom *books*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.